

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE MIST THIEF

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LJ ANDREWS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE
MIST
THIEF

Copyright © 2024 by LJ Andrews

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Haklarla ilgili sorularınız için Katie Shea [Boutillier'e e-posta gönderin](mailto:ksboutillier@maassagency.com)

ksboutillier@maassagency.com Kapak tasarımı MerryBookRound design

tarafından yapılmıştır

Düzenleyen:

Sara Sorensen Megan

Mitchell

Jasmine Mckie @faye_reads

İç Mekan Sanatı:

Samaiya Beaumont @samaiya.art

Kate @lepra.art

Bölüm

Başlıkları/Haritalar:

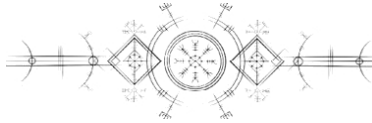
Eric Bunnell

°Í°O ílt\$ SUtOOt CÌTIHOMOH YOÍÍS lÆÍlO

ÍldCB Í7Ü7^G£" edges.

Canavar olun, my darling.

İçindekiler

Yazar Notu

The Ever Seas Özeti

Önsöz

1. Sis Hırsızı
2. Kabus Prens
3. Sis Hırsızı
4. Kabus Prens
5. Sis Hırsızı
6. Sis Hırsızı
7. Sis Hırsızı
8. Kabus Prens
9. Sis Hırsızı
10. Kabus Prens
11. Kabus Prens
12. Sis Hırsızı
13. Sis Hırsızı
14. Sis Hırsızı
15. Sis Hırsızı
16. Kabus Prens
17. Kabus Prens
18. Sis Hırsızı
19. Sis Hırsızı
20. Kabus Prens
21. Sis Hırsızı
22. Kabus Prens
23. Sis Hırsızı
24. Kabus Prens
25. Kabus Prens
26. Sis Hırsızı

27. Sis Hırsızı
28. Sis Hırsızı
29. Kabus Prens
30. Sis Hırsızı
31. Kabus Prens
32. Sis Hırsızı
33. Sis Hırsızı
34. Sis Hırsızı
35. Kabus Prens
36. Sis Hırsızı
37. Kabus Prens
38. Sis Hırsızı
39. Kabus Prens
40. Sis Hırsızı
41. Sis Hırsızı
42. Sis Hırsızı
43. Kabus Prens
44. Kabus Prens
45. Kabus Prens
46. Sis Hırsızı
47. Kabus Prens
48. Sis Hırsızı
49. Kabus Prens
50. Sis Hırsızı
51. Sis Hırsızı
52. Kabus Prens
53. Sis Hırsızı
54. Kabus Prens
55. Sis Hırsızı
56. Kabus Prens
57. Sis Hırsızı
- Sonsöz
- Teşekkür

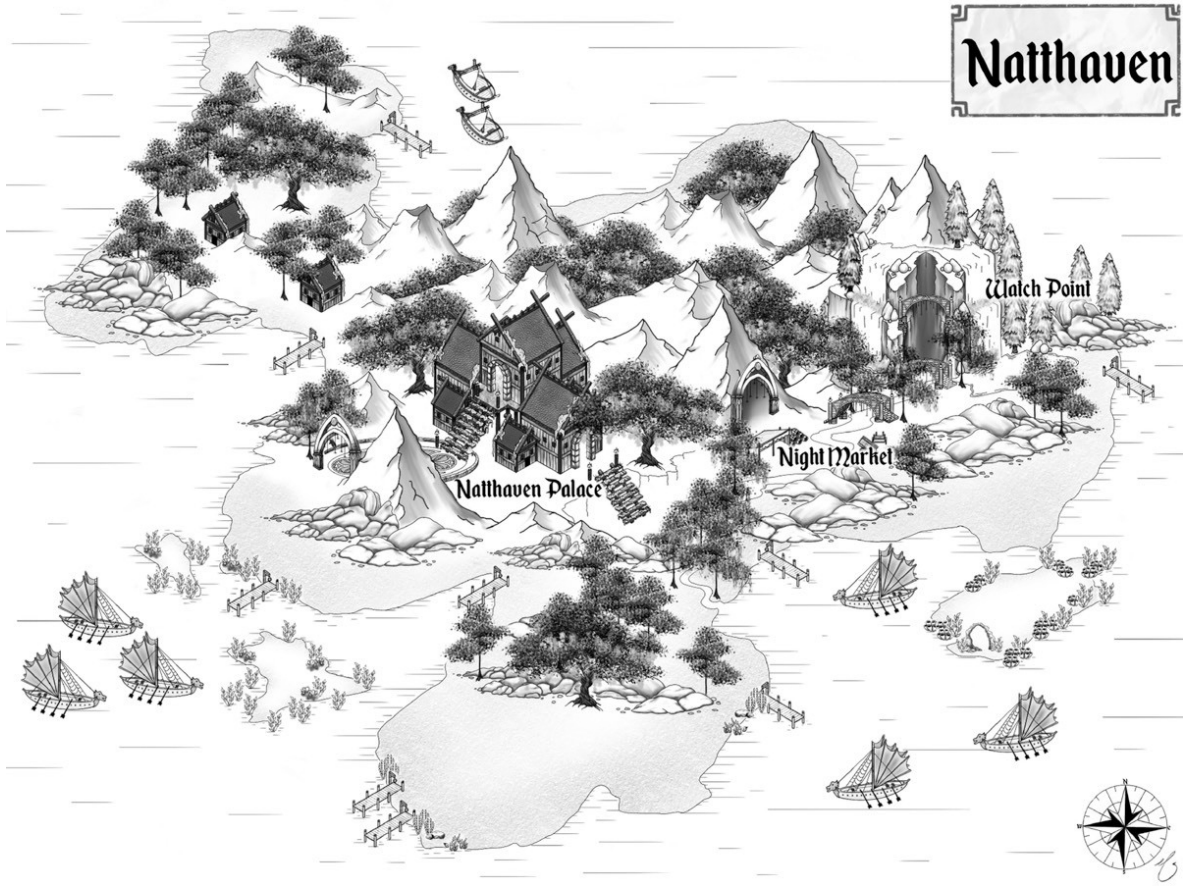
ings

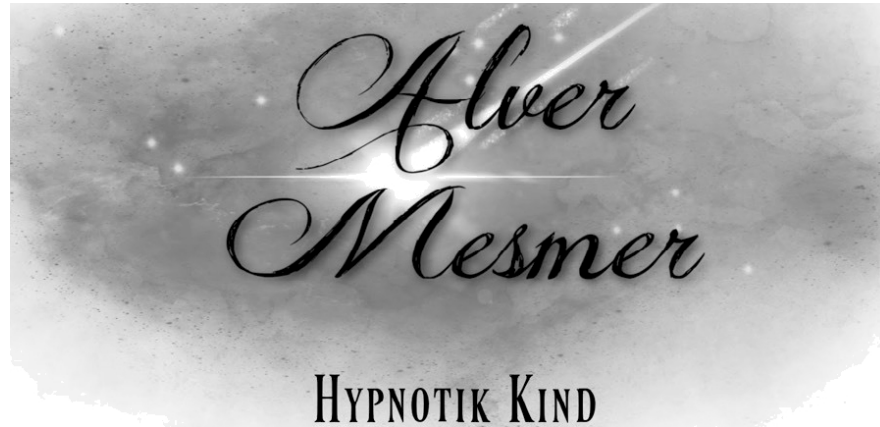
This book contains content that some
readers might find triggering such as:

betimleyici işkence sahneleri
geçmiş manipölasyonlardan
bahsetme duygusal/zihinsel
istismar zarar verme tehditleri
geçmiş şüpheli rıza
kendine zarar verme
kendine zarar verme
düşünceleri açık cinsel
içerik kan
şiddet
karanlık
temalar
cinayet
zorla evlendirme
geçmişte sevdiklerini
kaybetme kadın
düşmani davranış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÜtBSÈPLS ōī ÍÍŌS:Ōh, Çŏr' PP İŌUhÉ III LŌrISCIŌŌS ÈÈŌŌÇÈÈ.

MEDISKI KIND

Masters of healing, power found in natural healing

ÈBOFETIK KIND

Masters of senses, power found in sight, taste, and sound

KIND

İJŌiiÈPFii Ōf ōiLhPfn}', ÇŌ\ PF fŌtJf1É İt\ híŌŌÉ ōfJÉ hPFhii

RIFTER KIND

ÚdSÈeLSŌÍ 8dÀhJÈ#ne jŌver Ōuh lhjdih

ÀNOMAt| KIND

Masters of unknowns,
İin4s'in cmotivn f tombinations'ında po'i cr founú

Elven Clans

LJOSALFAR CLAN

Hafif Elf.

\$UITIITIOH IIşht ÊÈPOU È SUHlight, m00nlight, 0P fIPP. 3bazi
nesiller, ateşi ya da ışığı söndürme yeteneğine sahiptir.

DOHALFAR CLAN

\$II AOW ÉIVPH

\$UITIITIOR ITIPdiCiRaI pr0perties in herfis
hDÉ \$JahÉS. ĖPdJ ÈàIISITlâDS âDÉ 0I1âP1TIS
Ė0 WAAR OÊĬ IIIHPSSëS.

'RarP äJlhËËS SIJITIITIOII h VOIP WÈëPë ITlâĖëP Cäh
O alındı ve soldu.

*The affinity of taking instead of summoning is
considered dark and dangerous.

Yazar Notu

Sonsuz Denizler'in karanlık dünyasına tekrar hoş geldiniz. Umarım bu kitabı beğenirsiniz ve Jonas ve Skadi arasında beklenmedik, tutkulu bir aşk. Bu kitaptaki elf ilmi İskandinav Mitolojisindeki isimleri kullanmaktadır, ancak görünüş, kültür ve büyü sistemi ile ilgili mitlerle uyuşmayan özgürlükler alınmıştır.

Şimdi, 1. ve 2. kitaplar deniz fae'lerinin ülkesinde çok fazla zaman geçirirken, bu hikaye bizi ilk nesil seri olan *The Broken Kingdoms*'da inşa edilen bazı diyarlar da dahil olmak üzere çeşitli diyarlara götürüyor.

The Broken Kingdoms, Ever'ı ve bu genişleyen dünyayı inşa eden toprak fae kral ve kraliçelerinin hikayelerini takip ediyor.

Önce bu seriyi okumak gerekli değildir ve Sonsuz Denizler ondan bağımsız olarak tasarlanmıştır, ancak Kırık Krallıklar'dan birkaç karakter Sis Hırsızı'nda yaygın olacaktır.

Her iki seride de yolculuğa çıkan okuyucular için lütfen unutmayın, Kırık Krallıklar spoilerlarından kaçınmak için, hayatta kalamayan bazı sevilen yüzler Sis Hırsızı'nda bahsedilmişti. Tanrıların büyük salonundan bizi izlediklerini bil yeter. Yoklukları için beni suçlamayın, kurnaz Norn'ları suçlayın.

Bu dünyada yeni olsanız da olmasanız da, umarım bazı kraliyet hırsızlarıyla hilelere ve entrikalara düşmekten keyif alırsınız.

Sözü daha fazla uzatmadan, kâbuslar prensimize ve sisler içindeki hırsızımıza hoş geldiniz.

The Ever Seas Özeti

Sis Hırsızı yeni bir çift getiriyor ve bu yeni bir hikâye olarak düzenlenmiş olsa da, onların hikâyesinin Sonsuz Kral ve Sonsuz Kraliçe, kitap 1 ve 2'deki olaylarla bağlantıları var.

Bu kitaba yeni başlayanlar ya da bilgi tazelemek isteyenler için, Sonsuz Kraliçe'nin savaşlarında meydana gelen birkaç olayı (hafif spoiler) burada bulabilirsiniz.

Fae toprakları, toprak fae diyarlarındaki dört krallıktan ve ardından deniz fae'lerinin Sonsuz Krallığı'ndan oluşur. Toprak ve deniz fae'leri bir zamanlar düşmandı.

Toprak fae krallarından birinin kızı olan Livia Ferus, deniz fae kralı Erik Bloodsinger tarafından kaçırılmış ve ona aşık olmuştur. Ama Ever Krallığı'ndaki hainler Livia'yı Natthaven adında solan bir ada. Ada, Dokkalfar ya da gölge elfler olarak bilinen bir elf klanına aittir.

Livia hapisteyken, karanlık sislerle her şeyi -hayatı, büyüü, maddeyi, hatta tüm toprakları- çalma gücüne sahip Dokkalfar prensesi Skadinia ile tanışır.

Skadinia, halkını Ljosalfar prensi Arion'dan, hafif elflerden ve onun yanında yer alan Ever Krallığı hainlerinden korumaya çalışmaktadır.

Sisleri kötü amaçlar için kullanıldığında kalbini soğuk bırakır ve Livia'ya yardım etmeye çalışırken, büyüünü zalimlik için kullanmak zorunda kalır. Livia Ever King'e geri dönüş yolunu bulduğunda, deniz fae'leri ilk kez alver halkı adı verilen büyüü bir klanı içeren toprak fae alemleriyle birleşir.

Alverler ve fae'ler, elf klanları onlara karşı ayaklanmadan önce hainleri ve Arion'u yenmek için Natthaven'a saldırır.

Savaş sırasında, Dokkalfar kralının uykuda olduğu ve torunu Skadinia'nın onu korumaya çalıştığı keşfedilir.

Alver prenslerinden biri olan Sander, Arion'un kılıcıyla neredeyse ölüyordu ve ikiz kardeşi Jonas, elf prensesini alt etmek için zihne kabuslar sokma yeteneğini kullandı.

Hainler yenilir ve Arion, Skadinia'yı terk ederek hafif elf bölgelerine geri kaçır.

ve büyükbabasıyla birlikte Fae'lerle yüzleşmek için. Livia, elf prensesinin sisleri onu üşütmeden önce ona yardım etmeye çalıştığında ve sadece elf kralını korumak için savaştığında ısrar eder.

Dokkalfar kralı, Skadinia'nın kara büyüünün, ruhu bozulmasın diye ona akrabalık bağıyla bağı olan herhangi bir kişiye karşı kullanılamayacağını itiraf eder. Fae diyarları birçok bağı ve ailevi bağı paylaştığından, alver klanlarından Prens Jonas büyükbabasına onu karısı olarak alması için ricada bulunur.

Prens, kara ve deniz fae diyarlarındaki her krallığı korumak için büyüü bir yemin etmiştir ve bu bağı zorlamasıyla, elf prensesiyle evlenmenin

Arion onu tekrar kullanmak için geri dönerse, karanlık gücünün halkına zarar vermesini engellemek. Sonunda, gölge elf kralı bunu içtenlikle kabul eder.

Önsöz

SAVAŞ MALİYETLERİ

BÜYÜKBABASI duyuruyu neşeyle yaptı: Hafta sonuna kadar prensesin bir kocası olacaktı.

Yeminleri, fae ve elfler arasındaki bir savaşın karşı taraflarında duran, ilginç büyülere sahip diyarlardan bir prence verilecekti.

Avantajlı bir eşleşme her zaman onun kaderi olacaktı. Yine de elf prensesi müstakbel kocasının savaş meydanında karşılaşacağı bir adam olacağını tahmin etmemişti. O, ailesi prensesin büyülü yakınlığı yüzünden neredeyse yok olacak bir adamdı.

Gerçekte, prenses bunun uygun bir eşleşme olmadığını biliyordu - bu intikam için yapılmıştı.

Halkına verdiği zarar için prenses, elf halkının tüm günahlarının kurbanı olarak hizmet edecekti.

Kocası, halkı ve sevdikleri, onu karısı olarak kabul ettiğinde içinde sakladığı kötü büyüden korunacaktı. Onlara zarar vermesine asla izin verilmeyecekti. Bu ittifakın hiçbir yasası müstakbel kocasının da aynı şeyi yapmasını gerektirmiyordu.

Yeni evinden beklediği tek şey zalimlik, nefret ve öfkeydi.

Ama prensesin hiç beklemediği şey, kalbindeki buzları eriten bir düşmanın dokunuşu, canilerin krallığının eve dönüşmesi ve kâbusların prensinin sislerin içindeki canavarı sevmesiydi.

Bölüm 1

Sis Hırsızı

Bir savaşıñ kaybeden tarafında olmak berbat bir şeydi.

Galipler her zaman tazminat ödöllerini seçerdi ve benim sınırlı deneyimime göre bunlar berbattı. Hesaplaşacak bir hesabı olan kötü kalpli prenslere istemeden gelin olmak gibi ödöller.

Uzun bir nefes üfledim. Dudaklarımdan akan elf erik şarabının bir kısmı karnımda çalkalandı. Bir avucumu taş duvara dayayarak karanlık, Arnavut kaldırımlı patikada ilerlemeye devam etmeden önce sakinleşmesini bekledim. Ay, çorba gibi bulutlar tarafından yarı yarıya gizlenmişken, şimdi özgürlüğüm için tek şansımdı.

Fae orduları gölge elf adasına saldırdığında -halkım
-Bir kılıç kaldırmaktan başka çarem yoktu. Şimdi, hayatım zafer ve küçük bir intikam için satın alınmıştı.

Yarın gün batımında bir kocam olacaktı.

Zaten o kadar sarhoştum ki, şimdi bu düşünce gecenin gizli gözyaşlarından çok umutsuz kıkırdamaları ortaya çıkarıyordu.

Bir gün küçüklere ne masallar anlatacaktım -ki bu lanet olası ittifakın bir parçası olarak varisler olacağına hiç şüphe yoktu- babalarının benim için geldiği günün romantik hikâyesini anlatırken bana bakan parlak gözlü gençler.

Maj, bana aşk hikayeni anlat.

Ah, küçüğüm, izin ver sana babanın beni gün batımına doğru nasıl sürüklediğini anlatayım, prangalar ve günlerimizin geri kalanında mutlu bir nefret vaatleriyle birlikte.

Homurdandım ve şaraptan aptalca bir yudum daha aldıktan sonra küçük şişeyi çalıların koyu renkli yapraklarının arasına fırlattım, sonra da yün kukuletamı örgülerimin yıldız ışığı gümüşünün üzerine çektim.

Müstakbel kocam, eski nişanlımın Ljosalfar'ın prensi olması dışında hiçbir sebep yokken beni eş olarak alıyordu, hafif elf

Klan. Prens Arion deniz fae'lerine karşı savaşı başlatan kişiydi.

-Müstakbel kocamın müttetikleri.

Tek düşünebildiğim, Arion savaşlardan sonra kaçtığına göre, düşmanların intikam alması için bir sonraki en iyi hedefin ben olduğumdu.

Damarlarımda hararetli bir hüsrân kaynıyordu. Topraktaki bir çakıl taşına tekme atmaya çalışırken neredeyse tökezliyordum, şarap kafatasımda hâlâ baş döndürücüydü.

Tüm bunlardaki suçum tamamen saf olmak ve Arion'un hamlelerini o yapmadan önce görememektir. Ama ben kendi başıma tehlikeliydim.

Arion beni karısı olarak Fae'lerle aynı sebeplerden dolayı istiyordu; kanımdaki karanlığı kılıcı olarak kullanmak için. Şüphesiz, müstakbel kocam beni kırdıktan sonra yakınlığımı kendine mal edecekti.

Yakınlığım -tanrıların beni lanetlemeyi uygun gördüğü büyü-bağlanmadan bırakılamayacak kadar dengesiz, çok hainceydi. Ama beni yeminlerle bağlamak yeni akrabamla aramda kopmaz bir bağ oluşturunca.

İrfanımızda, elflerin ruhlarını karanlıkla işaretlemekten akrabalarına zarar veremeyeceklerine dair uzun süredir devam eden bir inanç vardı.

Artık buna inandığımdan emin değildim. Son zamanlarda etrafta çok fazla akrabaya zarar verme olayı varmış gibi görünüyordu.

Yumruklarım, tırnaklarım avuç içlerimde acıyana kadar sıkıldı.

Fae ve diğer meraklı büyü klanları, krallıkları boyunca ailevi bağlantılardan oluşan bir yumaktı. Beni akrabaları yapmak, teoride, krallıklarının tamamını karanlık yakınlığının herhangi bir tehdidinden koruyacaktı.

Ana yollardan uzak durmaya dikkat ederek çitlerin arasına daldım; gümüş örgülerime batan her dikende, her dal takılmasında Arion'a lanet okudum.

Bu onun kanayan suçuydu.

Belki de bir yemin ittifakında piyon olarak satılması gereken kişi korkak prens olmalıydı. Ama Arion, ışık elflerinin adası Grynstad'daki ışıltılı sarayında saklanıyordu ve muhtemelen hâlâ istediğini elde edemediği için somurtuyor, beni de aptallığıyla baş başa bırakıyordu.

Yarın kader keskin bıçağını saplayacaktı ama bu gece istediğim gibi yaşamak için benimdi.

Soluk taşlardan yapılmış uzun bir evin arka tarafındaki dikenli çitlerden çıktım. Belki de yakalanırsam, yeni klanım beni çok düzensiz görür ve yemin tekliflerini iptal ederdi.

Acıyla kıs kıs güldüm.

Hiç kuşkusuz, müstakbel kocam ya da onun adamları tarafından yakalanırsam, bağları daha da sıkılaştıracaklardı.

Arka kapının dışında kukuletayı çıkardım ve başıma keten bir eşarp bağladım, deniz perilerinin çoğunun saçlarını gözlerinden uzak tuttuğu gibi. Sivri uçlu kulaklarımın her bir kenarını kaplayan gümüş halkaları kopardım.

Başparmağımın ucuyla gözlerimin altına mürekkepli sürme çektim; bu, Ever Krallığı gemilerindeki terli denizcilerin çoğunun tarzıdır.

Deniz fae'lerinin ülkesi iyi niyet göstergesi olarak ittifak imzalanmasına ev sahipliği yapıyordu, bu yüzden bu gece deniz halkı gibi davranacaktım.

Ödünç aldığım botlarım çok büyüktü ve ağır tokaları her adımda tıngırdıyordu. İpek bir eşarpla tek gözüme bir yama yaptım.

Arkamdaki çitte bir dal kırılınca arkamı döndüm. Gece bomboştu. Canlı yıldızlar, tepedeki deniz perilerinin katmanlı altın sarayının ışıltısı ve rıhtımın yakınındaki sörfte oyuncu deniz insanlarının birkaç sıçramasından başka bir şey yoktu.

Tavernanın içinde, şamatacı deniz perileri sirenlerin ve uzak denizlerin ruhlarının neşeli şarkılarını söylüyordu. Korsanlar, tüccarlar, nöbetçi muhafızlar, liman adamları ve birkaç utanmaz korsan masaları doldurmuştu. Bazıları tahta zar atıyor, diğerleri cilalı içki boynuzlarını birbirine vuruyordu. Aşıkların kucağında oturan kadınlar vardı, diğerleri ise kılıçları ve pantolonlarıyla herhangi bir erkek kadar vahşi görünüyordu.

Sonsuz Kraliçe kötü kralın kalbini çalıp taç giydiğinden beri Sonsuz Krallık'ın kadınları daha cesurdu.

Ya da ben öyle duydum.

Bu gece onlardan biraz güç aldım.

Uysal, itaatkâr elf prensesi şimdilik gölgelerde sürünebilir ve yeni doğmuş cesur bir deniz fae kadınına yol açabilir.

Biraz sefahat ve eğlence arayan gelgitler.

Kimse bana doğru bakmadığında, saray muhafızları beni odama geri götürmek için oyuklardan fırlamadığında, kılık değiştirmemin yeterli olduğunu kabul ettim ve dökülen bira ve eski safra gibi kokan şeyle yapış yapış olmuş uzun tezgâha yaklaştım.

Masalar doluydu ama tezgâhtaki koltukların çoğu boştu. Sadece biracı kenarda durmuş, içki boynuzlarını ovuyordu. Son koltukta, bir omzunu duvara yaslamış, kalın bir kanvas pelerin giymiş, hasır şapkasını alnına doğru eğmiş, kambur bir adam oturuyordu.

Ayyaştan uzaktaki en uca doğru yöneldim.

Çarpıştığımızda sarkık kenarlı şapkalı bir adam kaba bir "Pardon," diye homurdandı.

Etrafından dolandım, orta koltuklara yakın olan yoldan ilerledim. Yeterince iyiydi. Tek ihtiyacım olan biraz koyu deniz fae romu ve masalardan birine katılmak için birkaç oyun parçasıydı.

İki oyun masasının arasına girdiğim an, oyuncuların birbirlerine sözlü olarak saldırmaya karar verdikleri andı.

"Siz lanet olası hilebazlar!" Keçeleşmiş sakallı ve sivriltilmiş kulaklarında iki ağır halka bulunan bir adam ayağa fırladı.

Yolumu kapattı, ben de etrafından dolaştım.

"Bana hilekâr mı diyorsun?" İkinci ses daha genç ve yumuşaktı. Karşı masada durarak beni yan adım atmaya zorladı.

Bir nefes sonra, iki rakip oyuncu birbirlerine saldırdı. Sandalyeler ahşap zemin üzerinde kayıyor, adamlar kapışmak için yarışırken masalar sallanıyordu. Bir çığlık atarak, gürültülü bir savaşta yere düşmemek için kaotik masalardan uzaklaştım.

"Çekil," dedi onaylamayan bir ses. Güçlü eller kollarımdan tutup beni kenara iterek başka bir fae'nin etrafımdan dolanmasını sağladı. Başında siyah bir eşarp, kulağında altın bir yüzük ve bakışlarında acımasız bir parıltı vardı.

Bu çok pervasızca olabilirdi.

Natthaven adasındaki evimde, dolaşmak için büyük bir özgürlüğe sahip değildim. Elf halkı hakkında pek az şeye güvenen eski düşmanlar olan Deniz Fae'lerinin sarayında, kesinlikle dikkatli bir göz olmadan yalnız bırakılmadım.

Uzun bir nefes verdim. Yanlılık yok, sadece fazla düşünüyordum, gürültüden ve sırayla ilk kez yalnız kalmaktan tedirgin olmuştum.

Tüm bu itiş kakıştan sonra, artık tezgâhtaki sarhoştan üç koltuk uzaktaydım.

Muhtemelen orada olduğumu bile bilmiyordu. Yine de onu omuzlayarak dışarı çıktım ve eğri büğrü bir taburede yerimi aldım.

"Ne alırsınız hanımefendi?" diye sordu aleman, yaklaştığında aynı boynuzu ovuyordu.

Boğazımı temizledim, sesimi alçaltarak denizcilerin çoğuna uyacak şekilde dumanlı bir törpü gibi çıkmasını sağladım. "Kahverengi rom. Ve birkaç parça." Elimdeki tek bozuk parayı -juvel-elven parasını- fırlattım.

Eğer aleman umursadıysa, bunu not etmedi. Öte yandan, yaklaşan ittifakla birlikte, kral ne zaman beni, hüzünlü torununu ziyarete gelse daha fazla Dokkalfar elfinin fae topraklarına ayak bastığı görülüyordu.

Tek yaptığım halkımı güvende tutmaya çalışırken kafese kapatılmış bir yaratıktım. Savaşırsam ve sislerimin tüm toprakları nasıl yutabildiğini ortaya çıkarırsam, fae halkının beni birçok elf gibi korkutucu bir prenses olarak göreceğini bilmeliydim.

Ne yapmalıydım? Büyükbabam savaş sırasında Arion'un kölelerinden biri tarafından uykuya daldırılmıştı. Savunmasız ve savunmasızdı. Fae savaşçıları ve kral arasında durmalıydım.

"Küçük bir hanımın böyle bir yerde ne işi var?"

Üç koltuk aşağıda kambur duran sarhoşun konuştuğunu fark etmem bir anımı aldı.

Kaşlarımı çattım, kılığımı gözden geçirdim. "Uygun görünmüyor muyum? Denizden yeni çıktım."

"Şimdi mi?" Kalın ve kaba bir sesle kıkırdadı. "Çoğu insan kalbinde bir sorun olduğunda buraya gelir. Senin derdin ne?"

"Dert edecek bir şey yok. Sadece bir içki istiyorum, lütfen." Buayyaş

Tokatlandı ve Masa. "İçki için Milady, Tonguetaker!"

Tonguetaker. Aleman bu isim karşısında neşelendi. Deniz fae'lerinin çok tuhaf soyadları vardı. Her biri farklıydı ve şarkılarında sakladıkları büyüye ya da kılıçtaki hünerlerine göre adlandırılmışlardı.

Tonguetaker her konuda yetenekli olabilirdi ama hiçbir kulağa hoş gelmiyordu.

"Ben de tam ona geliyordum." Sarhoşun bir sandalyeye oturmasıyla aynı anda aleman önümdeki boruyu çaldı.

Yutkundum, ensemdeki tüylerin kalkmasından utandım ve içki borusunu dudaklarıma götürdüm. Tanrım, yanıyordu. Saten ateşine karşı irkildim, boğazımdan karnıma doğru indiğini hissettim.

"Bir şeyden mi kaçırıyorsunuz hanımefendi?" diye sordu sarhoş. "Öyle görünüyor."

İkinci bir yudumu zorla içtim. "Kaçabileceğim hiçbir yer yok. Bağımsızlığımın son anlarının tadını çıkarmaya geldim. Önceden pek de öyle bir şeyim yoktu."

"O zaman hep iyi kız mıydın?"

"Her zaman." Bir içki daha. Mide bulandırıcı olmaya başlamıştı.

"Son özgürlüğünüzü, dediğiniz gibi, böyle bir bok çukurunda geçirmeyi seçecek kadar korkunç olan nedir?" Adam elini bira içen adama doğru salladı. "Alınmak yok, Tonguetaker."

İçki borusunu meyhane tezgahının üzerine vurdum, yutkunarak nefes aldım. "Yeminler içinde satılacağım."

"Hmm." Adam durakladı. "Kadınların çoğunun bir eş fikrinden hoşlandığını sanıyordum."

"Ha." Göğsümden bir tür deniz kuşu civıltısı gibi bir kahkaha koptu. "Eş mi? Daha çok gardiyan gibi."

"İşte bu çok ileri gitmek olur."

Rom yüzünden miydi, yoksa sarhoşun sesi daha yumuşak, karanlık ve derin bir şeye mi dönüşmüştü?

Adam üzerime çullanıp beni neredeyse koltuğumdan fırlattığında ciğerlerimdeki hava boşaldı. Şapkasını tezgâhın üzerine fırlattı ve kalın yün atkısını çenesinden çekti.

Tüm lanet tanrılar, *hayır*.

Yemyeşil gözleri gözlerimi tuttu, o kadar yeşildi ki sanki geniş bir çayıra adım atabilirmişim gibi görünüyordu. Karmakarışık kahverengi saçlarının bazı telleri koyu, bazı telleri ise belli bir ışıktaki neredeyse kumraldı.

Dövüş sırasında onu karşımda, elinde bıçakla gördüğümde, gözleri kendi korkunç büyüünden dolayı zift gibi siyahtı.

Şimdi ise yaklaştığında dudaklarında kendini beğenmiş, aptalca yakışıklı bir sırıtış vardı. "Bana gardiyan denmesine karşı çıkıyorum, Prenses."

Müstakbel kocam.
Eriksson Hanesi'nden
Jonas.

"Nasıl?" Kelime dilimin ucuna kadar geldi.

"Sinsiliğin üzerinde çalışmamız gerekecek. Oldukça açık sözlüsün ama ağzının sıkı olmaması bize bu küçük planı düşünmek için bolca zaman kazandırdı." Kıkırdadı ve bira odasına doğru bir kol açtı.

Lanet olsun.

Yoluma çıkan her adam, sahte olduğu belli olan keçeleşmiş sakallı adamdan kavgacılara, beni yolundan çeviren deniz fae'sine kadar, sarayın koridorlarında sık sık gördüğüm yüzleri ortaya çıkarmak için kefenleri ve eşarpları çıkardılar.

Onlar lanet prensin dostları ve müttefikleriydi.

Hâlâ içki borusunu ovuşturan alemanla yüzleştim.

Bir omzunu attı. "Üzgünüm hanımefendi. Kapıdan dışarı çıkmayacaksınız."

"Biliyorsun." Jonas daha yakına eğildi, teninin parşömen, meşe ve dengesiz adam kokusu burnumu yaktı. Takma göz bandımı çekiştirerek bakışlarımı tuttu. "Senin daha çok boş olduğunu sanıyordum. Savaşta beri hissedemediğini söylüyorlar."

İçgüdüsel olarak sertleştim, yakınlığının soğuk sislerinin beni geri çekmesine, duygularımı korumasına izin verdim. Kalbim durmaksızın çarparken bunu yapmak çok zordu.

Tanrının cezası prens güldü. "Hayır, bunu yapma. Denemeyin bile." Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Gözlerindeki ateşi çoktan gördüm," diye fısıldama cüretini gösterdi.

Prens bir el hareketiyle geri çekildi ama botları süründü ve döşeme tahtaları gıcırdadı.

"Prenses Skadinia."

Gözlerimi kapattım ve inleme isteğimle savaştım. Çenem gergin, yanımdaki kâbus gibi prene karşı öfkem alev alev yanarken, basit taburenin üzerinde döndüm. "Dorsan."

Büyükbabamın iç muhafızları birahenenin arka tarafında duruyordu, koyu mavi tunikleri ve bronz giysileriyle bir düzine Dokkalfar kraliyet muhafızı

Mızraklar sırtına yerleştirilmişti.

Dorsan'ın solgun yüzünde adamın daha önce güldüğünü ima eden tek bir çizgi bile yoktu. Mermer kadar sert ama gelgitler kadar sadık olan Dorsan yanıma yaklaştı ve kolumu tuttu. "Dönme vakti geldi Leydim. Müzakereler başlamak üzere."

Diğer tarafımda, prens yanımdan geçip gitti. "Yakında görüşürüz, *Karın.*"

Ona hançer keskinliğinde olduğunu umduğum bir bakış attım ve elf muhafızların beni birahaneden çıkarıp kaçınılmaz kaderime sürüklemesine izin verdim.

Kabuslar prensime geri dönüyorum.

Bölüm 2

Kabus Prens

AYLAR ÖNCE, elf klanlarının irfan dışında hâlâ var olduğunu bile bilmiyordum. Şimdi, benden nefret eden bir elf prensesiyle yemin etmek üzereydim.

"Bunu sensiz yapamazdım, Gavyn." Deniz fae lordlarından birinin omzuna vurdum. Gavyn Seeker benden sadece birkaç yaş büyüktü ama küçüklüğünden beri soylu bir evin lorduydu.

En ufak bir su damlasında onu deniz sisine dönüştüren meraklı sesi onu suikastlar için yaratmıştı. Bir hedef onun geldiğini asla göremezdi.

Bu gece, sinsi gelinimi saraydan aşağıdaki kraliyet kasabasına kadar takip eden gözlerimizdi.

Gavyn siyah saçlarındaki nemi silkeledi ve başındaki ipek eşarbi yeniden düzeltti. Kahverengi teni vardiyasından hâlâ su damlatıyordu. "Bu gerçek soylu görevlerinden daha eğlenceliydi. Umarım yeminler de aynı derecede heyecanlı olur. Yarına kadar."

Gavyn bir el sallayarak, peşinde bir deniz fae kalabalığı, babası ve kraliyet gemisinin iri yarı mürettebatından bazılarıyla birlikte grubumuzdan ayrıldı.

Yeminler. Başkalarından huzursuzluğumu gizlemek istediğimde, yıllar önce mükemmelleştirdiğim bir beceri olan gülümsemeyi zorladım.

Yarın bir karım olacaktı.

Beni, hayatını zindan etmek için yola çıkmış bir zalimden başka bir şey olarak görmeyen biri.

Belki de tamamen haksız değildi. Elf kralına dilekçe verdiğimde, torununun ne isteyebileceğini pek düşünmemiştim. Doğruyu söylemek gerekirse, onu hiç düşünmemiştim.

İstediğim şey savaşa bir son vermek, barışı korumanın bir yoluydu. Elfler Fae topraklarını istila etmeye çalıştığında, bunu durduracak kadar çaresizdim.

ve fae diyarlarını güvende tutmak için her şeyi yapacağıma dair büyü bir yemin ettim.

Elflerin mistik aile bağları kurduğunu keşfettiğim anda -korkunç sonuçları olmadan akrabalarına zarar veremeyecekleri kadar şiddetli bir evlilik yemininin bizi Dokkalfar'dan gelecek bir tehditten kurtaracağını biliyordum. Onların sadakatiyle, hafif elf klanı bize karşı tekrar ayaklanırlarsa ezilmiş olacaktı.

Yeminler, bir eş, asla planlarımda yoktu. Doğrusu, böyle bir bağlantıdan bilerek kaçındım.

Ama halkımı kaybetmekten daha çok korkuyordum.

Fae diyarlarındaki her lanet krallık zaten çok fazla savaş yapmıştı.

Bir keresinde, deniz fae'leriyle bile savaşmıştık. Deniz fae'leriyle entrikalar çevirdiğimiz ve güldüğümüz bu gibi geceler sadece kanla sonuçlanırdı.

Bunlar benim çocukluğumun savaşlarıydı. Beni asla terk etmeyen korkulardı.

Artık barış vardı, bu yüzden elf klanlarıyla tekrar yapılabilirdi. Bu, isteksiz bir eş tekmeleyerek ve çılgılık atarak Klockglas'a, kraliyet şehrimize geri götürmek anlamına gelse bile.

Sıcaklık, her rüzgâr esişinde soğuk sise karışıyordu. Ever Krallığı her zaman saten çiçeklerin ve temiz tuzlu suyun zengin kokularını taşırdı. Son zamanlarda, deniz fae'lerinin ısıltılı kraliyet şehrine neredeyse kendi topraklarımda geçirdiğim zaman kadar seyahat ediyordum.

Doğduğumdan beri arkadaşım ve kan bağı dışında her yönden kardeşim olan Livia, Ever'in kraliçesiydi. Emin olmak için bir sürpriz. Kral Erik Bloodsinger huysuz bir tipti ama onun kalbini kazanmış ve kurdukları ittifakla son fae diyarları arasında barışı sağlamıştı.

Ben de aynı şeyi elf klanları için yapıyordum.

"Artık gitmeliyiz." Erik'in kuzeni ve kraliyet goygoycusu Tait Heartwalker, otları sarılmış sigarasını parmaklarının arasına sıkıştırdı ve cebinden çıkardığı tuhaf bir saati inceledi. Saatin gongları çalıyordu ama aynı zamanda tehlikeye karşı da uyarıyordu. "Vakit neredeyse geldi."

"Bir şey hissediyor musun?" Bizi saraya geri götürmek için bekleyen kraliyet arabalarına doğru yürümeye başladığımızda sordum. Adamın büyü

kalplerin arzularını ortaya çıkardı. Prensesin sırları varsa, Tait bunu bilirdi.

Heartwalker kızıl kahverengi gözlerini kaldırdı. "Bu gece için meydan okumak istedi."

Bu beklenmedik bir şeydi.

Prensesin gümüş saçlarının bahçelerin gölgeleri arasında kaybolduğunu ilk gördüğümde, sadece birkaç geçiş ücreti için kadere meydan okumak yerine kaçıyor olabileceğini düşünmüştüm.

Faytonun **b a n k n a** yerleştiğinde göğsüme bir suçluluk duygusu saplandı. Belki de ona özgür olması için o anı tanımalıyım.

Doğrusu, o lanet kadının hissedemediğini düşünüyordum. Kendi halkının söylediğine göre, büyüü onu soğuk ve kayıtsız yapmıştı. Fark edildiğini anladığında yıldız mavisini gözlerinde ateşten başka bir şey yanmamıştı.

Bir başka sürpriz de o ateşi tekrar görmek istememdi.

Sander yanımdaki koltuğa oturdu. İkizim daha nazikti, her zaman çok şiddetli ve tutkulu hissedirdi. İttifakı yapan o olabilirdi, ama gerçek bir eş, bir başkasıyla gerçek bir aşk bulma şansını nasıl elinden alabilirdim?

Kalbimden asla vazgeçmek istemedim ve bu planlarım değişmedi.

Sander omzumu dürttü. "Bu işi bitirip bitirmeyeceğine karar vermek için son şansın."

"Ailemiz ve diğer tüm kral ve kraliçeler gibi bana öfkelenmeyi mi planlıyorsun?"

"Bloodsinger sana öfkeli değil."

"Sadece Ebedi Kral bunu eğlenceli ve elf halkını sarayından çıkarmanın bir yolu olarak gördüğü için."

Sander kıkırdadı. "Ben senin kardeşimim ve aptalca davrandığında bile senin yanında olacağım."

Aleksi karşımızdaki banka yerleşti. Kan bağımız yoktu ama onun teyzesi ve benim amcam eş oldukları için ortak kuzenlerdik. Tıpkı Livia gibi, Alek de doğduğumuzdan beri bizimle arkadaştı.

"Ne diyorsun, onurlu Rave savaşçısı?" Ayak parmağımla kaval kemiğini dürttüm.

Alek iç geçirdi ve parmaklarını, genellikle kafatasının ortasından aşağıya doğru ördüğü siyah saçlarında gezdirdi. "Buradayız, değil mi? Bu noktada ne söylemem gerekiyor?"

Sadık Aleksi. Seçimlerle aynı fikirde olmasa bile her zaman oradaydı.

"Yine de," diye devam etti, tuhaf, yaldızlı gözleri içime akıyordu. "Rave kamplarına ve savaş stratejisine bağlı kalmaya karar verdim. Sizler böyle eşleştikçe, bir bakmışım, hiç tanımadığım bir imparatoriçeyle yemin ediyor olacağım."

"O kadar da kötü olmazdı, Alek." Von homurdandı ve kendini arabanın içine çekti. Koyu renk saçları yanlardan kısa, tepeden uzun kesilmişti ve yüz hatları masumdu -büyük, hüzünlü gözler ve içinde sakladığı gerçek kurnazlığı gizleyen bir gülümseme. İç çekerek omuzlarındaki pelerini düzeltti ve Aleksi'nin dizine vurarak Heartwalker ile Alek'in arasındaki banka oturdu. "Ben bir imparatoriçe alacağım."

Von yarı alverdi ama hiç mesmer büyüleriyle tanışmamıştı. Bir ölümlü gibi mi yoksa büyümlü bir kan gibi mi yaşayacağını bilmiyorduk. Bunun bir önemi yoktu. Memlekette ölümlülerin ömrünü uzatmak için bolca iksir vardı.

Bunun için mutluydum. Bizim gibi Alvers'ler yüzyıllar boyunca fae'lere benzer şekilde yaşardı, ancak farklı sihirlerin veya büyülerin yardımı olmadan, ölümlü arkadaşlarımız çok geçmeden Öteki Dünya'da kaybolurlardı.

Von hepimizden büyüktü ve benim ve Sander'ın şakacı, entrikacı bir tür kardeşi olmuştu.

"İki babam da senin deli olduğunu düşünüyor." Alek çizmelerinden birini tekmeleyerek bankımın üzerine koydu. "Aklın başına gelene kadar seni Kuzey diyarlarında zincire vurmaya bile teklif ettiler. Sanırım Kase Amca bunu düşündü."

Ah, hiç şüphesiz babam tüm bu yeminle ilgili fikrimi değiştirene kadar beni kilit altında tutmaktan büyük mutluluk duyacaktı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ben stratejik biriyim ve bence hepiniz kıskanıyorsunuz."

Kıkırdayan Heartwalker oldu. "Kıskanmak mı? Erkekleri nasıl katledeceğini bilen bir kadına eş olarak sahip olmayı mı? Hayır, Prens. Bu hamle tamamen size ait."

"Heartwalker." Biraz afallamış gibi yaptım. "Söylediklerine dikkat et yoksa tören boyunca seni Mira'nın yanına oturturum."

Tait'in yüzü derin bir çatıklığa dönüştü. Hiçbir şey söylemedi ve pencereden dışarı baktı, muhtemelen yeryüzü krallıklarının en genç kralının beraberinde getirdiği kasırgaya hazırlanıyordu.

Bir diğer kız kardeş gibi olan Mira, illüzyonistlerin, şekil değiştirenlerin ve zorlama büyüsünün prensesiydi ve Tait Heartwalker'a karşı bir şeyler hissediyordu çünkü huysuz aptal, krallıklarda ona aşık olmayan tek kişi gibi görünüyordu.

At arabası bir sarsıntıyla saraya doğru yola çıktı. Yolculuk boyunca basit sohbetler devam etti. Dinledim, bazen kıkırdadım ama düşüncelerim birahanenin pis kokusuna, izin verdiğimiz birkaç dakika boyunca neredeyse huzur içinde görünen kılık değiştirmiş prensese kapılmıştı.

İlk bakışta tehditkâr görünmüyordu. Ama elfler deniz fae'sini ele geçirmeye çalıştığında ona yakın dövuştüm ve kadının herhangi bir Rave savaşçısı kadar iyi kılıç kullandığını inkâr etmek mümkün değildi.

"Sander." Sadece kardeşimin duyabilmesi için sesimi alçak tuttum. "Bunu bir ihanet olarak mı görüyorsun? Bana dürüstçe söyle."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Neredeyse seni öldürüyordu." Bu prensesle yemin etmemin arkasında başka bir amaç daha vardı. Kendi başına yetenekli bir savaşçı olan kardeşimi neredeyse öldürecek kadar güçlü yetenekleri ve becerileri vardı.

Sander'ın tuniğinin altında, ortasından geçen boğumlu bir yara izi vardı. "Jo, sana elf prensesi hakkındaki düşüncelerimi söyledim."

"Belki de fazla bağışlayıcısın."

"O da kralı korumak için savaştı, bizim yapacağımız gibi." Banktaki yerini düzeltti. "Bunun anısını görmeniz gerekiyor. Maj istekli-"

"Onu görmek istemiyorum." Çenem gerginlikten titriyordu.

Annemiz anıları ödünç alma, paylaşma ya da çalma yeteneğine sahip bir alverdi. Sander, Dokkalfar kralına dilekçe verdikten kısa bir süre sonra ölümünün yakın olduğu anıyı onunla paylaştı. Onun gibi annem de görmem için ısrar etti.

Ben göremedim. Kendi hayallerimde sakladığım bir kâbustu. Kardeşimin gerçekten düştüğünü görseydim, böyle bir şeyi asla unutamazdım.

şey.

"Bana ne yapacağını biliyorsun," dedim sert bir sesle. "Onu görmemenin ne yaptığını zaten biliyorsun."

"Biliyorum ve bu parçanızı prensesle paylaşmayı planlayıp planlamadığınızı merak ediyorum. O zaman orada olabilir-"

"Bu geceden sonra, kadının bu manzarayı görmek için benimle yalnız kalmak isteyeceğinden şüpheliyim."

"Bence saldırılar hakkında bilgi sahibi olmalı, hepsi bu."

"Anlaşıldı." Çenemi yumruğuma dayadım ve saraya yaklaştıkça büyük malikânelerin ve kulübelerin soluk binalarının geçişini izledim.

Sander bankta arkasına yaslandı. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, bu bir ihanet değil. Prenses için biz işgalciydik. Ama bu senin için duyduğum endişeyi azaltmıyor. Bu küçük bir şey değil kardeşim."

"Ne yaptığımı biliyorum." Kendine güven her bir kelimeye öyle bir kuvvetle yayılmıştı ki neredeyse yalana inanacaktım.

Alexi parmak eklemlerinin arkasıyla dizimin üst kısmına vurarak dikkatimi deniz fae sarayının ön tarafına çekti. "Liv ve Bloodsinger orada. Yalnız değiller."

Livia'nın karmaşık tacının altın rengi, kavisli yolu kaplayan fenerlerin ışıltısını yakaladı. Koyu renk saçları örgüsüzdü ve biraz yabaniydi. Krallığı gibi, kendisi gibi.

Bu ona yakışıyordu.

Erik Bloodsinger yanında duruyordu, bir kolunu beline dolamıştı, tamamen siyahlara bürünmüştü, kırmızı gözleri, kraliçesi dışında tüm dünyayı küçümsüyormuş gibi tipik ekşi ifadesiyle kısılmıştı.

Deniz Kralı o kadar da sefil değildi, öldürücü dış katman soyulduğunda bile.

Ama yanlarındaki iki yüz midemi sıkıştıran yüzlerdi. "Bu yemin yaklaştıkça Daj daha da öfkeli görünüyor."

Von güldü. "Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim - Kase'nin kaşlarını çatması mı yoksa Malin'in düz ifadesi mi? Ne düşündüğünü anlayamıyorum ve bu rahatsız edici."

Doğru. Normalde canlı, şakacı ve babam kadar sinsi olan annemin yüzü taş gibiydi. Kıpırmızı örgüleri savrulmuştu.

Bir omzunun üzerinden sarkıyordu ve ağzı sabitti; ne kaşlarını çatmış ne de gülümsüyordu.

Arabayı görünce babamın yüzü öfkeye yaklaştı. Livia'nın yanındayken takındığı yumuşak ifade, döndüğümü öğrenince kayboldu. Gözlerindeki altın ve yeşilin çatışması, büyüünün etkisiyle mürekkep gibi bir karanlığa büründü.

Kase Eriksson karanlıktan yapılmıştı. Benim için evdi, bir teselliydi.

Babamın korkunun gücüyle kontrol etmesi, manipüle etmesi ve öldürmesi ironikti ama parlak siyah gözleri kendisinin bir işaretiydi. Bu yeminler için endişelendiklerini biliyordum; bu seçim tüm ev halkımı tedirgin etmişti.

Bundan nefret ediyordum ama beni
vazgeçiremediler. Hepsini
koruyabilecekken olmazdı.

"Livie." Kollarımı iki yana açarak arabadan çıktım, Alver kral ve kraliçesini bir süre daha görmezden geldim. "Neden suratın asık? Ayırıldığımızdan beri Bloodsinger bir hayal kırıklığına mı dönüştü?"

Bloodsinger'ın dudağı kıvrıldı ve ağzındaki o uzun köpek dişlerinden birinin ucu parladı. Tanrılar, Ebedi Kral'ı kızdırmak bir kalbe iyi gelirdi.

"Görünüşe göre başarılıydınız Prens." Erik başıyla sarayının yan tarafını işaret etti.

Elf muhafızlardan oluşan küçük birlik yan kapılara doğru ilerledi. Önde, hâlâ o gülünç kıyafetlerini ve çizmelerini giymiş olan ateşli prensesim duruyordu. Bakışlarımı hissetmiş gibi, keskin gözleri gölgelerin arasında beni buldu.

En ufak bir irkilme yaşamadan arkasını döndü ve çenesini kaldırarak saraya doğru yürüdü.

Sanki artık hiçbir şey hissetmiyordu.

Livia elinin tersiyle kalbimin üzerindeki yere vurdu. "Jonas, bunun yapılmasına gerek yok."

"Sen de değilsin. Yolculuk boyunca onlardan da aynı şeyleri duydum." Annem ve babama doğru işaret ettim.

İkisi de bana doğru baktı ve keşke bakmasalardı dedim.

Annemle babamın kemiklerime kadar işleyen bakışları vardı. Sinsilikte ustalaşmışlardı, hiç takmadıkları taşlarının altında yatan gerçek, hayatlarının yarısını üçkâğıtçı ve dolandırıcı olarak yaşamış olmalarıydı.

Babam annemin elini tuttu ama kaşlarını çatmaya devam etti. "Madem döndün, devam edelim."

Kraliçe onları saraya kadar takip etti, gülümsüyor ve annemle sohbet ediyordu, sanki hayal kırıklığı sadece benim yanımda ortaya çıkmış gibi.

"Haftalardır senin için endişeleniyor." Bloodsinger elinde bir bıçak döndürdü. "Kraliçemi üzen herkesten nefret ederim."

"İstediginiz kadar küçümsemekle tehdit edin, Ebedi Kral, sizi temin ederim ki bu Livia'yı üzdüğüm son sefer olmayacak. Ya da annemi ve babamı. Bunu sırayla yapıyorum."

Arkamda bir boğaz temizlendi. Yaşlı saray kâhyası arabanın yanında göğsünü şişirdi ve bir beden küçük gelen ipekli ceketinin dikiş yerlerinin esnemesine neden oldu. "Eğer işlemler devam edecekse, Alver kral ve kraliçesini takip edip yolumuza devam etmemizi öneririm."

İçim burkuldu. Korkumun tadını alabilen bir baba ve saklamaya çalıştığım her anıyı benden çalabilen bir anneyle büyüdüğümünden, rahatsızlığımı küstahça sözlerin ve kibirli sırtışların ardına saklamayı öğrenmiştim.

Bir kolumu Sander'in boynuna, diğerini de Aleks'i'nin boynuna doladım. "Peki o zaman, o tekrar kaçmadan önce gidip bana bir eş bulalım."

Bölüm 3

Sis Hırsızı

"NE KADAR APTALSIN." Cara yeni şekillendirdiğim saç örgülerimden birini omzuma attı. "Aklından ne geçiyordu? Kabadayılar, serseriler ve en kötü türden adamlar böyle yerlerde kalır. Bunu kraldan saklamaya karar verdiğimiz için şanslısın. Tanrı biliyor ya, bu gece kendi akrabalarının onu küçük düşürmesinden daha fazla endişelenecek şeyi var."

Bu kadından dinlediğim ilk ders değildi, son da olmayacaktı.

Cara en küçük yaşlarımdan beri eğitimimi ve görgü kurallarımı denetlemişti ve çoğu kişiden daha çelikten yapılmıştı. Görgü kurallarına sıkı sıkıya bağlıydı ve çizgiyi aştığımda bunu bana söylemekten asla çekinmezdi.

Bu gece, edepten ziyade yokluğumdan dolayı gerçekten endişelenmiş gibi görünüyordu.

"Yalnız kalmak istedim, Cara. Başka bir şey değil."

İnce burnundan bir nefes çaktı ve solgun saçlarının bir kısmını ensesindeki sert düğüme geri attı.

Kadın ürkütücü bir şekilde şehvetli ve güzeldi. Cara'nın bakışlarının sıcaklığı karşısında birden fazla kraliyet muhafızı ürperdi.

"Sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşmayı unutma, nazik ol ve Tanrı aşkına, halkımızı devirmeyi planlamadıkları için biraz minnettarlık göster. Bunlar korkutucu türden büyüler."

İstemedim dizim zıpladı. Üzerinde düzgün bir karalama olan küçük bir soluk pirinç kâğıdı parçasını taradım; bu kâğıt, Alvers'lerle yapılacak ittifaktan haberdar edildikten sonra Deniz Fae Kraliçesi tarafından kendisine hediye edilmişti.

Kraliçe Livia, gelecekteki klanlarımdaki farklı büyülerini sınıflandırmak için kullanılan tuhaf isimleri yazma zahmetine katlanmıştı.

Bu teklif küçük bir şeydi ve daha fazlasını vermeye istekli olacağından şüpheleniyordum ama çoğu zaman halktan uzak durmaya hevesliydim.

Deniz fae sarayındayken, kullanmama izin verilen odaları nadiren terk ederdim.

Yine de, kenarları kırışıp yırtılana kadar küçük bilgi kırıntılarını uzun uzun inceledim.

Alversler yakınlıklarını vücuttaki değişimlerden alırlardı - kanın akışı, kalbin atışı, duyular, acıya verilen tepki - ve her gücün garip isimleri vardı.

Mediskiler şifacıları, bedeninin doğal iyileşme süreçlerini daha hızlı bir şekilde teşvik edebiliyorlardı.

Profetikler duyuları ile diğer dünyalardaydı: görme, işitme, hatta bazıları yeterince yaklaştıklarında bir yalanın veya zehrin suçluluğunu bile tadabiliyorlardı.

Hipnotikler güçlerini zihin ve düşünceden alır, halkı illüzyonlarla kontrol eder ya da kandırırlardı. İksirciler azılı simyacılar, zehirciler ve iksir ustalarıydı.

Rifterlar korkutucuydu, gücü acıya verdikleri tepkilerde bulan alverlerdi. Kemikleri kırabilir, etleri kesebilir, boyunları kırabilirlerdi.

Sonra Anomali alverleri kalbin duygularından güç alırdı -korku, umut, hatta nostalji- ama büyülerinin ne kadar güçlü olabileceği her zaman bilinmezdi.

Neredeyse benimki gibi.

"Korkunç." Cara omzumun üzerinden gıdıkladı.

Örgüyü bitirirken okuduğundan habersiz, kâğıt parçasını katlayıp bir kenara koydum.

"Diğer fae krallıklarıyla bu kadar müttefik olduklarına göre o kadar da korkunç olmamalılar," dedim.

Cara daha fazla bir şey söylemek ister gibi kaşlarını çatı ama dilini tuttu. Gelecekteki bir müttefik hakkında kötü konuşmak uygun olmazdı.

Cara alver halkının yeteneklerini kasvetli bulurken, benim karanlığımı diğerleri kadar şiddetle küçümsemeyeceklerine dair neredeyse bir parça umut uyandırıyordu. Toprakları, orduları, hatta yaşamı çalabilen sislerimin derinliklerini onlara asla ifşa etmeyeceğimden değil.

Yeni evimde sessiz ve güvensiz olacaktım. Her zaman bildiğim evden çok da farklı olmayacaktı.

Kalın, ahşap kapıların altın menteşeleri gıcırdatarak açıldı. Kral Eldirard odaya girdi. Benim kanımdan büyükbabam değildi ama beni kendi evinde doğmuşum gibi yetiştirmişti.

Gülümsediğinde, güçlü çenesindeki gümüş renkli kirli sakalın altından yaşının çizgileri görünüyordu. Solgun saçları omuzlarının üzerinde düz ve uzundu, bronz, çivili bir halkayla alnından uzak tutulmuştu.

Akşamın sıkıntısına rağmen, onu görünce kalbim rahatladı.

"Skadinia. Seni görmek çok güzel."

"Sen de öyle büyükbaba." Koridora onun yanına girdim ve kaşlarımı çatarak boynuna sarılı otlara dokundum. "Neden bunları takmayı kabul ediyorsun?"

Benim boynumda da keskin bitkilerden oluşan bir kolye vardı. Deniz cadılarından kalma bir büyü, kandaki büyüü köreltmenin bir yolu.

"Korkuları hafifletir, torunum." Yanağımı okşadı. "İttifak imzalandıktan sonra bize güvenmemelerine gerek kalmayacak."

Bu ittifak çok kötüydü.

Dokkalfar ve Ljosalfar ittifaklara, anlaşmalara ve antlaşmalara bayılırdı. En akıllıca anlaşmalarla daha da güçlenmek onları garip bir şekilde çekiyordu. Bu elf halkının yoluydu ve yüzyıllar boyunca sadece en iyi sonuçları kimin hazırladığına dair bir oyun haline gelmişti.

Halkımızın gelenekleri ve ticaret anlaşmaları ilim zamanlarına kadar uzanıyordu.

"Natthaven'a döndüğünden beri seni özledim." Bizi odadan çıkarıp koridora yönlendirdiğinde elimi kolunun arasından geçirdim.

"Ben de seni." Büyükbabam yüz hatlarımı inceledi. "Karanlıkta daha az görünüyorsun."

Yakınlığım açgözlülük ya da zalimlik için kullanıldığında beni soğukluğa hapsediyordu. Prens Arion elf adası Natthaven'ı yeteneğimi nazıkçe kullanmak için işgal etmedi.

Sonraki haftalar boyunca, kayıtsızlığın soğukunda kalan bir parça rahatlık buldum. Bir kalp ve ruh umursamak için bir neden bulamadığında gerçeklik o kadar acı vermiyordu.

"Biraz daha iyiyim." Tepkilerimi sert tuttum, gerçeğin altında ezilmemek için birkaç bariyeri yerinde tutmaya çalışıyordum; dehşete düşmüştüm.

Büyükbabam büyük salonun kapısından içeri adım atmadan önce durakladı. "Skadinia, bu birliktelikle ilgili tüm çekincelerini kendine saklayacaksın, anlaşıldı mı? Bu, Dokkalfar tahtını büyütmek ve diğer akrabalıklarla güçlerimizi kuvvetlendirmek için bir fırsat. Eğer her şey yolunda giderse, herkes istediğini elde edecektir."

Elf kanı üzerinden kurulan akrabalık bağlarının büyüğü tuhaf ama güçlüydü.

Kral göz kırptı. "Önceki ittifakımızı kaybettiğimiz için kızgın olan Gerard bile bunun yararını görüyor. Yine de, elflerin tahtta fae olmadan fae diyarlarını talep etmesini tercih ederdi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ljosalfar Kralı'nın herhangi bir fae diyarında hak iddiası yok, Büyükbaba. Bu ittifak klanımız için."

"Öyle. Benim soyum, bir fae krallığını elflere bağlayan ilk soy olarak destanlara yazılacak."

Başımı sallayarak onayladım. Aslında Eldirard'ın en çok istediği şey de buydu; bir miras. Yaşadığı yüzyıllar boyunca pek çok metresiyle hiç varis bırakmamıştı ve ağaçlarda yaşayan bir kızı yanına alana kadar da umudunu yitirmişti.

Benim sefil yakınlığımla zeki, yeni ve güçlü bir şey elde etmişti. Soyunun, halkımızın şanlı tarihine geçmesi için yeni bir şans. Elfler gururlu insanlardı, her zaman klanın gücünü ve mirasını güçlendirecek bir sonraki hamleyi ararlardı.

Her iki elf kralının da bir zamanlar benimle ve Prens Arion'la nişanlanmak istemesinin sebebi buydu. İki güçlü hükümdarın iki klan üzerinde bir araya gelmesi yüzyıllardır gerçekleşmemişti.

Arion ışık çağırma yeteneği ile babasından daha güçlüydü; duvarlar ve kapılar arasındaki kumaşta delikler açacak kadar ışık çekebiliyordu. Işık prensi büyüyle bir yerden bir yere yürüyebiliyordu. Benim karanlığımla, yeminlerimiz eşi benzeri görülmemiş bir birliktelik yaratacaktı.

Büyükbabamın profilini inceledim. Mavi bakışlarında açgözlü bir parıltı vardı. Bu yeni yön belki de onun için daha cazipti,

Çünkü elf klanlarının diğer büyü krallıklarıyla birleştğine dair hiçbir hikâye yoktu.

Bir yanımda bu yemini etmek istemiyordu ama Eldirard sayesinde kılıç kullanmada yetenekliydim, fae, ölümlü ve kadim elf dillerini okuyabiliyordum. Beslenip büyütölmüş ve bir yuva verilmişim.

Kolundaki tutuşumu sıkılaştırdım. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Deniz fae sarayı geniş ve açıktı. Odaların çoğunda tavanı çerçeveleyen büyük, kemerli girişler vardı ve nemli havanın yosunlarıyla beneklenmiş ferforje avizeler, garip mavi ateşi olan sonsuz donyağı mumları taşıyordu.

Bir tarafta yükseltilmiş bir kürsüde Ebedi Kral ve Kraliçe duruyordu. Deniz Kralı tanıdık zehrini koruyordu. Sert, ateşli gözleri güvensizlikle parlıyordu ama kraliçe bakışlarımı tuttu, hatta nazik bir gülümseme bile sundu.

Başka tarafa baktım. Savaşlar sırasındaki kısa etkileşimimiz, fae halkı için önemli olduğum anlamına gelmiyordu. Burada olmamdan pek de memnun olmadıklarını hatırlasam iyi olurdu.

Bu sarayda onların yararına oynanacak bir savaş piyonu olarak bulunuyordum, benim değil.

Müzakerelerin ev sahipleri olarak deniz halkı gözlemleyecekti ama rolleri bu kadardı.

Dikkatler salonun ortasındaki uzun, siyah meşe masaya yöneldi. Mavi saten masa boyunca uzanıyordu ve şarap ve kehribar rengi bira sürahileri her boydan içki boynuzlarıyla birlikte dizilmişti.

İçimde kalbim kaburgalarımın kurtulmaya çalışıyormuş gibi atıyordu. Dışarıda ise yüzüm buz gibi soğuk ve ısırtıcıydı.

Kâhya büyükbabamı masanın bir tarafına götürdü. Orada, çoktan oturmuş birkaç muhafızı vardı. Elf halkının hepsi zayıf ve kıvrak savaşçılardı. Dokkalfar'ın ten rengi çeşitlilik gösterirdi ama gölge elflerin çoğunun gözlerinde mavinin bir tonu vardı. Bazıları zengin ve asil, bazılarıysa Cara gibi şaşırtıcı derecede soluk, sanki irisleri buzlanmış gibiydi.

Muhafızlar krallarını selamlamak için ayağa kalktı. Altın kabzalı, siyah oniks taşlı kılıçları Natthaven sarayının sembolleriydi. Alver klanlarıyla aramızdaki farklar çok keskindi. Savaşın kaosu ve yakınlığının uyuşukluğu olmadan

düşünceler, her bir zıt özellik açıktı.

Alverler ölümlü gibi görünüyordu, kulakları tuhaf bir şekilde kıvrıktı. Saçlarını elf savaşçıları gibi ipek gibi ve omuzlarının üzerinde uzun tutmazlardı. Bunun yerine saçlarına sert düğümler ve örgüler atılmıştı ve birkaç telli sakal çenelerini örtüyordu.

Masanın arkasında kürk ve deri giymiş, belirgin bir amblemi olmayan tunikler giymiş ve aşınmış, sağlam çizmeler giyen erkekler ve kadınlar duruyordu.

Muhafız mıydılar? Öyle görünmeye çalışıyor gibiydiler ama her şeyden çok suikastçı gibi görünüyorlardı.

Tuhaf suikastçı muhafızların hiçbiri, her hareketimi inceleyen -hayır *ezberleyen*- bakışlar kadar korkutucu değildi.

Alver kral ve kraliçesi ve iki prens.

Oğullarından biri neredeyse kılıcımın altına düşüyordu ve şimdi diğerine yemin edecektim.

Deniz kraliçesi parmaklarını birbirine geçirdi, bu bir sinir gösterisiydi ya da belki Livia da benim kadar gerginlikten boğulduğunu hissetmişti.

"Kral Eldirard, Skadi"-çenesini bana doğru eğdi-"Eriksson Hanesi'ni tanıştırmama izin verin."

"Tanıştık Livie," dedi kâbus prensim. Güçlü çenesi, yanlardan toplanmış kestane rengi saçlarıyla, ayyaş rolünden çok farklı görünüyordu. "Ama sanırım müstakbel kayınvalidesiyle tanışması gerekiyor."

Yüzümü taş gibi kayıtsızlığa alıştırdım ama sanki içgüdüsel bir şeymiş gibi kral ve kraliçeyle yüz yüze geldim.

Kral yakışıklı bir adamdı ama çenesi kontrolsüz bir öfkeyle titriyordu. Saçları yağmur sonrası toprak gibi koyu renkti ve gözleri altın ve zümrüt renginin çarpışması gibiydi, sanki erimiş cevher bir taraftan içeri sızmış ve gerçek rengi lekelemiş gibiydi.

Kraliçe solgundu, burnunun üzerinde çiller vardı ve saçları kızıl bir alev gibiydi. Gözlerini üzerimde gezdirip beni içine çekti, alnında bir endişe oluğu vardı.

Evine katılan benim gibi bir kadın için endişelenmesi akıllıcaydı.

"Şu işi bitirelim." Alver Kralı'nın sesi sert ve alçaktı. Doğrudan, tiksintisini gizlemeden.

Şüphesiz benim gibi bir soyun değerli oğullarıyla birleşmesini onaylamıyorlardı. Ben de aynı fikirdeydim.

Kraliçe elini kocasının koluna koydu. "Bilin ki bu bizim kararımız değildi ve biz buna karşıyız."

Büyükbabam alay etti. "İttifaklar barış ve güç getirir. Birlikte bunu başaracağız. Skadinia yükünü kabul etti ve ben de oğlunuzun aynı sebeplerden ötürü bu yükü üstlendiğine inanıyordum."

Yük. Her gelinin yeminleri için almak istediği unvan. "Oğlum bir pislik gibi davranıyor." Alver Kralı oğluna ters bir bakış fırlattı. Prens.

Ani bir kahkaha atma dürtüsüne karşı ısırıldım. Bu çıkış pek de asilce değildi ama yine de tamamen samimiydi. Belki de bu kral bana ve elf kanıma o kadar da öfkeli değildi ve bu ittifaka neden olduğu için oğluna daha çok kızgındı.

Bir muhafız beni prensin karşısındaki koltuğuma götürdü. Tanrılar, ondan nefret ediyordum. Hayatımda gördüğüm en büyüleyici adamlardan biriydi.

Bundan sonra, sonunda kahraman o olacaktı. Bir canavarı ortak bir düşmanın elinden kurtaran cesur prens olduğunu iddia edecekti.

Fae'ler bize karşı ayaklanmadan çok önce hayatımın kaderinin böylesine sevgisiz, amaçlı bir maç için yazıldığını biliyordum. Beni Arion'dan uzak tutabilecek tek şart, zalimliğe olan yatkınlığımı kullanarak beni soğuk bir kalbe zorlamasıydı.

Ljosalfar prensiyle eşleşmeyi kabul etmek için karanlığımdan kurtulmam gerekiyordu.

Bu alver ittifakı ile, bana hiç bir seçenek sunulmamıştı. Ben.

Büyükbabam yanıma oturduktan sonra, elini Parmaklar, krala odaklanın. "Çekinceleriniz torunumun kuşatma sırasında diğer oğlunuza karşı yaptıklarından mı kaynaklanıyor?"

Çenemi eğdim, öfkelerini bekledim.

Kraliçe konuştu. "Bu daha çok zorunluluğun doğasına, hissediyor gibi göründükleri seçeneksizliğe yönelik."

"Maj." Prens masaya doğru eğildi ve annesine baktı. "Bunu konuşmuştuk. Geleceğimde mukadder bir yemin yoktu,

asla olmadı. Bir ittifak onları almak için yeterli bir sebeptir."

"Evet, gerekçeni duydum ama düşündüğüm tek şey senin kalbin değildi."

Nefesim ciğerlerimde dondu. Kaşlarım birbirine çarptı. Ben mi? İki oğlunun da hayatını mahvettiği için boğazımın kesilmesini arzulaması gereken bir kadın, bu yeminin beni gerçek bir aşk eşinden mahrum bırakabileceğini mi düşünmüştü?

Büyükbabam kıkırdadı. "Çok naziksiniz Majesteleri ama klanlarımızda Skadinia'ya talip olan kimse yok."

Sanki kalbimi siyasi ittifaklar dışında başka bir şey için arayan biri olduğu fikri saçmaymış gibi kahkahası canımı yaktı.

"Ljosalfar Prensi Arion tek kişiydi. Oğlunuzun teklifini daha cazip buldum ve bir teklif *olmalı*." Büyükbabam biraz küçümseyerek burnunu çekti. "Kraliyet yemini olmadan, elf gelenekleri tahtın kraliyet kanından olmayan yalnız bir hükümdara geçmesine izin vermez. Skadinia benim soyum içinde evlat edinilmiş bir uzuvdur. Kraliyet kanından bir eşleşme olmadan, klanımızın yalnız kraliçesi olamaz ve doğal olarak hafif elflerin mirasına düşecektir. Sizi temin ederim ki, Arion gücü ele geçirdiğinde görevini tamamlamaya meyilli olacaktır. Kıyılarınızla tekrar buluşacak."

"Bu piçin kellesi neden alınmadı?" diye sordu alver kralı. "Gördüğüm kadarıyla, onun rahat küçük sarayına kaçmasına izin verdiniz."

Büyükbabamın çenesinde bir kas sıçradı. "Bizim kültürümüzde bir elf kralı tahta savaşıarak çıkar. Size karşı verdiği savaşta başarısız oldu ama yasalarımıza aykırı bir şey yapmadı, ne kadar sinir bozucu olsa da."

Savaşlar sinir bozucu olmaktan çok daha fazlasıydı. Onları canlı bırakmayı beklemiyordum.

"Bu aptalca bir gelenek," dedi kral, sesi alçak ve keskin. "Ve bu yükün neden onun omuzlarına bırakıldığı hiç mantıklı değil."

Avuç içlerimi inceledim, dayanışma için Alver kralının yanında durma dürtüsü beni şaşırttı. *Aynen benim düşüncelerim, Majesteleri. Kesinlikle benim düşüncelerim.*

"Çünkü o imrenilen bir ödül. Torunumun yakınlığından daha önce de bahsetmiştim." Eldirard sandalyesine geri oturdu. "Birçok yönden güzel, ama daha çok korkutucu, tehlikeli ve

kısır. Ev halkınızı, oğullarınızı, damarlarınızdaki büyüü sürükleyebilir ve tanrıların son savaşlarına kadar onları karanlığının boşluğuna gönderebilir."

Kahretsin, yerin yarılp beni yutmasını istiyordum. "Hepsi bu mu?" Alver Kralı neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Hepsi bu mu?" dedi.

"Hepsi bu kadar mı?" Büyükbabamın alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Bunu korkunç bulmuyor musun?"

"Evet. Sadece neden herkesin kız hakkında zincire vurulması gerekiyormuş gibi konuştuğunu duymayı bekliyorum."

Yüz hatlarımdaki soğukluk maskesini korumak akıllıca olurdu ama lanet olası kral bunu oldukça zorlaştırıyordu. Bir daha konuşursa, masanın üzerinden atlayıp yüzü kıpkırmızı olana kadar ona sarılabilirdim.

Gelecekteki klanımdan korku bekliyordum. Yakınlığımdan kaynaklanan tehlikelerden pek etkilenmiş görünmüyorlardı.

Eldirard boğazını temizledi. "Şu anki duruma göre Prens Arion Natthaven'ın varisi olacak. Eğer ben ölmeden önce Skadinia'nın yanında bir kral olmazsa, Arion onun kralı olacak. Her elf kralı tebaasıyla akraba sayılır. Skadinia'nın yakınlığı onun arzularına sadık kalacaktır."

"Adil görünmüyor." Kraliçe konuştu. "Kraliyet hanenize evlatlık verildi, şimdi bir bedel ödüyor."

"Arion'un adamızı istila edip kargaşaya yol açması elbette planın bir parçası değildi," dedi Eldirard biraz hoşnutsuz bir ifadeyle. "Akrabalık bağları yakınlıklarımızın bir parçasıdır ve Skadinia'nın ki de bu yemin sayesinde sizin olacak; onun gücü size karşı kullanılamaz. Ljosalfar, klanımız olmadan size karşı duracak savaşçılara ya da güce sahip olmayacaktır. İnanıyorum ki kralları fae'lerle savaşmak yerine onlarla ittifak kurmayı daha büyük bir fırsat olarak görüyor."

"Öyle olduğunu varsayıyorsunuz," dedi Alver Kraliçesi. "Ve biz Fae."

"Bağışla Ben, l ortalama ve bütün . ve fae alemler.
Senin

Tüm krallıklarla olan bağlantılarınız çok geniş ve şimdi de elf ittifakına sahip olacaksınız. Bu bir ilk." Büyükbabamın yüz hatlarına yansıyan sevinç alver halkı tarafından paylaşılmadı. Eldirard ayıldı. "Eğer onun seçme şansının olmaması sizi endişelendiriyorsa, sizi temin ederim ki

Sözleşmeler her zaman bir parça istek, bir parça arzu, bir parça seçim içermelidir, yoksa doğru şekilde mühürlenmezler. Skadinia halkını barış içinde görme arzusu nedeniyle burada."

Masadaki bir çukuru inceledim. Söylediklerinin bir kısmı doğrudu; Dokkalfar klanı için sorun istemiyordum. Belki bencilceydi ama kalbimin böyle bir şeyi sağlamak için gereken fedakârlık olmamasını diledim. Bu buluşmanın sevgi, güven ve tutkulu bir beklenti üzerine kurulu bir ittifak olmasını diledim.

Prense bakmaya cesaret ettiğimde yüzü sertleşmişti. Bu anlaşmada yürek yoktu. Bunu hatırlamam akıllıca olurdu.

Prens Jonas öne doğru eğildi. "Birleşmenin değeri devam ediyor ve devam etmemesi durumunda olabileceklerin risklerini anlıyoruz. Şimdi annem ve babamın şartlarınızı görmesine izin verin."

Bölüm 4

Kabus Prens

ELDIRARD'ın ince dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış vardı. Elf kralı tuniğinin altından altın bir zincir çıkardı. Bir ucunda, kenarlarında yaldızlı, boyalı rünler olan ahşap bir şişe vardı.

En küçük parmağımdan daha büyük değildi, ama kral açılan şişenin tepesine dokunduğunda, parmağını çektiğinde, ince bir parşömen rulosu onu takip etti.

Parşömenin kalınlığı şişeden uzaklaştıkça arttı ve tamamen çıkarıldığında, mavi balmumuyla mühürlenmiş, tamamen şekillenmiş bir parşömen bir elf muhafızı tarafından babama teslim edildi.

"Nasıl olur?" Sander öne doğru eğildi, elini büyülü parşömene uzattı ama ben yumruğumu kalbinin üzerine bastırdım.

Başımı sallayarak onu geri çektim.

Sander dudağını kıvrarak sandalyesine çöktü. Kardeşimin huysuzluğunu ortaya çıkarabilecek çok az şey vardı ama merakını serbest bırakmayı reddetmek bunu yapmanın en hızlı yoluydu.

Hareketi beni dikkatle odaklandığım yerden kopardı ve masanın diğer tarafına bakma hatasını yaptım.

Tanrım, neden öyle görünmek zorundaydı ki, gecenin ilk kristal yıldızı gibi, dokunulmaz bir mücevher gibi.

Prensesin benimkinden biraz daha koyu, parlak, zengin bir teni ve neredeyse parlayacak kadar mavi gözleri vardı. İncecikti ama kırılgan değildi. Kadın karanlığın gücüne sahipti. Avuçlarını kaplayan garip karanlık büyü, toprakları çalıyor ve şiddetli lanetler ediyordu.

Prenses tüm insanları ve orduları karanlık sislerinin boşluğuna çalabilirdi.

Karanlık büyü -Alver klanlarının büyü- yabancı bir kavram değildi. Doğrusu, tanıdığım alver halkı arasında kalbinde bir miktar kötülük barındırmayan pek kimse yoktu. Prenses de

Bu birliktelik onun karanlığını ortak düşmanlarımızın elinden korumak içindi, başka bir şey için değil.

Bana doğru baktığında lanet olası kalbim hızlanmasaydı ve o donuk elbisenin altında sakladığı kıvrımlara daha fazla bakış sunarak her yer değiştirdiğinde sikim seğirmeyi bıraksaydı her şey daha basit olurdu.

Bunu anlamıyordum; bir kadın aynı şeyi istediğini açıkça belirtmediği sürece vücudum nadiren damarlarımdaki sıcaklıkla ve tenimin tenime değmesi arzusuyla alevlenirdi.

Elf prensesi bana karşı tiksinti dışında bir şey hissettiğini hiç belli etmemişti ve ben burada biraz daha yaklaşırsam kanayan saçlarının nasıl kokabileceğini hayal ediyordum.

Bunun için ondan biraz nefret ettiğimi sanıyordum.

Şehvet ve tutku yabancı değildi. Sarayımın yakınındaki koruya kaçtığım ve bir çift kalçanın arasına yerleşmenin nasıl bir his olduğunu keşfettiğim ilk andan itibaren, gecelerimi kadınlarla ısıtmaktan zevk aldım.

Livia ve Mira bana çekici bir çapkın derlerdi. Aleks, bir gün yarım düzine kadınla yarım düzine çocuğa babalık yapacağım konusunda Sander'le hep aynı fikirdeydi.

Ben yapmazdım. On altı yaşında sırık gibi bir çocuk olduğumdan beri çocuk sahibi olmamak için şifalı otlar kullanırdım.

Ne zaman bir sevgiliyle geceleşem niyetimi belli ederdim. Her şey bittiğinde vedalaşmalar ve birkaç şefkatli öpücük takas edilirdi ve ben her zaman aynı şekilde ayrılırdım - unvanım nedeniyle vücutlarını benimkiyle karıştırdıklarını bilerek.

Tam da tercih ettiğim gibi.

Beni, yani adamı çok az kişi tanırdı. Arkadaşlarım, fae diyarlarının diğer kral ve kraliçeleri, kardeşim, ailem ve şimdi onların arkasında duran loncaları beni tanıyordu. Başka hiç kimsenin aynı şeyi yapmasının bir amacı yoktu.

İşte bu yüzden bu yemin idealdi.

Beni pek umursamayan, kendi unvanına sahip bir prenses, onu kraliçe yapmak için kalbimi aramazdı. Aslında, beni gördüğünde tiksindiğinden oldukça emindim. Gözlerini kaldırıyor, sonra yüzünü buruşturarak hemen başka tarafa bakıyordu.

Yeminlerden sonra birbirimizle çok fazla konuşmamız gerekeceğinden şüpheliydim. O, adasını ışık klanından koruyacaktı ve benim hayatım, elf ordularının en sevdiklerime karşı gelmeyeceğinin yeni güvencesi dışında çoğunlukla değişmeyecekti.

Aramızda biraz daha mesafe yaratarak arkama yaslandım.

Babam parşömene bakmadan sinsice anneme uzattı. O yüksek sesle okumaya başladığında ilgisizmiş gibi davrandım.

"Çeyiz olarak, her turda ticaret malzemeleri ve on bin" -Maj gözlerini kısarak yeni bir terime takıldı- "juvel?"

"Bizim paramız. Natthaven'ın siyah mücevherlerinden yapılır. Yabancı topraklarda oldukça değerli olduğunu tahmin ediyorum."

Arkamızda toparlanmaya çalışan hırsızlardan birden fazlası kıpırdandı.

İçlerinde en huzursuz olan Raum, gümüş gözlerini açgözlü bir heyecanla parlattı, ta ki Niklas deri kesesini -şüphesiz zehirli bir şeyle-savurmayı bırakıp omzuna vurana kadar.

"Hayır." Niklas aralarına bir parmak soktu, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Anlaşma yapılana kadar hareket yok."

Nik her zaman benim ve Sander'in amcası gibi olmuştu, kardeşim kadar çalışkan ve babam kadar sinsiydi. Raum'a durmasını söylemişti ama onun bu çeyizi krallığımızdaki en kârlı ticaret haline getirmenin bir düzine yolunu düşündüğünden hiç şüphem yoktu.

Gerçek şu ki, bizimle birlikte yelken açan herkes buraya sadece entrika ve Ever Krallığı'nı keşfetme şansı için gelmişti.

Babamın eve dönmeden önce Bloodsinger'in hazinesini soymayı planladığına yarı yarıya ikna olmuşum.

Annem okumaya devam etti. İttifakın bir parçası olarak her turda gelinin krallığıyla yapılacak zımni anlaşmalar ve konseyler hakkında sıkıcı terimler. Odaklanmam azaldı ve annem homurdanma ile nefes alma arasında boğuk bir ses çıkarana kadar uzun bir süre masanın kenarındaki bir yongayı inceledim.

"Gelin sadakatsizlik ederse bu fesih şartı nedir?" Eldirard'ın

kaşlarından biri kalktı. "Hangi kısmı açık değil?"

"Gördüğünüz gibi kafamdaki karışıklık, oğlumun *metreslerinden* doğacak varislerin taht için dikkate alınmayacağını, sadece meşru varislerin dikkate alınacağını belirten aşağıdaki ifadeden kaynaklanıyor." Annemin yüzü

kızarmıştı. Çocukken onu birçok kez sabrının sınırlarına kadar zorladığım için iyi tanıdığım bir bakış. "Bağışlayın beni, sadece merak ediyorum, neden oğlumun metresleri olacağı ima ediliyor?"

Eldirard kıkırdadı, sanki annem aklını kaçırmış, hatta destek için babama bakma hatasına düşmüştü. Daj kaşlarını çatarak ona karşılık verdiğinde gülümsemesi bir anda soldu.

Prenses çenesini göğsüne gömüldüğünden emin oluncaya kadar indirdi.

Eldirard boğazını temizledi. "Geleceğin kralı güçlü bir figür değil mi? Metresler beklenir, değil mi?"

"Beklenmez." Babamın yumruğu masanın üzerinde kıvrıldı. Bakışlarıyla beni kıştırdı ve sessizce ifadesini tekrarladı.

Elf kralı şaşkın görünüyordu. "Metresi olmayan bir kral hiç tanımadım."

Livia kürsüde tiksintiyle homurdandı ve Bloodsinger'a bir şeyler fısıldadı. Ebedi Kral'ın bakışlarındaki vahşi parıltıya bakılırsa, muhtemelen böyle bir şey yapmaya cüret ederse onun sikini kesmekle tehdit etti. O da karşılık olarak kızın boynunun yan tarafına bir öpücük kondurdu.

Babam öne doğru eğildi, sesi sertti. "Artık biliyorsun."

Annem hışımla devam etti. "Bu maddeyi görmezden gelip devam edeceğiz."

Prenses, annemin duruşuna inanıp inanmadığını tam olarak bilemiyormuş gibi kaşları çatılmış bir şekilde izledi. Kaburgalarımın altına bir suçluluk duygusu saplandı. Kadınların, duygularını ya da konumunu umursamadan gözünün önünde sergilenmesini mi bekliyordu?

Dizim masanın altında zıpladı. Tam olarak bunu yapacağımı tahmin etmemiş miydim? Yemin etmek, sonra her zaman bildiğim hayata geri dönmek, karım benimkinin yanındaki odada uyurken yeni sevgililer.

Tanrım. Bir bok parçası olabilirdim.

Bu bir aşk evliliği değildi, o yüzden sevgili edinmeyi tercih ettiyse neden onu durdurayım ki?

Sandalyeme geri yerleştim. Yemin töreninden sonra ona bir kulede yalnız kalmasının beklenmediğini söyleyecektim.

Yemin sözleşmesinin şartlarına ne kadar dikkat edersem, müstakbel gelinime karşı o kadar şeytan gibi hissediyordum. Kalıcı hasara yol açacak dayak yok, reddetmeme izin yok gibi şartlar

Karıma vücudu için geldim. Gelecekteki tüm çocuklara isim verdim; hobilerini ve seyahatlerini onayladım.

Benim için birkaç koşul vardı. Yeminler Natthaven'da edilecekti, ancak on tur boyunca benim krallığımda yaşayacaktık, böylece yeni karıma kocasının kültürünü öğrenme fırsatı verecektim. Sonraki on tur ise elf kraliçesi olma çalışmaları için kendi krallığında (tek başına ya da benimle birlikte) geçecekti.

İlk turda, Dokkalfar kralına ittifakı onaylayıp onaylamadığımı rapor etmem beklenen elf adasında bir hafta geçirerek ortak topraklara girecektik, ardından ayın geri kalanını elf topraklarında geçirecektik.

Onu tamamen görmezden gelmeme izin yoktu. Her dolunayda alacakaranlıktan şafağa kadar aynı yatağı paylaşmamız gerekiyordu; tabii ki Natthaven'a bir varis kazandırmak için en iyi şans buydu ve ben de karıma boş zamanlarında harcayabileceği bir harçlık verecektim.

Ne büyük bir ittifak yapıyordu. Gözlerinin donuk ve duygusuz olmasına şaşmamalı.

Omuzlarım çöktü, her terim omurgama bir kırbaç gibi indi. İki taraftan burada fedakârlık yapan ben değildim.

Tek istediğim halkımın güvenliğiydi.

İlk kez iyi niyetimin bu kadının hayatında daha büyük bir felakete yol açmış olabileceğini düşündüm. Sonra yine aynı şartlar o hafif elf serserisine de sunulacaktı. Muhtemelen her biri için onu tutacaktı.

Annem sözlerini bitirdiğinde parşömeni tekrar yuvarladı ve masanın ortasına doğru kaydırıldı.

"Belki de kral şimdi okumak ister," dedi Eldirard.

"Karım okudu." Daj bakışlarını kısmıştı. "Daha ne öğrenebilirim ki?"

"Hiçbir şeyin gözden kaçmadığından emin olmak için." "Onun beceriksiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tanrım, Daj'ın öfkesi alevleniyordu. Anneme hakaret ederse kan ve kemiğe dönüşebilirdi.

"Elbette hayır, ama ... şey, siz kralsınız." Eldirard doğruldu.

Babamın gözlerini siyah bir bulut kapladı. Benimkiler nasıl bakışlarımı karanlıktan başka bir şey kaplamayana kadar karartabiliyorsa, babam da öyle yapabiliyordu.

Dengeli elf kralına bir parmağını işaret etti. "Anlaman gereken bir şey var, unvanıma sahip olmamın tek nedeni *onun* kocası olmam. O topraklarımızın kanlı varisi ve onu aşağılamayı bırakacaksın, yoksa bu odadan tek parça halinde çıkamazsın."

"Daj, kan dökülmesini durdurmaya çalışıyoruz," diye mırıldandı Sander ama ağzının kenarı seğirerek sırtmasını engelledi.

"*Bu şartları* kabul edebilir misin?" Daj başını eğdi. "Sizin ülkenizde krallar nasıldır bilmem ama bizim ülkemizde kraliçelerimizi susturmayız."

Kürsüde Livia babama karşı şefkatle sırtıyordu. O da aynı şekilde yetiştirilmişti. Tek bildiğimiz buydu -annelerimizi seven babalar- ve garip bir utanç ve gurur göğsümde dikenli bir düğüm gibi çarpıştı.

Babamın anneme davranış biçimi ve bize öğrettiği şekilde davranmamızdan dolayı duyduğum gurur hiç de az değildi. Yine de, aynı unvanı vermeyi planladığım bir kadına karşı küçümseyici düşüncelerle buraya gelmişim

-Karım.

"Kabul ediyorum." Eldirard burnunu çekti. "Kim imzalayacak? Bir damla kan gerekecek."

Annem de babam da ellerini çekip uzaklaştılar, sessiz protestolarıyla anlaşmalı bir yemin fikrini kabul etmediklerini gösterdiler.

Sessizlik, ağırlığı omurgamı bükene kadar masanın üzerine çöktü. Bu hem planladığım hem de korktuğum andı.

Düşünceler fırl fırl dönüyordu ama hangi yöne giderlerse gitsinler, hepsi gerçeğe geri dönüyordu: Prenses Skadinia'nın güçlü bir büyü vardı. Gölge elf klanı onun egemenliği altına girerse, kötü kalpli bir prens tarafından terk edilmiş bir şekilde kullanılacaktı.

Livia'ya bir bakış attım. O da endişeyle ama anlayışla karşılık verdi.

Ebedi Kraliçe bunu yapmak zorunda hissettiğimi biliyordu. Daha iyi bir yol yoktu.

Yutkundum ve elimi sabitledim. Bıçağımla parmağımın ucunu parşömene bastırdım, köşeye bir damla kan ekledim ve gri kaz tüyü bir kalem aldım. "İmzalayacağım."

Kanım parşömene bulaşır bulaşmaz annem ve babam salonu terk etti, prenslerinin kendisini bir kadına bağlayışını aval aval seyretmeye gelenleri de yanlarına alarak.

Prenses bir sonraki nefeste, gözleri kış ayazından daha solgun, çılgın bir elf kadın tarafından götürüldü. Benimle ve elf kralıyla sadece Sander, Bloodsinger ve Livia kaldı.

Eldirard büyü parşömenini aldı ve ince tuniğinin altına sakladı. "Görüyorum ki halkınız bu tarihi ittifakı kutlamakta pek fayda görmüyor."

Çenem büküldü. "Bu kişisel bir şey değil. Tüm bunlar klanlarımız için oldukça yeni. Elimizden gelse yemin töreni düzenlemeyiz."

Elf kralı ayağa kalktı, yüzünde sevinç dolu bir sırıtiş vardı. "Farklı kültürler sanırım. Elf klanları ittifaklara, anlaşmalara ve ticarete kendi hayatımıza verdiğimiz değer kadar değer verir. Mirasımız, gücümüz ve topraklarımızdaki genişleme üzerine inşa edilmiştir."

"Prensin sizin adaya saldırmasının sebebinin bu olduğuna şüphe yok."

Eldirard kaşlarını çatı. "Arion Natthaven'a Skadinia'nın nüfuzu için gelmişti ama gözü sizin topraklarınızı ele geçirmekteydi."

Başparmaklarımı kemerime geçirdim. "Artık bunu asla yapamayacak olması iyi bir şey, öyle değil mi?"

Hemen bir anlaşma olmadı ve bu durum içgüdülerimi harekete geçirdi. Doğruyu söylemek gerekirse, Dokkalfar kralı bir nefes almak için durduğu yerde bile kaydı. "Anlaşmalar ve sözleşmeler her zaman feshedilir, Prens Jonas."

Keskin korku kalbime bir yumruk gibi indi. Tek korkan ben değildim.

Bloodsinger kürsüden alçak sesle homurdandı. "Ben olsam daha açık konuşurdum, elf. İma ettiğin şey pek umurumda değil."

Eldirard deniz kralına dikkatli bir bakış attı. "Bu ittifakın geçersiz olacağını kastetmiyorum." Elf kralı bir kez daha bana döndü. "Prens torunuma başka bir teklifi kabul etmesi için bir sebep vermediği sürece."

"Başka teklif yok." Dişlerimi sıktım. "Bunu açıkça belirtmiştin."

"Tek bir teklif olduğunu açıkça belirttim." "Prens Arion'un burada hiçbir hakkı yok."

Kral içini çekti ve bir avucunu göğsüne bastırdı. "Beni yanlış anlamayın Prens Jonas. Skadinia'nın topraklarımızı sizinkilerle birleştirmesini arzuluyorum. Sadece Ljosalfar'ın bu yeni anlaşma konusunda tereddütleri olduğunu size söylemenin ihtiyatlı bir davranış olacağını düşünüyorum."

"Onların hassas duyguları hiç umurumda değil." Ağır bir adımla yaklaşarak neredeyse kralla göğüs göğüse geldim. "Tüm bunları deniz fae'lerine saldırıp toprak fae'lerinin topraklarını ele geçirmeye çalıştıklarında düşünmeleri gerekirdi."

"Katılıyorum." Eldirard sesini alçalttı. "Ama dikkatli olun, Majesteleri. O kadar çabuk pes etmeyebilirler. Miraslar, destanlar, tarihler, bunlar elflerin arzuladığı şeylerdir. Kral Gerard ve oğlu yüzyıllardır her iki klanı da yöneten ilk ev olmayı arzuluyor."

"Kanımla imzayı attım. Torununuz da kabul etti. Dokkalfar ya da Fae'ler üzerinde hiçbir hak iddia edemezler."

"Ama olabilirler, sana anlatmaya çalıştığım şey bu." Eldirard bilmiş bir gülümsemeyle elini omzuma vurdu. "Bahsettiğim gibi, her sözleşme biraz seçimle birlikte gelir. İlk turda, Skadinia başka bir yerde daha huzurlu olabileceğine karar verirse, Arion'la olan nişanına yeniden girebilir."

"Yani prenses bizim topraklarımızda mutsuzsa, o zaman . . . bu yemini geçersiz mi kılacak?" Sander omzuma yaklaştı, alnında bir endişe oluğu vardı.

"İlk turda, evet. Çok az seçeneği var," dedi kral, "bir seçeneğe sahip olmayı hak ediyor. Arion bu maddeyi biliyor, Prens Jonas."

"Yine de bunu bizden saklamanın akıllıca olduğunu düşündünüz."

"Açıkça belirttim, seçim, arzu, hepsi bu ittifakın bir parçasıydı. Şimdi size ince noktaları anlatıyorum."

"Kanla imzaladıktan sonra."

"Onu öldürtebilirim Prens." Bloodsinger'ın gözleri karanlık alevler gibi yanıyordu. Ebedi Kral boş tehditler savuran bir adam değildi. Söylediklerinde ciddiydi.

Erik katletmeye başlamadan önce bir elimi kaldırdım. "Bunu kan dökülmesini önlemek için yaptık."

"İyi söyledin," dedi Eldirard ses tonunda bir parça sinsilikle. "Dokkalfar'ın bu ittifakı sürdürmesini arzu ediyorum. Sizi uyarmak gibi bir yükümlülüğüm yoktu ama uyarıyorum. Bunu bir anlam olarak kabul edin, Majesteleri. Ama Arion torunumla arasını düzeltmeyi kendine görev edinirse hiç şaşırmam."

"Ona dokunmuyor." Sözlerim kaba ve sertti. Tanrılar aşkına, kadını çok az tanıyordum ama o piçin zalim ellerini ona yaklaştırmasını istemiyordum.

Eldirard bükülmüş parmaklarını kaldırdı. "Dediğim gibi, burada kazananın siz olacağınızı umuyorum ama bir zamanlar yakındılar, birlikte büyüdüler ve hepsi bu. Bence sen akıllı bir adamsın ve Skadinia'yı memnun etmek için gerekeni yapacaksın."

Oyuna gelip gelmediğimden emin değildim. Dokkalfar'ın gerçeği itiraf etmesine gerek yoktu, ittifakı tek başıma yok etmemi izleyebilirdi ama konuştu.

"Uyarınızı iyi niyetle kabul edeceğim Kral Eldirard."

"Öyle de yapmalısın. Bunların hepsi iyi niyetle yapıldı. Bu ittifaktan hepimiz faydalaniyoruz."

Önce bir eklemimi, sonra diğerini kırdım. "Anlaştık. Sizi temin ederim ki torununuzu memnun etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kral bir kahkaha attı. "İyi adam. Seni uyarıyorum, Skadinia'da şu anda görebileceğinden çok daha fazlası var. Sana bol şans diliyorum. Ljosalfar benim akrabam, bu yüzden torunum dönerse onların tarafını tutmam gerekecek."

Ciddiyetinde üstü kapalı bir tehdit vardı. Kolunu kavradığımda, ne demek istediğini tamamen anladığımı gösteren sıkı bir baş selamı verdim.

Kral gittikten sonra Sander kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tüm bunlarla ne yapmayı planlıyorsun, Jo?"

Ne yapmayı planlıyordum? Prensesin götürüldüğü kapıya doğru bir bakış attım. "Sanırım müstakbel eşimle arkadaşça davranmam gerekecek."

Sander kıkırdadı. "Belki de daha fazlasını yapmalısın. Birçok erkeğin eşlerini sevdiğini duydum."

Rahat ve rahatsız olmayan gülümsememle geri çekildim. "Ah, ne yazık ki kardeşim, kalpler bu anlaşmanın bir parçası değildi."

Bölüm 5

Sis Hırsızı

Deniz fae sarayını çevreleyen koylarda huzurlu bir şeyler vardı.

Rüzgâr yanaklarımı öptü. Gözlerimi kapattım, bal çiçeklerinin sıcak kokularını içime çektim, tuz ve yağmurun alt tonuyla pişmiş bir tatlı gibi.

Bana Natthaven'ı hatırlattı. Deniz rüzgârları adada daha serindi ama yüksek ağaçlar esintiyi yakalayıp tepelere ve köye temiz, baharatlı bir hava yağıdırıyordu.

Solan ada çağrılabilirdi. Bu elf halkının becerisiydi.

-Çağırma.

Benim karanlık yeteneğim birçokları için bir hataydı. Tek bir ruh için çok fazla tehlikeli güç.

Asla güç istemedim. Hâlâ da istemiyorum. "Rahatsız mı ediyorum?"

Omurgamda bir ürperti dans etti, bedenimi kaskatı kıldı. Sesinde tuhaf bir güç vardı; beni içten içe ürpertiyor, kıpırdayamaz hale getiriyordu.

Omzumun üzerinden baktım. Kâbus prensi orada, sarayın açık kapısından sızan loş fener ışığının altında duruyordu. Bu açıdan bakıldığında gözleri gölgelenmişti, tanıştığımız geceki boş karanlığı andırıyordu.

Yüzümü denize döndüm. "İzinsiz girip girmedığınızı söylemek bana düşmez."

İtiraz etme hakkım dakikalar önce elimden alınmıştı.

Yavaş adımları, omzumun yanına yerleşene kadar kumlu kaldırım taşlarına sürtündü. "Kral Eldirard elf adasını yakınına çektikten sonra oraya giden feribotları ayarlıyor. Bu kadar hareket edebilmesi çok garip."

Tek söylediğim "Hmm," oldu. Prense bir bakış attım. Uzun boylu, güçlü, bir düşman. Neden buradaydı?

İçimi bir korku dilimi kesti. Bu adamın yüzeyinin altında şiddet vardı ve bir keresinde beni öldürmek istemişti.

"Benden korkuyor gibisin." Gözlerini denizden ayırmadan konuştu.

"Korkmalı mıyım?" Duyduğundan bile emin değildim, sesim çok yumuşak, çok uzaktan geliyordu.

Prens kollarını açtı ve bir o yana bir bu yana döndü. "Silahsızım Prenses."

"Tek silah kılıçlar değildir."

"Doğru." Prens başparmaklarını kalın deri kemerine geçirdi. "Sizinle ittifaktan sonra konuşacaktım ama leydinizin hizmetçisi tarafından götürüldünüz."

Başımı sallamaktan başka bir yanıt vermedim.

Cara, kralların büyük başarılarını içki ve sefahatle kutlamalarını beklerken kalmamın uygunsuz olduğunu düşünüyordu. Müstakbel kayınpederim kendisinin ve kraliçesinin tuhaf muhafızlarıyla birlikte odalarına çekilmek istediklerinde ısrar edince kadın adeta skandala uğradı.

Onu hangisinin daha çok şok ettiğinden emin değildim; Alver kralının Dokkalfar kralını hiçe sayması mı, yoksa kralın ayrılırken zamanını geçirmeyi önemseydiği tek kişinin karısı olduğunu itiraf etmesi mi?

Sanki o önemliymiş gibi.

Sevimliydi. Garip ama yine de sevimliydi. Keşke kendi yeminim için de aynısı olsaydı.

Hayır, kocam kraliçesine karşı en ufak bir saldırıda kralların göğsünü yumruklayacak biri değildi. Bu fikirden rahatsız olacağından bile şüpheliydim.

Bir adım geri çekildim. "Kraliçe ile konuşma zorunluluğunuz yok. beni."

"Ah." Ağzının köşesi güzel bir şekilde kıvrıldı kötü. "Eğer bu bir elf geleneğiye, alışmam biraz zaman alacak. Benim geldiğim yerde, yemin edenler birbirleriyle oldukça sık konuşurlar. Hatta bazen bundan zevk bile alırlar."

Benimle alay mı ediyordu?

Neydi bu? Saldırmadan önce gardımı mı indirecekti?

Çok kolay güvenme kararları geçmişimi mahvetti. Ardından hep acı geldi. Eğer planı bir çatlak bulmak, güvenimi ele geçirmekse, müthiş bir dirençle karşılaşacaktı.

Yüz hatlarımı soğuk dış görünüşüme sabitledim. "Eğer benden istersen konuşurum. Ne söylememi istiyorsun, söyle bana?"

Sabit. Sakin. Boş. Ciddiyetinin temkinli bir sırıtışla mı karşılanmasını istiyordu? Belki yanaklarımda bir kızarma, bir merak kıvılcımı.

Bunların hiçbirisiyle karşılaşmayacaktı, çünkü boş bir kalbi nasıl kırabilirdi ki?

Prens bana baktı, bir dirseğini küpeşteye dayamıştı, sırıtışının son kalıntıları da akıntının çekilmesi gibi soluyordu. "Ne söylemek istiyorsunuz? Eminim bu ittifak hakkında bir iki fikriniz vardır."

"Düşünceleriniz neler?"

"Sanırım önce sana sordum."

"Ama ben sadece sizinkileri duymak istiyorum."

Prens yaklaştı. Kalp atışlarım hızlandı. Tanrım, nabzımın gümbürtüsünü duymaması için dua ettim.

"Üşümüş gibi davranıyorsunuz Prens. Neden olduğundan emin değilim?"

Dişlerimi sıkarak, yüzümü yanağımdaki bir seğirmenin bile fark edilmeyeceği kadar düz tutmaya çalıştım. "Sizi hoşnut etmediysen özürlerimi kabul edin."

"Ve beni memnun etmek mi istiyorsun?"

Arkamda, yumruklarımın kıvrımlarını gizleyerek bileklerimi sıktım. "Görevimi yapmak istiyorum."

"Gerçek düşüncelerin bunlar mı? Ne gerekiyorsa yapacak mısınız?"

Bir adım daha. Omzu omzuma değdi. Tırnaklarımı avuç içlerimin derisine geçirdim, dokunuştan ürperme dürtüsüyle savaştım.

Gülümsemesi sinsî bir şeye dönüştü, zihninde hazırladığı binlerce hile ve entrikadan bahseden bir alay ve sırıtış.

"Hiçbir düşüncem yok." Sesim alçaktı, yumuşak bir törpü gibiydi. "Ne anlamı olabilir ki?"

Bir kadın kabuğundan başka bir şey olmamaya çalıştıkça, prens bana daha çok çekiliyor gibiydi.

Başparmağı çenemi eğdi. Dokunuşu sıcaktı, neredeyse nazikti ama gözlerim onunkilerle çakıştığında, bakışlarında kollarımdaki tüyleri kaldıran bir karanlık vardı.

"Anlat bana." Prens dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdi. "Seni hafif elflerden kurtardığım için bana teşekkür etmek için bana sürünmen beni memnun etseydi, bunu yapar mıydın?"

Bir öfke parıltısı kanıma işledi. Kanamaya cesaret edemezdi.

Ben engel olamadan prens sırtımı sarayın duvarına döndü ve avuçlarını başımın yanında düzleştirdi. Geniş vücudu etrafımda bir kafes oluşturdu, beni hapsetti, engelledi.

Yapabildiğim tek şey onun acımasız bakışlarını tutmaktı.

"İşte orada." Bakışları gözlerimin arasında gidip geliyordu. "Ateş orada."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Tanrım, sesim titremeye devam ediyordu.

"Ne kadar iyi sır saklıyorsunuz Prenses. İçinizde gömülü tuttuğunuz çarpıcı bir alev var."

"İfadelerimi yanlış anladınız, Prens." Her kelime dişlerimi sivri cam gibi kesiyordu. Sert, sinirli ve yakalamasını istemediğim duygularla doluydu. "Size doğru baktıysam, bu geleceğimin yüzünü ezberlemekten başka bir şey değildi. İttifakınıza karşı çıkacak durumda değilim."

"Yalancı."

Kibirli piç. Bu numarayı sürdürmek çok zorlaştı ve gözlerim kısıldı. "Bana ne söyletmek istiyorsun? İtaatimi istiyorsan, alacaksın. Yapacak bir hareketim yok, bu yüzden benden alacağın şey bu."

"Burada bir esir değil, bir eş alacağımı sanıyordum."

"Tanrım." İstmeden avuçlarımı göğsüne bastırdım. Bu sadece onun tekrar kıkırdamasına neden oldu ve hayal kırıklığının sıcaklığı kanımda kaynadı. "Esirden başka neyim ki ben? Bunu neden yaptığını biliyorum."

"Peki neden?"

"Seni halkını korumaya zorlayan derin bir büyüyle dolu bir yemin ettin ve ben de bunu yatıştırmak için bağlanan gereken kişiyim."

ihtiyacım var."

Prens'in gözleri büyüdü. "Yemini bildiğinizi fark etmemiştim."

"Bu saraydaki tüm dedikoduları duydum. Söyleyin bana, kahraman olmanın şanını mı arzuluyorsunuz Prens?"

Sırtışı acımasız bir şeye dönüştü. "Kesinlikle öyle. Neden burada olduğuma dair bilinmesi gereken her şeyi çözdünüz Prens. Şimdi, madem bu kadar iticiydi, neden kabul ettiğinizi söylesenize?"

Bana bakışından sanki gerçeği görmüş gibiydi: Kaderimi Arion'dan ayırmamak için neredeyse her şeyi yapardım. Ona karşı çelikleşerek omuzlarımı dikleştirdim. "Birbirimize vermemiz gereken tek şey yeminlerdir. Bunun üzerinde çok fazla düşünmemek daha iyi, sence de öyle değil mi?"

"Aynı fikirdeyim."

Başımı sertçe sallayarak çenemi eğdim. "Güzel. Halkına zarar vermeyecek, sessiz, uysal bir eşin olacak. Daha fazlasına ihtiyacın yok, bu yüzden onu bulmak için çabalama."

Patlamama kızabileceğini düşünmüştüm. Bunun yerine çenemi kavradı ve beni burnunun hemen üzerindeki silik yara izini seçebileceğim kadar yakınına çekti.

"Beklentileri belirlemek akıllıca, bu yüzden sana ne bekleyebileceğini söyleyeyim, Karım: karanlıktan korkmayan insanlarla etkileşime girmeyi bekle."

Sanki yakınlığı altında sinmemi istermiş gibi üzerime çullandı.

Karşılaşmada çok az seçeneğim vardı ama bir an için meydan okumayı seçtim.

Çenemi kaldırdım, daha da yaklaştım, bedenim omuzlarımdan kalçalarım kadar onunkiyle aynı hizaya geldi. Gözleri parladı ve bir parça gücü geri aldığımı bilerek biraz tatmin oldum.

"Peki ben senden ne alacağım, *kocacığım*? Sonsuz sevgini ve tüm kalbini mi?"

"Size çok iğrenç geldiğine göre, kalbimin müzakerelerin bir parçası olmadığını bilmekten memnun olacaksınız. Bu ittifak senin arzularını gerçekleştiriyor ve ben de şimdi gerçekten arzuladığım şeyi buldum."

Yutkundum. "Peki neymiş o?"

Beyaz sırtışı gecenin içinde parladı. "İçindeki alev, sakladığın bu cepheyi kavurana kadar seni parça parça çözmek. O ateş her kanayan gün benim olana kadar."

Dudağım kıvrıldı. "Sen kalbini sunmuyorsun, o yüzden benden de aynısını bekle."

"Ateşini aldığım sürece. Benimle konuşuyor." Burnunun ucu yanağımı okşadı. "Bu yüzden, onu *benim* yapmayı planlıyorum."

Bölüm 6

Sis Hırsızı

NATTHAVEN'da gölge elfler benden korkmaya başlamıştı.

Kralın evlatlık varisinin sahip olduğu güce dair beyanlar, kendi halkımın boğazına öyle bir itildi ki benimle konuşmakta zorlandılar.

Benden korkuluyordu, farklı ve tehlikeli görölüyordum ama bu alıştığım bir korkuydu.

Yemin sabahı yelkenli adanın karanlık kıyısına yanaştığında, anavatanımın aşinalığını ne kadar şiddetle özlediğimi fark etmemiştim.

Uzak bir krallığa gönderilmeden önce sadece bir gece daha bunun tadını çıkarabilecektim.

Prensin ülkesinde nehirler, ilginç siyah yosunlar ve altın rengi kille kaplı taş kulübeleri mi kaplıyordu? Evler kuru ahşaptan ve kırılğan temellerden mi yapılmıştı? Yollar sonsuz ormanlardan, çayırlardan ve bataklıklardan mı geçiyordu, yoksa topraklar düz ve donuk muydu?

Haşlanmış kırmızı sülün kokuları sarayının koridorlarına biberiye ve tuzlu meyve sularıyla nüfuz etmezdi.

Kıyılarındaki fırtınalar uzak denizlerden gelen tatlı tuz ve baharat tadında olmazdı. Gece pazarı çanları ve s o h b e t l e r i yerini yabancı kelimelere, biraya ve müşterilerin garip, yuvarlak kulaklarına bırakacaktı.

Gözlerimi kapadım, keskin bir nefes aldım, bir, iki, tekrar ve tekrar, ciğerlerimdeki ağrı okunamaz bir ifadenin altına çekilene kadar.

Yelkenlinin mürettebatından gelen bağırışlar beni düşüncelerimden sıyırdı. İki kalın silahlı adam demir attı. Yakındaki gemiler ve kayıklar da aynısını yaptı. Mürettebat sağa sola koşuşturuyor, yolcuların binmesi için küçük kayıkların gelgitlere indirilmesini emrediyordu.

Elf halkı büyükbabamla birlikte Natthaven'a dönmüştü, Cara bile törene hazırlanmak için önden gitmişti.

Etrafım alverslerin garip, vahşi muhafızları tarafından sarılmıştı.

İttifaktan sonraki etkileşimimizden beri prensi görmemiştim. Bir yanım onu tekrar görmeyi, zalim niyetini açığa çıkarabilecekmiş gibi gözlerini okumayı diliyordu. Diğer bir yanım ise halkının dikkati karşısında huzursuzdu ve prensin bana kendisinin eşlik etmesini tercih ederdi.

Böyle bir düşünceyle kendi haysiyetime ihanet etmiş oluyordum ama tıpkı kendi topraklarımda benden duyulan korku gibi, prensin kurnaz ve sinir bozucu varlığı da tanıdık gelmeye başlamıştı.

"Benim elfim." Natthaven kıyılarının canlı maviliğine diz çökmüşken, alver muhafızlarından biri elini uzattı. Uzun boylu, kıvrak ve kırpılmış siyah saçlı. Benden yaşça büyüktü ama yüz hatlarında hâlâ bir masumiyet vardı.

"Elf misin?"

"Ne demeliyim?" diye sordu. "Bana çoğu kraliyet mensubunun unvanları tercih ettiği söylendi. Korkarım bu konuda hiç yetenekli olmadım."

Unvanlar konusunda yetenekli değil misiniz? "Prensinize ne diyorsunuz o zaman?"

Ağzı buruştu. "Burada hangisini tartıştığımıza bağlı. Sander normalde baş belası, düşünür ya da küçük eşektir. Jonas ise her zaman sadece küçük göttür."

Omzumun üzerinden baktım, yarı yarıya adamın kraliyet *ailesi hakkında* bu kadar gayri resmi -bu kadar *saygısızca*- konuştuğu için bir tür korkunç azar işitmeyi bekliyordum.

Kimse aldırış etmedi.

Daha da yaklaşarak fısıldadım: "Kral ve kraliçenize ne diyorsunuz?"

"Mal, çoğunlukla kraliçe için. Kase içinse sadece Kase, ama onu özellikle kızdırmak istersem ona Kral derim." Muhafız güldü. "Senin için hangi unvanı kullanmalıyım?"

Eğer krallara layık bir şeyde ısrar etmezsem büyükbabam çok kızacaktı. "Skadi olur."

"Yeterince basit." Boğazını temizledi, omuzlarını kıyıya doğru dikleştirdi ve parmaklarını oynattı. "Gidelim o zaman,

Skadi."

Elini tuttum ve gelgitin içine atladım. Elf savaşçılar ve denizciler teknelerden kıyıya erzak geçirmek için bir hat oluştururken muhafızlar beni tuttu.

"Sizi hangi unvanla tanımalıyım?" Resmi olmayan kıyafetini inceledim. Acımasız, bıçaklarla kaplı ama dün geceki Alver muhafızları gibi ne bir amblem ne de resmi bir üniforma taşıyordu.

"Ash," dedi. "Sadece Ash."

"Sen bir iç muhafız mısın Ash?"

"Evet." Kendi sesine inanmıyormuş gibi konuşuyordu. "Evet, öyle de diyebilirsin. Elbette."

"O zaman sanırım Klashglas'a döndüğümüzde seni daha çok göreceğim."

Ash kıkırdadı. "Klashglas. Beni biraz görecekisin. Güney'deki Fae krallıklarında sık sık vakit geçiriyorum."

"Öyle mi?" Ever Queen'in bana verdiği haritalardan, yeryüzü fae topraklarının dört ana bölgesi olduğunu anlamıştım. Yeni evim doğu kıyı şeridinde olacaktı. Özel bir iç muhafızın komşu krallıklara seyahat etmesi garip. "Sen daha çok bir elçi misin?"

"Tanrılar, sırayla hiç elçimiz olmadı. Hayır, karım glamour fae'ler arasında daha düşük bir sarayın leydisidir."

"Ve kral, iç muhafızlarından birinin bu kadar uzun bir süre için ayrılmasına izin mi veriyor?"

Ash bir nefes boyunca cevap vermedi, sahilin koyu renkli kumlarına adım atarken tökezlemediğimden emin olmak için durakladı. "Dürüst olmak gerekirse, sormak hiç aklıma gelmedi."

Kraliyet ailesinden izin yok mu? Başka bir krallıktaki bir savaşçı ve soylu bir kadın için benzer ittifaklar kurmak üzere saraylar arasında anlaşmalar yok muydu?

"Sorabilir miyim, siz bir Alver misiniz? Anladığım kadarıyla sizin diyarlarınızda yaşayan ölümlüler var ve beni bağışlayın, aradaki farkı nasıl anlayacağımı bilmiyorum."

Ash sırıttı. "Bir alverin üzerine kan sürersen, sidik ve çürümüş erik gibi kokar."

Burnum kırıştı. Savaş sırasındaki kötü kokuları hatırlıyordum ama bunun ölen savaşçılardan kaynaklandığını düşünmüştüm.

"Ben bir alverim," diye devam etti Ash, "Rifter dediğimiz şey."

Tüm tanrılar. Acıdan ve kırık bedenlerden zevk alan bir tür. Ne yazık, çok nazik görünüyordu.

"Gözlerindeki korkuya bakılırsa, Rifter halkı hakkında bir iki şey duyduğunu tahmin ediyorum." Ash erzak yığınlarından birinden bir çantayı omuzladı. "Yalan söylemeyeceğim, istesem seni kırabilirdim Prens. En çok nerenizin acıyacağını hissedebiliyorum. Ama buna ihtiyacım yok ve içimden bir ses benim küçük kışlı prensimi rahatsız edeceğinizi söylüyor. Bunu izlemek için sabırsızlanıyorum."

Aradan garip, boşuk bir kahkaha geçti. "Onu bunu bilmem ama beni kırmak gibi bir planın olmadığı için minnettarım."

"Duyduğuma göre beni mesmer'inle yiyebilirmişsin." "Büyü mü? Siz yakınlıklarınıza böyle diyorsunuz, değil mi? Sen yapmazsın benimkini düşününce huzursuz görünüyorsun." "Olmalı mıyım?"

Cara adımı haykırıp yaklaşırken ellerini sallamadan önce cevap verecek zamanım olmadı. Sade bir elbise giymiş olan Cara, önlüğünü beline bağlamış ve açık renk saçlarını başının üzerinde bir taç şeklinde örmüştü.

Ash'e tereddütlü bir bakış atarak aramıza girdi. "Prensese buradan itibaren ben eşlik edeceğim."

"İstersen bize katıl," dedi Ash, "ama onun güvenli bir şekilde odasına ulaştığından emin olmalıyım."

Cara Ash'i başından çizmelerine kadar süzdü. "Elf topraklarındayız. Halkının yanında tamamen güvende."

Her zaman değil.

Ash'in yüzündeki nezaket yerini daha kurnazca, prensin alaycılığını andıran bir ifadeye bıraktı.

"Eminim öyledir." El çantasını başının üzerinden geçirip omuzlarından birine yerleştirdikten sonra yüzü Cara'nınkine yakın olacak şekilde eğildi. "Yine de onu sağ salım oraya götüreceğim. Prens'in emri."

Cara burnunu çekerek önümüze geçti.

Ash bir kolunu açarak sessizce önden yürümemi işaret etti.

"Prensine göt diyorsun ama emirlerini tereddütsüz yerine getiriyorsun." Gülümsememin kırılmasını engellemek için yanağımı ısırđım.

Ash göz kırptı. "Sadece ve emirler l istiyorum.

Bu bir onun için önemli görünüyordu, bu yüzden hizmetinizde yemin edene kadar ben olacağım."

Kâbuslar prensi için herhangi bir öneme sahip olma fikrinin göğsümde dalgalanmasından nefret ediyordum.

Kendi odama girmeyeli sanki yıllar geçmiş gibiydi. Kraliyet odası dört bölümden oluşan bir kanat şeklinde düzenlenmişti. Tuvalet, yatak odası, siyah mermerden yapılmış bir oturma odası ve küçük bir kütüphaneye dönüştürdüğüm bir çay odası.

Cara beni kendi düşüncelerimle baş başa bırakır bırakmaz, çocukken okuduğum masallardan ve fae halklarının varlığına bile inanmadığım zamanlarda okuduğum yırtık deri ciltli bir kitabı kavradım.

Parmak uçlarım ön kapaktaki yaldızlı sembolleri takip ederek içindeki hikâyeleri anlatıyordu. Bir orman perisine aşık olan Skald gibi efsaneler ve kıskanç bir trol onların ilişkisini keşfettiğinde, trol hileci tanrılardan birinden Skald'ı sonsuza dek ayaklarının altında dövülecek toprağa dönüştürmesi için bir tılsım aldı.

Masalı soluk sonuna kadar çevirirken sayfalar kırıştı. Avucumu iki yüksek ağacın çiziminin üzerine koyarak gülümsedim.

Kalbi kırılan su perisi, kalbini aşıkların ve yeminlerin tanrıçasına kurban etti ve güzel beyaz bir kavak ağacına dönüştü. Skald'ın lanetli toprağından, içinde Skald'ın ruhunu taşıyan yeni bir meşe filizlendi ve köklerini su perisi kavak ağacına doladı. Orada yüzyıllar boyunca birlikte büyüdüler.

Bir fedakarlık ve sonsuz aşk hikayesi.

Bir zamanlar böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanırdım. Şimdi ise bu sadece bir folklordan başka bir şey değildi.

Kitabı yavaşça kapatıp göğsüme bastırdım ve balkonun üzerinden baktım.

Sivri tepelerdeki ağaçlar sık ve gürdü; ormanlar ve patikalar boyunca uzanan büyük çardaklar adada bir o yana bir bu yana kıvrılıyordu. Dallar bir dokumacının ağının karmaşık iplikleri gibi örülmüştü.

Aşağıdaki çitlerin çiçekleri, esintinin her öpücüğüyle bal gibi yumuşak kokular taşıyordu. Sabah sislerinin ipeksi gölgelerine gömülmüş, şafağı karşılayan güneş kanatlarından altın rengi titreşimler vardı.

Böcekler meraklı küçük şeylerdi ve yabancı olana şüpheyile yaklaşırlardı. Natthaven'ın yamaçlarından aşağı, bir mumun küçük titreşimleri gibi zayıf parıltılar süzülüyordu. Kuşkusuz küçük yaratıklar adadaki bu kadar çok fae halkıyla ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Çok değil birkaç hafta önce yaşanan savaşın ateşi yüzünden bazı ağaçlar hâlâ yanık izleriyle kaplıydı.

Kapı çalındı. Saray muhafızlarından biri odadan içeri süzüldü. Arkasında iki hizmetçi parıltılı gümüş elbiseler taşıyordu.

Muhafız boğazını temizledi. "Majesteleri, Alver Prensi yemin törenine hazırlanmanızda size yardımcı olacak hizmetçileri görevden aldı, ancak kendi seçtiği hanımların yardımıyla sizinle ilgilenilmesini istedi."

"Pardon? Kendi seçtiği mi?" Prensin kendisinden ve saray salonlarından topladığı hizmetçilerden başka birini istemesi Cara'yı muhtemelen çok kızdıracaktı.

"Evet, Leydim." Muhafız burnunu kaldırdı. "Düşünceleri, onun niteliklerini size duyurabilecek kişiler tarafından rahatlatılmanız yönündeydi. Ve onlar da size geldiler."

Bölüm 7

Sis Hırsızı

EVRENİN KRALİÇESİ muhafızın yanından geçip bana küçük bir gülümseme verdi. "Merhaba, Skadi. Umarım sakıncası yoktur ama bizim topraklarımızda soyluların diğer soylulara yardım etmesi adettendir. Giyinmenize yardımcı olabileceğimizi düşündük."

Kraliçe Livia'nın masmavi gözleri vardı ve uzun, siyah saçları gevşek bir örgü halinde omzunun üzerinden dökülüyordu. Giydiği elbise yeşil ve mavinin farklı tonlarından oluşan canlı katmanlarıyla bana gelgitleri hatırlatıyordu.

Kapı tekrar kapanmaya başlamıştı ama ipek elbiseler giymiş diğer iki fae kadın tarafından neredeyse tekmelenerek açıldı. Kadınlardan birinin benimki gibi sivri kulaklarına halkalar takılmıştı, diğerinin ise tek kulağında tek bir çivi vardı.

"Onunla düzgün bir şekilde tanışmak için bu fırsatı değerlendirmeyeceğimi düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz. Ben Krasmira'yım." Daha uzun boylu olan fae makyaj masasının kenarına yaslandı, ağzında bir tür sırıtış vardı. "Çoğu insan bana Mira der."

Bakışlarını tuttum, sırıtışının dostça mı yoksa daha kötü bir şey mi planladığından emin değildim. Mira, Ever Queen'den daha uzun boyluydu ve gözleri ormandaki ağaçların özsuğu gibi kehribar rengindeydi. Solan güneş ışığı saç örgülerini yakaladığında saçlarının kahverengisi biraz maun rengine dönüşüyordu.

"Mira Güney Fae Diyarları'nın varisi," diye önerdi Livia. "Ayrıca Jonas'la birlikte büyüdü."

Mira'nın sırıtışı genişledi. "Bir koca için tam bir şeytan aldığının farkındasın değil mi?"

Panik boğazımı düğümledi. Tanrım, gülümsemesi bir zevkti. Demek korkularım doğrulanmıştı. Fae halkı benim acı çekmemden zevk alacaktı.

"Mir." Livia kaşlarını çattı. "Jo'nun bir tür vahşi olduğunu düşünmesini sağladın."

"Oh, Tanrım. Onun zalim bir şeytan olduğunu kastetmemiştim. Sadece düzenbazların en kurnazı olan sevimli bir sersem. Çocukluğumda yaşadığım pek çok hayal kırıklığı Jonas Eriksson'un elinden çıktı."

"Skadi." Livia başını sallayarak devam etti. "Celine Tidecaller'la tanışmıştın, değil mi?"

"Sizin sarayınızda yollarımız kesişti," demekle yetindim.

Kulağında çivi olan deniz fae'si kadın parmaklarını oynattı ama Sonsuz Kraliçe gibi gülümsemedi. "O zalim değil, elf. Boğazın kesilmek üzereymiş gibi bakmayı bırakabilirsin."

Livia gözlerini kapattı. "Belki de bu kötü bir fikirdi."

Mira ellerini salladı. "Yeniden başlamamıza izin verin. Tek istediğimiz seni biraz daha yakından tanımaktı. Jonas bizim bir parçamız, yani artık sen de buna dahilsin."

"Hâlâ buzlu mu?" Celine fısıldama konusunda berbattı ama Ever Queen'e doğru eğilip alçak ve boğuk bir sesle sinsi olmaya çalışıyordu.

Mira başını eğdi ve uzun örgüsünün ucuyla oynadı. "Büyünüzün duygularınızı kararttığını duydum. Doğru mu?"

Başımı salladım ve bakışlarımdan kaçındım. "Yakınlığımı zalim nedenler için kullanırsam daha kötü olur."

Mira omzumu dürttü. "Jonas tarafından zalimce muamele görmeyecek ya da kullanılmayacaksın. O hafif elf herif gibi değil."

Bir yanıma ona inanmak istiyordu ama o bir Fae'ydi, bir kraliyet mensubuydu. Hepsi de bu ittifakı elflerden gelen tehditleri topraklarından uzak tutmak için istiyordu.

"Yalan söylemem," diye devam etti Mira, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Eğer Jonas kadınların kalbine zarar vermekten zevk alan bir piç olsaydı, seni temin ederim, onu kendi sikini boğazına sokarak gömdükten sonra seni de saklardım."

"Tanrılar, Mir." Livia sanki böyle bir konuşma bekleniyormuş gibi güldü.

"Livie'nin seni kandırmasına izin verme, o da benimle birlikte orada olurdu."

"Bize inansan da inanmasan da," dedi Livia, iç eteklerimdeki kurdelelerden birini sabitlemeye çalışırken, "topraklarımızdaki en acımasız, koruyucu ve sadık kalplerden biriyle yemin ediyorsun."

"Aksine inandığım için beni bağışla," dedim. "Halkın ona kâbus prensi dediğini duydum."

Mira homurdandı. "Oh, bu onun mesmer büyüğü yüzünden. Bir kâbus olduğu için değil. Her zaman değil."

"Sana verdiğim alver büyüğü rehberini hatırlıyor musun?" Livia aynadan bana baktı. "Jonas bir Anomali. Aslında kraliyet ailesindeki herkes öyle. Onun yeteneği, bireysel bir zihinde yoğun korku duygusu yaratarak beslenir. Beni korkutabilecek bir şey seni korkutmaz. Onun büyüğü bunu biliyor."

Tüm tanrılar.

"İkizi Sander da benzer," diye açıkladı Mira, tamamen mavi yeşim taşından bir tokayı saçıma tutturmaya odaklanmıştı. "Ama o hoş anıları kullanıyor ve onları korkunç bir şeye dönüştürüyor. İkizler birlikte zihinleri, insanların artık neyin gerçek olduğunu bilemediği çıldırtıcı bir dehşete sürükleyebilirler. İkisi de anne ve babalarının iyi bir karışımı."

"Kral ve kraliçe ne yapar?"

"Alver Kraliçesi anıları çalıyor." Celine öne doğru eğildi ve bir kurt gibi sııttı. "İnsanlara nefes almayı unutturabilir."

"Yine de oldukça hoş biri," dedi Livia deniz fae'sine uyarıcı bir bakış atarak.

"Kase Amca -yani kral- korkuyu kullanıyor," dedi Mira. "Büyüleyici bir şey. Birinin korkusu olan herhangi bir şeyi ona verebilir. Düşünsenize, çoğu insan ölmekten korkar, değil mi? Böylece onunla öldürebilir."

Yüzüm kızardı. "Gerçekten mi?"

Livia dilini şaklatarak kraliyet arkadaşına ters ters baktı. "Hepimiz gibi tehdit edilmedikçe yeteneklerini kullanmazlar."

"Doğru, elbette. Çok sevimliler Prenses. Bazen biraz düşünceli ve kurnaz olsalar da sevimliler," dedi Mira hızla.

Ne kadar rahatsız olsam da konuşma kolaylaşmaya başlamıştı. "Elflerin basit çağırma eğilimleri vardır; güçlüdürler ama normalde barışçıldır. Ljosalfar en küçük bir parıltı ya da alev aracılığıyla ışık ve ateş çağırır. Dokkalfar'ın şifa çağırıldığı bilinir. Ama ben alıyorum. Benim yakınlığım çağırmaz ya da vermez, çalar ve yok eder."

Nefes almak için uzun bir duraklama oldu ve keşke konuşmasaydım dedim. Çok fazla şeyden vazgeçmişim ve bu odadaki hiç kimseyi gerçekten tanıımıyordum.

Gerçekten tanıımıyordum.

Bir süre sessiz kaldık. Kadınlar dudaklarımı pembe bir renge boyadılar, saçlarımın küçük tellerini ördüler ve giyeceğim elbiseyi düzelttiler.

Mira omzumu dürterek elbise için ayağa kalkmamı işaret etti. "Sen farklı bir elfsin. Belki de prens ve eviyle ortak bir noktanız vardır. Hepsi farklıdır."

Garipti ama bana Anomalilerinden biri, sadece elf diyebileceklerini düşününce biraz rahatladım.

Üç kadın bana prensin sırlarını anlatmaya başladılar; tahtayı küçük şekillere sokmaktan hoşlanıyordu, dışarıda olmayı tercih ediyordu, en somurtkan insanları bile büyüleyen gümüş bir dili vardı.

Mira, "Jonas hayal kırıklıklarını ve korkularını kabul etmek yerine gülüp geçecek bir adam," dedi. "Benim babam da aynısını yapıyor ve bu çok sinir bozucu."

"Prens tedirginliğini itiraf etmek istese bile bunu bana söylemeyeceğinden eminim."

Livia aynada kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi, sadece gümüş zinciri örgülerimin etrafına yerleştirmeyi bitirdi.

"Sanırım bunu öğrenmek için bir ömrün var." Mira elbisemin arkasını bağlamama yardım etti. "Bu arada bu çok çarpıcı. Bunlar kristal mi?"

Bir ağacın dalları gibi görünecek şekilde tasarlanmış, göğüs kısmı boyunca parıldayan taşlarla kaplı korsajı işaret etti.

"Bunlara kalp camı deniyor. Dokkalfar yeminleri için kullanılan geleneksel taşlar. Bir erkeğin yemin ederken gelinin kalbindeki neşeyi göreceği söylenir."

"Oldukça romantik." Livia bana gülümsedi, sanki bir tür mutluluk hissetmemi ister gibiydi.

Diğerleri için belki. Önlüğümde kalp cam olmamasını istedim. Diğer isteklerim gibi bu da göz ardı edildi; kalbimin soğuk olduğunu ve zalim büyü tarafından karartıldığını hatırlatan bir başka hafifletme. Bu, halkımın yeni kocama gelininin gerçek yüzünü göstermesinin ince bir yoluydu.

Halkım kim olduğumu unutmama asla izin vermeme konusunda çok başarılıydı. Livia başımın tepesine dokuma bir bant taktığında, sesini alçalttı. "Skadi, savaşlar geride kaldı. Bu yeminin bir amaç için edildiğini biliyorum ama bunun sefil bir şey olmasına gerek yok."

"Benim kaderimde her zaman düzenlenmiş yeminler vardı Kraliçe. Bugün için ne öfke ne de sevinç duyuyorum. Sadece öyle."

"İtiraf etmeliyim ki Jonas'ın koca unvanını alacağını düşünmemiştim, en azından bu kadar çabuk." Livia ellerini omuzlarıma koydu. "Ama onu hayatım boyunca tanıdım ve sana asla zarar vermez."

Çenem gerildi. "Ben onun kardeşine zarar verdim."

"Bunu Sander yüzünden yapmıyor. Bu büyük bir intikam planı değil. Sizin ve bizim halkımızı güvende tutmak istiyor."

"Benden."

Livia başını salladı. "Hayır. Arion'dan ve onun fae ve elf diyarlarını yıkmak için yapabileceği daha aciz planlardan."

Neredeyse ona inanacaktım.

"Düzenlenmiş yeminlerden güzel şeyler çıkabilir." Mira bir elini kalbine bastırdı ve belinden eğildi. "Mesela ben."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin halkın mı?"

"Evet." Mira tek kelime etmeden önümde dudaklarına ruj sürdü ve aynada kendi dudaklarını temizledi. "Annem ve babam yıllar önce savaşları, lanetleri ve her türlü kargaşayı durdurmak için düzenlenmişler."

Meraklı. "Sanırım varisler sevgi olmadan da üretiliyor." "Oh, sizi temin ederim, annem ve babam sevgi doludur. Gülünç derecede. Birbirlerine son derece bağlılar. Aşk geldi, düzenlenmiş yeminlerle bile."

"Sen de olabilirsin, elf." Celine bana bakmadı, bakışları kendi elbisesinin üzerindeki gevşek bir boncuğa takılmıştı.

Mira başıyla onayladı. "Celine romantizm hakkında her şeyi bilir."

"Dünya fae'si." Deniz fae'si başını kaldırdı. "Konuşma." "Ne? Yeni sevgilinden bahsetmek mi?" Mira kaşlarını oynattı.

"Neden? Tek bilmek istediğim kanayan her ayrıntı, çok şey mi istiyorum? Yatağınızda böyle iri yarı bir adamla olmak nasıl bir şey?"

Celine'in koyu teni kızardı ama Livia'ya döndü. "Onu neden getirdin?" Ebedi Kraliçe güldü. "Çünkü Mira'nın insanları konuşturmak için yolları var."

"Benim var. Sonsuz Kral'ın senden sonraki favorisiyim Liv."

Neredeyse sırtıcağı, neredeyse alaylara katılmak isteyecektim. Ebedi Kral'ın kraliçesi dışında kimseyi umursadığı yoktu.

Celine avuçlarını makyaj masasının üzerinde düzleştirdi ve fae prensesine meydan okur gibi alaycı bir tavırla baktı. "Bunu sana çevirirsem ne olur, dünya fae'si? Heartwalker'a birden fazla kez baktın."

Mira iç çekti. "Benim en büyük başarısızlığım. Kötü Ever King'le dost olduğum yerde, ne yazık ki kuzeni taş gibi sertleşmiş. Korkarım kabul etmek zorunda kalabilirim."

Parmaklarımı inceledim, dudaklarım kıvrıldı. "Ona karşı her zaman bir kılıç çekebilirsin. Sen farkına bile varmadan, yemin ediyor olabilirsin."

Oda sessizleşti ve kan sıcaklığı ağızımı doldurana kadar dilimin ucunu ısırdım. Tanrım, neden konuşuyordum ki?

Sonra güldüler. Celine bile.

"Bir şeylerin peşinde olabilirsin, Skadi." Mira ellerini havada bir düşünceyi gösterir gibi kaldırdı. "Bir koca nasıl tuzağa düşürülür- onu öldürmekle tehdit et."

Bu tuhaftı. Korkunç değil ama tuhaftı.

Ve çok erken bitti. Kapıya sert bir vuruş geldi ve gardiyanın derin, acil sesi yerlerimizi bulma zamanının geldiği konusunda ısrar etti.

Yeminler başlamak üzereydi.

Bölüm 8

Kabus Prens

ELVEN SARAYI krallıkların dört bir yanından gelen konuklar ve asillerle doluydu ama tanıdık sesler soyunma odama çok yaklaşıyordu.

"Sonunda ilk olarak beni aradığın için çok mutlu olsam da, bunu enine boyuna düşünüp düşünmediğimizi sormam gerek."

Kapı duvara çarparak açılırken uzun bir iç geçirdim. Babam sıradan bir günmüş gibi siyahlara bürünmüş bir halde kapıyı doldurdu. Mira'nın babası Kral Ari'nin kolunu tutuyordu.

İki kral birbirine çok zıttı.

Kase Eriksson'un karanlık olduğu yerde, Ari aydınlıktı. Daj pek konuşmazdı ve çoğu ortamda sessiz, düşünceli bir gözlemci olmayı tercih ederdi. Ari ise gevezelikten, şamatadan ve yoğun kelimelerden zevk alırdı.

Babam Ari'nin omzunu dürttü. "Şu ağzını kullan ve ona biraz mantıklı konuş."

Bıkkın bir bakışla karşılık verdim. "Gerçekten mi, Daj?"

Babam hiçbir şey söylemedi, sadece parmağıyla beni işaret etti, itaat etmem ve yeni planını uygulamasına izin vermem için sessiz bir tehditti bu.

Kapı arkasından kapandı ve beni Kral Ari ile yalnız bıraktı. "Jonas."

"Ari."

Kral altın rengi saçlarının üzerindeki kuzgun kanatlarından oluşan siyah halkayı düzeltti. "Sana muazzam bilgeliğimi bahsettiğime ikna olana kadar burada ne kadar kalmamız gerektiğini düşünüyorsun? Bunu yaptığımı inanması için babana ihtiyacım var, çünkü hepimiz onun bunu arzuladığını bilmemize rağmen benden hiçbir zaman açıkça görüş istemedi."

Tuniğimin önünü bağladım ve koyu renk saçlarımdan bir tutamı alnıma doğru savurdum. "Seni neden aradığını merak ediyorum."

Beni kaçırmak için bir kaçırma ayarlarken dikkatini dağıtmak için mi?"

"Sanırım ilk planı bu olabilirdi ama annen onu durdurdu."

Tanrım.

Ari iç çekerek yanıma geldi. "Seninle konuşmamı istiyor, ben de uygunluk yemini ettiğim için seni bu karardan vazgeçirebileceğimi umuyor. Sadece senin için endişeleniyor ve bu telaşla planındaki büyük bir açığı gözden kaçırmış."

"Neymiş o?"

"Ben karıma deliler gibi aşığım." Ari omzuma vurdu. "Baban bunu biliyor, *sen* de biliyorsun."

"Senin iğrenç bir şekilde aşık olduğunu görünce öğürerek büyüdüm, Ari. Bu aynı şey olmayacak."

Kral tereddüt etti. "Ama her zaman böyle değildi. Bizi birbirimize yakın olmaya zorlayan bir durumun içine fırlatıldık. Birbirimizi öğrenmeye. Daha fazlasını hissetmek için. Bu seçimi sen yaptın ve niyetin iyi, ama her şey burada mı bitiyor?"

"Bu aşkla ilgili değil, bu barışla ilgili. Beni yanlış anlama, elf kralına prensesin memnun olmasını sağlayacağımı söyledim ama bu herhangi bir kişiden daha büyük bir mesele. Başka bir savaş istemiyorum, Ari."

"Tüm bunları anlıyorum, gerçekten. Ama asıl soru şu: Bunu daha büyük bir şey haline getirmeye çalışmayacak mısınız? Aşk neden bunun bir parçası olmasın?"

Prensese Arion fikrini düşünmek istemeyecek kadar mutlu olmasını sağlamak, bugünün ötesinde planladığım tek şeydi. Bunu yapmak için onu sevmeme gerek yoktu.

Sessizliğimde Ari omzumu kavradı. Yeryüzü fae diyarlarının diğer kralları gibi Ari de benim ve Sander'ın ikinci babasıydı. Şakaların ve alayların adamıydı ama şu anda tamamen samimiydi.

"Annen ve babanın senin için istediği tek şey mutluluk." Kolumu hafifçe sıktı. "Hepimizin istediği tek şey bu. Eğer bu karardan bir umut çıkmazsa, ona söyleme ama babanın endişelerini paylaşmak isterim."

Ben her zaman beceriksiz bir prens, kadınlarla iyi yatan ama daha fazlasını istemeyen bir çapkın olmuştum.

Skadinia bana değer vermiyordu, benim de ona değer vermek gibi bir arzum yoktu. Belki birbirimizin yanında biraz rahat edebilirdik ama daha fazlasını istemek pervasızlık olurdu.

Sabah boyunca bunu kendimden tekrar tekrar talep etmeye çalıştım.

Ama . . . Dün gece o lanet kıyıda ona yaklaşan aptal bendim. Ellerim onun sıcak tenine dokundu. Sonra o kristal gözlerindeki gizli ateşi gördüm ve bir doz daha alma arzusu beni terk etmedi.

Neredeyse bana işkence ediyordu.

"Mutluluk ya da değil, bunu sonuna kadar götüreceğim, Ari."

"O zaman sanırım bundan en iyi şekilde nasıl yararlanabileceğinize dair çarpıcı tavsiyelerimi özümsemenizin zamanı geldi."

"Fazla zaman yok-"

"Sus ve dinle. Yakında ilham alacaksın." Kral üç parmağını kaldırdı. "Birbirinizi iyi tanıyorsunuz ama onun günlerini aydınlatacak bir şey bulun. Ne olursa olsun, ona bunu vermeye çalışın, sadece gözlerine dolan neşeyi izlemek için." İkinci parmağını salladı. "Onun güçlü yanlarına, fikirlerine güvenin ve kendinizle ilgili ona güvenmeyi öğrenin."

"Ne demek istiyorsun?"

Ari gülümsedi. "Bilmediğimizi sandığın o sırlar orada

- "Artık ona ait olmalılar."

Kral hayal kırıklığına uğrayacaktı ama en zayıf yanıma ona asla açmayacaktım. Sander'in, annemin ve babamın bildiği fikrini kabullenmekte zorlanıyordum.

"Ve son olarak, savaş alanında yanında olmasını istediğin kişi o olana kadar her gün ilk ikisi üzerinde çalış."

Beklenmedik bir şeydi. "Bunun ne önemi var?"

Ari biraz daha yaklaştı. "O anda, düşmana karşı yanında durmasını istediğin tek kişi o olduğunda, işte o zaman karına aşık olduğunu anlayacaksın."

Ailem koridorda bekliyordu.

Ari beni takip etti ve babama ters ters baktı. "Karıma olan hayranlığımın son yirmi dönemini unutmuş görünüyorsun. Herhangi bir pişmanlık taşıyacağımı düşünmene çok gücenecek. Ona söylemeyi planlıyorum, seni karanlık herif."

Babam sadece homurdandı ve kral arkadaşına arkasını döndü.

Bu, bu ittifakı durdurmak için son ve umutsuz bir girişimdi.

Ari uzun bir nefes verdi ve annemin elini tutarak tepesine bir öpücük kondurdu. "Bilysin ki, görkemli öğütlerimi verdim ve sanırım hâlâ katılmamız gereken yeminler var. Bana öyle bakma." Tekrar babama baktı. "O yetişkin bir adam, ne yapmamı istiyorsun? Onu yere mi zincirleyeyim?"

Daj kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunun üstünde değilim."

Annem babamın omzunda duruyordu. Güzel bir kraliçeydi, ama kendi çapında hırçındı. Saçları sivri siyah bir halkanın etrafına örülmüştü ve parlak gözleri endişeyle ıslak görünüyordu.

Fae kralı kendi ailesini bulmaya gitmeden önce annem teşekkür etmek için Ari'nin kolunu sıktı.

O da benim elimi tuttu. "Söyleyecek başka sözüm yok, sadece bunu doğru nedenlerle yaptığından emin ol Jonas."

Kollarımı onun ince omuzlarına doladım. Annem sert ve nazikti, en az babam kadar kurnazdı ama şefkatini göstermekte o kadar da isteksiz değildi. "Sana başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunun benim izim olduğunu biliyorum."

"Bu senin hayatın, soygun değil."

Geri adım attım. "İkiniz de bize bir plandaki bir adımı nasıl hissedeceğimizi ve hamleden emin olmadan asla harekete geçmeyeceğimizi öğrettiniz. Bu bir plan değil, ama atılacak en doğru adım olduğunu düşündüğüm şey."

Benden bir baş daha kısa olan annem bakışlarımı karşılayabilmek için çenesini eğmek zorunda kaldı. "O zaman a r k a n ı z d a durur ve sizi takip ederiz. Sen

bize sahip."

Sander duvara yaslanmış, kısa elf hikâyelerine benzeyen ince bir kitabı karıştırıyordu. "Mira, omzunda durmam için beni seçtiğin için seni asla affetmeyeceğimde ısrar ediyor."

"Mira'mı ne kadar sevsem de, bu günü kardeşim olmadan geçirmeyi reddediyorum." Kaburgalarını dürttü. "Yüzlerimiz o kadar benziyor ki, ben korkak olursam belki yer değiştirebiliriz."

Sander alay etti ama bakışlarında söylenmemiş sözlerin gölgesi vardı. Sanki benim yerime geçmeyi teklif edecekmiş gibi.

Böyle bir şey olmayacaktı. Fae topraklarını savunmaya yemin etmiştim, bir büyüyle mühürlenmiştim ve bugün bunu yerine getirecek kişi ben olacaktım.

Belimdeki cilalı deri kemeri düzelttim. Tuniğimden botlarımın bağcıklarına kadar her şey özenle yapılmıştı. Prens unvanı doğuştan bana aitti ama yetiştirilme tarzım, gelinimin yetiştirilme tarzına göre pek de asil değildi.

İstenmeyen bir endişe dikenli bir ip gibi karnıma saplandı. Böyle bir sarayda mutsuz olur muydu?

Memlekette şıklık göz ardı edilirdi, prestij ve nezaket sıkıcıydı ve ben resmi tacımı iki tur önce kaybetmiştim. Nadiren bir prene benziyordum ve dünyamıza zorla soktuğum bir kadın tüm bunları berbat bulana kadar bunun üzerinde fazla düşünmemiştim.

"Düşüncelerin nerede?" Sander önüme geçti, kaşları çatılmıştı.

Gülümsemeye zorladım ve her zaman yaptığımız gibi çok sert bir şekilde yanağını okşadım. "Elf şarabıyla. Tadı ve gücü hakkında çok şey duydum. Umalım da yaşlı Eldirard bu gece fazla kaçırmış olsun."

Sander kitabı tokatlayarak kapattı ve bir kolunun altına sıkıştırdı. "Bugün senin yanında olacağım. Yine de, bu iş bittikten sonra, elf halkı hakkında öğrendiğim şeyler var ve-"

"Sonra görüşürüz." Kafasını ittim. "Tanrım, bir gün olsun bir şey okumasan *olmaz* mı?"

"Berbat bir gün olurdu." Yumruğunu omzuma vurdu, annemin koluna girdi ve beni babamın yanına bıraktı.

Sessizlik yoğun ve güçlüydü. Sonunda ona doğru döndüm. "Daj, seni asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Asla sahip olmadın." Sesi, bir zamanlar çocukken uyuyana kadar bana masallar anlatan alçak, karanlık törpüydü. Gözlerini kırptırdı, gözlerini büyüünün karanlığından arındırdı ve göğüslerimiz birbirine değecek şekilde ayağa kalktı. "Ama beni dinle, sadık olacaksın Jonas. Sakın karının şerefini lekelemeye cüret etme. Sizi bir araya getiren ne olursa olsun, o senin seçimin. Bu seçime saygı duyacaksın, anladın mı beni?"

Kase Eriksson'un ses tonunda daha önce hiç duymadığım bir çaresizlik vardı. "Daj, bu tam olarak geleneksel bir yemin değil. Ona dokunmama asla izin vermeyebilir."

"Sanırım bu senin çözen gereken bir sorun." Başımın arkasını kavradı ve kaşlarımı kendine doğru çekti. "Beni gururlandırıyor sun. Şimdi hedefinizle buluşun; orada görüşürüz."

Bölüm 9

Sis Hırsızı

EN SON festival avlusuna gittiğimde havayı kan ve duman doldurmuştu. Kulelerin bulunduğu kısımlardaki ağaçların yarısı yanıyordu. Avlunun yemin töreni için giydirilme şekline bakılırsa, kısa bir süre önce savaşlar yapıldığını asla tahmin edemezdim.

Cilalı siyah taşlardan yapılmış duvarlar, üzerinde gölge elf klanının mührü bulunan mavi ve gümüş satenlerle kaplanmıştı. Natthaven, çapraz okların üzerine yerleştirilmiş siyah kurdelelere sarılı bilgelik ve onur anlamına gelen bir rün kullanmıştı. Demir aplikler, karanlık çöktüğünde avluyu aydınlatmak için siyah mumlar tutuyordu.

Güneş ışığı taşların üzerinden geçerek, halkın oturduğu uzun, yosun kaplı bankların arasına serilmiş soluk dokuma kilimlerin üzerine altın ve kırmızı renkte çileler düşürüyordu.

Ön sırada Prenses Mira ve Celine, diğer varisler ve soylu deniz perileriyle birlikte oturuyordu. Deniz fae sarayından ve savaştan bazı yüzleri tanıdım. Bize karşı kılıçlarıyla gelen halk şimdi düzenlenmiş ve sevgili prenslerinden birinin bir düşmanla yemin etmesini izlemeye hazırlanmıştı.

Büyükbabam siyah satenle örtülü bir kürsünün tepesinde oturuyordu.

Beringli parmakları koltuğunun pençeli kollarının üzerinde kıvrılmıştı. İki muhafız gümüş mızraklar tutuyordu. Dorsan büyükbabamın solundaydı. Soğukkanlı ve anlaşılmazdı.

Kralın sağındaki muhafız yüz hatlarını ortaya çıkaracak şekilde yer değiştirdiğinde kalbim durdu. Cian. İnce ve uzun boyluydu, kızıl saçlarını ensesinde örmüştü.

Kralın muhafızlarından biri olmak için gençti, sadece otuz yaşındaydı, benden on yaş büyüktü. Parlak gözlerindeki soğuklukta büyükbabamın saygı duyduğu bir şey vardı, sanki Cian'da düşmanlara karşı bir tehdit olarak kullanılabilecek bir hırçınlık olduğunu biliyordu.

Ama kral bu adamdan duyduğum rahatsızlığı biliyordu. Bugün savaşların öfkesini gömmek için değil miydi?

Cian kapalı çardağa doğru bir bakış attığında keskin bir nefes aldım ve saydam gölgeliklerden hızla uzaklaştım.

Fae'lerin önünde benimle alay mı edecekti? Yeni halkıma müthiş savaş ödülllerinin -gücünden onlardan daha çok korkan zayıf bir kadının- gerçeğini göstermek için bir ses olarak mı duracaktı?

Avlunun diğer tarafına baktım. Alver kralı ve kraliçesi, fae'nin diğer kral ve kraliçelerinin yanında, karşı kürsüde oturuyorlardı - Ebedi Kral ve Kraliçe de dahil olmak üzere toplam on koltuk.

Prensin annesi ve babası görüşmeler sırasında bana hiçbir şey söylemediler ama yüzleri dün gece gördükleri kadar eziyetli değildi.

Kral, parmaklarını kraliçeninkilerle birleştirmiş ve sanki sadece kraliçenin tenini kendi tenine değdirmek istiyormuş gibi, çenesini desteklemek için her iki yumruğunu da kullanıyordu. Kraliçe, Mira'ya çok benzeyen diğerlerinden biriyle gülüştü bile.

Yeterince mutlu görünüyordu.

Sıcaklık ortama, kalbime doğru yayıldı. Üstümdeki kalp camına baktım. *Lanet* olsun. Kalbi ortaya çıkardığı söylenen sihir her neyse, parlak bir ışıltıyla yanıyordu, şüphesiz yaklaşan yeminimin beklentisiyle ilgili bir şeydi.

Cam, belli etmek istemediğim kadar çok şey hissettiğimi ortaya çıkarıyordu. Birkaç derin nefesten sonra, boncuklar berraklığa geri döndü, ışıltılı bir renk.

Kırıkan parşömen sesi dikkatimi çadırın arka tarafına çekti. Nefesim kesildi. Çadırın altından mühürlü bir mektup kayıyordu, arkasında yıldız ışığında bir balmumu mühür vardı. Kralın saray çalışmalarından kalma soluk gül rengi parşömene yazılmıştı.

Ağzımın kenarı kıvrıldı. Büyükbabam pek sevgi gösterisinde bulunan bir adam değildi ama şimdi verdiği güvencelerden zevk alacaktım.

Başparmağımla mührü kırdım ve donup kaldım. Bu kraldan değildi.

Senin ne olduğunu asla kabul etmeyecek. Onun halkına ait değilsin.

Parşömeni buruşturdum ve çadırın kapağına doğru koşarak dışarı baktım. Yeminlere göz kulak olan birkaç devriye muhafızı dışında kimse yoktu. Kim böyle bir şey yazar ki? Sanki bu yeni ittifakla ilgili her korkumu okuyabiliyorlardı.

Prens benim hakkımdaki tüm kasvetli gerçekleri bilmiyordu. İttifakın yükümlülükleri dışında varlığımla pek ilgileneneğinden şüpheliydim. Geçmişin sırlarının ortaya çıkmasından endişe etmek için bir neden yoktu.

Bir elimi kalbime bastırarak çadıra geri döndüm. Burnumdan derin bir nefes aldım, sonra nabzım durana kadar bir nefes daha.

Yumuşak bir lir çalmaya başladı. Gölgele dağıldı. Kafamı karıştıran isimsiz notayı bıraktım. Belli ki büyükbabamın ittifakına katılmayanlar vardı. Bu, savaşları sona erdirme şansını ortadan kaldırmaya yönelik zayıf bir saldırıdan başka bir şey değildi.

Korkakça sözlerin Dokkalfar'ın korunaklı kıyılara sahip olma şansını durdurmasına izin vermeyecektim. Kişisel ıstırabın canı cehenneme. Halkımı güvende tutacaksa, beni karım olarak hor gören bir adama katlanabilirdim.

Vakit gelmişti.

Parşömen ayağımın altında parçalandı. Tenim, kollarımın ve bacaklarımın üzerine düşen bir düzine sıcak yağmur damlası gibi karıncalandı. Bir kez daha ellerimi sıktım. Dokkalfar için, Natthaven için bunu sonuna kadar götüreceğim.

Güneşe adım attığımda halk ayağa kalktığında önlükler ve deri hışırdadı ve inledi.

Kalbim boğazımda, ellerimi iki yanımda yumrukladım ve dokuma kilimlerin ucundaki kemerli çardaklara doğru yürüdüm. Nemli yapraklar, otlar, ipek yapraklar ve bakır juvel paralar her adımda elbisemin eteklerine düşüyordu.

Geleneksel elf yeminleri gelini tek başına ayakta tutarken, halk geleceğine doğru yürürken ayaklarının dibine evinin ve geçmişinin sembollerini savuruyordu.

Gözlerimi kilimlerdeki desenlere diktim; yıldızlar ve aylar, rünler ve kılıçlar. Ta ki büyükbabamın kürsüsünü geçene ve o da boğazını temizleyene kadar. Yutkundum ve çenemi kaldırdım.

Nefesim göğsümde kekeledi.

Vay canına, bu doğruydu - yeni prensim bir şeytandı. Batan güneş ışığı sırtını yakıyor, karanlık omuzlarını alevler içinde bırakıyordu, sanki beni yutmaya hazırlanan güzel yıkımımdı.

Prensin koyu kestane rengi saçları yüzünü kapatıyordu ve beline koyu çelik bir kılıç bağlıydı. Tüm tanışıklığımız boyunca, şu anda gerçekten de raflarımdaki halk masallarından birindeki nefis bir kötü adam gibi görünüyordu.

İkizi, evin yeni üyesini karşılamak için bekleyen bir arkadaş ya da akrabanın geleneksel rolüyle arkasında duruyordu. Kardeşinin gözlerinde öfke ya da kızgınlık yoktu. Aksine, ikinci prens törenin başlangıcını büyük bir hayranlıkla izliyordu.

Diğer kürsüye bakmaya cesaret edemedim, uzun sıra halindeki Fae asillerine bakmaya cesaret edemedim ve dikkatimi önüme verdim.

Jonas Eriksson. Adı kafatasımın içinde yuvarlanıp duruyordu, sanki zihnim onun benim geleceğim olduğuna ikna olmamış gibiydi. Düşman, yenen, şimdi de koca.

Çenesinde bir kas kıpırdadı. Elini uzattığında zengin yeşil gözlerinin ışıltısı hiç kaybolmadı. Parmaklarımız birbirine kıvrıldıktan sonra kaba nasırlar avuçlarımla çarpıştı ve teklif ettiği ince sıkışma, içime garip bir sakinlik duygusu sıçrattı.

Onunla yüz yüze geldiğim anda bir elf konuşmacısı -hayatını tepedeki kilisede tanrılarla konuşmaya adanmış bir adam- yaşlı elf dilinde yeminler okumaya başladı.

"Ne söylendiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Prensin fısıltısı beni o anın sersemliğinden uyandırdı. "Ah."

Sesimi kısık tuttum. "O ... o konuşuyor

Bir kadının yeni bir eve katılmasının getirdiği onur. Şimdi de yemin eden kişinin kabul etmesi gereken görevleri anlatıyor."

"Hmm. Ne tür görevler?"

Gözleri muziplikle doluydu, sanki benimle tartışmak istiyordu.
Öyle olsun.

"Bir kocanın, gelinin her türlü kaprisiyle ilgilenmesi gibi görevler."

"Bana bu kaprislerden biraz daha bahset."

Sessiz sohbetimizle hiç ilgilenmeyen konuşmacıya bir bakış attım. "Okumak için yalnızlık gibi arzuların son derece önemli olduğunu söylüyor. Bir gelinin kocası için daha iyi bir zihne sahip olması için tabii ki."

"Doğal olarak."

"Ve uzun banyolar, böylece güzelliği asla solmaz. Kocasının yararı için."

"Büyük bir fayda."

"Ayrıca, kocasına karşı huysuzlaşıp huysuzlaşmaması için lezzet ihtiyacının karşılanmasını sağlama görevi de var."

Jonas eğildi, dudakları kulağıma yaklaştı. "Bana bunlardan bahset. *lezzetler*."

Tanrım, sesi hep böyle ipeksi miydi? Karnıma bir sıcaklık damladı. Zayıf bir kadındım ve böyle basit bir kelime damarlarımda huzursuzluk ve arzunun garip bir çarpışmasıyla yanmadan önce bu adamı tedirgin etme zorluğunun üstesinden bile gelemezdim.

"Tatlı kekler gibi lezzetler tabii ki."

"Başka bir şey düşünmem aptallık olur."

"Bal dolgulu, tam olarak biraz baharatlı kremalı."

Jonas'ın ağzı tehlikeli bir sırıtışa dönüştü, sanki karşısındakini çözme oyununa ilk o başlamıştı ve sonunda galip gelmeyi planlıyordu.

Jonas cevap veremedi konuşmacı sinirli bir şekilde boğazını temizledi. Avuçlarının arasında içi mavi lekeyle dolu ahşap bir kâse vardı. Konuşmacı bir parmağını bu renge batırdı. "Bu hayatta ve Öteki Dünya'ya yolculukta bağlanmış olarak işaretleneceksiniz."

Jonas avuçlarımın üst kısmının onur, saygı ve sadakat rünleriyle boyanmasını izledi. Sonra, alnım.

Konuşmacı prensle yüzleşti ve aynısını yaptı.

"Bağlar ve yeminler artık öpücükle mühürlenebilir. Tanrıların yeni bir hayat filizlendirmek için çorak toprağı öptüğü gibi, siz de şimdi birleşik yollarınıza başlıyorsunuz."

Etrafımdaki dünya bulanıklaştı. Bu anın geleceğini biliyordum, cehennemler ve Natthaven'ın yasaları gereğı, artık kocam olarak her parçama hükmedebilirdi. Bir öpücük fikrinden bu kadar ürkmemeliydim.

Prens benim kadar kararsız olabilirmiş gibi yarım nefes tereddüt ettiğinde biraz zevk aldım. Tereddüt uzun sürmedi. Jonas bir elini boynumun arkasına götürdü ve ağzımı kendine doğru çekti.

Sıkı dudaklar onunkilerin yumuşaklığıyla buluştu. İkinci avucu çenemin altını kavrayarak bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı.

Dudaklarım yavaş yavaş aralandı. Ağzım onunkiyle birlikte hareket ettiğinde ürperdim, hayal ettiğim rahatsız edici, zoraki öpücükten daha uzun sürdü. Bu çıldırtıcı derecede yavaştı, sanki prens acele etmek istemiyor, ağzımın onunkine nasıl uyduğunu ezberlemek istiyordu.

Dilinin ucu dudaklarımın kenarına dokundu ve dizlerim tökezledi. Geri çekilemeden önce avuçlarımdan biri kalbinin üzerine bastırdı ve bunu yapmalıydım. Kendimi geri çekmeli, dikkatlice örülmüş bariyerleri yerinde tutmalıydım. Tırnaklarıyla kazıyarak geçmeyi başardığı için onu lanetlemeliydim.

Olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyordum.

Prensın tadı sabahki gibi gevrek ve serindi ve korkunç bir şey oluyordu. İliklerimin derinliklerinde bir yerde yeni, amansız bir açlık daha fazlası için bir çılgınlığa dönüşüyordu. Adamın böylesine yetersiz bir tadı yeterli olmayacaktı.

Jonas geri çekildi. Gözleri bir gece ormanı gibi daha karanlıktı ve kalbimin üzerindeki cama kadar indi. Ağzına yayılan gülümseme şefkatten çok acımasızlık içeriyordu. "İşte benim ateşim."

Güzel altın rengi bedenimin üzerinde yandı. Lanet olsun. Prensın dokunuşuyla akan kanımın kanıtını herkes görecek.

"Bana o zeki küçük taşlardan bahsetmişlerdi. Görünüşe göre karın, kalbin hızla çarpıyor. Hepsi benim için mi? Söylediğin kadar soğuk değilsin, değil mi?"

Lanet olası piç.

Bakışlarımı kısmıştım. Eğer bunun bir oyundan ibaret olmasını istiyorsa, artık oynayacak tüm hayatımız vardı.

"Zeki olduğunu mu sanıyorsun?" "Her gün."

"Pekâlâ, yakınlığımın kalıntılarında o kadar da kaybolmadığımı keşfetmiş olabilirsin, ama şunu dinle *kocacığım*."-Onu takip ettim ve tuhaf, yuvarlak kulağına doğru fısıldadım. Sert bir nefes aldığında bir zevk kıvılcımı aktı- "Sana söz veriyorum, ben yanarsam sen de yanacaksın."

Gözlerinin yeşili parladı. "Beklemeye zor dayanıyorum."

Bölüm 10

Kabus Prens

ELDIRARD ELF ŞARABINA AŞIRI DÜŞKÜNDÜ. Tatlı ve yoğun, dilin üzerinde saten gibi, alver brän birasının sert, yakıcı tadının tam tersi bir tat.

Kristal bir flütü parmaklarımın arasında yuvarlayarak bordo içkinin dönmesini izledim. Skadi brän'den tiksindir miydi, nefret eder miydi, sever miydi? Klockglas'taki herhangi bir şeyi elf topraklarından daha çok sevecek miydi?

Homurdandım ve bir yudum daha aldım. Böyle şeyler için endişelenmenin ne yararı vardı? Yemin ettiğimiz ilan edilir edilmez, elf kadınları onu benden uzaklaştırdı; bana söylenene göre ona daha mantıklı bir şeyler giydirmek için.

Etrafımızı saran onca eğlenceye rağmen karımla iki kelime bile konuşmamıştım. Boğazımdan kaba bir kıkırdama daha döküldü.

"Bunlar sıcak." Mira öne doğru eğildi ve içinde alevler hapsolmuş gibi görünen soluk çakıl taşlarıyla dolu kil bir kâseye dokundu.

"Bunlar hakkında bir şeyler okumuştum." Sander bir tanesini kopardı. "Sonsuz taşlar, sanırım onlara böyle deniyor. Bir muhafız bunun ışık elflerinden bir hediye olduğunu söyledi."

Kılandım. O klandan istediğim hiçbir şey yoktu. Uzak denizlerde kaybolup gitseler de bir daha geri dönmeler de umurumdaydı.

"Işık elfleri ışık ve alev kullanır ve eğer haklıysam, ışığı asla solmayan bu taşların içine hapsedebilirler." Sander taşlardan birini inceledi. "Bunlar onların en yaygın ticaret eşyaları. Yararlı olduklarını düşünüyorum."

Masa, uzaktaki bir alev gibi gerçekten sıcak olup olmadıklarını test etmek için taşlara birkaç dokunuşa indi. İlgimi kaybettim ve bir kadeh şarap daha içtim.

Ever King masada karşımda oturuyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Fae yeminleri böyle mi olur, aşkım? Eğer öyleyse, onları umursamıyorum ve bizimkini çok daha iyi hale getirmeyi planlıyorum."

"Yemin mi ediyorsun, Bloodsinger?" Sesim içkiden kararmıştı. "Duymamıştım."

"Bu yeni bir tartışma." Livia bir kolunu eşinin omzuna atarak boynunun yan tarafındaki yara izlerinden birini takip etti. "Bu deniz fae kültürü değil, bu yüzden ona ihtiyacımız olmadığını söyledim, ama-"

"Onları istiyorum." Erik onun avucuna bir öpücük kondurdu. "Seninle bağ kurmanın her yolunu istiyorum aşkım. Ama bu şekilde değil." Kral kendi içkisini kaldırdı ve bana işaret etmek için kullandı. "Her şey boyunca düzgün bir şekilde kucağımda olacaksın."

"Bir gelinin sürekli kucağında olması uygun mu Bloodsinger?" Sander sandalyesinde arkasına yaslandı, gülüyordu.

Kralın kıpkırmızı gözleri parladı. "Gelininiz benim kraliçem olduğunda, bunu yapmanın başka bir yolu yok Prens."

Livia gözlerini devirdi ama Erik'in çene çizgisini öptü.

Mira dirseklerini masanın üzerine dayamış, dikkatini kralın kuzeninin kasvetli yüz hatlarına vermişti. "Peki ya sen, Kalpaklı?"

"*Kalp. Walker.* Ve ne?" Tait'in gözleri Bloodsinger ile aynı kırmızılığa sahipti ama prensesle yüzleştğinde gözleri karardı.

"Yeminleriniz sırasında kadınıınızı kral gibi taşır mıydınız?"

Tait kaşlarını çatı. "Yemin etmem."

"Eğer fikrini değiştirirsen-" "Hayır." Sesi kesici ve kesindi.

Mira nefesinin altından küfretti, *aptal* ve *sersem* gibi birkaç kelime mırıldandı, sonra masayı terk ederek Fae krallıklarının savaşçıları olan Rave ekibine katıldı.

Heartwalker'ın geri çekilişinin her adımını izlediğini fark etmek için arkasına bakmadı.

Aleksi içki borusunu masaya vurdu. "Garip ama Bloodsinger'a katılmak zorundayım, Jo."

Deniz kralı gözlerini kıstı. "Benimle aynı fikirde olmadığın zamanlar da mı var?"

Son şarabımı da geri fırlattım. "Ne demeye çalışıyorsun, Alek?"

"Yemin ziyafeti sırasında karınla birlikte olmalısın."

Elf sarayının büyük salonu sonsuz meşaleler ve titreyen mumların bulunduğu apliklerle ışıltı ışıltı. Kenarlarda sıralanmış masalarda Natthaven'ın soylu halkı, Rave savaşçıları, Ever Krallığı'nın soylu evleri ve topraklarımızın asilleri oturuyordu.

Ortada çiftler davulların ve kıvrımlı arpların ritmiyle dans ediyordu. Hizmetkârlar kalabalığın arasında dolaşarak konuklar için şarap ve bira dolduruyordu. Gelin ve damadı kutlamak için düzenlenen bir cümbüştü bu.

Görünüşe bakılırsa etkileşime girmeyen tek ikili gerçek gelin ve damattı.

Yıldız ışığı saçları salonun diğer ucundan parıltıyordu. Allah kahretsin. Avluyu terk edip giydiği mantıklı elbise mavi kumaştan yapılmıştı ve en ufak bir esintide eteği deniz dalgaları gibi hışırdıyacak kadar narindi. Yakası pürüzsüz karnına kadar oyulmuş, teninin güneşten kararmış rengini ve göğüslerinin yan kabarıklıklarını ortaya çıkarıyordu.

Onu daha da çekici kılmak için, etinin üzerinde kıvrımlar halinde desenler göze çarpıyordu. Tören için boya mıydı? Bir elf geleneği mi? Yoksa endişeli gelinim de benimkine yaptığım gibi teninin bazı yerlerine mürekkep mi sürmüştü?

Ahlaksız zihnim, o narin desenleri daha fazla görebilmek için gelinliğin daha fazlasını soyma arzusuna sürüklendi.

Kanayan cehennemler. Bunun bir son olması gerekiyordu, barışı sağlamak için bir yemin, sonra hayatlarımızı diğer tüm yollarla tamamen ayrı yaşayabilirdik.

Dolgun dudaklarının köşelerinde gizli bir gülümseme saklıydı, biri onu ortaya çıkaracak kadar zeki olursa serbest kalmak için yalvarıyordu. Gülüşü bir şarkı gibi mi yoksa bir fısıltı kadar yumuşak mı olacaktı?

Fae krallıklarından birinden gelen bir saray mensubu çenesini eğerek onun dikkatini çekti.

Masanın altında bir yumruk dizimin üzerinde kıvrıldı. Kristal flütü o tatlı dudaklarına götürürken gözümü kırpmadım ve piçin ona muhtemelen sıkıcı, kibirli bir hikâyeye anlatmasını dinledim.

Mira'nın, eğlencenin nefes almak kadar yaygın olduğu ve kılıç kullanma becerisinin yabancı bir kavram olduğu orman saraylarından birinden geliyor gibi görünüyordu.

Ne sersem ama.

Ta ki ellerini yeni bir coşkuyla sallayınca ve karım ona vuracakmış gibi sarsılarak gözlerini kapayınca kadar.

Karanlık sıcaklık göğsümde sivri demirden bir düğüm gibi toplandı. İrkildi ve ben nedenini bilmek istedim.

Damarlarımda hızlı ve şiddetli bir şiddet arzusu yandı. Kötü anlaşmalar benim dünyamda yabancı değildi ama bu saldırı arkadan gelen ucuz bir saldırıydı ve tüm mantıklı düşüncelerimi ele geçirdi.

Oturduğum yerden kalktım, içimi burkan yeni bir cevap açlığıyla doluydum. Çenesindeki gerginlikten başka bir yere bakmadım, düşüncelerini ima eden ifade

daha kasvetli bir yere sürüklendi.

Bazı elf ve fae'leri itip kaktığımda sohbet durdu, bazıları bana asilce hitap etti, diğerleri yeminim için beni tebrik etti. Hepsini görmezden geldim ve fae'nin omzunun üst kısmını kavradım.

İrkildi. "Prens Jonas, prensese Natthaven ormanlarının Güney'e olan benzerliğini anlatıyordum..."

Parmak uçlarımı omzunun etine batırdığımda yüzünü buruşturdu, kelimeler can çekişiyordu.

Hırıltıya yakın bir sırıtışla onu kısırdım. "Karımı rahatsız ettin ve masalına bir an bile ara verip not almadın. Adım at. Geri çekil."

Yüzünü dehşetle buruşturdu, hızlıca bir özür mırıldandı ve başını eğerek konuşmadan uzaklaştı. Diğerleri de bir işaret almış ve karımla yüzleşmem için bana daha fazla alan açmışlardı.

Burnunun ince köprüsü ve yanakları kızarmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Şarap dilimi gevşetti. "Benim olanı koruyorum."

"Beni küçük düşürerek mi?" Skadi'nin parlak gözleri kendi karanlığının bir dokunuşuyla gölgelendi.

Bunun beni caydıracağını umduysa hayal kırıklığına uğrayacaktı; kötücüllüğü beni sadece daha fazla kendine çekiyordu.

"Seni kendime çekmeye çalışmıyorum," dedi, sesi alçak bir tıslamaydı. "Bütün bunları yüksek sesle mi söyledim?"

Beni görmezden geldi ve dolgun dudaklarını sıkı bir çizgi haline getirdikten sonra eğildi. Tanrım, şekerlenmiş çekirdekler ve olgun meyveler gibi kokuyordu. Yüzümü eğdim, lanet burnumu saçlarına gömmek için can atıyordum.

Skadi tenimi kokladı, sonra kaşlarını kaldıraarak beni geri itti.
"Ne kadar şarap içtin?"

"Biraz."

"Elfçe mi?"

"Çok lezzetli. Hiç denedin mi?"

Bir inilti çıkardı ve kolumu tuttu. Bizi konumlandırma şekline bakılırsa, gelin damadıyla kollarını sevgiyle birleştirmiş gibi görünüyordu.

Zekice, karıcığım.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Odamıza."

"Mükemmel seçim." Kapı aralığından tökezleyerek geçtim.

Skadi'nin kolu belime dolandı ve parmakları vücuduma dikiş gibi yapıştığında tatmin olacağıma emindim. "Elf şarabının gözü pekliği ve cesareti körüklediği bilinir ama fazla kaçırırsan senin gibi zaten kendini bir şey sanan adamları aptallaştırır."

Doğrusu, kafam bu gece onun parlak tenine karşı söylemeyi planladığım büyük jestler ve beyanatlarla doluydu.

Köşeyi döndüğümüzde yer değiştirdim ve onu sırtından duvara yapıştırdım. Skadi keskin bir nefes çekti. Bu sesi tekrar tekrar dinleyebilirdim, tercihen bedeni altımdayken, pençeleri sırtımda izler bırakırken.

Kavrayışım boğazına gitti, canını acıtacak kadar değil, sadece ona dokunmanın, onu tutmanın bir yolu. "O fae sana dokunmadı ama gözlerini, tepkini gördüm. Biri sana dokundu ve bu nazikçe değildi." Başparmağımla alt dudağını çekiştirdim. "Bir isme ihtiyacım olacak."

"Ne? Neden sana bir şey söyleyeyim ki? Özellikle de şu anda ne yaptığını bile bilmezken?"

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum." Gözlerim ağırlaşmıştı. Yatağa düşmek, kolları ve bacakları benimkilere dolanmak ve bir sonraki gün batımına kadar uyumak istiyordum. "Eğer hâlâ nefes alıyorsa, bunu değiştirmek isterim karıcığım."

Skadi'nin gözleri büyüdü. Böylesine güzel bir yaratıkla yemin etmenin tehlikelerini neden hiç düşünmemiştim?

Gümüş yüzükler kulaklarının kenarlarında, dar noktaya kadar sıralanmıştı. Parmakları da hemen hemen aynıydı. Ateş ışığı gözlerinin üzerinde parıldıyordu ve ben bir an durup maviyi düşündüm. Derin bir denizden daha parlaktı ama yaz gökyüzüne benzeyecek kadar da soluk değildi. Ortasında paramparça gümüş olan safirler gibiydiler.

Ateşinin sönmemesini istiyordu, kocasının ikimiz de yanana kadar alevleri körükleme planları olduğunu biliyordu.

Sonra alnım onun omzuna düştü.

Sesler etrafımı sardı, sanki kalın bir kapı sesi boğuyormuş gibi konuşuluyordu. Biri beni ileri doğru itti. Ayaklarım hareket ediyor muydu? Hava değişti, koridordan daha serindi, daha yumuşak bir ışık vardı.

"Çok büyüsun."

Yumuşak ve yastıklı bir şeyin üzerine geriye doğru savruldum.

Güldüm. "Birden fazla yerde."

Skadi'nin yumuşak yüz hatları sanki beni sırtüstü yatırmış gibi yakınımda duruyordu. Üstüme mi biniyordu? Kanayan tanrılar, şanslı bir piçtim.

Ta ki o yana kayana ve başımın arkasına yumuşak bir şey konana kadar. "Gerçekten telafi etmeye çalışan bir adam gibi konuştun."

"Sadece sen. Sanırım bundan sonrasını sen bileceksin."

Serin hava ayaklarıma çarptı. Botlarım neredeydi? Sonra, çenemin altında bir kürk ağırlığı gıdıklandı. Kelimeler zorlanıyordu, konuşmak için çok bulanıktı.

Ama yumuşak bir iç çekiş ve ardından "Ne kadar çekici bir kâbus" diyecek kadar aklım başımda kaldı.

Bölüm 11

Kabus Prens

GÜNEŞ IŞIĞI TAM ANLAMıyla BOKTANDI.

Korkunç ve duygusuzdu, ateşten yeni çıkmış erimiş bir ocak gibi gözlerimi kesiyordu. Bir kolum gözlerimin üzerine düştü ama ağırlığı kafatasıma kan hücumunu arttırdı.

Bir inilti daha ve omzumun üzerine yuvarlandım, beni yerden kaldıran şey başarısız olunca küfrettim ve cızırtılı, dokuma bir halının üzerine yüzüstü düştüm. "Tanrılara lanet olsun."

Gözlerim yarı açık, yeterince sağlam olduğunu hissettiğim bir masanın kenarına tutunana kadar etrafta dolandım ve kendimi dizlerimin üzerine attım. Işığın tekrar saldırmasını engellemek için ellerimle gözlerimi kapattım ve etrafa bakındım.

Bir çeşit oturma odasıdaydım. Altın telkari, koyu renkli bir şömineyi çevreliyordu. Raflarda dağınık kitaplar vardı, bazıları üst üste dizilmiş, bazıları da yan çevrilmişti. Yattığım dar bankın yarısı kürk bir pelerinle kaplıydı.

Masanın üstünde bir teneke su ve birkaç ezilmiş bitki vardı. "Al bunları."

Döndüm, bu hareket içimde mide bulandırıcı dalgalar yarattı ve başım döndü.

Sade bir arduvaz elbise giymiş olan Skadi, kollarında üç kalın kitapla odaya girdi. Kitapları yerdeki sağlam bir el çantasına yerleştirdi ve ayağa kalktıktan sonra bitkileri işaret etti. "Onları al, yoksa muhtemelen denizde kusacaksın."

Deniz mi?

Skadi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hiç hazırlandın mı? Öğle güneşi doğmadan gemiler yola çıkmış olacak."

Etrafında dönüp kitapları, kürkleri ve her mevsim için farklı elbiseler gibi görünen şeyleri istiflemeye devam etti.

Tanrılar. Eve yelken açacaktık. Karımla birlikte.

Yemin etmiştim. Kendine ait bir evi olan bir adam. "Yeminler."

Halının üzerine düştüm, ellerimin topukları gözlerime battı ve bir inilti daha koptu.

"Ah, hayal kırıklığın hâlâ güneşle birlikte mi doğuyor?"

Avuç içlerimi hafifçe kaldırarak ona ters ters baktım. "Sözlerimi çarpıtıyorsun."

Başını salladı ve hazırlıklarına geri döndü.

Boğazımın arkasına safra kaçtı. Burnumdan birkaç derin nefes aldım ve doğruldum, yavaşça sendeleyerek ayağa kalktım. Tanrım, keçi ağılında yuvarlanmış gibi kokuyordum; ter, deri ve eski içki. Tökezlememeye dikkat ederek bitkileri aldım ve suya ekledim, toniği tek bir yudumda dilimin üzerine eğdim.

"Bu iğrenç bir şey." Burnumun kenarını çimdikledim.

"Belki ama başın ve karnın dönmesine karşı hızlı etki eder." "Bir elf numarası mı?"

Skadi durakladı ve bir kesenin üstündeki tavşan postunu düzeltti. "Benim numaram, sanırım."

Yatak odasına doğru yürüdü. Ensemi ovuşturarak onu takip ettim. Tuniğim yamuktu, ayaklarım çıplaktı, saçlarımın diken diken olduğundan emindim. Bir kadının şafakla birlikte karşılamak isteyeceği bir görüntü değildi bu.

"Biraz şifacısın, değil mi?"

Gözleri büyük saçaklı yatağın üzerindeki darmadağınık yorganlardan kalktı. "Altı yaşımdan sekiz yaşıma kadar kendi başıma hayatta kalmayı öğrendim Prens. Eminim bunu kendinize yakıştıramıyorsunuzdur ama mevsimler hastalık getirdiğinde insan tonikleri çabucak öğreniyor. Mide bulantılarını yatıştıran banotu kökü ile kafatasının en derin ağrılarını yatıştıran, Natthaven'a özgü bir yaprak olan sjal asması karışımından başka bir şey değildir."

Skadi'nin Eldirard'ın kanından olmadığını biliyordum ama kral onu saraya getirmeden önceki hayatını uzun uzun düşünmemiştim.

Eğer onu bir tur daha bu ittifakı seçmeye ikna edeceksem, çok kötü bir başlangıç yapmış olacaktım.

"Sizi görünüşümle daha fazla utandırmadan önce üzerimi temizleyeyim." Parmaklarım kalın çerçevenin etrafındaki

Kapı. "Dün gece kendimi -ya da seni- aptal yerine koymadım, değil mi?"

Skadi yarım nefes boyunca bu soru karşısında neredeyse afallamış gibiydi. Keten elbisesini katladı ve başını salladı. "Hayır, utanç başımıza gelmeden seni salondan çıkarmayı başardım."

"Ve ben, biz ... Ben uygunsuz biri değildim ya da-"

"Benimle çılgınca seviştiğin an dışında mı? Hayır, mışıl mışıl uyudun."

Öksürdüm, elimi boğazıma götürdüm, sanki nabzımın atışını hızlandırabilirmiş gibi. "Ne dedin sen?"

Skadi'nin ağzının bir köşesi seğirdi. Gece vardiyalarını katlamaya devam ediyordu.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. İşte benim ateşim. "Benimle alay ediyorsun. İyi oynadın."

"Asla korkmayın, Prens." Skadi omzunun üzerinden bakarak oturma odasının kapısına doğru yürüdü. "Canavarla yatmadın."

Bu ifadeyi bir acıma duygusu sardı ve midemi tekrar bulandırdı. Onu böyle gördüğümü mü sanıyordu?

"Uzun sürmez," dedim, geniş tuvaletin yarısında duraklayarak. "Oh, ve Skadi." Bakışlarımla buluştuğunda, zayıf bir gülümsemeyi zorladım. "Sokaklarda hayatta kalmayı kendime layık görmüyorum. Benim halkım da aynısını yaptı. Şuna bak, Karıcığım, şimdiden ne kadar çok ortak noktamız var."

Kapıyı kapattım, kaşlarındaki şaşkın çatıklığın tadını çıkarıyordum.

Deniz fae'leri toprak fae'lerini ve alvers'leri evlerine götürürdü. Seslerindeki sihir, biz sulu sınırlardan geçip fae ve alverlerin krallıklarını kurdukları yeryüzü diyarlarına geri dönmeden önce gemileri eğilen bir balina gibi gelgitlerin altına daldırabilecek tek güçtü.

Natthaven solmakta olan bir adaydı. Efsanelerden ve eski söylencelerden bir yer. Sönmek ve farklı denizlerde ortaya çıkmak garip bir sihirdi, Skadi'nin birbirimizle savaştığımız gece yapmaya çalıştığı da buydu.

Topraklarının tamamını kendi karanlığına çekme çabası çok şiddetliydi. Bu, onu büyücümün saldırısına, zihnine soktuğum uyanık kâbusların yakıcılığına karşı savunmasız bırakan bir hamleydi.

Rıhtımda güneşe karşı göz kırptım. "O gece ada senin için neden solmadı?"

Skadi tereddüt etti. "Benimle konuşmayı kesti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Natthaven'ın kendine has bir büyüsü var." Döndü ve yamaçları kaplayan karanlık ağaçlara baktı. Kıyıda bakıldığında sarayın tepeleri ağaçların arasından mızrak gibi oyuluyordu. "Büyükbabam öğretti, Norların yakınlığı toprağın içinden akar. Kader hissedilir ve ada güvendiği kişilere kaderleriyle buluşmaları için yardım eder."

"Yani ada size boyun eğmediği için bizi buraya getirenin kader olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Bence bu, meraklı bir kıza toprağa saygı duyması için anlatılan bir hikâyeden başka bir şey değil. O gece oradaki tek kader, ben tamamen tükenmişken senin gelmeni."

Ses tonundaki bir şey, beni mi yoksa kendisini mi ikna etmek için konuştuğunu merak etmeme neden oldu.

Kral Eldirard, adasını Ever Krallığı'nın ve uzak denizlerin, bilmediğim topraklara açılan açık suların kenarına yerleştirdi.

Anlaşmanın bir parçası olarak Bloodsinger, kralın yemin edene kadar adayı görüş alanı içinde tutmasında ısrar etti; düşmanları yakın tutmak. Şimdi, ittifak güvence altına alınmışken, elf kralı isterse topraklarını deniz fae'lerinin görüş alanından çıkarmakta özgür olacaktı.

Suyun kenarında Eldirard uzun süredir aç olan ve ziyafet çekmiş bir adam gibi gülümsüyordu. Gemilere binen halkla vedalaştı.

Celine Tidecaller mürettebatına Mira'nın klanları için güvertelerine eşyalarını yükletti. Bloodsinger ve karanlık Ever Gemisi kıyıya en yakın yere demirlemişti ve Gece Halkı fae'lerini alacaklardı,

Livia'nın halkı. Aslında, deniz kralı ve kraliçesi muhtemelen bir hafta kadar Kuzey diyarlarında kalacaklardı. Hep öyle yaparlardı.

Dar gövdeli bir gemi boyunca çekilen Cerulean yelkenleri rıhtımımızın en yakınına yerleştirilmişti. Gavyn, Celine'in kardeşiydi ve klanımızı eve götürmekle görevlendirilmişti.

Bir el omzuma çarptı. Rave tuniği ve kılıcıyla Aleks benı göğsüne doğru çekti ve sırtımı sıvazladı. "Sana veda ediyorum ve iyi şanslar diliyorum."

"Buna ihtiyacım yok. Ben zaten tüm topraklardaki en büyük kocayım."

Aleksi geri çekildi ve Skadi'nin metanetli ve mesafeli durduğu omuzlarımdan birine baktı. "Dün gece nasıldı?"

"Beni ne tür bir adam olarak görüyorsun? Yatak odasının sırlarını paylaşmak uygunsuz bir davranış."

"Koridordan tökezleyerek çıktığında, odana varabilecek misin yoksa yolda aptallık ettiğin için seni öldürecek mi emin olamadım."

"Elf şarabı acımasızdır," dedim omuz silkerek.

"Şaka yapmıyorum Jo, nasılsın bakalım?"

Bir önceki gecenin anları sarhoş bir sisin içinde kaybolmuştu. Öfke kırıntıları, Skadi'nin yanına gitme dürtüsü ve hiçliğe düşmeden önce hatırlayamadığım fısıltılı sözler. Alek'e hiçbir şeyin değişmediğini söyleyebilirdim. Ona çok az şey hissettiğimi söyleyebilirdim ama bu tamamen doğru olmazdı.

Anlamıyordum ama içimde bir yerlerde, kadına daha yakın olmak için sahiplenici bir ihtiyacın hayali çekimi vardı. Sadece ona.

Hiç tek bir kadını arzulamamıştım. Birçok kadınla yattıktan sonra, kalbimi tek bir kadınla yetinmek için yaratılmadığına ikna etmiştim.

Şimdi onun lanet yüzünü aklımdan çıkaramıyordum.

Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Yeminli bir erkek olarak ilk gecemi atlattım ve o beni kızgınlıktan öldürmedi. En az bir gece daha hayatta kalacağız."

Aleksi'nin gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Aptal olma ve daha uzun süre hayatta kalabilirsin."

Fae krallıkları arasındaki vedalaşmalar tantana ve yas içinde geçerdi, sanki birbirimizi defalarca görmeyecekmişiz gibi

mevsimler boyunca. Krallar ve kraliçeler -hayatımda sonsuza dek yer etmiş erkekler ve kadınlar- hepsi Skadi'ye iyi dileklerini sundu.

Karım kurnaz bir sinsi, güzel bir düzenbazdı. Belli ki kadın huzursuzluğunu nasıl maskeleyeceğini biliyordu.

Krallar, kraliçeler ve saray mensupları tarafından kendisine sunulan ve onu fae topraklarına davet eden her sözle birlikte Skadi çenesini kibarca eğiyordu. Uygun bir gülümseme takınırdı. Hatta bir ya da iki el bile tutardı. Ama kimsenin fark etmeyeceğini düşündüğü bir yerde, bir parmağı yanından kayar ya da yanağı sanki kemiriliyormuş gibi içe doğru çökerdi.

Diğer krallıklar yeni prensesi karşılamak için çaba sarf ediyordu ama o henüz annem ve babamla yalnız kalmamıştı.

Kase ve Malin Eriksson birbirlerini çok severlerdi ama şüpheli bir çifttiler, tanımadıkları kişilerde hep o zalim art niyeti ararlardı. Hata yok, halkım ortaya çıkacak kadar uzun süre gözlemleyene kadar gölgelerde gizlenecekti.

Gemilerden çan sesleri geliyordu. Bir nefes verdim ve onun yanına gittim.

"Vakit geldi."

Bir acı mızrağı gözlerini kararttı. Skadi ağaçları, denizin sislerini ve sarayın sazdan çatılarını hatırlar gibi bir kez daha arkamıza baktı.

Çantalarından birini omuzladım, kendimi onun hayatındaki bir kötü adam gibi hissediyordum. "Yakında döneceğiz."

"Önemli değil." Boğazını temizledi ve yüzünü denize döndü. "Bu da beklentilerimizin bir parçasıydı. Gidelim mi?"

Başımı salladım ve bizi Gavyn'in gemisine götürecek olan küçük kayıklara doğru rıhtımda onunla birlikte yürürken, elf muhafızlar üç adım gerimizde durdu. Eldirard yemin töreni sırasında kürsüde yanında duran iki muhafızla birlikte bizi bekliyordu.

Kralın omuzlarında kürk astarlı bir pelerin vardı ve kollarını iki yana açtığına pelerin kanatlanarak dışarı çıkıyordu.

"Ah, Skadinia, bu koridorlar sensiz ne kadar da yalnız olacak." Kral onun alnına bir öpücük kondurdu. "Ama yeni topraklarında iyi ol, anlaşmalarımıza sadık kal ve bana sık sık yaz çocuğum."

Büyükbabasına sarıldı.

Eldirard bana baktı. "Umarım memnunsunuzdur, Prens Jonas?"
"Bunu zaman gösterecek."

Kralın yüzü düştü. "Torunum memnun değil miydi?"

Skadi'ye yöneltilen utanç dolu bakışlar beynimde kaynadı ve kendi halkına karşı bir kalkan olarak onun önüne geçme ihtiyacı bedenimin aşırı sinirli bir şekilde uğuldamasına neden oldu.

"Bunu zaman gösterecek," diye devam ettim, "çünkü karımın memnun olup olmadığını henüz bilmiyorum. Her şey böyle değil mi? Memnun bir eş keyifli bir hayat yaratmaz mı? Eğer o memnunsa, ben de memnun olacağım."

Muhafızlardan biri bu saçma bir düşünceymiş gibi kıkırdadı. Genç yüz hatları ve kendini beğenmişliği olan bu adamın çenesine vurmak istedim.

Skadi uzaklara baktı, parmakları birbirine dolanmıştı. Kısa bir süre önce benimle burun buruna duruyor, benimle alay ediyordu, gözlerindeki ateş yeni takıntımdı. Bu adamın alaycılığı onu söndürdü.

Ondan nefret ediyordum. "Adın ne senin? Tanıştırdığımı sanmıyorum."

Muhafız doğruldu. "Aeburg Hanesi'nden Cian."

"S ö y l e s e n e , Aeburg Hanesi'nden Cian, karımın memnuniyeti hakkında neyi eğlenceli buldun?"

Cian'ın dudağı seğirdi. Skadi'ye baktı ama ben yana doğru bir adım atarak onun görüşünü engelledim.

"Alınma ama Prens Jonas. Sadece sevgili prensesimizin içindeki karanlığı anladığınızı umuyorum. Onu memnun etmek zordur."

"Karanlık mı dediniz?"

"Jonas." Skadi'nin parmak uçları koluma dokundu. Arkama bakmadım.

Benim için mesmer büyüğü soğuktu, sanki kanımın yerine buzlu su geçmiş gibiydi. Sander onunkini göğsündeki rüzgârın kükremesi olarak tarif etmişti. Gözlerimin akını kararttığımda dünya sanki güneş kalın bulutların arkasına saklanmış gibi görünüyordu.

Kolum Skadi'nin beline dolandı ve onu yanıma yatırdım. "Sanırım kâbuslar âlemine gitmesi iyi bir şey o zaman. Tam uyum sağlayacaktır." Gözlerimi kırpmadan elf kralına baktım. "İttifak yükümlülüklerimizi yerine getirmek için geri döneceğiz."

Eldirard yutkundu. "Elbette. Dorsan sarayımın temsilcisi olarak size eşlik edecek."

Camı kesecek kadar keskin yüz hatlarına sahip ikinci muhafız öne çıktı, sırtına bir paket eşya bağlanmıştı. Tavernada kaçak gelinimi almaya gelen adamla aynıydı.

"Ne kadar *ince* olursa olsun, karıma hakaret edecek kadar aptal olmadığı sürece hoş karşılanacaktır." Dişlerim Cian'a doğru parladı. "Görüyorsun, böyle şeyleri unutmak için berbat bir zamanım var, o zaman kötü bir arkadaştan başka bir şey değilim."

Skadi yanıma doğru sertleşti ama büyükbabasına bir kez daha hızlıca veda ederken hiçbir şey söylemedi.

Birlikte, taş suratlı bir Dorsan'la birlikte küçük sandala adım attık.

Kıydan yeterince uzaklaştığımızda, Skadi'nin çenesini başparmağımla parmağım arasında tutarak yüzünü ona yaklaştırdım. "Bana kızgın mısın?"

"Evet."

Mırıldandım, gözlerimdeki büyüünün karanlığı kaybolana kadar gözlerimi kırptım. "Umarım beni affedersin."

"Hepsi bir sonraki sinir bozucu şeyi yapabilesin diye mi?" "Bunu garanti ederim."

Dudaklarını büzdü ve bankın üzerinde kayarak beni dışarı çıkardı.

Dirseklerimi teknenin kenarına dayadım ve yüzümü güneş ışığına doğru çevirdim. "Bu arada, bana ilk kez isimle hitap ettin. Bunu tekrar tekrar duymak için sabırsızlanıyorum, belki bir dahaki sefere daha nefes nefese kalırım."

Skadi'nin ayak parmakları kaval kemiğimin yan tarafına çarptı. Sersemlemiş bir halde sarsıldım, sonra gülerek elimi o noktaya sürttüm.

İşte benim ateşim.

Bölüm 12

Sis Hırsızı

Celine'in asilzade kardeşi KARADAN, mürettebatına karadaki alver yolcularına yardım etmeleri için bağıarak komutlar verdi.

Deniz fae'leri gemileri sulu bir bariyerden geçirerek yeryüzü fae diyarlarına daldırabilirdi. Arion'un ilk olarak deniz diyarlarına saldırmasının nedeni buydu, Ever Krallığı'nı fethederek diğer fae ve alver diyarlarına giden yolu açmayı umuyordu.

Geriye dönüp bariyeri işaretleyen karanlık akıntı şeridine baktım. Bir zamanlar şiddetli ve ezici olmuş, fae halkını bölmek için bir büyüyle doldurulmuştu. İyi niyetimin bir göstergesi olarak, yakınlığım girdabı alıp götürmüş, geriye ölümlülerin bile kara ve deniz fae diyarları arasında yolculuk edebileceği kadar yumuşak denizler bırakmıştı.

Her ne kadar yumuşak olsa da, sanki Natthaven ile aramda dünyalar varmış gibi hissediyordum.

Gavyn Seeker dümeni tekrar eline aldığı anda bana doğru başıyla selam verdi.

Uzun boylu, zengin kahverengi tenli, koyu renk saçlı ve gözlü bu adam Ever Krallığı'ndaki soylu evlerden birinin lorduydu ve daha çok kendi bölgesinde vakit geçirirdi. Onu diğerleri kadar iyi tanı mıyordum.

Çorbamsı sislerin arasından tanıdık olmayan kıyı lar göründü. İçim kalbime karşı çırpındı. Yeni topraklarımda ne bulacaktım? Artık ne bekleyeceğimi bil miyordum. Şimdiden, bu yeminler plana göre gitmiyordu. Kayıtsızlık hayal ettiğim yerde, lanet olası kocamın yaptıklarını düşünmeden edemiyordum.

Jonas salonda ne kadar sarhoş olsa da, katletmek için bir isim istediğinde sesinde lezzetli ve içten bir tehdit vardı.

Sonra Cian'a yönelik keskin sözleriyle ...

Parmakları mı tekrar yumruk haline getirdim. Hiç kimse benim için böyle bir duruş sergilememişti.

Jonas hiç duraksamadan beni arkasına çekti ve kendi karanlığını gösterdi. Sanki benimki hoş karşılanıyor, hatta hayranlık duyuluyordu. Bu lanet adamın tuhaflıkları başımı döndürüyordu. Yemin etmemizin tek nedeni yakınlığımdan korkmasıydı.

Neden bunu savunsun, teşvik etsin, hoş karşılasın ki?

Gavyn demir attığında gemi sarsıldı ve beni küpeşteye çarptı.

"Tanrılar, Gavyn. Bizi denize mi atmaya çalışıyordun?" Jonas'ın bağıışı üst güverteye ulaştı, sanki yüz hatlarının düşüncelerimi tükettiğini biliyordu.

"Şikâyetlerinizi başka yerde dile getirin Prens," diye karşılık verdi deniz perisi. "Ben bir yolcu gemisi değilim. Aslında, bunun için fazla asil kanlıyım. Bu çok aşağılayıcı."

"Sen bir züppesin."

Gavyn güldü. "Ben de öyleyim."

Hava yaklaşan fırtınanın etkisiyle ağır ve ıslaktı. Her esinti kıyı şeridinin karanlık kenarlarından tuz, duman ve nemli odun taşıyordu.

Toprak diyarlarının doğu kıyıları, uzaklardaki birkaç sisli tepe dışında dağlık değildi. Deniz spreynin pusunda, kasabaların ana hatları, ticaretin çoğunun doğrudan deniz kıyısında yapılması gerektiğini ortaya koyuyordu.

Alver toprakları, sisler arasında kaybolan dar, yılankavi yolların kenarlarındaki uzun evler ve kiralık apartmanlardan oluşuyordu.

Midem düğüm düğüm, ana güverteye çıkan merdivenlere doğru ilerledim.

"İyi şanslar Prens." Gavyn dümeninin kolları arasındaki ön kollarına yaslandı. "Birbirinizi öldürmeyin. Savaşmaktan yorulduk."

Ben cevap veremedim. Tayfalarından biri beni aşağıdaki geniş rıhtıma giden iskeleye çıkardı.

Eğimli çatıları olan çarpık dükkanlar üç ila dört kattan oluşuyordu. Kiralık evler yeşil ve turuncu yosun benekli çıtalarla yolları kaplıyordu. Bazı yollar Arnavut kaldırımliydi, diğerleri çamur ve kilden yapılmıştı ama sabahın bu erken saatinde bile hepsi seyyar satıcılar ve tüccarlarla doluydu.

"Natthaven'dan oldukça farklı, Leydi Skadinia." Bir eli elf kılıcının koyu renkli kabzasında olan Dorsan burnunu kırıştırarak limanı inceledi.

"Öyle." Ağzımın bir köşesi kıvrıldı. "Belki de farklı olan ilginç olacaktır."

Çoğu zaman soğukkanlı olan Dorsan'ın yüz ifadesi derinleşti. "Hiç de *düzenli* görünmüyor."

Natthaven'daki iç yollar cilalı taşlardan yapılmıştı ve evler hoş bir şekilde tuhaftı. Ormanlar ipeksi çiçeklerden oluşan çayırlarla yemyeşildi ve Gece Pazarı tatlılar ve şekerli kokularla doluydu, bu yeni tuzlu su ve duman havasıyla değil.

Alver toprakları kaotik bir düzene sahipmiş gibi görünüyordu. Karanlık ve gizemli krallık, hoş karşılamalarla ışıldamıyordu. Hayır. Alver toprakları sivri uçları ve keskin dişleriyle geliyordu.

Kahkahalar ve alaylar rıhtımın üzerinde yuvarlanıyordu. Gümüş gözlü muhafız kralı ittiğinde keskin bir nefes aldım - lanet olası kralı -Jonas'ın babasını suya atacakmış gibi alaycı bir tavırla omzuna vurdu.

Natthaven'da böyle bir şey idam sebebi olurdu.

Kral burada sadece gümüş gözlü adamı güldüren bir şey mırıldandı, öyle bir gülüştü ki, başını büyük bir neşeye geriye attı.

"Yolculuğunuz nasıl geçti Prens?"

Tanıdık bir yüz yaklaştı. Prens değil, kardeşıydi. Kılıcımla neredeyse tanrılara kavuşacak olan kişi.

Donup kaldım.

İkinci prens sıırttı. "Ah. Anladım. İyileştim, yemin ederim. Seni denize atmayacağım."

"Sander sinir bozucu derecede mantıklı." Derin, gırtlaktan gelen bir fısıltı kulağıma doğru üfledi. Jonas yüzünü yanağıma yaklaştırdı. Başımı bir kez eğsem dudaklarım onunkilere değebilirdi. "Kardeşim ertesi sabah geçmişti geçmişte bıraktı, Ateş."

Ateş. Yanaklarımdaki kızarıklığı fark etmemesini umarak bu saçma isim karşısında kaşlarımı çatmak zorunda kaldım.

"Yeterince hoştu," verebildiğim tek cevap buydu.

"Güzel. Kraliyet şehri Klockglas'a hoş geldiniz. Düşünceleriniz?" Jonas'ın gözlerindeki parıltı gerçek bir gururla doluydu.

anavatan.

Ta ki bana bakana kadar. Kibrinin ve sevincinin altında belirsiz bir şey vardı. Sanki benim onayımı gerçekten önemsiyormuş gibi. Sanki en az kendisi kadar benim de bir yuva görmemi istiyordu.

Yeni kocamı neşelendirmek bir beklenti değildi. Ona topraklarının tuhaf ve davetkâr olmadığını söyleyebilirdim ama göğsümde bir sıkışma oldu ve bu topraklara, bu adama karşı kalkanımı kırdım.

"Çok güzel ve gizemli."

Jonas'ın sırtışı genişledi. "Buradan göremezsin ama birkaç metre ötede korular, ormanlar ve eski harabeler var. Sonra diğer kasabalardaki diğer ticaret pazarları elbette. Oh, bir de av arenası donların sonunda günlerce süren bir festivale ev sahipliği yapar. Bunu heyecan verici bulacağını düşünüyorum."

Yanına bir adım daha yaklaştım. "Belki biri bana etrafı gezdirebilir."

"Gösteririm." Jonas omzundaki çantayı yeniden ayarladı ve tutmam için bana bir el uzattı. "Klockglas'ta dolaşmanın daha iyi yolları var, görüyorsun. Yanıldığının anlaşılmasını istemem."

Bir an tereddüt ettim, sonra avucumu onunkinin içine kaydurdım. Üst dişlerim alt dudağıma gömüldü.

Sevinci bulaşıcıydı. Prens eğri büğrü basamakları ya da sallantılı yapıları görmüyordu. O sadece evi gördü.

Yeni evim.

Bölüm 13

Sis Hırsızı

Rıhtımdan geniş bir yolun nemli kaldırımlarına adım attık. Ben daha orada bir kadın olduğunu fark etmeden ince bir el uzandı ve prensin kolunu tuttu.

"Bu o olmalı."

Jonas'ın ifadesi kendini beğenmiş bir hal aldı. "Neden bu kadar suratsızsın, Friggy? Bayan

Bizi mi?"

Kadın soluk bir tunik ve büyük boy bir pantolon giymişti, dişlerinin arasında bir odun parçası tuttu ve hasır şapkasının siperliği altında saklı gözlerini ortaya çıkarmak için başını eğdi.

"Seni özlediğim gün, tanrıların beni metresleri olarak almaya geldiği gündür."

"Kendini hafife alma, Frigg." Sander omuzları çantalarla kaplı bir halde yanımdan geçip kadının şapkasının kenarına dokundu. "Bu olabilir."

Frigg diğer prene ters bir bakış fırlattı ve şapkasını yeniden düzeltmek için çıkardı. Yüz hatları kemikli, yanakları sivri ve burnu dardı. Ama kadında sert bir sevimlilik vardı. Omuzlarına dökülen uzun mısır ipeğinden saçları, pembe dudakları ve keskin mavi gözleri.

Prense aşına ve rahat görünüyordu. Bir yanımin onun bir sevgili olup olmadığını merak etmesinden nefret ediyordum.

Olsa ne fark ederdi ki? O yemyeşil gözlere, dilinden dökülen sinsi şakalara kapılırsam, Jonas Eriksson'un bana değer vermek gibi bir planı olduğuna inanmaya başlarsam kalp ağrısı da peşinden gelirdi.

"Seni kıyıya getiren nedir?" Jonas Frigg'e sordu. "Majestelerinin emirlerine yardım edersin diye düşünmüştüm."

Frigg'in gözlerinde bir parça gurur parladı. "Gemiye görene kadar öyleydin. Beni tanıştıracak mısın?"

Kadın bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Onu senin gibilere maruz bırakmam gerektiğinden emin değilim," dedi Jonas. "Tam bir pisliksin."

Başka tarafa baktım. "Halk sana sürekli böyle diyor."

Jonas sadece güldü. "Frigg Hob, Natthaven Prensesi Skadinia ile tanış. Karım."

"Skadi." Yutkundum ve elimi uzattım. Frigg elime baktı, uzun bir süre durakladı, acaba gücendirdim mi diye düşündüm. Bir sonraki nefeste, sanki birlikte savaşçı bakirelermişiz gibi ön kolumu sıktı.

"Yemin ettiğine inanamıyorum." Başını iki yana salladı. "İyi şanslar prenses. Saçma sapan bir işi var."

"Jakoby, bak, geri döndüler." Saten siyahı saçlı bir kadın, çatısı bir yana, duvarları başka bir yana eğilmiş taş bir dükkânın sahanlığına çıktı.

Frigg bir kahkaha attı. "Ah, fark edildiniz. Sıkı tutunun Prenses. Annem duyuru yapıldığından beri bu konu hakkında konuşmayı bırakmadı. İtiraf etmiyor ama elbisenizi diken kişi olmak istiyordu. Elf modasını elinden geldiğince inceliyor."

Burada bir kadın benim için bir elbise mi yapmak istedi? Benim hakkımda, bir savaşın karşı tarafında yer aldığım gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyordu.

"Inge, aşkım." Jonas kollarını açtı.

Frigg'in annesi eteğini ellerinin arasında toplayarak güldü, sonra da prensi geniş bedenini zar zor saran kollarıyla sardı. "Yemin etmiş bir adam mı? Buna inanamıyorum."

"Maj." Frigg dişlerinin arasındaki odun parçasını kopardı. "Jonas'ın karısı Skadi'yle tanışın."

"Tüm tanrılar. Bir elf prensesi." Inge elini sertçe yana salladı. "Jakoby. Jak. Buraya gel."

"Tatlım, kesinlikle geliyorum." Sırık gibi bir adam rıhtıma doğru yürüyordu, dişlerinin arasında bir kâğıt tütürüyordu ve koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına, başlığının altına sıkıştırmıştı. Adamın kara gözlerinde sinsi bir parıltı vardı ama Frigg'in alına bir öpücük kondurduğunda bu parıltı yumuşadı.

"Vay, vay." Kâğıt dumanı arasında konuştu. "Büyük bir şaka değildi ve çocuk eve bir eş getirdi."

"Prenses, bunlar benim ailem, Inge ve Jakoby Hob." Frigg, anne ve babasını sergilercesine onları işaret etti. "Dediğim gibi, size bir elbise dikmesine izin verirseniz Maj Öteki Dünya'ya düşer."

"Onur duyarım. Elflerin ipliklerinde gerçek altın kullanmaları gibi." Inge adeta mırıldandı. "Büyüleyici."

Ne söyleyeceğimi ya da neyi onaylayacağımı bilemediğim için temkinli bir gülümsemeyle karşılık verdim. Jakoby selamlamak için Jonas'ın kolunu sıktı.

"Hob." Jonas sıırttı. "Ayrılmadan önce Hervor'la aranızın bozuk olduğunu duydum."

Adam kaşlarını çattı. "Söylediği bu mu? Onu soyup soğana çevirmeliyim. Tanrım, iyi bir soygun yapmayalı çok uzun zaman oldu."

"Eğer denersen Herv bıçaklara sarılır."

Frigg'in babası alay etti. "Beni ne tür bir cani olarak görüyorsun, evlat? Serseri mi?"

Jonas güldü ve ben dünyam tersine dönmüş gibi hissettim. Caniler, soygunlar. Burası da neydi böyle?

"Oh, bırak öyle olsun." Inge kocasının yanağını öptü. "Jak'ı affetmeniz gerekecek Prenses. Biri benim her eserimi övmezse bunu kişisel olarak algılıyor."

"Hervor neredeyse sana hakaret edecekti, tatlım." Jakoby sigarasından uzun bir nefes çekti.

Jonas gözlerini devirdi ve başını salladı. "Yola koyulsak iyi olacak. Inge." Prens, kadın bakışlarıyla buluşana kadar bekledi. "Karım bunu istemeyecektir, o yüzden ona bir elbise diki. Yarın ödeme için sana penge göndereceğim."

Jonas bizi patikadan aşağı çağırdığında Frigg arkamızdan, "İyi şanslar Prenses," diye seslendi. "O gerçekten de korkunç bir iş!"

Prens arkasını dönmeden ona kaba bir hareketle karşılık verdiğinde biraz da hınzırca kıs kıs güldü.

Dorsan arkamızdan geliyordu, eli kılıcının **k a b z a s ı n d a n** hiç ayrılmıyordu ama bakışları kapıların yakınındaki birkaç kuleyi izliyordu.

Pencerelerden dışarı sarkan adamlar, elf muhafızlardan daha az resmi, daha çok merakla bakıyorlardı. Nöbet arkadaşlarına mırıldanıyorlardı, bazıları kurutulmuş et ya da kök kemiriyor, sonra da yolu işaret ediyorlardı.

Kendimi lanet bir gösteri gibi hissediyordum.

Kasabanın iç kapılarının yakınında, yan panelleri gümüş kenarlı üç siyah at arabası duruyordu.

"Görünüşe göre ailem bizi terk etmiş." İlk araba kalabalığın arasına karışırken Jonas ellerini beline koydu.

Bir deri çatırtısı ikinci arabayı öne doğru itti.

"Jonas. Bu açık." Kalın enseli bir adam kapının yanında duruyordu.

Yalnız değildi. Alver Kralı'yla alay eden gümüş gözlü adam göz kırptı ve iki elindeki bıçağı sinir bozucu bir hassasiyetle döndürdü.

Prens omuzlarındaki yükleri taksinin içine fırlattı. "Henüz Kryv'lerden biriyle tanıştığımı sanmıyorum. Dorsan, eğer onları gizlenirken görürsen, seni temin ederim ki suikast için burada değiller."

"Tabii planımız bu değilse," dedi bıçaklı adam. "Seni hayatın boyunca rahat ettirmek, sonra da saldırmak."

Parmaklarımı vücudumun önünde birleştirdim. "Kryv? Muhafızlara böyle mi diyorsunuz?"

"Hayır." Jonas başparmaklarını kemerinin üst kısmına doladı. "Kryv bir lonca, bu yüzden sanırım diğer krallıkların iç çevreleriyle karşılaştırılabilirler."

"Sadece biraz daha sefil." Adam göz kırptı ve bıçaklarını kalçalarındaki kılıflara soktu.

"Anlamıyorum."

Jonas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Babam Öteki Dünya'yı selamladığında bir kral olarak hatırlanmak istemeyecek. Aslında, eğer denersek boğazımızı kesmek için kapılardan geri dönecektir. Bir hırsız, alçak ve Kryv'in lonca lideri olarak hatırlanmak isteyecek."

Sanki şaka yapıyormuş gibi alay ettim ama tek alay eden bendim. "Doğru mu söylüyorsun?"

Gümüş gözlü adam bir omzunu arabanın yan tarafına yasladı. "Soygunlar ve entrikalarla dolu şanlı geçmişimiz hakkında şaka yapmayız,

Aşkımdı."

Jonas onu omzundan alkışladıktan sonra kas ve deri yığınınına dönerek, "Bu sersem Raum," dedi, "Ve bu çılgının adı da Lynx."

Diğer adam çenesini eğdi ve yumuşak bir sesle, "Prenses," diye mırıldandı. "Kryv'leri etrafta göreceksiniz. Onların kötü davranışlarını görmezden gel ve mücevherleriniz."

"Bu ne cüret!" Raum bir elini göğsüne bastırdı, tiksinti dudağında kıvrıldı. "Prensesten hırsızlık yapmayacağım." Bana döndü. "Hak etmediği sürece olmaz."

Bir parmak eklemimi kırdım, tamamen tedirgindim.

Jonas aynı tedirginliği göstermedi, sadece kıkırdadı ve sonra bana elini uzattı. Avuçlarının sıcaklığı parmak uçlarımda soğukluğu altında kavruldu.

Beni arabaya bindirirken gözlerinin karanlık merkezi parladı ve damarlarıma sıcaklık doldu. Bir süre öylece durduk, burun buruna.

Tanrım, benim neyim vardı böyle?

Dokunuşunun sızısını üzerimden attım ve arabaya adım attım. Beni sevmeyecekti. Doğrusu, yeni kocamın hâlâ ölmemi istememesi biraz kafa karıştırıcıydı.

Şiddet onun kanında vardı, savaş sırasında buna ilk elden tanık olmuşum.

"Onu sen öldürdün." Prens üzerimde gezindi, gözleri bir kuzgunun kanadı kadar siyahtı. Avuç içleri başımı kavradı ve soğuk kafatasımı doldurduğunda, duyduğum tek şey kâbuslar zihnimi doldururken kendi çılgınlığımdı.

Büyükbabam acının bitmesi için hiçkırırken göğsünü kesen bıçaklar.

Karanlığı kesmem için bana bağırarak soğuk eller, sonra ellerimi başımın üzerine sıkıştırarak beni ödüllendiren ve çok sert bir şekilde iterken beni seveceğini söyleyen kıvrak bir vücut.

Uzun boylu bir adam küçük bir alevi üflerken bana iyi geceler öpücüğü veren bir kadın, sabah yüzme vaatleri bıraktı. Ama gülümsemeleri cansız gözlere ve yanımdaki soğuk ete dönüştü, yumruklar kapıya vuruyordu, beni götürmek için oradaydılar.

"Düşüncelerin nereye gitti? Raum seni gerçekten soymayacak."

Parmaklar avucumun üst kısmına dokunduğunda sıçradım. Prens elini çekti ve vagonun karşı sırasındaki yerini aldı.

"Sadece uzun bir yolculuk oldu," diye yalan söyledim.

Dorsan arabanın sürücü koltuğuna oturur oturmaz Raum yan tarafa vurdu ve araba ileri atıldı.

Omurgam dik ve kaskatı kesilmişti, hislerim bu kanunsuz krallık türünden her an bir saldırıya hazırды.

Jonas sıranın arkasına doğru yığıldı. "Buradaki ilk gecenizi nasıl geçirmek istersiniz?"

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve dükkânların eğri büğrü duvarlarının taş duvarlara dönüşmesini izledim. "Yalnız kalmaya alışkınım. Gidecek başka bir yeriniz, birlikte olacağınız başka biri varsa anlarım."

"İnkâr etmeyeceğim, ses tonunuzdaki kıskançlık iması hoşuma gidiyor."

Bakışlarıyla karşılaştığımda ağızım bir karışık açık kaldı. "Sanırım kıskançlık duymayı umuyorsun. Senin çekiciliğine karşı kör değilim ..." Aman Tanrım, kendimi tamamen aptal durumuna düşürmeden önce sözlerimi kestim.

Ama artık çok geçti.

"Çekici mi dedin?" Jonas öne doğru eğildi. Bu kadar küçük bir alanda yüzünü yaklaştırmak yeterince kolaydı, nefesi her kelimede dudaklarımda ısıniyordu. "Bu gece yatağımın dolu olacağını mı düşünüyorsun? Ellerimin bir kadının tenini okşayacağını mı sanıyorsun?"

Beni kışkırtıyordu.

"Bana istediğimi yapma özgürlüğü vereceği kesin."

"Öyle mi? Neymiş o?"

Lanet prens geri çekilmedi. Korkunç güzellikteki yüzünü, sanki ağızlarımızı aynı hizaya getirecekmiş gibi eğdiğinde yakınlığı daha da kötüleşti.

"Sanırım sevgilinle sarmaş dolaşken merak edebilirsin."

Jonas bir süre beni inceledi. "Sevgili olarak kimi almalıyım?"

Eli dizime düştü, başparmağı eteğimin üzerinde yavaş ve sıkı daireler çiziyordu.

"Frigg oldukça hoş biri."

Ağız seğırdi, eli bacağımdan yukarı doğru hafifledi. "Öyle."

"Ve senden hoşlanıyor gibi görünüyor, bu kadar basit. Belki de çoktan sevgilin olmuştur."

"Değil ve kadın seçiminizle ilgili birkaç sorun var." Jonas'ın hınzır parmakları üst baldırıma saplandı, sesi kısık bir törpü gibiydi. "Frigg doğduğundan beri arkadaşım ve sikle pek ilgilenmiyor. Kadınları tercih ediyor, anlıyor musun?"

Elini tırmanmaya devam etti. Prens avucunu kalçama dolayıp beni bankın kenarına doğru çektiğinde, zevkten soluğumu tutabilmek için dilimin ucunu ısırdım.

Dizlerinin açısı benimkileri ayrılmaya zorladı. Bacaklarından biri kalçalarımın arasında duruyordu ve elbisemin salkımları onun etrafında kıvrılıyordu. Dizim neredeyse onun boyuna değiyordu.

Ne kadar yakın olduğunu görmek için aşağıya baktım, bir, iki kez. Utanç yüzümü ısıttı ve dikkatimi otobüsün tepesine verdim.

Jonas beni öyle bir tutuyordu ki, vücudum kucağına çıkmadan mümkün olduğunca onun etrafında dolanıyordum.

Zayıf bir kadındım, çünkü bunu yapsam da umurumda olacağından emin değildim.

"Önceki sorumu tekrar soracağım." Prens derin, ipeksi bir karanlıkla konuştu, ayrılmış dudaklarıma o kadar yakındı ki her kelimenin sıcaklığı dilimin üzerinde gezindi. "Zamanımı başka kadınlarla geçirmem sizi rahatsız eder mi?"

"Hayır."

"Eğer bu kadar az umursuyorsan, neden cildinin kızardığını merak ediyorum, Karıcığım." "Sadece yakınlığınızdan rahatsız oluyorum."

Kurt gibi sırtarak karşılık verdi. "Ah, gördün mü, yatağımdaki kişinin sen olduğunu hayal ettiğini düşünmüştüm. Bu harika bir düşünce, denemelisin."

"Sadece kâbuslarımda." Yalan her kelimedede ağırlaşıyordu.

"Ama çok tatmin edici kâbuslar olurdu." Prens öne doğru eğildi. "Ve bence yalan söylüyorsun."

Elbisemi kaldıracakmış gibi bir avuç tuttu ve kalçalarımı ona gösterdi. Onu itmedim.

Sesim düzensiz, çok alçak, çok yumuşaktı. "Size aksini yapmanızı söylemeyeceğim. Sizinkiler bile, bu tür bir ilişkiye bağlı olmadığımızı açıkça belirttiler."

sadakat. Belki ben de aynısını yaparım."

Sert nefesler, prensin omuzlarının biraz gerginlikle yükselip alçalmasına neden oldu. "Eğer derimin altına girmeye çalışıyorsan, başarıyorsun. Başka biri tarafından görüldüğünüz düşüncesi beni oldukça şiddetli hissettiriyor."

Ciddi olamazdı. Bu yemin için şekillendirdiğim gerçekliğe uymuyordu.

Dudağımın bir köşesi kıvrıldı. "Üzerimdeki hak iddianızın meyvelerini toplamak istediğinizi mi söylüyorsunuz Prens?"

"Benim isteklerim ikinci sırada gelmeli." Başını öne eğdi. "Sen de aynısını isteyene kadar, elim benim sevgilim olacak."

"Sana inanmıyorum."

"Seni

suçlamıyorum."

Jonas'ın avuçları yavaş ve şehvetli bir şekilde omurgamda geziniyor, parmaklarının uçları elbisemdeki her bir inci düğmeyi ezberliyordu. Bu kadar yakinken göğüslerim onun göğsüne değdi.

Belki de hayal görmüştü ama gözlerinde koyu bir mürekkep parıltısı belirdi ve bir sonraki hava çekişinde boğazından garip bir gümürtü yükseldi.

"Bunu sana kanıtlamak için elimden geleni yapacağım," dedi Jonas.

"Dolunay dışında bana karşı bir yükümlülüğün yok. Buraya senin varlığını bozmak için gelmedim. Ben sadece senin karınım."

Jonas burnunun ucunu yanağımda gezdirdi. Avuçlarımı dizlerimin üzerinde birleştirdim.

Konuştığında dudakları kulağımı sıyırdı. "Evet öylesin Ateş."

Uyluklarımın arasında ihtiyaç zonkluyordu ve kısa bir an için ağzını boynumda, elini omurgamda düğmelerimi çözerken hayal ettim.

Puslu havada mantıklı düşünemedim dizlerimin biraz daha açılmasına izin verdim ve dizinin ucu göbeğimin ağrısına sürtünme ve baskı ekleyene kadar ileri doğru ittim. Jonas inledi ve yüzünü bana doğru çevirdi, dişleri kulağımdaki halkalardan birini ısırды.

Koç titreyerek durdu ve neredeyse beni bankın son parçasından aşağıya döküyordu.

Jonas geri çekildi, sanki o da benim kadar arzunun gölgesine savrulmuş gibi gözlerini kırıştırdı. Ön taraftan gelen bir hareket arabayı salladığında aceleyle eteklerimi düzelttim ve koltuğumdaki sert, mesafeli pozisyonuma geri döndüm, başımı kocamdan yana çevirdim.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre sonra Dorsan kapıyı açtı. "Geldik Leydim."

Bölüm 14

Sis Hırsızı

Kabus prensimin yanında olamam. Ne kadar uygun bir isim. Zihnime, kalbime bulaşan, yönümü kaybedinceye kadar devam eden çarpıcı bir terördü. Ta ki stratejik planlarımın güvenliğine geri dönemeyene kadar.

Dorsan avucumu koymam için bir kolunu uzattı, resmi ve soğuk.

Dokkalfar klanlarının duruşunu temsil etmek için buradaydık. Gerçekte, yeni evimde, züppe kraliyet ailesinin davetsiz misafir olduğu görülüyordu.

Sarayın dışındaki kalabalıktan kahkahalar, küfürler ve kötü şakalar yükseliyordu.

Jonas'ın annesi, rün mürekkepli parmaklarıyla deri bir keseyi ileri geri savuran bir adamın önünde duruyordu. Kraliçe adamın omzunu itti ve adam da aynısını yaptı, hatta kral aralarına girene kadar saçlarını karıştırdı.

Gülüştüler.

Hareketlerinde kötü niyet yoktu.

Boğazımda safra yükselene kadar midem sıkıştı. Bunu nasıl yapacaktım? Hayatım boyunca öğretmenlerim bana kraliyet nezaketine yönelik görgü kuralları konusunda rehberlik etmişti.

Burada kimin unvan sahibi olup kimin olmadığını anlamak zordu.

"Leydim?" Dorsan bastırdı. "Bir sorun mu var?"

"Her şey." Boşaltma işleminden uzak durdum. Kimse fark etmemiş gibiydi. Henüz fark etmemişti. "Dokkalfar'ın istediği prenses değildim, her zaman beklentilerin altında kaldım. Şimdi nasıl böyle olacağımı bilmiyorum."

Alvers biraz kaba ama bir o kadar da özgür görünüyordu.

Dorsan sert gözlemciliğini hiç bozmadı. "Onların yöntemlerini öğreneceksin. Öğrenmek zorundasın. Burası artık senin yerin."

Benim yerim. Sanki yerim yokmuş gibi hissediyordum.

Kraliyet mensuplarının ağırbaşlı olması gerekirdi. Onlar krallıkların önde gelenleriydi, asla sarsılmazlardı. Cara, omzunun üzerinden bir rulo kürk atan bir kraliçe ya da arabalarını boşaltanlarla eşitleriymiş gibi konuşan bir kral gördüğünde dehşete düşerdi.

Büyükbabam utanırdı ama ben onları kıskanırdım.

Göğsümdeki gerginlik hafifleyene kadar gözlerimi kapattım. "Klockglas. Burası Klockglas."

"Buraya Kara Saray diyoruz."

Sesi tekrar kulağıma değdiğinde *ensemdeki* tüyler diken diken oldu.

"Topraklarınızın haritalarını inceledim. Kraliyet evinin Klockglas'ta olduğunu sanıyordum."

"Öyle." Jonas yanıma geldi. "Ama Kara Saray bu tepenin tamamı. Neredeyse başlı başına bir kasaba."

Kapının arkasında halk yürüyordu. Yün tunikler ve elbiseler giymiş saray mensupları. Bazılarının elinde uzun yaylar ve mızraklar vardı. Kırmızı pelerinli birkaç muhafız vardı, üniformaya dair tek ipucu buydu.

Sarayın tepesindeki sivri kuleler, boğumlu parmaklar gibi soğğun solgun dallarını kesiyordu. Duvarları siyah taş ve koyu renkli ahşap şekillendiriyordu. Sayabildiğim kadarıyla saray dört kattan oluşuyordu.

Tek renk lambrili pencerelerdi. Bazılarında beyaz çiçekler ve sarmaşıklar, bazılarında ise uçan kuzgunlar ya da aysız geceler resmedilmişti.

"Ne düşünüyorsun, karıcığım?" Tıpkı sahildeki gibi, ses tonunda bir parça kırılma vardı. Evinden zevk almamı istiyordu.

"Gördüğüm en geniş kraliyet arazisi. Natthaven'ın avlularından bile daha büyük."

"Gerçekten bir mucize, Lordum." Dorsan rolünü iyi oynayarak çenesini eğdi. Burnunun hafifçe seğirmesi, elf dostumun doğru söylediğinden pek emin olmadığımı gösteriyordu.

Ama Jonas gülümsedi, memnun olmuştu ve kısa bir an için kendimi o kadar da yersiz hissetmedim.

Jonas sessizce bizi ileriye doğru götürdü. Kalabalıklar dış avluların ve girişlerin çeşitli alanlarına taşındı. Gerçek bir resmi karşılama yoktu,

Ancak havadaki dumanın altında baharat ve otların lezzetli kokusu vardı.

Kara Saray'ın ön girişı muazzamdı. Kubbeli tavan o kadar yüksekti ki, sesler ve adımlar koridorlarda gecenin hayaletleri gibi yankılanıyordu. Duvarlardaki paneller soğuk taştan ve dış duvarlardaki aynı koyu renkli ahşaptan yapılmıştı.

Koridorlarda raflar ve masalar sıralanıyordu; bunların çoğunun üzerinde renkli camlar, bıçaklar ya da biraz çocuksu görünen kurt veya kuş figürleri vardı.

Halk sağa sola koşuşturuyordu. İlk bakışta iç salonlar karmakarışık görünüyordu ama saraya adım attıkça kraliyet personelinin her bir üyesinin tam olarak nerede olması gerektiğini bildiği anlaşılıyordu. Kimse kazara bir başkasıyla çarpışmıyordu.

Bazı hizmetkârlar, başlarını bile kaldırmadan, bir diğeriyle çarpışmaktan kaçınmak için omuzlarının üzerinden salonun diğeri tarafına doğru yuvarlandılar.

Bir tür vahşı dans.

Jonas, "Bir şeye ihtiyacınız olursa ve ben orada değilsem, saray personeli bir bileğine mavi deri bant takar," diye açıkladı.

"Belli bir kıyafet değil mi?"

"Kral ve kraliçenin halkın seçimlerini elinden almaktan hiç hoşlanmadıklarını anlayacaksın. Ne giyecekleri konusunda bile. Bileklerindeki bantlar için uzlaşmaya vardılar."

Kraliyet ailesinin tek bir tarzda giyinmesinin kolaylıkla kabul edilebileceğini savunmayı düşündüm ama prens böyle şeylerin yaygın olduğunu anlayacaktır. Natthaven'ın sarayını, muhafızlarımızın ve hizmetkârlarımızın mavi ve gümüş tuniklerini görmüştü. Diğeri fae krallıklarına eşlik eden muhafızlar bile farklı tarzlarda ve amblemlerle işaretlenmişti.

"Belirli bir kıyafetleri yok ve siz onlara hizmetkâr demiyor musunuz?"

"Maj personeli tercih eder. Ücret ve zam karşılığında çalışırlar ve sadece araziyle ilgilenmek, yemek hazırlamak ya da sarayın bakımını yapmak gibi görevleri yerine getirirler."

"Yataklarınızı kim çeviriyor ya da banyoyu kim hazırlıyor?"

Jonas ellerini kaldırdı. "Bunlar birden fazla konuda oldukça yetenekli, ama karşılaştığım en basit görevin kendi yatağımı çevirmek olduğunu düşünüyorum."

Neredeyse gülecektim. "Yani hiç saray mensubu yok mu? Bekleyen hanımlar yok mu?"

Jonas geniş bir merdivenin yanında duraksadı. "Böyle şeylere alışık olduğunuzu biliyorum. Eğer hanımlara ihtiyacınız varsa, eminim birkaç tane bulabiliriz. Ne yapacaklarını bilemeyecekler ama deneyeceklerdir. Ya da belki Eldirard hanımınızı size gönderebilir ve-"

"Hayır." Farkına bile varmadan elim koluna gitti. "Tanrım, Cara'nın burada olması fikri çok korkutucu. Sürekli soluk soluğa kalacak ve bizi böyle medeniyetsiz bir ülkeden kurtarmaları için tanrılara yalvaracak."

"Leydim," diye uyardı Dorsan.

Bir elimle ağzımı kapattım. "Ben ... bu değil ... Halkınızın medeniyetsiz olduğunu ima etmek istememiştim."

"Yazık." Jonas beyaz gülümsemesiyle parladı. "Vahşi krallık olmak için çok çalıştık. Babam onu en ufak bir şekilde kral olarak görmenizden dolayı hayal kırıklığına uğrayacaktır."

Jonas kolumu çekiştirmek yerine elimi dirseğinin arasına aldı ve merdivenden yukarı çıkmaya başladı.

"Hoşuma gitti." Sesim alçak ve yumuşaktı, sadece prens içindi.

"Ne gibi?"

"Vahşi krallığınız."

Arabadaki aynı sıcaklık gözlerinde parladı ve şimdi ondan korkmak yerine, beni bütünüyle yutmasını isteyebileceğimi düşündüm.

Üçüncü kattaki açık koridor, renk katmak için ateşten çiçekler ve söğüt dalları olan birkaç masa dışında boştu. Tepelerinde donyağı mumları olan avizeler köşelere ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

Jonas sert bir sesle, "Bu benim kanadım, bizim kanadımız," dedi. "Dorsan, iyi dostum." Prens öyle zoraki bir edeple konuşuyordu ki gülmekten kendimi alamadım. Muhafızımın kolunu kavradı ve onu kemerli bir kapıya doğru yönlendirdi. "Bu odayı tam da senin için ayarlamıştım."

Sen. Prensesin peşinde dolaşmaktan yorulduğunuzda kullanabileceğiniz bir tuvaleti ve çalışma odası var."

Dorsan'ın porselen kaşları çatıldı. "Lordum, bu benim görevim."

"Görev oldukça yorucu değil mi? Sizi temin ederim ki, onu zaman zaman başkalarının yanına bırakmak isterseniz sakatlanmayacaksınız. Eldirard'a bile söylemem. Git şimdi. Git, bak bakalım hoşuna gidecek mi?"

Dorsan kıpırdandı, belirsizlikten beti benzi atmıştı. Büyükbabama göre prensin sözü benim sözümünden üstündü ama yanımdan ayrılmaya çekiniyor gibiydi.

"Git, Dorsan," dedim. "Aynı kanattayız."

Muhafız sert bir selamla kapıdan geri çekildi. Jonas tek başına elimi tuttu. Dorsan'ın odasından yirmi adım ötede, aralarında sadece bir kol boyu mesafe olan iki yeni kapı vardı.

"Senin odan," dedi bir tarafı açarak. "Hâlâ üzerinde çalışılıyor ama bir oturma odanız ve yatak odanız var. Korkarım tuvalet sadece benim tarafımda, ama en büyük pencere ve-"

"Yatak odanızı yeniden mi tasarladınız?"

Jonas kapı aralığında durdu. "Beni öldürmeyi ne kadar şiddetle isteyebileceğinden emin değildim, bu yüzden kendi alanını tercih edebileceğini düşündüm."

Dudaklarımda garip, doğal bir sırıtiş belirdi. Ciddi bir şekilde gülümsemeyeli ne kadar olmuştu?

"Muhtemelen akıllıca. Sen can sıkıcısın ve ben de can sıkıcı şeyleri öldürmeyi severim." Çenemi kaldırarak prensin yanından geçtim.

"Anlaşıldı, karıcığım." Jonas kapıyı açık bıraktı ama beni odaya kadar takip etti.

Yeni boyanmış halıların ve cilalanmış ahşabın kokusu havayı sarmıştı. Natthaven'ın renkleri gibi mavi ve gümüş, kalın ahşap döşeme tahtalarının üzerine serpilmişti. Bir köşede yarı inşa edilmiş bir ocak vardı. Gri taşlar yere düzgünce yığılmıştı ve bittiğinde, açık köşe içine adım atabileceğim kadar geniş olacaktı.

Telli kürklerle kaplanmış ahşap sandalyeler, kil fincanların ve kristal bir ibriğin bulunduğu bir masanın etrafına yerleştirilmişti.

Natthaven s  rahileri. S  z verdiğim gibi, uzanan kemerli bir pencere soluk ışığı içeri alıyordu. Odanın benim tarafımın altında bir bahçe vardı. Yeğil  alıllar ve solgun çiçeklerden oluşan yumaklar, düzgün  it ve çalı sıraları halinde dizilmişti. Düzenli ve krallığın çoğundan farklıydı. "Bahçeleri severim," diye fısıldadım, bir avucumu kabarcıklı bahçeye bastırarak.

Cam.

"Sen Deniz Fae Sarayı'ndayken Liv oradaki bahçelerden hoşlandığını söylemişti. Neyse ki ben de seviyorum, bu yüzden benim kanadım oraya bakıyor."

"Ama pencereyi saklamamıŐsın."

"Daha k    k bir tane var." Jonas botlarına baktı ve omuzladığı çantayı sandalyelerden birinin üzerine koydu.

Tanrım, yemin etmeden önce bile beni rahat ettirmeye çalışmıştı.

Yatak odasında kiraz ağacından cilalı bir yatak, kalın bir kürk yorgan ve mavi, dokuma bir yorganla  rt lm Őt .Şilte Natthaven'daki yatağımdan daha dolgundu ve yastık yığınları yatak baŐlıĐında düzensiz bir Şekilde duruyordu, daha fazlası da yerde düzgün yığınlar halindeydi.

"Tercihlerinizi bilmiyordum, bu yüzden yerinizi istediğiniz gibi düzenleyebilirsiniz." Jonas bir omzunu kapının pervazına yasladı.

Evimdeki mobilyalar yeterince güzeldi ama basitti. Alver klanları incelik göstermezdi ama prensin odayı zarafetle donatmak için çabaladığı belliydi.

Boğazını temizledi ve bir adım geri çekildi. "EŐyalarınız birazdan burada olacak.Şimdiden, onları getirecek kişinin kabalığını bağışlayın. Bu gece yerleŐmek için zaman ayırın. Önümüzdeki günlerde dolunaydan sonra sizi karşılamak için bir ziyafet verilecek."

Tanrım, dolunaya sadece iki gün vardı. Büyükbabam her dolunayda aynı yatağı paylaŐmamızı şart koŐmuŐtu ama yeminlerin bir sonraki dolunaya bu kadar yakın olması konusundaki ısrarı muhtemelen bizi aceleyle birbirimize yaklaştırmak içindi.

Boğazımı temizledim. "Alvers için bayram kıyafeti nedir?"

"Kıyafet mi?" Prens başparmaklarını kemerine geçirdi. " ıplak gelmeyin, sanırım. Başkalarının sizi görmesi konusundaki düşüncelerimi zaten belirtmiŐtim."

Kalbim yerinden fırladı. "Bu resmiyete alışmak biraz zaman alacak. Fazla giyinmek ya da halkınıza uymaya çalışmıyordum gibi görünmek istemiyorum. Asla rencide etmek istemem."

Kahretsin, kelimelerin dökülmesini istememiştim, güvensizlik ve korkuların bir süzgeci daha fazla tutulamazdı. Yatak direklerinden birine kazınmış rünlerle ilgileniyormuş gibi yaparak sırtımı kapıya döndüm.

"Skadinia-"

"Skadi." Adım dudaklarımda titredi. "Skadinia'dan nefret ediyorum."

Jonas parmak eklemlerini kolumun arkasında gezdirirken nefesim kesildi. Beni arkamdan sıkıştırdı. Prens yavaş elleriyle saçlarımı boynumun kıvrımından kaydırıldı.

"Skadi." Nefesi omzumun çıplak tenini ısıttı. "Benimle yemin ederek dünyanızın ne kadar büyük ölçüde değiştiğini bilmiyor değilim. Bana inanman için hiçbir neden yok ama gerçekten tek istediğim burada biraz huzur bulman."

"Neden?" Etrafımda döndüm, vücudum onunkiyle aynı hizaya geldi. "Birbirimize karşı savaştık. Kardeşine yaptığım şey yüzünden hayatımı zindan edebilirsin."

"Yapabilirdim." Jonas parmaklarıyla çenemi sıktı. "Ama seni perişan etmek gibi bir arzum yok."

"Halkın benim ne olduğumu biliyor. Daha fazlasını nasıl görecekler?"

"Peki sen nesen?"

Tereddüt ettim. "Bir silah. Bir parça korkunç karanlık."

Son sözüm üzerine Jonas gözlerini parlak siyahla kapladı. Parlak yeşilinden böyle bir değişim şaşırtıcıydı.

Avuçları yüzümün yan tarafını kavradı, bedeni beni yatağın direğine bastırdı. "O zaman canavar ol, Karıcığım. Eğer olduğun şey buysa, olmanı istediğim şey de budur."

Parmaklarım beline saplandı. Tanrım. O kadar yakındı ki, bana karşı o kadar sertti ki. Bir dokunuşu hiç bu kadar şiddetle arzulamamıştım.

Kocam şımartmayı reddetti. Sanki Jonas bir anda nasıl bir pozisyon aldığımızı fark etmiş gibi geri çekildi.

Gözlerini iki kez kırptırdıktan sonra normal tonuna döndü. "Güven bana, sen ol Skadi-sadece sen-ve bu yeterli olacaktır."

Prens başka bir yerde beklendiğini ve birkaç saat içinde beni göreceğini söylemeden önce cevap verecek, tartışacak ya da ne demek istediğini tam olarak anlayacak vaktim olmadı.

Kapı onun ardından usulca kapandığında, bir elimi hızla çarpan kalbime bastırdım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Adamı yakmaya yemin etmişim ama o bir güçtü ve ben kendimi kurtarmak istemeyerek yıkımın yolundaydım.

Prensin eşyalarımla birlikte teslim edilen kabalık yemini abartılı değildi. Ash'le birlikte huysuz bir adam belirdi, genç adama küfrederek -büyük ayakları hakkında bir şeyler söyleyerek- hiçbir uyarıda bulunmadan odaya daldı.

"Tekrar merhaba, Skadi." Ash bir sandık sapının bir tarafına yapıştı ve çenesiyle başını sallayarak selam verdi.

Arkalarında göbeği şişmiş, yuvarlak yüzlü bir fae kadını görünce gülümsedim.

Bir homurtu ve böyle şeylerin denize atılması gerektiğini belirten bir beyanatla, hızlı, huysuz adam ve Ash sandığı bıraktı. Ash koyu renkli tünığinin koluyla alnını sildi. "Skadi bu benim karım, Yılanlar Sarayı'ndan Leydi Shelba, Güney diyarlarında bulunan bir cazibe fae sarayı."

Shelba'nın sivri kulakları, yuvarlak ve baykuş gibi gözleri vardı. Dizlerini bükerek çenesini eğdi. "Prenses."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedim. "Bunu getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir de bakmışsın, Ylva'nın yanında yemek pişiriyor olacağım." Vahşi adam Ash'in göğsünü dürttü. "Ben ne aşçıyım ne de teslimatçı."

Ash gözlerini devirdi. "Osta'yı affedin Prenses. Falkynler arasında pek cana yakın biri sayılmaz."

"Falkyn mi?"

"Sadece krallıktaki en vahşi lonca." Osta Ash'in göğsüne bir şaplak attı. "Bunlar gibi değil Kryv. Duygularını kaybetmişsin evlat, lanet koridorun öbür ucundan geldiğini duydum."

Gözlerim büyüdü. Ash de iç muhafızlığa dönüşen hırsızlardan biri miydi? "Kryv?"

"Küçüklüğümden beri." Gözleri gururla parlıyordu. "Kız kardeşim de öyle."

"Ve ... Falkyn loncası da Kryv gibi mi?"

Osta dudaklarını üfledi. "Daha keskin, daha vahşi ve her yönden daha ölümcül olmaları dışında."

"Pekâlâ, seni yaşlı moruk." Ash adamın omzuna vurdu. "Falkynler basitçe başka bir loncadır, Skadi. Bir Elixist ve karısı tarafından yönetiliyorlar - bizim yalan tadımcımız. Eminim eninde sonunda yollarınız kesişecektir."

Kül konuştu ile a temiz girişim için yapmak
Bu krallıkama sanki endişelenecek bir şey yokmuş gibi
kaçakçılardan bahseden karısına baktım. "Anlıyorum." Ellerimi
vücudumun önünde birleştirdim. "Peki, teşekkürler
"Sandığı getirdiğiniz için teşekkürler."

"Eminim bu gece ve sabaha kadar daha fazlası gelecektir." Ash karısını ve Osta'yı kapıya doğru götürdü. "İyi uykular Prenses. Klockglas'a hoş geldiniz."

Sesime güvenmedim ve onlara sessizce veda ettim. Kapı kapandıktan sonra sandığa koştum. Gece vardiyalarım, gündüz elbiselerim, birkaç resmi ipekli. Hiçbir şey eksik değildi ve içimi bir utanç ısırtığı kapladı.

Alver halkının kasvetli ilişkileri vardı, pek dürüst görünmüyorlardı ama kimse bana kötü davranmamıştı. Hepsi yeterince nazikti. Kâbus prensim bile.

Yolculuktan dolayı derim tuzlu suyla kaplanmıştı. Yatak odasında, küçük ahşap bir leğen ve yumuşak keten kullanarak, cildim ovalamaktan pembeleşene kadar yıkanmaya başladım.

Jonas bu geceyi rahatsız edilmeden geçirebileceğime söz verdi. Söz verdiğim gibi oda sessizdi, yıkandığım sırada içeri birinin girdiğine dair tek ipucu soluk peynirler ve ballı kahverengi ekmeklerden oluşan bir tepsiydi ve sandalyelerden birinin üzerine parşömene sarılı bir kutu konmuştu, kutunun yan tarafında adım yazılıydı.

İçinde Natthaven'ın yıldızları ve aylarıyla oyulmuş küçük bir ahşap kutu vardı. Belki de yeminlerden bir hediyedir? Kapağı açtım ve bir anda kendimi kaybettim.

Kutu yere çarptı. Midem sıkışmıştı. Kim böyle bir şey gönderir ki?

Nazik bir güneş kanadının kanatlarına, başına, ortasına ve her ince bacağına kısır iğneler saplanmıştı. Yaratıklar tehditkâr değildi, güvenleri kazanılırsa ormanda rehberlik teklif ediyorlardı. Çocukken, Natthaven'ın vahşi doğasıyla tek başıma yüzleşirken, güneş kanatları beni korurdu.

Bu bazıları için küçük, mütevazı bir hareketti ama benim için onların güvenine ihanetti. Asla böyle bir zalimlik göstermezdim.

Kutudan dökülen yuvarlanmış bir parşömen parçasını kopardığımda parmaklarım titredi. Basit bir mesajdı ama tüylerimi diken diken etmişti.

Nereye ait olduğunuzu asla unutmamanız için evinizin küçük bir simgesi.

Bölüm 15

Sis Hırsızı

ÇİY DAMLALARI ipeksi siyah yaprakların üzerinde kristaller gibi parlıyordu. Çiçekleri tuhaftı, koyu renkli gövdelerinde canlı bir lavanta vardı.

Fae yaprakları elf yapraklarıyla aynıydı ama yine de kendine has bir dünyası vardı. Güller ve zambaklar oradaydı, ama budaklı, güdük ağaç sıraları, ateşli yaprak ve dallardan oluşan çitlerle karışmıştı.

Pelerinimin yün kapüşonunu geri çektim ve ortasını koklamak için öne doğru eğildim. Pürüzsüz bal gibi kokuyordu, tadına bakana kadar boğazımın arkasında kalan bir koku.

Rahatsız edici hediye den sonra, şafaktan kısa bir süre önce uyku beni terk etti.

Odalarım eğri büğrü duruyordu ve düşüncelerim dün geceki olaylarla yarışmayı bırakmıyordu. Güneş kanadının Natthaven'daki birinin beni elf kültürüne bağlı tutmak için yaptığı yanlış bir girişim olduğunu düşündüm. Bahçelere gitmeden önce kutuyu büyük salondaki ocakta yaktım.

Burası huzurluydu ve yeni topraklarımın o kadar da korkunç olmadığını bilmek beni biraz rahatlatmıştı.

Doğrusu, yeni kocam bile hayal ettiğim gibi bir şeytan değilmiş gibi görünüyordu.

Dün geceki sözleri aklımdan çıkmıyordu. *Sadece seni*. Kendim olmak için yumuşak bir yalvarış, kalbimde kilitli tuttuğum, dindar kayıtsızlığın ve muhteşem havanın altında sakladığım kadın.

Jonas beni tanımak ister gibi konuşuyordu ve ben buna anlam veremiyordum. Prens bilmediği şey, bana göstermek istediği Skadi'nin gülünç derecede umutlu ve özünde romantik bir kadın olduğuydu.

Çırpınan kalbimi çocukluğumdan beri okuduğum masallara, geldiğimden beri hâlâ bulmayı başaramadığım kitaplara bağlıyordum.

Aşk için uzun arayışların, sevgiliyi tehlikeden kurtarmak için umutsuz eylemlerin romantik hikayeleri.

Kalbimin gizli köşelerinde, her zaman bir kulenin penceresinden aşağıya bakıp bana ulaşmak için kapılara hücum eden iyi, onurlu prensimi görmeyi hayal eden bir parça vardı.

Boyun eğmeyen aşkı ve bağlılığı yüzünden bedenini ve ruhunu riske atan bir adam.

Çiçek sarmasıklarını bıraktım ve bahçelerde gezinmeye devam ettim. Bu tür hikâyelerin parşömen sayfaları arasında saklanması bir nedeni vardı. Gerçek değillerdi.

Dorsan güneş doğmadan önce odamın dışında beni beklemişti. Muhafızım alevde yaktığım kutunun içindekiler konusunda baskı yapmadı ve şimdi taş patikaları dönerken, garip ağaçlara ve çiçeklere hayranlıkla ve aval aval bakarken sağlıklı bir mesafeyi korudu.

Artık sabah sisleri kalkmış ve güneş ışığı bahçelerdeki son çiy damllarını da kovalamıştı. Hâlâ güzeldi ama o kadar sessiz değildi.

Birden fazla *hizmetli* -personel- günün sıcağı çok şiddetli hale gelmeden önce zararlı devedikenlerini budamaya ve koparmaya başlamıştı. Taş bir bankın üzerine oturdum ve yemek pişirme kanadının açık kapılarının içindeki koşuşturmayı izledim.

Keskin bakışlı bir kadın emir yağdırıyordu. Saçlarını mavi bir tülbentle arkadan bağlamış, bir eliyle de topuzlu bir bastonu tutuyordu.

Erkekler, kadınlar, kızlar ve oğlanlar koşuşturuyordu. Bazıları tahta sandıkları istifliyor, kökleri ve bahçe artıklarını dışarı atıyordu. Diğerleri ise kalın tahta tepsilerde pişmemiş ekmekler taşıyordu.

Alvers savaşın sancılarını çeken bir ordu gibi çalışıyordu. Küfürler, omuzlara çarpmalar, bağırışlar ve hakaretler, bazı dirseklerin burunlara çarpması ve kan dökülmesi. Ama daha da keyiflisi, kaosun içinde bile halkın mutlu görünmesiydi.

Gülümsüyorlardı, kendilerini azarlamak için içeri giren haydut bir kraliyet mensubu ya da sivri dilli bir kâhya var mı diye omuzlarının üzerinden bakmıyorlardı.

"Alver toprakları tuhaf, değil mi Dorsan?"

Muhafız burnunu çekti ve çenesini kaldırdı. "Böyle bir açıklama yapabilecek durumda değilim Leydim. Şimdilik, bu toprakları kabul edeceğim

Natthaven'dan farklıdır."

"Onlardan oldukça hoşlanıyorum." Gerçek yumuşak ve samimiydi.

"Eh, onlar senin toprakların. Onları sevmen akıllıca olur."

Gözlerimi devirmek istedim. Çok sert, çok sinirli.

"Onları bir daha yapmayacağım." Dumanla kalınlaşmış bir ses ısrar etti.

"Ah, Ylva aşkım, evet yapacaksın."

Kalbim durdu. Onun sesi bir alevdi, ben ise pervane ve ona doğru çekilmekten kendimi alamadım.

Orada, yemek odasındaki savaşın ortasında, Jonas asık suratlı baş aşçı ve diğer birkaç personelin arasında itişip kakışıyordu.

Koyu renk giysiler giymiş, belinde siyah çelik bir kılıç taşıyan prens, çocukluk kitaplarındaki kötü adamlara benziyordu ama şimdi kötü adam, prensesin ilgisini kahramandan biraz daha fazla çekiyordu.

"Neredeyse iki geçiş ücreti aldı." Ylva bastonunu yere vurdu.

"Ama bu benim isteğimdi ve yaptığım anlaşmaların karşılığını verdiğim için sizin favorinizim." Prensın sırtışı, saldırmak üzere olan bir yılan gibi sinsiydi.

Aşçı Ylva yavaş yavaş çözüldü. İnce dudakları kalktı. Jonas'ın yanağını okşadı ve kıkırdadı. "Evet, öyle evlat. İhtiyar Pucey'i ziyaret etmeni istiyorum."

Jonas dilini şaklattı. "Hâlâ sorun çıkarıyor mu?" "Her zaman. Kabuslarından işemesini sağla."

Jonas belinden eğildi ve bahçeye döndü. Parmaklarımla uçları sanki ona uzanmak istercesine karıncalandı.

Prensın elinde keten kaplı ahşap bir tabak vardı.

"Karım." Jonas çenesini eğdi. "Günaydın. Bahçelerin tadını çıkarıyor musunuz?"

Ayağa kalktım ve ses tonumu ılımlı tuttum. "Hem de çok."

"Bunu size odanızda getirecektim ama sizi pencereden gördüm." Prens çarşafı kaldırdı, avuç içi büyüklüğünde küçük bir pasta ortaya çıktı ve üstünde tarçın sarmalarıyla tozlanmış bir krema tabakası vardı.

"Nedir bu?"

Jonas tabağı uzattı. "Baharatlı krema ile doldurulmuş bal. Sipariş ettiğiniz gibi."

Hay Allah, hatırladı mı? Yeminimiz sırasında bu sözleri şaka olsun diye, onu tedirgin etmek için söylemiştim.

"Kafan biraz karışık görünüyor." Jonas bir adım daha yaklaştı, bir elini kaldırdı ve tabağı avucuma koydu. "Bunun yenmesi gerekiyor. En azından tadına bakmazsan Ylva seni sarayın altına gömebilir. Zavallı yaşlı kız kekleri doldurmak için gününe sabahın erken saatlerini ekledi."

Dudaklarım sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı. Uygundu. Ölü alabalıklar her zaman açık bir ağız ve şaşkın bir bakışla ölürdü. Hata yok, şimdi de aynı şekilde görünüyordum.

"Neden?" diye sorduğumda kurnazca bir cevap aldım.

Jonas kaşlarını kaldırdı. "Onları sevdiğini söylemiştin. Tadının elf kekleri gibi olduğundan emin değilim ama çok güzel kokuyorlar ve eğer sen yemeye başlamazsan ben başlayacağım."

Nasıl bir oyundu bu?

Yutkundum ve pastayı ağızıma götürdüm. Tatlı krema dilimin üzerinde eridi. Bal, ısılıkla birlikte dışarı sızdı ve yumuşak keke karıştı. Durduramadan dudaklarımdan bir iç geçirdim.

Jonas kendinden oldukça memnun bir şekilde sırıttı. Yemek odasına doğru döndü. "Başarılar, Ylva."

Yanaklarım kızardı. Kadının kapının girişinde durup bastonunu vücudunun önünde tutarak izlediğini ve beklediğini fark etmemiştim.

Elimden gelen en iyi gülümsememi sundum ama daha çok bir alay gibi çıkmasından korktum.

Bir ısırik daha, bir ısırik daha, ta ki midem tatlılığa itiraz edene ve pastanın yarısı kalana kadar. "Benim için bitirmen gerekebilir."

Jonas tabağı elimden aldı ve dağınık parçaları kopardı. "Artık ellerini kontrol etmeyi öğrenememiş bir çocuk gibi yediğimi biliyorsun."

"Çok düşüncelisiniz."

Prens sadece omuz silkti ve tabağı bitirdiğinde taş bankın üzerine koydu.

"Karşılığında benden ne isteyeceksiniz?" Vereceği cevaptan korkarak çenemi kaldırdım.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu çok cömertçe bir davranıştı. İyiliğinin karşılığını vermeliyim." "O bir pastaydı Ateş."

Şu lanet isim. "Çoğu kişi bu tür jestlere karşılık verilmesini bekler."

"Bir alışveriş gibi."

"Şey, evet."

"O zaman bana nasıl karşılık vereceksin? En sevdiğim yemeklerin senin ellerinden çıkmasını isteyeyim mi?"

"Kavrulmuş ve iğrenç olacaklar, ama eğer arzunuz buysa . . ."

"Çok uyumlu." Prens gözlerimin içini görür gibi baktı. "Bu bir pastaydı, Prenses. Buradaki ilk sabahınıza biraz aşinalık getirmenin bir yolu. Başka bir şey değil."

Homurdandım. "Her zaman daha fazla şey beklendiğini öğrendim."

Jonas iç geçirdi. "Bunu zorlaştıracığını tahmin etmeliydim. Kendi ellerinin sana karşı bir şeyler planlamayacağına güvendiğinden emin değilim."

"Zorluk çıkarmıyorum." Sesim gergin çıkıyordu. "Ama halk küçük elf canavarını kucaklamaya çalıştığında karşılığında bir şey beklenir."

"Kendine böyle şeyler söylemeyi bırak." "Bu doğru değil mi?"

"Seni bir canavar olarak görmüyorum. Seni karım olarak görüyorum."

"Ama gerçekten değil." Bu adamda uyuyan bir öfkeyi ve pervasız bir dili alevlendiren şey neydi? Hiç şüphesiz bundan zevk alıyordu.

"Ne ima ediyorsun?"

"Yemin ettiğimizden beri sana bir eş olarak gelmedim." Kelimeler ağzımdan döküldüğü anda onları geri almak ve kendi büyümün soğuk hiçliğine gömülmek istedim.

Jonas üzerimde yükseliyordu, gözlerinde karanlık bir parıltı vardı. "Yatağımı mı kastediyorsun?"

"Bu bir beklenti." Tanrım, yarın dolunay varken ve yan yana uyumaktan başka seçeneğimiz yokken neden böyle bir şeye dikkat çekiyordum ki? Sorun onun yakınlığıydı. Bu beni tedirgin etti, daha fazla histeriye yol açtı ve biraz da korku dilimi çözdü. "Beni çekici bulmadığın sürece."

"Ah, bu kelimelerde o kadar çok yanlış var ki." Jonas sesini alçalttı. "Hâlâ benden korkuyorsun ve karımın bana, boşalırken boğazını kesecekmişim gibi bakmasını istemiyorum."

Konuşurken sesi göğsümü titretti. "Zaten bu gerçekçi değil, çünkü ben *bunu* hiç yapmadım."

"Ne yapmadın? Biriyle yatmadın mı?"

"Yaptım, ama yapmadım..." Bu konuşmanın devam etmesine izin verdiğim için kendime lanet ederek ağzımı kapattım.

"Boşalabildin mi?" Jonas'ın ağzı seğirdi. "Sus.

Alçaklık etme."

"Durmak için artık çok geç. Seni ellerimin, dilimin ya da sikimin altına almaktan büyük mutluluk duyarım."

Korkunç, gaddar, berbat bir adam. "Her aşırı hırslı aptal böyle der."

"Gelirdin ve ... *bayılırdın!*" Şimdi sesi savunmacı karşılıklarla y ü k s e l e n Prens'ti.

"Göreceğiz."

"Evet. Evet, göreceğiz. Yakında." Bana doğru bir parmak salladı. "Bu sarayın koridorları senin dudaklarından dökülen adımın çığlıklarıyla dolacak."

Kanayan tanrılar.

"Harika." Ellerimi havaya kaldırdım. "Dört gözle beklenecek bir şey için."

"Sabırsızlanıyorum," diye tersledi.

"Güzel."

"Sözün üzerine, *Karıcığım*."

Rahatla, ona son sözünü söyle. Bırak. Dön ve kanama Gitmek.

"Ben artık gidiyorum."

"Nasıl istersen öyle yap, Ateş." Prens kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Tanrım, çok sinir

bozucusun." "Farkındayım."

"Hiç insanların son sözü söylemesine izin verir misin?" Jonas dişlerini gösterdi. "Asla."

Öfkeyle topuklarımın üzerinde döndüm ve korkudan neredeyse yere yığılacaktım.

Bir düzine adım ötede, prensin acınası, müstehcen tartışmasına tanık olan küçük bir kalabalığın ortasında lanet olası kral ve kraliçe vardı.

Jonas'ın annesi canlı saçlarını gevşek örgülerle toplamış, sade bir tunik ve pantolon giymişti. Babası siyahlar içindeydi ve ağzında hafif bir sırıtışla karısına bir şeyler fısıldıyordu. Etrafları korumaları tarafından sarılmıştı, çoğu kıkırdıyordu ve gözleri bana kilitlenmişti.

"Eğer duyup duymadıklarını merak ediyorsan, duydular." Jonas'ın dudakları kulağıma değdi. "Burada bir anlaşma yapıldı, bir meydan okuma gerçekleşti ve sarayın yarısı bunu duydu. Bizim için en iyisi bunu sonuna kadar götürmek."

Hepsi benim hakkımda ne düşünmüş olmalı. "Cehennem çukurlarına gömülmek istiyorum."

"Ah, yapma bunu. Sana dokunmama izin verdiğinde adımı nasıl haykıracaksın?"

Ona doğru döndüm. "Peki ya hep reddedersem? Zorlayacak mısınız?"

"Asla." Jonas'ın gözleri gölgelendi. "Yarın bile olmaz. Sana söylediğim gibi, elim ve ben birbirimizi çok iyi tanıyacağız." Prens geri çekildi. "Sanırım sevgili karıcığım, yeni evimizde oldukça başarılı bir ilk sabah geçirdik. Herkesin bizimle birlikte eğlenebilmesine sevindim."

Ya onun kendini beğenmiş yüzüne vurmak ya da bahçelerin incelemesinden uzaklaşana kadar kollarına gömülmek istedim.

Prens ikisine de izin vermedi, sadece parmak eklemlerini yanağıma dokundurdu, sonra yürüyüşü öncekinden biraz daha hırçın bir şekilde yemek odalarına geri döndü. Sanki bugünü kazandığına inanmış gibiydi.

Daha ilk sabahımdı ve lanet kocama karşı koyamayacağımı biliyordum.

Bölüm 16

Kabus Prens

"Aya ne kadar bakarsan bak, o küçülmeyecek." Sander çizmelerini odamdaki duvara yaslanmış dar masanın üzerine koymuştu.

Klockglas'tan gelen Rave asker alımlarıyla ilgili birkaç parşömen, kara çelik demircilerimizden gelen bazı silah raporları ve Gece Halkı Birinci Şövalyesi'nin benim için tedarik ettiği bazı öfke kılıçları oradaydı.

Don mevsimine kadar diyar diyar dolaşıp Rave ordularımızın envanterini çıkarıyor olacaktım.

Bu lanet olası saraydaki tek bir kişinin bile benim yokluğumdan, soğuk çadırlarda uyumamdan, etrafımın küstah ve pis kokulu savaşçılarla çevrili olmasından zevk alacağını bilmek sinir bozucuydu - karım.

Hiç şüphe yok ki o haftalar Skadi'nin en değerli zamanları olacaktı.

Bana büyük bir haksızlık yapmış ve bunun için baltayla tanışmayı hak etmiş gibi yükselen aya bir kez daha kaşlarımı çattım.

"Sabah kalabalığına güzel bir gösteri sundun." Sander tekrar denedi, korkunç yüzünde benim ruh halime göre biraz fazla sinsi görünen bir sırıtış vardı. Benimkine çok benzediği için o kadar da korkunç bir yüz değildi ama yine de şu an için korkunçtu.

"Neden buradasın?"

"Ben hep buradayım."

"Yardım etmiyorsun."

"Yardım etmek için burada değilim. Bütün gün sana yardım ettim. Hangi"- Sander ayaklarını masaya vurdu ve gıcırdayan sandalyede doğruldu

"Bu arada, beni büyülüyor. Bu projenize o kadar yoğun bir şekilde odaklandınız ki, şimdi böyle görünüyorsunuz."

"Haklısınız. İnşaatını derhal durdurmalıyım." "Ben öyle bir şey demedim. Sadece bunu neden yaptığınızı merak ediyorum?"

"Bilmiyorum." Boş odanın plan çizimlerine baktım, o gün kafamda şekillendirmeye başladığım bir projeydi bu

Yeminlerden sonra.

Bana inat, ateşli prensesim muhtemelen onu yakacaktı.

Kaşlarım çatıldı ve bundan nefret ettim. Daha önce hiç bu kadar sık ve bu kadar ustaca kaşlarımı çatmamıştım, hele de geceyi yalnız geçirmeyeceğimi bildiğim zamanlarda.

Bu ittifaktan önce gecelerimin çoğunu sıcaklık ve kadınsı fısıltılarla dolu tutmaya çalıştım. Sorun şu ki, bu gece yanında uyumaktan başka seçeneğim olmayan kadın, günlerini beni görmezden gelmek ya da bıçaklamak arasında dans ederek geçiriyordu.

Uzakta, ağır bir saat gongu zamanı gümbürdetiyordu.

Sander kıkırdadı ve sandalyesinden kalktı. "Gitme sırası bende. Maj sana eşeklik etmemen gerektiğini hatırlatmamı istedi. Daj da muhtemelen öyle olacağını beklediğini hatırlatmamı istedi."

Tanrılar kardeşimin çabaladığını biliyordu.

"İkisini de tarifsiz bir şekilde gururlandırmayı başaracağım, eminim."

Sander güldü ama kapıyı açtığında durakladı. "Merhaba, Prenses. Ah, bu ilginç bir hikaye, sanırım bu geceki arkadaşılığınızdan daha çok hoşunuza gidecek."

Onun gerginliği azaltma çabalarını boş verin, kardeşimi öldürecektim. Ne de olsa ailemin sadece bir oğula ihtiyacı vardı.

Sander benim korkunç cinayet planımı sezmiş olmalıydı çünkü kapıda duran karımın yanından geçmeden önce sırtmaya, el sallamaya ve bana göz kırpmaya cüret etti.

Tanrım, neden birazcık bile güzel olmak zorundaydı ki?

Saçları uzun bir örgü halinde omzunun üzerinden sarkıyordu. Yıldız ışığı rengindeydi ama gümüşten daha derindi; bazen ışık doğru vurduğunda saçlarında ametist, mavi ya da soluk altın rengi parlıyordu. Gizli gölgeler, tıpkı gözlerinde sakladığı sırlar gibi.

Üzerinde ipek bir cübbe vardı, ayaklarını örten bir şey yoktu ve kolunun altında sayfaları sararmış kalın, siyah deri bir kitap duruyordu.

Başının üzerinden Dorsan bakışlarımı karşıladı. "Dokkalfar ve Alver'in ittifakında belirtildiği gibi, prenses Skadinia ve Prens Jonas her dolunayda bir odayı paylaşacaklar. İttifak açıkça bir yatağın paylaşılacağını belirtiyor."

"Ne?" Avucumu göğsüme bastırdım. "Yani karımın ırzına yerde geçemeyeceğimi mi söylüyorsun? Belki de sandalyede? Masamla ilgili bir pozisyon denemeye oldukça meyilliydim."

Dorsan'ın pürüzsüz, telaşsız tavrı neredeyse şoka girecekti. Kahretsin, çok yakındı. Onu eninde sonunda yakalayacaktım.

Öte yandan karım tam anlamıyla skandala uğramış görünüyordu. Dudakları ayırık, gözleri kocaman, kulaklarının uçlarını her zaman kaplayan o pembe kızarıklık hoşuma gitmişti.

Elf muhafız boğazını temizledi ve geri çekildi. "O halde şafağa kadar."

"Görünüşe göre yapacağımız onca sevişmeden sonra ortaya çıkmak istemiyorsak, Dorsan." Skadi konuşurken ve odaya girerken hiç irkilmedi, dudaklarında en ufak bir kıpırdanma olmadı.

Neredeyse kendi nefesimde boğuluyordum. Kendini beğenmiş küçük sırtışı damarlarıma sıcaklık yaydı -rahatsızlık ya da başka bir şey, emin değildim- ama elinde heybetli kitabıyla masama doğru ilerlerken kendinden son derece memnun görünüyordu.

Muhafız kapıyı kapattığında biraz daha solgun görünüyordu.

Kilidi tıklattım ve yatak odamı işgal eden *sinir bozucu* yaratıkla yüzleştim. "İyi oynadın, Karıcığım."

"Sinirleri bozabilen tek kişi sen değilsin." Sayfaları önceden işaretlenmiş bir yere doğru açtığında kitabın sırtı çatırdadı. "Aslında, varlığımın çoğu halkı tedirgin ediyor."

Haksız da sayılmazdı.

Kadın sık sık sabit duruşumu sarsıyordu ama kastettiği şekilde olduğunu düşünmüyordum. Endişeli bakışlar onu bol bol takip ediyordu. Sadece burada değil, Natthaven'da da aynı şeyi fark ettim.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Bir kadınla yatmaya yabancı değildim ama yatağımda bir kadınla yatmaya yabancıydım.

Sevgililerimi burası dışında her yerde kabul ederdim, odamda değil.

Çok yakındı, çok kişiseldi. Asla yerine getirmeyi düşünmediğim beklentiler için umut yarattı.

"Bütün gece orada oturmayı mı planlıyorsun?" Sessizlik çok uzun sürdüğünde sordum.

"Dorsan'ı duydun." Skadi başını sayfadan kaldırmadı. "Senin yanında *uyumak* zorundayım. Sanırım cevabını çoktan aldın. Uyku vakti geldiğinde uyuyacağız. O zamana kadar ben burada kalacağım. Yine de uzun bir kitap. Biraz zaman alabilir."

Bir kaş çatma daha. Yakında ağzım korkunç bir şekilde aşağıya doğru dönecekti.

Kayıtsız rolü oynamak istiyordu ve ben de onun toleransını test etmekten mutluluk duyacaktım. "Eğer yanılmıyorsam, bu yedi kuzgun kardeşin destanı mı?"

Skadi başını salladı. "Ve altın bakire. Daha önce okumadığım bir fae masalı ama şimdilik yeterince ilginç."

Tuniğimin ön bağcıklarını çözdüm. "Romantik bir masal." "Hmm."

"Hizmetçi ve kardeşlerden biri arasında ortaya çıkan kadersel bir aşk hakkında."

"Hikâyenin tasarımının bu olduğunu varsaymıştım."

Tuniğimi başımın üzerine çektim. Skadi bunu saklamaya çalıştı ama baktı. Biraz daha sert yutkundu ve neredeyse burnunu sayfalara yapıştıracaktı. "Şimdi uyuyacak mısınız?"

"Hayır." Odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. "Sen okurken yıkanmayı planlıyorum." "Güzel." Dedi, sesi gergindi. "Oldukça dağınık görünüyorsun."

Öyle mi yaptım? Kolumun altından gizlice kokladığımda, üst kattaki odada daha önce yapılan çalışmanın geride biraz koku bıraktığına karar verdim.

Belki de günü tenimde bırakmalı, bütün gece kokuyu içine çekmesine izin vermeliydim.

Bunun yerine tuniğimi yere attım ve ayaklarının birkaç adım ötesine bıraktım.

Burnunu kırıştırdı ama bu kasıtlı gibi görünüyordu, sanki beni tamamen itici bulduğuna inanmamı istiyordu.

İyi o zaman. Oyunlar başlasın, Ateş.

Tuvaletin kapısı onun karşı tarafındaydı ve kapıya ulaştığımda, omuzlarını bana yaslayarak ve bana bakmayarak kıpırdandı. Tahmin etmem gerekirse, yanaklarında o pembelikten biraz kalmış olabilirdi.

"Uzun sürmez."

"Acele etme. Bir sürü sayfam var."

Ağabeyime göre cinayetten daha büyük bir suç işlemek üzereydim. Benim suçum değildi. Onun gözünde kötü adam bendim ve bu durumun üstesinden gelmekten başka çarem yoktu.

"Bu arada son kardeşi seçiyor." Kapının çerçevesine vurdum. "En zayıf olanı. Onun kalbine ve gücüne olan inancı onu en azılı savaşıya dönüştürüyor ve sonunda krallığı geri kazanıyor."

Skadi dönüp baktı, o vahşi mavi gözlerinde benim ateşim parlıyordu. "İlk kardeşiyle olan etkileşimlerine yeni ulaştım ve ... Henüz oraya gelmemiştim!"

"Oh, özür dilerim." Omuz silktim. "Sana biraz zaman kazandırdım."

Boğuk bir çığlık attığı anda kapıyı kapattım. Kıkırdadım, sırtımı karşı tarafa yaslardım. Kayıtsızlık ve cinayet arasındaki dans devam ediyordu ve eğer şafak sökerken hâlâ nefes alıyorsam, gecenin başarılı geçtiği söylenebilirdi.

Odaya geri döndüğümde Skadi yatağında duvara en yakın yeri almıştı. Yorganın altına kıvrılmıştı, sırtı bana dönüktü.

Bir elimi nemli saçlarımın arasında gezdirdim, birkaç damlayı saç tellerinden kurtarmak için salladım ve onun yanına doğru ilerledim.

Gözleri doğal olmayan bir şekilde kenetlenmişti ve nefes alışları çok zorluydu. Uyanıktı.

"Bu benim tarafım."

Skadi bir gözünü kırdı. "Sanırım diğer tarafı almanız gerekecek. Bu aynı zamanda benim uyuduğum taraf."

"O benim yatağım."

"Her şeyin bizim olması gerektiğini sanıyordum."

Nabzımın gümbürtüsü kulaklarımı doldurdu. "Kenara kay Ateş. Yoksa ben senin üstünde uyurum."

Bu lanet kadın sadece yastığımı biraz daha kucakladı ve yatağın daha derinlerine yerleşti.

"Pekâlâ."

Yorganları bir kenara attım, onu yeşil uyku kıyafeti içinde gördüğümde kanayan sikimin nasıl seğirdiğini görmezden geldim, düşüncelerim onun teninin ne kadar yumuşak görüldüğüne, vücudunun benimkinin altına nasıl bu kadar iyi uyduğuna gitmesin diye çok fazla şeffaftı.

Lanet olsun. Odaklanmaya devam etmem gerekiyordu.

Skadi bir dirseğine dayanmış, savaşımaya hazırlanıyordu şüphesiz ama buna fırsat bulamayacaktı.

Onu dizlerinin altından tutup kollarıma aldım. Kıvranıyor ve bana doğru itiliyordu. "Beni yere bırak. Uyuyordum!"

"Hmm. Burada daha iyi uyursun." Onu yatağın diğer tarafına fırlattım.

Skadi yatağın kenarına çöktüğünde şaşkın bir çığlık attı. Ben de yorganın altındaki yerimi aldım.

"Çok sıcak." Yastığımı kendime doğru çekip içime çektim. "Kokusu da mükemmel. Çok teşekkürler."

Gözlerindeki o alevler beni yiyip bitirecekti. Bir parçam öyle olmasını umuyordu.

"Sen bir hayvansın."

"Yatağın kendi tarafım konusunda oldukça korumacıyım." Parmaklarımı yüzünde gezdirdim. "Şimdi sus. Uyku vakti geldi."

Skadi başını sallayarak doğrulmaya çalıştı. Yanlış hareket etti. Planlı değilse, o zaman iyi oynamıştım. İnce omuz askılarından biri kollarından aşağı kaydı. Yemin ettiğimiz gece fark ettiğim dövmeler, güzel telkari ve çiçek sarmaşıklarıyla teninin etrafında kıvrılıyordu. Göğüslerinin, kaburgalarının ve muhtemelen karnının etrafında kıvrılıyor gibiydiler.

Tanrım, bacaklarımın arasındaki kan akışını gizlemek için kendimi ayarladım.

Tek kelime etmeden, kayışı omzuna geri kaydırmak gibi aptalca bir hata yaptım.

Skadi sırttı. "Kıyafetimden hoşlanıyor musun, kocacığım?"

"Hiç de değil." Ona bakmadım ve yüzüstü yuvarlandım.

Parmak uçları sırtıma kazınmış çapraz bıçakların izini sürmeye başladığında ürperdim. Skadi vücudunu koluma bastırdı. Teninin sıcaklığı, çok sevdiği baharatlı krema gibi kokması zihnimi bir sisin içinde karıştırdı.

"Emin misin?" Sesi alçaktı, neredeyse muhtaç gibiydi. "Bir erkeğin elleri için mükemmel bir elbise."

Bu bir oyundu, bunu görebiliyordum. Dolandırıcılar ve entrikacılar tarafından yetiştirildiğime göre, hedefimi gözden kaçırmamam iyi olacaktı.

Hızlı bir hareketle yastığımı bıraktım ve gelinimi yarı altına yuvarlamayı başardım. Gözleri kocaman açılmıştı ama korku yoktu. Belki de bu şekilde birbirimize ne kadar kolay uyum sağladığımızdan dolayı hissettiğim sersemliğin aynısıydı.

Parmak uçlarım boğazının çizgilerinde gezinirken ona baktım. "Seni idare etmemi ister misin Ateş?" Burnumun ucu dokunduğum yeri takip etti. Dudaklarım çenesinde gezindiğinde Skadi'nin nefesleri keskinleşti. "Memnuniyetle. Seni soymamı ister misin?"

Vardiyasının askısını tekrar omzundan çektim.

"Buna gerek yok." Yer değiştirdi, kalçası sikime sürtünüyordu. Tanrım, orada bir ihtiyaç hissedecekti.

Bu tehlikeli bir oyundu -sonunda kendime daha fazla zarar verebileceğim bir oyun. "O kadar emin misin?" Elimi bacağına doğru indirdim. "Seni zevkten çılgılık çılgılığa bırakma sözümü yerine getirebilirim."

Dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü. Benden bir parça istiyordu ve bundan nefret ediyordu. Bu duyguyu biliyordum.

"Biz ... bu bekleniyor."

Kalçalarımı onunkilere baskı uygulayacak kadar ona doğru kaldırdım. "Öyle."

Skadi'nin omuzları sert soluklarla yükseldi. Tanrım, çok etkileyiciydi ve buna izin verirsem -eğer o da izin verirse- bu şekilde kollarıma sarılmışken çok fazla rahatlayabileceğimden korktum.

"Hepsini yapabiliriz, Ateş."

"Eğer ... sadece ... bu işi bitirebilirsek."

"Doğru. Parmaklarımla başlayabilirim, yavaş ve nazikçe, seni sikime hazırlamaya yetecek kadar."

Elim daha yukarılara kayd, neredeyse merkezinin sıcaklığına düşüyordu. Skadi dilinin ucunu dudaklarının üzerinde gezdirdi. Dokunuşumdan zevk almak istemiyordu ama onun altında eğiliyordu.

"Hepsini yapabilirim." Yakınına eğildim, ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. "Ama oldukça yorgunum. İyi uykular."

Burnunun ucuna hızlı bir öpücük kondurdum ve yatağın kendi tarafıma doğru yuvarlandım, yastık tekrar vücudumun altında ezildi.

Skadi'nin nefesi titredi. Bu sadece bir an sürdü, sonra hayal kırıklığıyla homurdandı, ayaklarıyla kalçama bir ya da iki tekme attı.

yatakta yeniden ayarlanırken iki kez. Kadın tüm yapıyı sallayacak kadar büyük bir güçle hareket etti. Kasıtlı olduğuna şüphe yok.

Sonunda yerleştğinde kendime bir bakış atma izni verdim.

"Ne yaptın sen? Yuva mı kurdun?"

Skadi iki uzun yastığı yatağın kenarına, kapıyla arasına bir duvar öreri gibi dizmiş, yorganları da neredeyse başının tamamını kaplayacak şekilde toplamıştı.

"Uyu Prens."

"Böyle mi uyuyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Her zamanki yerimde değilim, değil mi?"

Kıkırdadım. "Yuvanı bu tarafa yapmadın."

"Kapıdan nefret ediyorum!" Skadi gerçeği haykırırken yorganı başından savurdu. Gözlerinden bir gölge geçti, sanki sözlerini geri almak ister gibiydi. "Boş ver."

"Kapıdan neden nefret ediyorsun?" "İyi geceler."

"Skadi-"

"Tanrılar." Yorganı tekrar arkaya attı. "Çünkü küçük bir kızken, büyükbabam beni bulmadan önce hayatta kalmak için yiyecek çalarken, kraliyet muhafızlarının içeri girip beni genç bir eve götürmesinden korktuğum için geceleri kapıma barikat kurmak zorunda kaldım. Bunlar Ljosalfar klanının çalışma evleri. Bu yeterli bir cevap mı? Kapıdan olabildiğince uzakta uyumayı severim yoksa kabus görmeye meyilliyimdir, bu yüzden kendinizi hazırlayın. Bana dövuştüğüm söylenir."

Tekrar başını örttü ve hareketsiz kaldı.

Söyleyecek söz bulamadım. Arkama yaslandım, gözlerim tepemdeki kırışlerdeydi. Skadi'nin yorganların arasında uyuduğuna ikna olduğumda yataktan kalkıp yanına gittim ve onu hafifçe ortaya doğru ittim. İç çekti ve kollarını bir kez daha yastığıma dolayarak yüzünü yastığın yüzeyine gömdü.

Kapıya en yakın tarafı tuttum ve kirpiklerinin rüyalarında -belki de bilmeden onu yüzleşmeye zorladığım kâbuslarında- dalgalanışını izledim.

Bunları onun bilebileceğinden çok daha iyi anlıyordum.

Uzandım ve omzuma dönmeden önce alnındaki bir tutam saçı taradım, yüz hatlarındaki huzurdan uzaklaştım.

Babamı gururlandırırdım, tam bir göttüm.

Bölüm 17

Kabus Prens

Dolunay gecemizden sonraki günlerde prensesi pek GÖRMEDİM.

Her sabah güneş doğmadan önce, bölünmüş odamızın benim tarafımdan üst koridora çıkıyordum, bazen durup hala uyuyup uyumadığını ya da şafakla birlikte doğup doğmadığını merak ediyordum. Günlerinin çoğunu odasında geçirir, yemeklerini bile yalnız yerdi.

Yollarımızın kesiştiği birkaç seferden biri, elf kralından gelen bir mektubu teslim ettiğim zamandı. Hızlıca teşekkür etmişti ama cevabını almak için geri döndüğümde kapısının önüne bırakılmıştı.

Bu gece farklı olacaktı. Yeminlerin üzerinden bir hafta geçmişti ve yolumuza çıkan ittifakı onurlandırmak için bir ziyafet vardı. Daha fazla bira, gürültülü konuşmalar ve sadelik. Dorsan prensesin katılmasında ısrar etti, çünkü reddetmek uygunsuz olurdu.

Nasıl olduğunu anlamadım ama bunu, günlerce kaçındıktan sonra karımın yanında olacağım anlamına aldım.

Başımı duvara yasladım. Lanet olsun ona.

Bana da lanet olsun.

Vücudunun bana yakın olduğu, kokusunun yatağımı kapladığı dolunay gecesi, karanlık ve açgözlü bir şeye dönüştü, sanki ona dokunmazsam, ona sarılmazsam, onu *tatmazsam* kendi arzumda boğulacaktım gibi.

"Şimdilik bitti." Von koluma vurdu. "O burada, Sander.

Biz çalışırken hiçbir şey yapmıyor."

Ağabeyim boş odadan çıktı, alnındaki boncuk boncuk terleri sildi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Sander bunu yapmayacak, ben de prens gibi davranıp sana emir vermeye karar verdim, Von."

"Bir dene bakalım." Von yanlarında r n dövmeleri olan boynunu ovuşturdu. "Daha yaşlıyım, daha kurnazım ve seni hemen görmezden geleceğim."

"Kilit için anahtarın var mı?" Sander sordu.

"Ne anlamı var ki?" Mandala dokundum. "Buradaki herkes uykusunda bile kilit açabilir."

Ahlaki karakteri şüpheli kişiler arasında yaşamanın faydası, herhangi bir şeye erişim sağlamanın asla imkansız olmadığı anlamına geliyordu. Bu bir avantajdı ama özel bir projeyi gizli tutmayı umduğumda bunun zor olduğu ortaya  ıktı.

"Bazılarını unuttuk." Von ellerini koyu renk saçlarına daldırmış, ortadaki uzun tutamları gözlerinden uzakta yeniden  r yor ve kirli çenesiyle bir yığın tozlu kitabı işaret ediyordu.

Lanet olsun. Onları yerden aldım ve üst kapağını inceledim. Köşelerinde altın telkari kabartmalar olan mavi deri. Bir trol kralı tarafından kaçırılan ve onun yeraltı dünyasına sürüklenen gezgin bir bakirenin destanı.

Zıt kutuplar. Zorla bir araya getirilmişler. Genç kız kısa sürede trol kralını ve onun kasvetli dünyasını o kadar sevdi ki, üst topraklarından vazgeçti ve kalbini trol kralının hazinesindeki sandıklardan birine yerleştirdi.

Her zaman için onun.

   çekerek karanlık odaya girdim.

Toz ve eski parşömen kokusu her nefeste ciğerlerimi yakıyordu. Ceset gibi bir odaydı. Yırtık pırtık perdeler gün batımını kapatıyordu. Yeni dolgu ve kürklere ihtiyaç duyacak keten kaplı oturma koltukları yanlara itilmişti ve ortada boş raflar için sonsuz malzeme yığınları Sander ve onun odaklanması sayesinde istiflenmiş ve düzenlenmişti.

Karmaşaya bir yığın  ocuk masalını da ekledikten sonra koridora döndüm.

"Jonas." Von omzunu duvara yasladı. "Düşüncelerin nerede? Perişan görünüyorsun. Hiç sana göre değil dostum. Mehtaplı gecen o kadar korkunç muydu? Yatakta uyumlu değil miydin?"

"Mutsuz değil. A ım." Kanımdaki huzursuzluğu gizlemek için gülerek elimin tersiyle göğsüne vurdum. "Ve uyumaktan başka bir şey yapmadığımızı biliyorsun, başka bir şey hayal etmeye çalışmayı bırak."

"Seni yatakta hayal etmiyorum, göt herif. Bu benim kendi yatağında bulmayı umduğum zevki mahveder."

"Ah, Brunhild'e sunduğu yemekler için teşekkür etmekten başka bir şey konuşmaya karar verdin mi?" Sander sordu. "Başka bir şey söylemezsen, onun şarap rulolarından daha fazlasını yemek istediğini asla bilemeyecek."

"Tanrılar, Sander." Von kardeşimi daha önce hiç görmemiş gibi inceledi. "Bazen öyle şeyler söylüyorsun ki, Jonas'tan bile daha aptal oluyorsun."

"Okumayı sevdiğim için hepiniz beni masum bir bebek sanıyorsunuz. Von, sen Niklas Tjuv'la yaşıyorsun, aramızdaki en az masum olanla."

Von kıkırdadı. "Doğru."

Niklas ve karısı Junius'un kuzey eyaletlerinde toprakları vardı. Eski kaçakçılar (ki hâlâ kaçakçılık yapmaya meyilliydiler) ve Falkyn'lerin lonca liderleriydiler.

Niklas tanıdığım en bilgili kişiydi. Çocukken onların eyaletini ziyaret ettiğimizde, Sander ve Nik günlerce kitap okurken Von ve ben sokaklarda koşturur, sonra da birbirimizin farklı büyücüler ya da fae halklarının kültürleri hakkındaki bilgisini sınardık.

"Peki tüm bunlar nedir Jonas?" Karanlık koridorda ilerlediğimizde Von sordu. "Nedir bu hile?"

"Her adım bir işaret değil."

"Buna inanırdım ama burada plan yapıyoruz." Von göz kırptı. "Bana ondan bahset. Burada beyefendiler gibi davranmamızın nedeni o, değil mi?"

Ne diyecektim ki? Sadece bir hafta sonra onunla arama mesafe koymanın neredeyse imkânsız olduğunu mu itiraf etmeliydim? Kanayan kadının bir şekilde kanımı nasıl ateşlediğini mi?

Yatağında beni bir cehennemin içinde bırakmıştı.

Tekrar yakınlaşmak, bu yeni ve istenmeyen saplantının bir başka dozu olacaktı.

"Kahretsin." Von'un sesi beni melankolimden kopardı. "Seni hiç bu kadar keyifsiz görmemiştim. Sanırım yeni gelinin sana bunu yaptıysa ona aşık olabilirim."

Bakışlarımı kısmıştım ve bu hem Sander'ı hem de Von'u güldürmekten başka bir işe yaramamıştı.

"O da tıpkı benim gibi bir oyunun parçası," diye ısrar ettim. "Daha fazlası değil."

"Senin ayarladığın bir oyun." Von adımlarını hızlandırdı ve bir köşede beni takip etti. "Şimdi merak ediyorum, oyuna tahmin ettiğinden daha büyük bahisler mi ekledin?"

"Fae diyarları için barıştan ve elflere karşı deniz halkından başka bir bahis yok. Başka hangi kazıklar önemli?"

"Kalbin kazıkları, Jonas." Von başımın arkasını kelepçeledi.

"Bunlar masada değil."

"O zaman prenses için bu küçük gizli projenin amacı nedir?"

Sander hiçbir şey söylemedi ama yanıma geldi, yemin ettiği günkü endişesi yüzünden okunuyordu.

"Ari'nin günlerine neşe katmakla ilgili küçük bir tavsiyesinden başka bir şey değil." Devam etmeden önce her birine bir kez baktım. "Berbat bir durumu daha katlanılabilir hale getirmeye çalışmaktan başka bir şey değil."

Sorun şu ki, eve bir eşle dönmenin tahmin ettiğim kadar büyük bir sefalet olduğunu düşünmüyordum.

Von ayıldı. "Bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum, Jonas. Bu konuda bizden yardım istediğinde çok sevinmişim."

"Von, hassas kalbin ortaya çıkıyor." Yanından geçerken omzuna vurdum. "Bu kadar abartma. Sen de en az Mira kadar romantik birisin."

"Haklı olabilir."

"Bir ricam var," diye araya girdi Sander.

"Ne?" Döndüm ve kardeşime bakmak için geriye doğru yürüdüm.

"Yeni kız kardeşimin bana gidiyormuşum gibi bakmamasını sağlayacak bir yol bul."

Gece saldırmak için. Ona söyledin, değil mi? Yaralandığımı için kötü duygular beslemediğimi bilmesini sağladın mı?"

"Muhtemelen yara izinden utandığını düşünüyordur." Von, savaş sırasında Skadi'nin bıçağının iç organlarına saplandığı Sander'in kaburgalarını nazikçe okşadı.

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil, aramızda en iyi dövüşen oydu. Kadın bıçakla çok korkunç."

Tuhaf bir duyguydu, Sander'ı neredeyse Öteki Dünya'ya kaptırmanın acısı hâlâ oradaydı ama şimdi Skadi'nin metanetinin ve yumuşak mizacının altında lanet olası bir savaşçı olduğu için biraz gurur duyuyordu.

"Jonas, o biliyor, değil mi?"

Düşüncelerin sürüklendiği bu nöbetlerin sona ermesi gerekiyordu. "Bundan bahsetmiş olabilirim."

Sander kaşlarını çattı. "Onunla konuşacağım."

"Onu köşeye sıkıştırıp arkadaşlık talep etme, Sander." Kolumu boynuna doladım ve kanadıma çıkan kule merdivenlerinden inerken onu kendime doğru çektim. "Yönünü bulması için ona zaman ver."

"Sanırım onları arıyor. Umarım onları yakında bulur." Von merdivenlerin dibinde hareketsiz durdu, gözleri dümdüz ileriye bakıyordu. "Gizemli biri, değil mi?"

Tuhaf bir kekeleme nefesimi kesti. Skadi kapı aralığında durmuş, bir elini arkasına atmış, karşı tarafa bakıyordu.

"Öyle." Konuşanın ben mi yoksa diğerlerinden biri mi olduğundan emin değildim.

Orta yerime bir yumruk inmiş gibi, onu görünce iki büklüm olabilirdim. Saçları gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Narin örgüler başının tepesini taçlandırıyor ve etraflarında küçük gümüş bir zincir vardı. Giydiği elbise deniz köpüğü ve yosun gibi yeşilin tonlarındaydı ve bacağının üzerinde güneşte kızarmış yumuşak teninin pürüzsüz tonunu görebileceğim kadar yüksekteydi.

Botlarımızın taş basamaklardan ahşap zemine sürtünmesi dikkatini çekti.

"Oh." Doğruldu ve keskin bir nefes aldı. "Bir ser-staff arıyordum."

"Jonas." Sander bana dirsek attı. "Seninle konuşuyor."

Boğazımı temizledim ve bir adım öne çıktım. "Ah, muhtemelen alt katta ziyafeti bitiriyorlardır. Neye ihtiyacın var Ateş?"

Skadi'nin yanakları pembeleşti. "Ah. Sanırım Dorsan'a sorabilirim, ama . . . muhtemelen uygunsuzluktan ölecektir."

"Buna izin veremeyiz. Emrinizde kocanız ve bazen güvenilir iki adam var."

"Von Grym." Von beni beklemeden ite kaka bize doğru ilerledi. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk, Prenses. Yemin törenindeydim-"

"Ve müzakereler," diye fısıldadı Skadi. "Kral ve kraliçenin arkasında durdun."

Von memnun görünüyordu. "Oradaydım ama gerçek bir amaçtan çok meraktan."

"Hâlâ çoğu şeyde amacını bulmaya çalışıyor." Onu geri ittim. "Neye ihtiyacın var?"

"Oh, hiçbir şey. Boş ver. Ben idare ederim."

"Yapma bunu." Yaklaştım, sesim kısıktı.

"Hiçbir şey yapmıyorum."

"Geri çekiliyorsun, benden bir şey istememeye çalışıyorsun, senin iyiliğinle ilgilenmediğime kendini inandırmaya çalışıyorsun."

"Beni yatağında nasıl idare ettiğini gördüm, kocacığım."

Ağzımın kenarı kalktı. "Tatmin olmadın mı?" "Bunun cevabını biliyorsun."

"Seni bir daha böyle bir durumda bırakırsam utancımдан ölürüm." Alay etti. "Bundan çok şüpheliyim."

"Peki, şimdi deneyeyim. Tekrar soruyorum, neye ihtiyacınız var?"

Skadi alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve bir anda ben de aynısını yapmak istedim. Daha yakına eğildi, saçlarının şeker kokusu burnumun dibindeydi. Sesi alçaktı, utanç doluydu. "Elbisemi bağlayamıyorum."

"Yardım etmekten onur duyarım." Von elini kaldırdı, yumruğum göğsüne çarpınca güldü.

"Git temizlen yoksa Brunhild bütün akşam senden kaçır." Sander, iyi bir ağabey olarak, bir elini Von'un kolunda tuttu, kapıdan geçmelerine rehberlik etti. "Leydi Skadi." Çenesini beceriksizce eğdi. "Senden nefret etmiyorum, biliyorsun."

İnledim. "Tanrım, Sander. Bunu daha yeni konuştuk."

"Neyi?" Adımlarına devam etti, sadece omzunun üzerinden konuştu. "İstemiyorum. Aslında, tekrar dövüşmeyi çok isterim. Kısa bir kılıçla daha iyisin."

Bir adım öne çıkarak Skadi'yi odasına götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım. "Onlar için özür dilerim. Onlar aptal."

Skadi'nin gergin çenesinde bir meydan okuma ya da belki de korku vardı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

"Sander?" Nefes almak için kapıya baktım. "Hayır, hiç de değil. Sadece silah kullanma şekline övgüler yağıdırıyor ama onu asla tanımak istemeyeceğinden endişe ediyor."

"Beni tanımak mı istiyor?"

Onun kardeşimle yakın olmasını mı arzuluyordum? En çok sevdiğim insanların, koruyacağımızı düşündüğüm sınırları aşmasını istiyor muydum?

Öte yandan, hayatımdaki insanların hiçbir sınır anlayışı yoktu.

Ellerimi arkamda birleştirdim. "Öyle. Ama burada kimi tanıyacağın sana kalmış. Şimdi şu elbiseyi görelim."

Avuçlarımı açtım, parmaklarımı dans ettirdim.

Skadi tereddüt etti, sonra yavaşça aynasının önüne döndü. Saçlarını bir omzunun üzerinden toplayarak sırtının etlerini bana gösterdi. Sınırlar, barış anlaşmaları ve görev yalanları bütün gün dilimden dökülebilirdi.

Hiçbir şey beni farkında olmadığım karım tarafından şaşkına çevrilmeye hazırlayamazdı. "Düğmeler"-Skadi bir elini omzunun üzerinden kaldırarak

"Çok fazla var."

"Neden kadın elbisesi kullandığınızı anlıyorum. Bizi bağışlayın, burada daha çok erkeklerden oluşuyoruz ve annem pantolonda daha çok rahatlık buluyor."

Arkasında hizalandığımda, Skadi delici mavi gözlerini camdan benimkilere dikti. Bu pozisyondan memnundum; parmaklarımın titrediğini görmeyecekti.

Neyim vardı benim böyle? Kadın bağcıkları ve düğmeleri konusunda epeyce pratik yapmıştım ama şimdi ellerimi sabitleyemiyordum.

Parmak eklemlerim ilk üçünde teninin sıcaklığına değdi. Nefesi keskindi, teni omurgasını öpen serin bir esinti gibi yükseldi. İğrenme tepkisi mi yoksa başka bir şey mi?

"Mürekkep desenlerin var. Yemin töreninde fark ettim."

Omurgasından aşağıya doğru inen dövmeler, sarmaşıklar üzerindeki çiçeklerden oluşan kıvrımlı bir desen oluşturuyordu.

"Evet." Sesi yumuşaktı, biraz nefessizdi. "Ben de seninkileri fark ettim." Bana tekrar baktı, şimdi daha az kararsızdı, dolgun dudaklarında neredeyse bir gülümseme vardı. "Bunların bir anlamı var mı?"

"Sırtımdaki iki çapraz bıçak siyah çelikten yapılmış, sarayımızın sembolleri. Göğsümde Kryv sloganını ve sevdiklerimin amblemlerini taşıyorum."

"Slogan nedir?"

"Sonuna kadar savaş." İki düğmeyle daha uğraştım, parmaklarım tenine her dokunduğunda bir iniltiyi bastırıyordum. "Zafere ya da Öteki Dünya'ya kadar savaşmaya devam et, ama düşmanlarının seni ele geçirmesine izin verme demek. Kim ya da ne olursa olsun."

"Hmm." Skadi avuçlarını elbisesinin yeşil sateni üzerinde düzeltti.

Başım eğik, aynayı tek gözümün köşesinde tutuyordum. "Bizi onaylamıyor musun?"

"Hayır."

Bir düğme daha, yıldızlarından birinin çizgisini kasıtlı olarak takip ettiğimde bir nefes daha. Eğildim ve fısıldadım, "Yalancı."

Bir an için Skadi'nin kirpikleri titredi. Yutkundu ve yüz hatlarını sertleştirdi. "Onaylamıyorum. Sadece halkı sürekli hırsızlık yapan bir krallığın nasıl ayakta kaldığını merak ediyorum."

"Geçerli bir soru." Bir adım daha yaklaştım. "Çoğu insan oldukça dürüst işler yapıyor ve günlerimiz oldukça sıkıcı geçiyor. Hırsızlık, Eriksson Hanesi tahta geçmeden önce hayatta kalmanın tek yoluydu. Mesmer avlanır ve kullanılırdı, bu da onları yeraltına iterdi."

"Büyü avlanır mıydı?"

"Şiddetle, genellikle iktidardaki diğer alverler tarafından. Onlar tiranlardı ve halk acı çekiyordu. Yaşamının tek yolu hayatta kalmak için savaşmaktı, bu da geçimini sağlamak için daha az itibarlı yollara yönelmesine neden oldu. Ama loncalar ailedir. Sonuna kadar sadıktırlar."

Başparmağım ensesinde gezindi. Skadi ürperdi. Adımları değişti ve bana biraz daha yaslandı.

Son tokayı kürek kemiklerinin arasına sabitledim ama geri çekilmedim. Alnımı başının yan tarafına yasladım ve ellerimin yavaşça omuzlarından aşağıya, kollarından beline doğru kaymasına izin verdim.

"Ve ..." Avuçlarımdan biri ortasına kaydığında keskin bir nefes aldı. "Peki ya kral ve kraliçe?"

"İçimizdeki en eğri büğrü olanlar." Aman Tanrım, sesim kalın ve pürüzlüydü, sanki boğazımı kum kaplamıştı. Parmaklarım kaburgalarında geziniyor, daha yukarı, daha yukarı çekiyordu. Kanım ısınmıştı, aynaya dönüp baktım.

Skadi'nin gözleri kocaman açılmıştı. Bir eli yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı, diğeri ise sanki ayakta durmak için desteğe ihtiyacı varmış gibi arkaya uzanmış, kalçamı tutuyordu.

"Seni korkutuyor muyuz?" Dudaklarımı boynunun yamacında gezdirdim.

"Ben de aynı şeyi senden isteyebilirim."

Nabız noktasının üzerinde durdum, oraya nazik bir öpücük kondurdum, sonra tekrar cama baktım. "Beni korkutuyorsun ama bunun düşündüğün şekilde olduğundan şüpheliyim."

"O zaman açıkla," diye fısıldadı.

Bu kadından kurtulamayacaktım. Bir şey kararlılığımı çürütmüş, tehlikeli bir şey mantıklı düşüncelerimi ele geçirmişti. Beni tüketmişti - eylemler, düşünceler, korkular, arzular- artık hepsi ona aitti ve hayatımda ne kadar çarpıcı bir kaosa neden olduğunu anladığımı sanmıyordum.

Beni an be an yok ediyordu.

Avucum, yükselen göğüslerinin arasından kayarak kalbinin üzerinde durdu. Atışı düzensiz, şiddetli ve ağırdı. Onu kendime doğru bastırdım. "Çünkü senin kalbindeki bu çılgınlık benimkini de aynı hale getirdi."

Dilinin üzerine yumuşak bir *tanrı* düştü.

Skadi gözlerinin kapanmasına izin verdi ama avucunu bileğimin üzerine koydu, sonra elimi çevik bir hareketle göğsünü kaplayana kadar bir tarafa yönlendirdi.

Göğsümden sert, acı dolu bir ses yükseldi. Alnımın omzuna düşmesine izin verdim, kavrayışımı sıkılaştırdım ve onun şeklini yoğurdum. Diğer kolumla belini sardım ve omzundaki et parçasına bir öpücük kondurdum.

Skadi başını eğerek boynuna erişmeme izin verdi. "Jonas."

Tanrım, adımları onun dudaklarında duymak. Gülümsemem tenine doğru yükseldi. "Bir dahaki sefere nefes nefese kalacağımıza söz vermiştim."

Skadi'nin topuğu ayak parmağıma bastı. Güldüm, dişlerim kulağındaki gümüş yüzüğü ısıırıyordu. İnledi ve tökezledi, bir eliyle aynasının önündeki makyaj masasının kenarına dayandı. Tanrım, eteğini kaldırıp onu bu şekilde eğik tutma arzusu sikimin seçirmesine neden oldu.

Onu döndürdüm. Dudakları hayretle aralandı. Bir nefes, iki nefes ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

Skadi ilk başta öpüşürken kekeledi. Daha fazlasını istedim, dilim ağzının dikişlerine değiyordu. Tadı taze yağmur gibiydi.

Bir kalp atışı daha ve Skadi sersemlemesini durdurdu ve beni geri öptü.

Onu makyaj masasının üzerine kaldırdım ve dizlerinin arasına girdim. Vücudu zayıf ve titriyordu, kat kat eteğı pürüzsüz bacaklarının üzerinden kalkmıştı.

Yeni bir istek ve ihtiyaç göğsümü doldurdu. Sanki etine yapışmak ve onu her zaman bana bağı tutmak isteyen keskin pençeler gibiydi. Yeni şekillendirilmiş dalgalarını düşündüm ama tutku galip geldi ve parmaklarımı ipek gibi yumuşak uzun saçlarına doladım.

Saç diplerini çektiştirdiğimde Skadi ağzıma doğru tısladı.

Ağzım dudaklarını terk etti. Boynundan aşağıya doğru emip öptüğümde başını geriye atıp boğazını ortaya çıkardı.

Kalçalarımın arkasında, Skadi ayak bileklerini bağıladı ve beni daha yakına çekti.

"Çok kötüsün, karıcığım." Kolunu omzunun üzerinden çektiştirdim.

"Sen de iğrençsin." Başımın arkasını tuttu.

Kolunu sıyırınca göğsünün daha büyük bir kısmı serbest kaldı. Alt tarafında, orada olduğuna söz verdiği mürekkebin bir kısmı görünüyordu ama hepsi bu kadar değildi.

Geri çekildim, başparmağımın ucu dövmele derisinin bir parçasının altındaki kabarık ve gergin etin üzerinde gezindi.

Dokunduğumda Skadi taş gibi kaskatı kesildi. Çekildi, kolları beni bıraktı ve vücudunu örttü. Aceleyle kolunu düzeltti ve bakışlarımdan kaçtı. "Bu çok ileri gitti. Biz ... geç kalmak istemiyoruz."

"Yara izleriniz var."

"Birçok insanda var." Siyah bir çift deri bot giydi.

Dişlerim birbirine çarptı. "Bıçak izlerinin neye benzediğini biliyorum, Skadi."

"Senin adına ne mutlu."

Lanet kadın. Onu çevirdim. "Ürküyorsun. Yara izlerini mürekkebin altında saklıyorsun. Sana kim zarar verdi?"

"Bunun senin için bir önemi yok." Parmaklarını saçlarında gezdirerek umutsuzca dalgaları düzeltmeye çalıştı.

"Önemi yok mu?" Gözlerimin arkasında öfke ateşi yandı. Mesmer'ın öfkesinin rengimi karartmasını engellemek için savaştım.

"Bir şey yok," diye tekrarladı, "ve eminim düşündüğün gibi korkunç bir şey de değil."

"Görmek istemediğiniz için bilerek kapattığınız yara izleriniz olduğunu düşünüyorum. Böyle yara izleri genellikle bir tür acıyla birlikte gelir. Kim. Kim yaptı? Kim yaptı?"

Doğruldu, gözleri alev alev yanıyordu. "Neden sana bir şey söyleyeyim ki? Önemli değil."

Üç adımda onu tekrar kendime doğru bastırdım. "Sen benim karımsın."

"Ve sen beni istemiyorsun!" Skadi beni başından savdı. "*Beni* değil. Evet, yemin ettik. Evet, bir kadın bedenine sahibim. Evet, burada senin karın sıfatıyla bulunuyorum. Ama tüm bunlar otomatik olarak kalbe gerçek bir sevgi getiriyormuş gibi davranma. Kendiniz de söylediniz, kalpler ittifakın bir parçası değildir. Bu yüzden bir yara izinin ardındaki hikayeyi bilmek umurunuzdaymış gibi davranmayın."

"Sen-"

"Hayır!" Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu istemiyorum." "Neyi istemiyorsun?"

"Burada her ne olursa." Eliyle aramızı işaret etti. "İstemiyorum."

"Neden? Ya bunun hiçbir şey olması gerekmiyorsa?"

"*Olmalı*. Sana yakınlaşmak gibi bir arzum yok." Sesi çatallaştı. "Varmış gibi davranma. Bana oyun oynamayacak kadar saygı duyman için yalvarıyorum."

"Oyun oynamıyorum."

"Sen hırsızlardan doğdun; hileler ve oyunlar senin halkını kendi sözlerinle oluşturuyor." Tekrar geri çekildi, gözleri donuklaştı, beni kasıtlı olarak dışarıda bıraktı. "Senin için tek olduğum şey, tüm fae halkının iyiliği için susturmak zorunda kaldığın karanlık, tehlikeli bir elf."

Sesi yükselmişti, neredeyse çılgıncaydı ama sesinde bir kırılmışlık vardı.

"Bende gördüğün tek şey bu mu? Tek istediğin bu mu?" Sordum, sesim keskindi. "Yemin etmiş kayıtsız yabancılar olmak mı?"

Skadi iç çekti. "Hep aynı şey Prens. Entrika, belki biraz cazibe, ta ki içindeki vahşetin gerçeği görülene ve görmezden gelinemeyene kadar. Kendinize biraz zaman ayırın ve hayatınızı ben burada yokmuşum gibi yaşayın. Ben de kendi hayatımı böyle yaşayacağım. Görevimizi yapmalıyız, başka bir şey değil."

Beklediğimden daha fazla acıdı. Demek istediği benimle yakınlaşmak istemediği idi. Pozisyonların nasıl değiştiği garipti. Bu yeminlere bağlılık ya da duygular üzerine fazla düşünmeden girmiştin. Şimdi o benimkini reddediyordu ve ben bunun yarasını göğsümde hissediyordum.

Elimi sahte bir selamla açtım ve kapıya doğru adım attım. "Nasıl istersen, *Karıcığım*. Seni salona götürmek için geri döneyim mi, yoksa varlığım çok mu rahatsız edici olur?"

Yüzü buruştu, sesi yumuşadı. "Eğer sorun değilse, belki de bu gece katılmamalıyım. Siz emretmedikçe."

"Sanırım bu gece için zorbalığımı bir kenara bırakacağım. Nasıl isterseniz öyle yapın." Frigg'in uzun örgüsü ve Sander'ın dağınık saçlarının köşede kaybolduğunu, seslerinin ağıllarından yakalanmış iki domuz gibi tıslayıp çığlık attığını görmek için kapıyı tam zamanında açtım.

Ne kadarını duymuşlardı? Götler.

Dorsan ince elf tuniği ve kılıcıyla ortaya çıktığı anda Skadi'nin odasının kapısını kapattım. Tek duygu belirtisi kaşlarını kaldırdığında ortaya çıktı.

"Leydiniz ziyafete katılmamayı tercih etti. Size ihtiyacı olursa burada kalın." Başka bir şey söylemeden kendi odama girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Bölüm 18

Sis Hırsızı

BİR ŞEY kapımı sıkıştırdı, menteşeleri takırdattı. Yatağımda sıçrayarak doğruldum ve odama gönderilen yemek tepsilerinden birinden aldığım küçük soyma bıçağına uzanmak için pozisyon aldım. Uyurken silahsız kalmak bana hiç iyi gelmemişti. Evdeyken bile yanımda bir bıçak bulundururdum.

Kapı yine tıkırdamadı ama yükselen sesler koridoru doldurdu.

Dışarısı hâlâ gecenin saten karanlığında kaybolmuştu. Yorgunluktan gözlerimi kırıştırdım ve yün pelerinimi omuzlarımdan geçirerek koridora baktım.

Jonas kemerine bir hançer bağlamıştı ama omuzlarında kapüşonlu bir pelerin vardı ve odanın prensin tarafını terk ederken Sander ve Von'la çılgınca konuşuyordu.

Kocam kapıma doğru baktı ve bakışlarımı yakaladı. "Olduğun yerde kal," dedi.

"Neler oluyor?" Kapının kenarına sarıldım. Yüz hatlarında acı vardı.

Az önce ona bağırıp gitmesini istediğim için prensin benimle konuşmasına gerek yoktu ama yanıma geldi.

"Sarayın muhafızlarından birinin evinde bir şeyler olmuş. Bir tür hastalık onu ve karısını ele geçirmiş ve şiddetli hezeyanlara neden olmuş. Elimizden geldiğince yardım edeceğiz, bu küçük çocuklarıyla ilgilenmek olsa bile."

Küçükler. "Gelebilir miyim?"

"Hayır, Skadi. Ne olduğunu bilmiyorum ve-"

"Ufaklıklara ben bakabilirim." Odaya geri döndüm ve elimdeki tek fae masallarından biriyle, sayfalarında parlak resimler olan kalın bir kitapla geri döndüm. "Onların dikkatini dağıtabilirim."

"Hasta olmanı istemiyorum."

"Ben geride duracağım. Lütfen, yardım etmek istiyorum."

Gerçekten de yardım etmek istiyordum. Ruhumda, korkmuş ve yalnız olabilecek gençler için sakladığım yumuşak bir yer vardı. Ama bir parçam da yeni klanıma, onlara zarar vermek isteyen bir yaratık olmadığımı göstermek için can atıyordu.

Jonas iç çekerek gözlerini kapadı. "Pekâlâ. Ama eğer saraya dönmeni istersem, dönmelisin."

"Anlaştık."

Jonas Dorsan'ı uyandırdı, prens hasta ev halkına yardım ederken muhafızımın arkamı kollaması konusunda ısrarcıydı.

Uzun ev saray arazisinin kenarında, domuzlar ve keçiler için ağıların bulunduğu uzun kavak ağaçlarının arasına sıkışmıştı. Güzel bir mülktü ve kraliyet ailesinin güvendiklerine karşı cömertliğinin bir kanıtıydı.

Gece vardiyasında çalışan halk, koyu renk giysili muhafızlar ve ellerinde şişeler ve keselerle dolu sepetler taşıyan kadın ve erkekler avluya dağılmıştı. Ateşler kükrüyor, çarşafı ve doldurulmuş oyuncakları yakıyordu.

Tüm tanrılar. Ne tür bir hastalıktı bu?

"Skadi." Jonas parmak eklemlerini koluma sürttü. "Ufaklıklar orada."

Üç küçük çocuk nemli bir saman yığınının yanında oturuyordu, en uzun boylu çocuğun kollarında küçük bir tazi yavrusu vardı. İnce battaniyeler omuzlarını sarıyordu, ayakları çıplaktı ve altın sarısı saçları birbirine uyuyordu.

Mavi pelerinli bir kadın çömelmiş, çocukları bir şişeden bir şeyler almaya çağırıyordu.

"Geride mi kalalım?" Jonas bunu bir soru, bir rica gibi sordu.

Kitabı göğsüme bastırarak başımı salladım. Prens kaotik uzun eve doğru döndüğünde, istemeden de olsa bileğinden tuttum. "Kendine iyi bak."

Dilinden hiçbir küçümseyici yorum çıkmadı, böyle bir anda şaka yapmaya degecek bir şey yoktu. Hafifçe başını sallayarak yanımdan ayrıldı, Von'dan bez bir maske aldı ve aceleyle uzun eve doğru ilerledi.

Ben biraz gergin bir şekilde çocuklara yaklaşırken Dorsan mesafeli ama sert bir duruş sergiledi. Kadın, küçük kıza cam şişenin içindeki şeyden bir yudum alması için ısrar ediyordu. Çocuk

Annesi için inliyordu ve sıska erkek kardeşi sanki kız kardeşini zehirlemeye niyetliymiş gibi kadına ters ters bakıyordu.

"Simli." Ağlayan çocuktan biraz daha büyük olan ikinci bir kız iri gözlerini kaldırarak beni işaret etti.

Kulağımdaki elf gümüşü halkalara dokundum. Dokkalfar gümüşü ay ışığına tepki veriyor ve değerli taşlar gibi parlıyordu. "Beğendin mi?"

Kızın kırmızı çerçeveli gözleri ve nemli yanakları vardı ama utangaç bir gülümsemeyle başını salladı.

Gençlere yardım etmeye çalışan kadının yanında diz çöktüm. Birkaç hızlı hareketle yüzüklerden birkaçını çıkardım ve açık avucumda tuttum. "Bence sana çok yakışacaklar."

Küçük olan hıçkırdı ve parıldayan gümüşe yaklaşırken kız kardeşinin hareketlerini takip etmeye cesaret etti.

Keten battaniyelerden birini ısırıp köşesini emdiğinde gülümsedim ama tereddütle ablasına katıldı ve yüzüklerin parıltısını izledi.

"Sen de bir tane ister misin?"

Büyük kız küçük bir nefes verdi ama başını salladı.

"O zaman seninle bir anlaşma yapalım." Kadına bir bakış attım. Küçüklere karşı zalimce davranmıyordu ve şişenin içindeki her neyse, küçükleri hastalıklara karşı koruyacak bir sihre sahip olduğundan şüpheleniyordum. "Bu tonik hepinizin güçlü kalmasına yardımcı olmak için burada."

Onay için ona baktığımda kadın aceleyle başını salladı.

Ben de gençlere gülümsedim. "Eğer kabul ederseniz, size elf gümüşünü nasıl kullanacağınızı göstereceğim. İçinde gecenin tanrılarından bir parça büyü olduğunu söylerler. Karanlıkta kendinizi yalnız hissettiğinizde, size yalnız olmadığınızı hatırlatarak her zaman ılık ılık parlayacaklar."

Tonikçi kadın yaklaştığında çocukların bakışlarında şüphe vardı. Biraz daha zorlamam ve avucumdaki ödöl hazinesine birkaç yüzük daha eklemem gerekti ama çok geçmeden her birinin karnında bir doz tonik vardı.

Burnumu çekmeye ve sessiz gözyaşları dökmeye devam ettim ama elf gümüşlerini kıvrımlı kulaklarına takmaya dikkat ettiğimde birkaç meraklı gülümseme belirdi. Kulak loblarında delik yoktu ama halkalardan bazılarını uzun çim bıçaklarıyla bilezik haline getirmeyi başardım ve yakında zincir veya sicimle geri dönme sözü verdim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kadın. "Bu, şiddetli hastalıkları engellemek için bir iksir. Ne olduğunu bilmediğimiz için elimizdeki en iyi önlem bu."

"Belirtileri neler?"

Kadın omzunun üzerinden baktı, vücudunu bir ürperti kapladı. "Çırpınma ve bağırma. Sayıklıyorlar. Acı içinde çığlık atıyorlar. Sanki bir şey onları içten dışa çürütüyor."

Solmakta olan adanın derin ormanlarında bir zihnin kudurmasına neden olabilecek toksinler vardı. Acaba Alver topraklarında da aynı şey var mıydı?

"Niklas bile bunu durduracak bir tonik bulamadı," diye devam etti kadın, "ve o öğleden öncesinden beri burada."

"Bu Niklas bir şifacı mı?"

"Bir Elixist, Falkyn loncasının lideri ve mesmer'ıyla çok zeki."

Falkyn loncası, kaçakçılar.

Uzun eve baktım. Uzaktan bağırışlar geliyordu. Halk içeriden bir şeyler getirip ateşe atmaya devam ediyordu. Bir kaçakçı, ama görünüşe göre alver klanları bu ev için umutları olarak ona güveniyorlardı.

"Meriba." Bir kadın bize doğru koştu, arkasında kucağında kundaklanmış bir çocuk tutan kızıl sakallı bir adam vardı.

Bakmamaya çalıştım ama kadının tuhaf gözleri vardı, yeşil gözleri neredeyse parlıyordu ve karanlık merkezi bir kedininki gibi kesilmişti.

"Leydi Tova."

Kadın omzundaki deri çantayı düzeltti. "Leydi Meri hakkında konuşmuştuk. Bard lorduna istediğin gibi hitap edebilirsin, o gösterişi sever ama ben sevmem. Kåre seninle kalabilir mi? Çocuk son zamanlarda ikimizden biri olmadan uyumuyor."

"Elbette." Meriba küçük çocuğu -sanırım- babasının kollarından aldı.

"Geri döneceğiz... döndüğümüzde." Kedi gözlü kadın uzun bir nefes boyunca beni inceledi, sonra uzun eve doğru koştu.

"Tova ve Lord Bard ile tanıştınız mı?" diye sordu kadın. "Kraliçe'nin kardeşlerinden biri."

Tanrılar, onlar kraliyet ailesinin bir parçasıydı.

"Tova kralın Kryv'lerinden biri. Ve bu çocuk"-Meriba uyuyan ve en fazla üç yaşlarında o l a n çocuğu zıplattı

-"en zeki hırsızdır. Gümüşünüzü bu ufaklıklar gibi alırdı."

Kıkırdadı ve küçük olanla birlikte çimlerin üzerine yerleşerek hafif bir halk ezgisi mırıldandı.

Diğer çocuklara doğru sürüklendim. Çocuk belli ki en büyükleriydi, belki sekiz yaşlarındaydı.

"Kız kardeşlerine bakarken cesur davrandın. Senin adın ne?"

"Pavva."

Masal kitabının kalın cildini açtım. "Kız kardeşlerin hikâyeleri sever mi Pavva?"

Sayfalara bir göz attı, elinin tersiyle burnunun altını sildi ve başını salladı.

"Sen okur musun?"

Çocuk yine başını salladı.

"Onlara sen mi okumak istersin, yoksa ben mi okuyayım?"

Pavva tereddüt etti, sonra beni işaret etti ve küçük kız kardeşlerinin yanına sokuldu.

En küçük kız yeni çim bileziğini havaya kaldırdı. "Wook, Pav."

Ağabeyi gülümsedi ve ucundaki pırıl pırıl parlayan gümüş yüzüğe dokundu, ardından kızın nemli battaniyesiyle yanına sokulmasına izin verdi.

Minikler birbirlerine sokulduktan sonra ilk masalı okumaya başladım. Tanrıların ağacının dibinde üç Norn'a rastlayan fakir bir çiftçinin hikâyesi. Diğer ölümlülere onları nasıl bulacaklarını söylemesini engellemek için, Nornlar gezgine bir hediye sunmuşlar: Tanrıların son savaşına kadar tüm topraklara hükmetme, tüm gözlerin ona çevrilmesini sağlama fırsatı.

"Gezginin unuttuğu şey," dedim, ses tonumda alçak, ürkütücü bir tını vardı, "Nornlar genellikle tanrıların en hilekârlarıdır."

Küçükler ağlamayı unuttu, korkmayı unuttu. Üçü de daha da yaklaşmış, gözlerini merak bürümüşü.

"Ödülünün gerçekte ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?"

"Bir kral mı?"

"Bir tanrı mı?"

Başımı salladım. "O Nornlar, göklerde parıldayan bir yıldız olana kadar onun kaderini değiştirerek iplerini ördüler. Sözlerini tuttular; bütün gözler gece gökyüzünde onu seyretmek için döndü ve o tüm diyarların üzerindeydi. Bu hepimize bir derstir, asla kendi kaderimizi alt edebileceğimizi düşünmemeliyiz. Nornlar daha iyisini bildiklerini düşünenleri hoş karşılamazlar."

En küçük kız kıkırdayana kadar çenesini gıdıkladım.

Pavva bile gülümsedi.

"Ateş."

İrkildim ve etrafımda döndüm. Yorgun kocam beş adım ötemde duruyordu. Keten maskesi çenesinden çekilmişti, saçları terden nemlenmişti ve bakışlarında bir ağırlık vardı.

Küçükler prensi selamladı. Jonas onlara göz kırptı ama bir sonraki nefeste tekrar benimle yüzleşti.

"Pavva, okuma sırası sende."

Çocuk anlamış gibiydi ve kitabı elimden aldı, kız kardeşleriyle birlikte bir masala karar verene kadar çeşitli masalları karıştırdı.

Ortama sarıldım ve prensin yanına gittim. "Şimdi iyi mi?"

Jonas çenesini indirdi. "Hayır. İksirlerle uyutulmaya zorlandılar. Bu hastalık her neyse yayılmasını yavaşlatacak ama biz bir tedavi bulmadan önce uyanırlar mı bilmiyorum."

Bir avucum ağzımı kapattı, dünyalarının acının kıyısında sallandığını bilmeyen üç genç için kalbimde yeni bir sızı oluştu.

"Teodor ve Annetta'yı on yaşımdan beri tanıyorum."

"Özür dilerim." Hiç düşünmeden parmaklarımı onunkilere doladım ve sıktım. "Onurlu görünüyorlar ve tanrıların onlara şifa vermesi için dua ediyorum."

"Umarım haklısındır."

"Peki ya küçükler?"

Jonas korkutucu büyüyle kararmış gözlerini kaldırdı. "Annetta'nın kız kardeşi Furen eyaletinde, krallığın diğer ucundaki bir kasabada yaşıyor. Haber gönderildi ve öğleden sonra burada olacağından hiç şüphem yok. O ve kocası iyi insanlar; biz Teo ve Nettie'ye bakarken onlar da gençleri alacaklar."

Birbirimize aşık değildik ama prensi gözlerinde alaycı bakışlar olmadan gördüğümde göğsümde keskin bir acı hissettim. Bu acıyı ondan hafifletmek istiyordum ve bunu anlamıyordum.

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

Jonas zorla gülümsedi ve başparmağıyla çenemi eğdi. "Saraya dön ve biraz dinlen. Yapacak başka bir şey yok."

"Ben ... eğer sana yardım edebilirsem . . . Yardım etmek isterim."

"Cömertliğin çok etkileyici Ateş, ama hiçbir şey yok. Onları neyin kaçırdığını bilmiyoruz, bu yüzden öğrenene kadar buralara yaklaşmamamı istiyorum. Dorsan." Prens bana arkasını döndü. "Leydinizi saraya geri götürün lütfen."

Muhafızım tek kelime etmeden yanıma geldi.

Jonas uzun evin yakınındaki kalabalığa döndüğünde omuzlarımla karşılaşmasına izin verdim. Tonik taşıyan kadın bana hüzünlü bir gülümseme sundu, sanki bana hayali masallar okuyarak kıs kıs gülen gençlerle ilgileceğini söylüyordu.

İnsanlar sarayın kapılarına ve duvarlarına dağılmıştı. Meraklı personel ve arazide yaşayan halk, kendilerinden birine ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Dorsan, odama varana kadar bir eli kolumda, önümde ilerlemeye devam etti.

"Bu gece muhteşemdiniz Leydim."

"Pardon?"

Dorsan kaskatı ve dimdik duruyordu. "Elinizden geldiğince yardım etmek, genç tebaaya bile rahatlık sağlamak için yaptıklarınız bir liderin yapması gereken şeyler."

Kapımı kapattı ve beni şaşkınlık içinde bıraktı. Dokkalfar benim gölge elf tahtının varisi olduğumu asla kabul etmedi. Temkinli olmakla çok meşguldüler.

Kalbi kırık çocuklara bakmaktan başka bir şey yapmamış olmama rağmen ter içinde pelerini omuzlarımdan sıyırdım ve

Pencere. Aklımda yeni tanıştığım üç çocuk ve acısını gizlemeye çalışan ama büyüünün gölgeleri onu hep ele veren bir prens vardı.

Birkaç saat önce Jonas Eriksson'a görevimizden fazlasını yapmak istemediğimi söylemiştim. Müzakereden sonra söylediği gibi, kalpler bu anlaşmanın bir parçası değildi, ancak yine de endişenin ağırlığını hissetmekten kendimi alamadım. Orada daha ne kadar kalacak, bir evi temizleyecek, masum bir kadın ve erkeği ele geçiren o menfur hastalık yüzünden kendi sağlığını riske atacaktı?

Bedenimi yatağa geri tırmanmaya, yorganın altına girmeye ve gözlerimi kapatmaya zorladığımda uzakta bir şafak vakti yükseliyordu. Yanağımı kuştüyü yastığa bastırdığımda, kaba bir parşömen çizdiği tenime sürtündü.

Kalbim durdu. Üzerinde adımın yazılı olduğu, balmumuyla mühürlenmiş bir başka mektup yastığımın üzerine serilmişti. Odadan çıktığımda orada değildi.

Parmaklarım titreyerek mührü
yırttım. Her kelimede kanım
dondu.

*Bu gece ve şafakla birlikte gelecek olanlar için seni
suçlayacaklar. Seni buradan kurtarmanın ve tam olarak ne
olduğunu anlayanlara geri götürmenin tek yolu bu.
Düştüğünde beni ara.*

Bölüm 19

Sis Hırsızı

Dorsan'ın kapısını yumrukladım, tehdit elimde buruştu. Artık bu garip olayların sadece bir tesadüf olduğunu düşünmeye yer yoktu.

Yeminlerdeki mektup, katledilen güneş kanadı, Dorsan ve benim burada yalnız elfler olmadığımızı açıkça gösteriyordu.

Muhafızım kapıyı kırarak açtı, kılıcının yarısı kınında, tuniğinin bağı çözülmüştü. "Prenses, ne oldu?"

"Bu ilk garip not değil. Bundan ne anlamalıyım?" Parşömeni eline tutuşturduğumda Dorsan gözlerini kırıştırdı.

"Bu ilk değil mi?" Telaşla, yemin ve hediyein yazılı olduğu notu tekrarlardım. Dorsan'ın çenesi gerildi. "Bunu kral ve kraliçeye götürmelisin. Ben de size katılacağım."

Cübbemi üzerime geçirdim ve muhafızın peşinden koştum, sadece alt koridordaki tabloların çerçevelerini parlatan bir hizmetçiye kral ve kraliçeyi nerede bulabileceğimizi sormak için durakladım.

"Az önce döndüler. Ne yazık." Kadın başını salladı. "Prensler ve diğer bazı halkla birlikte yemek yemek için toplandılar. Aşçı Ylva geçirdikleri geceden sonra bunu talep etti."

Büyük salona doğru koşmaya başlamadan önce teşekkür etmek için duraksamadım, karnımdaki gerginliği açıklayamadığım bir korku vardı.

Kukuletalı ve koyu renk pelerinli iki adam kapıların yanında duruyordu, her zaman kraliyetten çok korkutucu görünen tuhaf saray muhafızları. Kapıdan salona doğru koşarken beni izlediler.

Kral ve kraliçe söz verdikleri gibi oradaydı, Jonas'ın annesi başını kralın omzuna yaslamıştı, gözleri kapalıydı.

Raum, Ash, kedi gözlü kadın ve kocası uzun banklarda oturuyorlardı. Geldiğimiz gün gördüğüm, parmaklarında rünler olan adam, Prens Sander'la birlikte garip bir kitabı karıştırıyordu.

Jonas, Von Grym'in yanında yerini aldı. Prens, bakışlarını masadan ayıramıyormuş gibi kaşlarını yumruklarına dayamıştı.

"Yemek yemeye mi geldin, aşkım?" Raum'un gümüş gözleri önce beni buldu, yemek odalarından gelen görevliler kapı aralığında etrafımda dolanırken.

Masanın ortasına ekmek ve peynir tepsileri, çilek tabakları ve bira şişeleri yerleştirmeye koyuldular. Her oturana, yanlarında tüten tenekeler için ot gibi görünen bir fincan verildi. Şüphesiz bir çeşit büyü çayı.

Raum konuştuktan sonra Jonas çenesini kaldırdı. "Skadi?"

Cevap vermedim. Dikkatimi tepsideki koyu renkli meyveler çekti. Dış kabukları sırla ıslatılmış gibi parlıyordu ama tepelerindeki tohum cepleri inci gibi beyazdı. Tatlı zehir.

Bu çalılar Natthaven ormanlarında yetiştirdi, meyveleri tatlıydı ve sarayda nefis kekler ve koyu şuruplar için kullanılırdı. Nadiren ve sadece uzman eller tatlı zehirle yemek pişirmeye **çalışırdı**, çünkü sapına, yapraklarına veya yeşilliğine dokunmak zihin için zehirliydi. Kurbanı durdurulamaz bir zehir haline getirirdi.

Lanet olsun. Kalpleri pes edene kadar şiddetli kasılmalara neden oluyordu.

Bir elf meyvesinin burada ne işi vardı?

"Nereden buldun bunları?" Zehirli meyveyi işaret ettim, sesim keskindi.

Yemek odasındaki kadın durakladı. "Onlar ayarlanmıştı, sabah yemeği için olduğunu sanıyordum."

Seni suçlayacaklar.

Düşüğünde beni ara. Tüm tanrılar, hayır.

Jonas şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve yanındaki ot tenekesine uzandı.

"Jonas! Dur!" Soğuk nem avuç içlerimi kapladı. Yakınlığımın sisleri avuçlarımdan şeffaf kurdeleler gibi akıyordu.

Oturanlardan birkaçı, karanlık prensin eşyalarını -otları, tabağının yanındaki içki borusunu, içinde buharlı su bulunan tenekeyi- sardığında geri sıçradı. Hepsi bir anda yok oldu.

Avuçlarımı yana savurdum ve bir karanlık bulutunun içinden, çaldığım her parça salonun taş zeminine çarptı.

Tabak ve yemek dağınıklığına doğru koştum. "Kanayan cehennemler."

"Ne oldu?" Jonas yanıma çömeldi, masadaki herkes onun arkasındaydı.

Parmaklarımı örtmek için cübbemi kullandım ve taze bir çay gibi görünmesi için ezilmiş yapraklı bitkilerden bazılarını çimdikledim. "Buna tatlı zehir deniyor. Natthaven'da yetişir ve ölümcüldür."

Koridorda birinin nefesi kesildi.

Jonas'ın çenesi büküldü. "Nereden biliyorsun?"

"I . . . Bana bir not geldi" -yüzümden kan çekildi- "biri bana düştüğünde orada olacaklarını söyledi. Tanrım, sanırım biri benim için geliyordu."

Dağınıklığı bir kenara bırakıp kapıya doğru koştum.

Sis.

"Skadi! Bekle." Jonas beni merdivenlerden yukarıya doğru takip etti.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak.

Ben durmadım. Odanın benim tarafım boştu. Gardıropta kimse yoktu, oturma odasının içinde beni alıp götürmek için bekleyen kimse yoktu.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Yatağın altına baktığımda Jonas yere eğildi.

"Bilmiyorum, ama ..." Pencereden dışarı baktığımda kelimeler kifayetsiz kaldı.

Orada, bahçelere açılan çiçeklerle kaplı kemerin yanına sıkışmış bir adam bir çitin yanına çömelmiş, ipe benzeyen bir şeyi çözüyordu. Yün bir örtünün altındaki yüzünü göremiyordum ama bahçıvanlardan biri gibi görünmüyordu.

"İşte." Camın arkasını işaret ettim. "Tanrım, işte orada."

Jonas işaret ettiğim yere baktı. Kemerindeki hançeri çıkardı ve kapıya doğru ilerledi.

"Hayır." Peşinden koştum. "Sana zarar verebilir."

Jonas kapı aralığında bana döndü. "Canını yakacak olan tek kişi o. Burada kal."

"Delirdin mi sen? Görmeye geliyorum-"

"Burada kalacaksın." Prens beni göğsüne çekerek irkiltti. "Onun kim olduğunu bilmiyorum ama senin arkadaşın değil ve sana yaklaşmayacak." Prens muhafızlarımla yüzleşti. "Anlaşıldı mı?"

Dorsan çenesini kaldırdı. "Evet, Majesteleri."

Yüzüme öfke doldu. "Boynunu tehlikeye atıp arkana yaslanıp izlememi talep edemezsin. Çekip gitme. Jonas Eriksson, dur. Lanet olsun sana!"

Prens merdivenlerden aşağıya doğru gözden kaybolurken itirazlarım tamamen göz ardı edildi. Takip etmeye çalıştığımda, Dorsan bir kolunu uzattı. "Prese katılıyorum. Kendini riske atma, yoksa seni güvende tutmaya çalışırken dikkati dağılırsa onu da riske atar."

"Buna ihtiyacı olacağını kim söylüyor? Bir kılıcı nasıl kaldıracağımı biliyorum," diye dişlerimi sıktım.

"Bugün değil leydim."

Dorsan önümde konumlandığında bir tıslama sesi çıkardım. "Sana zarar vererek ruhumu lekelemeseydim, seni karanlığın içinde yutardım, Nardin Hanesi'nden Dorsan!"

"Anlaşıldı." En ufak bir hareket bile etmedi.

Kapıyı çarpıp pencereye doğru koştum. Dikkatle, camı duyabileceğim kadar kırdım ama sabah esintisinin altında gün sessizdi.

Bir nefeste öfke yerini korkuya, sonra da biraz dehşete bıraktı.

Belirgin bir gölge gibi hareket ediyorlardı. Tek bir çit bile hışırdamadan, kapüşonlu bir adam -yapısından ve boyundan Von olduğunu anladım

-Saldırganın kaçmaya çalışabileceği patikaya görünmeden kaydı. Başka bir köşeden Sander ve masada kitap okuyan adam yaklaştılar, ikisi de yere çömelmişlerdi. Karanlık, kaldırım taşlarının üzerinde bulanık bir sel gibi yuvarlanıyordu ama onu kimin kontrol ettiğini bilmiyordum.

Jonas kemerli geçidin önünde belirdiğinde kalbim duracak gibi oldu.

Jonas'ın sesi alçak ve derindi, dikenli bir tehdit gibiydi. "Birini mi arıyorsun?"

İstilacı irkildi ama neredeyse hiç duraksamadan bacağındaki bıçağa uzandı ve bir sonraki nefeste Jonas'a doğru fırlattı. Prensime eğildi ve suikastçı yanından kaçmak için fırsat kolladı.

Fazla uzaklaşmadı.

Jonas'ın taşıdığı bıçak adamın peşinden uçtu ve saldırganın kalçasına saplandı. Adam acı içinde haykırdı ve tökezledi.

"Gidecek hiçbir yerin yok," dedi Jonas çığ bir nefretle, adamlarından daha fazlası bahçenin kenarlarında gözden kaybolduğunda.

Saldırgan kapüşonunu geriye attı. Saçları solgun ve ipeksiydi, kulakları keskin bir şekilde sivrilmişti.

Bir Ljosalfar elfiydi.

Odamın penceresine doğru döndü. "Seni hak etti! Affet beni. Hepimizi yok etmeden önce seni kurtarmaya çalıştım."

Alverler yaklaştı ama elf adam sevinçten delirmiş gibi sefil bir kahkaha attı ve ileri atıldı.

"Durdurun onu!" Jonas bağırdı ve adamın hızına yetişmeye çalıştı.

Çok çabuk bitti. Elf tüm gücüyle yan tarafında sivri, ferforje bir aplik bulunan bir sütuna doğru koştuğunda irkildi ve gözlerini sıktı. Sivri uçlar göğsünü ve boğazını delip geçerek ıslak, boğuk bir solukla ona saplandı.

Boğazının arkasına safra kaçtı. Sütunun taşlarından kan fışkırdı ve elf bedeni bir nefes için kasıldı, sonra bir nefes daha, ta ki hareketsiz kalana kadar.

Öldü.

Bölüm 20

Kabus Prens

ANNEM, dilinin üzerine bir parça kemik ezildiğinde ölünün son anılarını görebiliyordu.

Ölü elflerin anılarını okumak için gerçek bir neden yoktu -çoğumuz bunun için oradaydık- ama belki de annemin büyücüsünün onun ölümünden hemen önceki hareketlerini görmesi için yeterli olabilirdi.

Kraliçenin oturduğu bahçe bankının arkasında volta attım, gözleri kapalı, altındaki taş gibi hareketsizdi.

Bir süre sonra annem başını salladı. "İttifakı kabul etmiyor. Düşünceleri prensesin kendi klanına ait olduğunu tekrarlayıp duruyordu."

"Ne zamandır onu takip ediyor?"

"Yeminlerden beri. Saraya sızma şansı vermek için gecenin kaosuna neden oldu. Hepimizin çayında toksin vardı ve prensesi geri almak onun çarpık planıydı."

Niklas bitkisel referans kitabını kolunun altına sıkıştırdı ve parmaklarındaki rün dövmelerinin hemen altındaki her bir eklemine çıtlattı.

Elf bitkisinin siyah yapraklarıyla dolu cam şişeyi kaldırdı. "Bunu incelemek istiyorum. Bilmediğim bir zehir ama Teo ve Nettie için panzehirine ihtiyacımız var gibi görünüyor. Karınız bugün çok hızlı düşündü."

Skadi. Volta atmayı bıraktım. Bakışlarım odasının penceresine yöneldiğinde, saçlarının parlak gölgesi cam bölmeden geri çekildi.

Kötü, güzel, şaşırtıcı kadın.

Dün gece bana beni tanımak, beni önemsemek, beni istemek gibi bir arzusu olmadığını haykırmıştı. Sonra, küçük çocukların gözyaşlarını siliyor, onlara fae masalları okuyor, sonra da korktuğu büyüyle kıcımlı kurtarıyordu.

Şimdi, yine benimle konuşmak için çok az isteği varmış gibi görünüyordu. Elf öldükten sonra ona gitmiştim ama Dorsan ortaya çıktı ve adamın tanıdık bir yüz olan Ljosalfar olup olmadığını ya da prenses adına bir bilgisi olup olmadığını teyit edeceğini söyledi.

Birisi Skadi'ye ulaşmak için beni Öteki Dünya'ya göndermeye çalıştı.

Bu gerçek şiddetli bir panik yarattı ve sonraki her adıma hükmetti ve onu yanımda tutmak için bir bıçağa karşı durabileceğimi fark etmemi sağladı.

İşin korkutucu yanı, korkumun masum bir kadının iyiliğini düşünmekten çok daha derinlere uzanmasıydı. Bu korku daha karanlık ve acımasız bir şeye dönüştü; sevdiğim biri yoluma çıkarsa onu kırbaçlayabileceğimden korkana kadar, onun vücudundan kemikleri koparma dürtüsü beni ele geçirdi.

Çok az anlam ifade ediyordu, pervasızcaydı ve duygularım karşılık bulmadı.

"Jonas." Annem avucunu koluma dayadı. "Akıllı, sapkın bir inanca kapılmış bir adam gibiydi. Bu ittifakın geçici olduğuna tüm ruhuyla inanıyordu; tek istediği bunu hızlandırmaktı."

"Bir bağınaz." Sander sarayın duvarına yaslandı, yüzü sertleşmişti. "Ne bağırdığını duydun. Bunun elf halkını kurtarmak olduğunu sanıyordu."

Annem dağınık saç örgüsünün ucuyla oynadı. "Dokkalfar kralının bunu duymasını ve bunun nasıl olduğunu öğrenirse, sahip olduğunu düşündüğü tüm ittifakın sona erdiğini anlamasını sağlayacağım."

"Onu geri göndermeyeceğim." Yumruklarım iki yanımda kıvrıldı.

"Bunu ben mi söyledim?" Annem gözlerini kısmıştı. "Merak ettiğim şey, neden burada olduğun ve tüm bunlar hakkında *karınla* konuşmadığın?"

"Benimle konuşmak istemiyor." "Nereden biliyorsun?"

"Onun adına konuşması için Dorsan'ı gönderdi."

Annem dilini şaklattı ve başını salladı. "Çok yazık."

"Ne? Söyleyecek bir şeyin varsa Maj, söyle."

"Önemli değil." Annem yanımdan geçip açık girişe doğru yürüdü. "Seni hiç korkak biri olarak görmemiştim."

Ben herhangi bir itirazda bulunamadan kraliçe gitmişti.

Kaşlarımı çattım. Bu korkaklık değildi, onun arzularını yerine getiriyordum; elbette yapılacak en onurlu şey buydu. Yine de topuklarımın üzerinde döndüm ve kanadımızın girişine doğru ilerledim. Belki de bu çileden tamamen rahatsız olmadığını görmek akıllıca olurdu.

Boynumu kurtardığı için ona henüz teşekkür etmemiş olmamdan bahsetmiyorum bile.

Ben Skadi'nin kapısına gittiğimde Dorsan da tıpkı öncekiler gibi salona girdi. "Onunla konuşmam gerek."

"Sanmıyorum-"

"Affedersiniz." Korumayı itip kaktım. "Karımla konuşmam gerekiyor."

Doğruyu söylemek gerekirse, ben odaya girdiğimde adam pek itiraz etmedi. Ya muhafız bir prensin sözünü çiğneyebileceğini düşünmüyordu ya da benimle aynı fikirdeydi.

Skadi, yarım yamalak inşa edilmiş şöminesinin yanındaki sandalyelerden birine oturmuş, dizlerini göğsüne dayamış, gözleri boş ve altındaki halının ipliklerine dikilmişti. Yaklaştığımda oturduğu yerden kalktı ve aramızda lanet bir kalkan gibi sandalyenin etrafından dolandı.

"Her şey halledildi mi?" Parmaklarını sandalyenin arkasına geçirdi.

Koltuğun önünde durakladım. "Bu ittifakın halkınızın çöküşü olacağına ikna olduğuna inanıyoruz. Nedenini ya da sizi nereye götürmeyi planladığını bilmiyorum."

"Hafif elflerdendi," diye fısıldadı. "Tahmin etmek zor mu bilmiyorum."

"Bunun arkasında Prens Arion'un olduğuna inanıyor musun?" Skadi'nin ilk turda sefil prensi seçebileceği bir ittifak koşulu vardı. Bu, onu korkutup kollarına atmaya yönelik bir girişim olabilirdi.

"Şüpheli," dedi. "Prens aptalın teki ama bu bir savaş eylemi olur ve savaşta çok adam kaybetti. Bir başkasını getirecek kadar güçlü değil. Henüz."

Son sözünden zevk almadım. Yumruklarımı kıvrırken parmaklarım avuç içlerime battı. "O zaman bu herif kendi başına hareket etti."

"Bu mümkün. Birçok Ljosalfar Arion'a tapar. Onun hafife alındığını düşünebilirler." Skadi yatak odasına doğru bir adım attı. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Aramıza mesafe koymaya çalışıyordu.

"Beni kurtardın," dedim. "Sana teşekkür etmedim."

"Sanırım ödeştik." Skadi bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Neredeyse kardeşini öldürüyordum diye boğazımı kesmedin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve gerçekten söylemek istediğim kelimeleri ısırarak geri çektim. "Bunun senin için üzücü olduğunu biliyorum. İyi misin?"

Bir kırılmalı çatlağı, yerinde tutmaya çalıştığı maskeyi delip geçti. "Siz ve halkınız için üzgünüm. Yıkım beni bir lanet gibi takip ediyor. Benim burada olmam yüzünden üç küçük çocuk anne ve babalarını kaybedebilir."

"Skadi, bunu sen yapmadın."

"Onları zehirlemedim ama varlığım onlara acı verdi. Sen ve sevdiğin insanlar neredeyse ölüyordunuz."

"Ve sen hepimizi kurtardın." Daha da yaklaştım. "Skadi, senden korkmuyoruz."

"Yakınlığının gerçek tehlikelerini görmediniz."

"Ve sen de benimkilerin hiçbirini görmedin, başka bir ortak noktamız daha var, Karım."

Skadi tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verdi, dudaklarının kenarlarını zorlukla kıvrıran bir gülümseme.

Yanına gidip biraz teselli etmek istedim ama kendimi tuttum.

O piç bahçelerde görüldüğünden beri, Skadi'nin gözlerinde bir dehşet parıltısı parladığından beri, bunun bir daha asla geri dönmemesini sağlamaktan başka bir şey istemiyordum.

Göğsümde garip bir sahiplenme duygusu yanıyordu ama bunu açığa vurmayı reddettim. Ne anlamı olabilirdi ki? Daha bir gün önce bile duyguları açtı; beni görevimizin ötesinde tanımak istemiyordu.

İsteksiz bir adımla koridora döndüm. "Bugünün kraliyet cenaze ateşleriyle bitmediğine sevindim. Sizi dilediğinizi yapmanız için yalnız bırakacağım, sadece iyi olduğunuzdan emin olmak ve öğrendiklerimizi anlatmak istedim. Annetta ve Teodor için kendini suçlama. Her zaman olduğu gibi, bir şeye ihtiyacın olursa, uzakta değilim."

Mesafe muhtemelen en iyisiydi. Şimdiden ona karşı fazla savunmasız olmaya başlamıştım ve sorun da buydu. İlk defa bunu istedim.

Bölüm 21

Sis Hırsızı

JONAS SÖZÜNÜ TUTTU. Ljosalfar saldırısından sonraki günlerde prensi çok az gördüm. Sarayda kaldığına dair tek işaret, kapısının açılıp kapanma sesinden, onu araştırmaya cesaret edemediğim gizemli bir yere götüren taş merdivendeki adımlarından geliyordu.

Gecelerim, Jonas'ın tatlı zehir yapraklarını içmesini engellemek için büyük salona asla zamanında ulaşamadığım rüyalarla geçiyordu.

Her sabah ter içinde, nefes nefese uyanıyor, kocamın hayatta olduğundan emin olmak için kapısını yumruklamak için neredeyse doyumsuz bir istek duyuyordum.

Onun iyiliği için uzak durmak daha iyiydi. Ruhuma girmesine izin verdiklerim asla aynı şekilde çıkamadılar. Onları kendilerinden daha karanlık parçalara dönüştüren bir şey vardı.

Ve bazıları asla canlı çıkamadı.

Pencerenin yanında, bir kutu bitki çayını amaçsızca karıştırdım. Tüy kalemim parşömen üzerinde duraklamıştı. Büyükbabamdan saldırı hakkında henüz bir haber almamıştım, bu yüzden olayı anlatan bir mektuba başladım.

Prens ve halkının tatlı zehri yutmaya ne kadar yaklaştıklarını yazmaya çalıştığımda mürekkep lekeleniyor ve devam edemiyordum. Ve bugün güneş doğduğunda, yüzleşmeye cesaret edemediğim bir gerçeği itiraf ettim: Prens özlüyordum.

Kanıma kattığı sıcaklıktan oldukça keyif aldım, nasıl hissedeceğimi unutmadığımı hatırlattı. Küçümseyici bakışlarını, kurnaz sırıtişını özlüyordum. Ateş ismini aşırı kullanmasını bile özledim.

Kendi kendime uyguladığım sürgün sıkıcı ve iğrençti. Daha da kötüsü, kitap sandıklarımı henüz geri alamamıştım ve onları Natthaven'da kaybolmuş ya da geride kalmış olarak bırakmıştım.

Kişisel çantama koyduğum üç masal çoktan okunmuştu ve mektup yazmaktan başka yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Şimdi Jonas aklımı kurcalarken bunu bile yapamıyordum. Alnım masanın kenarına düştü. Tam bir aptaldım.

"Leydi Skadinia." Dorsan kapıyı çalmadan içeri girdi. "Bir ziyaretçiniz var."

Başımı masadan kaldırıp derime yapışan parşömene vurdum ve sandalyemde döndüm.

Yünlü bir elbise giymiş, saçlarını a r k a d a n bağlamış bir kadın da onu takip ederek odaya girdi. Dorsan'la yüzleşti ve titrek bir selam verdi. "Teşekkürler, iyi adamım."

Dorsan burnunu çekti, keskin yüz hatları çatıldı. Alver halkı onu da en az benim kadar şaşırtmıştı.

O gittikten sonra kadın bana döndü, dolgun dudaklarında çarpık bir sırıtış vardı. "Beni hatırladın mı?"

Başımı öne eğdim. Tanıdık geliyordu. "Leydi Frigg."

"Leydi mi?" Şaka yapar gibi bir ses çıkardı. "Ben leydi değilim. Frigg yeterli olacaktır. Kraliçenin emriyle geldim. Senin saraydan çıkmanı istiyor."

Boğazım düğümlendi.

"Aman Tanrım." Frigg ellerini kaldırdı. "Öyle demek istemedim. Demek istediğim, Mal burada çürüyüp gittiğinin tamamen farkında ve benden seni biraz hava alman, belki biraz güneş ışığı alman için gezdirmemi istedi. Yoksa siz gölge insanlar güneşi sevmiyor musunuz?"

"Kraliçe benden mi istedi?"

"Evet?" Frigg cevap vermesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi konuştu. "Sanırım senin için biraz endişelenmeye başladı. Peki, ışığa tahammül edebilir misiniz?"

"Güneş ışığını severiz," dedim. "Dokkalfar kandan ya da yapraklardan şifa çağırır ama bize gölge elf denmesinin sebebi bitki ve otlarımızın çoğunun ay ışığında çiçek açmasıdır. Çağırmanın en güçlü olduğu zamandır."

"İlginç. Sander daha önce böyle bir şeyden bahsetmişti."

"Prens Dokkalfar hakkında bir şeyler mi öğreniyor?"

"İnanın bana Prenses, savaştan beri elf kültürüne hayranlık duyuyor."

Prens Sander'in kin beslememesinden memnundum ama kardeşinin de aynı şeyi yapabileceği ve taleplerimi görmezden gelip, yalanları anlayıp odama dalabileceği umudundan vazgeçemiyordum. Muhtemelen ellerini tekrar tenime sürebilirdi.

Frigg başını kaşıdı. Gerçekten de çok güzeldi. Hasır şapkası olmadan, açık renk saçları dolgun ve dalgalıydı ve burnundaki birkaç çil dışında yüz hatları açık renkti.

Ellerini iki yanında salladı. "Kraliçe benden rica etti, çünkü hatırlarsan Maj'im sana bir elbise diktiriyordu. Hazır, bu yüzden Malin bunun Klockglas'ı biraz daha görmem için iyi bir fırsat olabileceğini düşündü."

Kanımda belirgin bir heyecan belirdi.

Frigg yüz hatlarımdaki değişimi görmüş olmalı ki sırtışı genişledi. "Yemin ederim, hiç katil elf görmedim."

Yutkundum. "O ufaklıklar nasıl?"

"Furen'deki teyzelerinin yanında. Besleniyorlar, giyiniyorlar ve anne ve babalarıyla olamadıkları için biraz üzgünler. Ama dirençliler. Nettie ve Teo'nun kaderi kötü Norn'ların elinde ne olursa olsun, küçüklere iyi bakılacak."

Suçluluk duygumu hafifletecek şekilde konuştu. Zihnimde böyle bir saldırıyı öngöremeyeceğimi biliyordum ama Pavva ve kız kardeşleri için hâlâ acımasız bir suçluluk duygusu hissediyordum.

Yatağımın kenarındaki tahta kutuya uzandım ve üç zincir çıkardım. "Bunları postalamama yardım edebilecek biri var mı acaba? Onlara biraz elf gümüşü verdim ve takabilmeleri için zincir göndereceğime söz verdim."

Frigg zincirleri ince kemerindeki küçük bir keseye yerleştirdi. "Ben halledeceğim. Gidelim mi?"

Ülkeyi öğrenmekte fayda vardı ve bu oda korkunç derecede sıkıcıydı.

"Evet." Zorla gülümsedim ve gardıroptan ince, şeffaf bir pelerin alıp omuzlarıma sardım. "Çürümeye başlıyorum."

"Seni takip mi ediyor?"

Bir kahkaha attım ve omzumun üzerinden baktım. Pazar yolunun sonunda, Dorsan hâlâ kollarının üzerinde saten bir cüppe, tüccar tezgâhlarına kuşkulu bakışlar atarak yürüyordu.

Frigg'in annesinde biraz sihir olmalıydı. Elbise göz kamaştırıcıydı. Herhangi bir durumda giyilebilecek kadar basitti ama ışık vurduğunda paramparça olmuş yıldızlardan yapılmış gibi görünüyordu. Bir kraliyet balosuna yakışırdı.

Tüccarlardan biri durup aval aval ona bakınca Dorsan durakladı, silah kemerine ve elindeki elbiseye baktı, sanki muhafızımın gözden uzakta saklı birkaç değerli eşyası daha olabilirmiş gibi.

"Bana göz kulak olmak onun görevi," dedim. "Görevi can sıkıcı."

Başımı eğip bir kremalı rulonun ucunu ısırırken gülümsemem genişledi. Bu tezgâh pazar yolundaki ilk duraktı ve Frigg bunun bölgenin en sevilen tatlılarından biri olduğunda ısrar ediyordu.

Dut dolgusu beni neredeyse zevkten ağılattığında üç tane daha almak için geri döndük. Başparmağımı yaladım ve parşömen ambalajını kemerimdeki saten bozuk para cüzdanına soktum.

Klockglas pazarı gürültülüydü ve deri, duman ve balık kokularıyla doluydu. Satıcılar eğri büğrü dükkânlarının pencerelerinden ya da üstü branda kaplı tekerlekli arabaların arkasından pazarlık yapıyorlardı.

Bıçaklar herkesi süslüyordu, küçük çocuklar bile silahlı ve vahşi bir şekilde koşturuyordu.

Kimin alver kimin ölümlü olduğunu tahmin etmeye çalıştım -kulakları aynıydı- ama bu imkansızdı.

Burada çoğunlukla altın tenleri, parlak gözleri ve titrek sesleriyle deniz fae'leri vardı. İnsanları yeryüzü diyarlarından Ever Krallığı'na taşıyabilenler yalnızca deniz fae'leri olduğu için, birçoğu farklı yeryüzü fae diyarlarında ikamet ediyordu.

Frigg kasabanın derinliklerine giden taş döşeli bir patikadan aşağı indi.

Evler küçük kulübelere ya da uzun evlerden oluşuyordu. Çoğunda cılız çitlerin ardında keçiler ya da domuzlar vardı. Bazıları küçük bahçeleri olan daha büyük mülklerdi.

Siyah granitten yapılmış bir totemin önünde durakladım. Bir hatıra totemi. İsimler taşta kazınmıştı ve en altta Kryv'in sözüyle çapraz bıçaklar vardı: *Sonuna kadar savaş.*

"Kendini dolandırıcı ilan edenlerden oluştuğu halde bu topraklar nasıl bu kadar sadık görünüyor?"

Frigg'in kafası karışmış gibi yüzü buruştu. "Çünkü kendimizi korumak için ahlaksızlığımıza ulaşmaya hazırız. Halkımız tehdit altında olursa iyiliği bir kenara bırakır ve en kötü türden insanlar oluruz."

Aynı anda hem korkutucu hem de güzeldi.

"Hadi gel." Frigg kolunu tekrar benimkiyle birleştirdi. "Hava kararmadan dönmeliyiz. Liman işçileri ve benzerleri tavernalarda taşkınlık yaparlar ve brän insanlara iyi özelliklerini unutturur."

Yol yamacın arka tarafını kesiyor, kıyıda görülmeyen daha fazla ağaçla kaplanıyordu. Yolun kenarları boyunca, kalın gövdeler devlerden oluşan bir balo salonu gibi kıvrılıp birbirine dolanıyordu. Kalın meşe yapraklı kollar, sadece birkaç soluk güneş ışığı huzmesini içeri alan bir gölgelik oluştuyordu.

Hava daha serin ve tazeydi, kıyıdaki ağır tuzlu rüzgârlardan ziyade nemli toprak ve yosun gibiydi.

Frigg, Klockglas'taki yaşam hakkında sohbet etti, çoğu insanın nasıl iyi ve onurlu olduğunu, kendilerine karşı gelinmediği sürece, o zaman öç almak için size karşı komplo kuracaklarını anlattı. "Kral ve kraliçe anlaşmazlıkların sonuçlarına diğer krallıklardan biraz daha farklı bakıyor."

"Nasıl farklı?"

"Eğer biri geçisinin kaybolduğunu ve başka bir evde bulunduğunu fark ederse, hırsız diye bağırıp komşusuna para cezası ya da ceza kesebilir. Ya da başka bir şekilde de halledilebilir."

"Ne gibi?"

Frigg'in gözlerinde karanlık bir pırıltı parladı. "Soyulan kişi ilk hırsıza karşı bir soygun düzenleyebilir. Soyulduğuna dair kanıt getir

Haksızlığa uğradınız ve eşyalarınızı faiziyle birlikte geri almakta özgürsünüz." "Yani?"

"Soyguncu sadece çalınan keçiyi değil, biraz penge parası veya birkaç tavuğu da götürse iyi olur. Öldürmeye izin yok, kan dökülmeyecek. Anahtar gizlilik. Eğer başarılı olursa, kraliyet ikinci hırsıza tüm ganimetin sahibi olduğunu belirten bir sancak verecektir."

Delilik gibi görünüyordu. "İlk hırsızı misilleme yapmaktan ne alıkoyacak?"

"Sancak." Frigg, Kara Saray'a giden arka yollara açılan küçük, ahşap bir kapıda durakladı. "Eğer ilk hırsız misilleme yapmayı seçerse bunu Kryv ve Kara Saray'ın onlara karşı kendi hamlelerini yapacağını bilerek yapar. Kimse kraliyet ailesine karşı gelmek istemez."

"Böyle yasaları nasıl bulmuşlar?"

"Sanırım kral ve kraliçeye göre, eğer hırsızlık yapacak kadar aptalsanız ve yakalanırsanız, başınıza gelecekleri hak etmiş olursunuz. Daha da aptalca davranıp hırsızlık yapar, yakalanır, sonra da karşılığında malını ve daha fazlasını alırsan, seni utanç verici bulurlar ve sana karşı dururlar."

"Peki işe yarıyor mu?"

Frigg başını salladı, yürürken patikanın kenarındaki devrilmiş bir kütüğün üzerinde dengede duruyordu. "Aslında burada çok az suç işleniyor. Kavgalar, elbette. Kendi babamın da aynı şeyi yaptığını duydun."

"Baban yakalanacak bir tipe benzemiyor."

Frigg'in avucu kalbine bastırdı. "Aman Tanrım, bunu söylemen çok hoş."

Gözleri samimiyetle yanıyordu, sanki onu öyle büyük bir övgüyle şaşkına çevirmiştim ki bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Ne tuhaf bir yerdi burası. Entrikalara daha büyük entrikalarla karşılık veriliyor ve en zekice hamleleri kimin yaptığına göre ev isimlerine onur kazandırılıyordu.

Bir virajı dönene kadar onun hızına yaklaştım ve kanım buza dönüştü. Frigg bile şaşkınlıktan bir nefes verdi.

Sarayın yamacında yer alan aşağı mahallelerin bazılarında dört adam yaya olarak yaklaştı. Gümüş gözlü Raum

dalgalı kızıl saçlı bir adamın yanında durmuş, alnında yara izi olan başka bir adamın elini tutuyordu.

Onlara pek aldırmış etmedim; ortadaki formun keskin, gölgeli bakışlarında kaybolmuştum.

Alver Kralı yolların birleştiği yerde durdu ve karanlık bakışlarıyla beni adeta içine çekti.

"Ah, merhaba." Raum el salladı. "Seni görmedim, ki bu hiç olmaz. Ben her şeyi görürüm."

"Profetik," diye fısıldadı Frigg, sanki kafa karışıklığımı hissetmiş gibi. "Yükseltilmiş duyular."

Tanrım, gerçekten bir şey görebiliyor muydu? Giysilerin içinden? Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Raum gülerek krala anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Kral öne doğru bir adım attı ve ellerinin arasında birkaç rulo parşömen kaydırıldı. Benden neredeyse iki baş daha uzun duruyordu, siyah saçları omuzlarından ayaklarına kadar kaplıydı ve koyu kestane rengi saçları yanlardan bağlıydı ama oğullarınıninki gibi biraz dağınıktı.

Ne söylemeliydim? Bir şey söylemeli miydim? Eğilmeli miydim? Elimi uzatmalı mıydım?

Üç adım ötemde durduğunda vücudumun yapabildiği tek şey lanet bir sinek kuşu gibi titremekti.

Bir şey söyle. Herhangi bir şey bu sessizlikten daha iyi olurdu.

Frigg yanıma bir adım daha yaklaştı. "Maj ona bir elbise yaptı."

Kral kadına baktı, yüz ifadesi değişmemişti. "Güzel." Sesi törpülenmişti, derin ve karanlıktı. Sesi azaldı ve tekrar beni incelemeye başladı. Elbette konuşmamı bekliyor olmalıydı.

"Çay içerek ölmemizi engellediğin için hepimiz sana teşekkür etmek istiyorduk. Yaptığımız onca kanlı şeyden sonra tanrıları selamlamak için korkunç derecede utanç verici bir yol olurdu," dedi Raum.

"Teşekküre gerek yok." Tanrım, sesim titredi. "Mesafeli olduğum için beni bağışlayın, ben Kendimi iyi hissetmiyorum."

Raum güldü ve kralın kolunu dürttü. "Daha çok Jonas'tan kaçıyor gibi."

Avuç içlerimi utançla karışık soğuk bir nem kapladı. Hayır, hayır, tanrılar, hayır.

Yakınlığım genellikle rahatsız olduğum zamanlarda ortaya çıkardı, sanki beni saklamak için sislerin arasına götürmek ister gibiydi. Bunu burada, kralın önünde göstermek bir tehdit olarak görülebilirdi.

Eteğimi sıkıca kavradım, soğuk büyüün kaybolmasını diledim. "Bu kadar devamsız olduğum için özür dilerim."

Kral bana doğru bir adım daha atarak avuçlarıma baktı. Karanlığı gördü mü? Tehdit mi edilmişti?

Çenesini tekrar kaldırdığında ifadesi daha yumuşaktı. "Hızlı düşündüğün için sana teşekkür ederim. Ailemi kurtardın."

Donakaldım. "Elbette efendim." "Size kötü davrandı mı?" "Pardon?"

"Oğlum. Sana kötü davrandı mı?"

"Hayır, Majesteleri."

Kral bir nefes yüzünü buruşturdu, sonra bir adım uzaklaştı. "Güzel."

Başka bir şey söylemeden patikadan aşağı, ana kasabaya doğru ilerledi.

"Isak." Kızıl saçlı, elini göğsüne götürerek yanımda durakladı. "Sonunda seninle tanışmak güzel." Kekelemesi ağırdı ama kendinden emin bir şekilde konuştu ve diğer adamı işaret etti. "Fiske. Kocam."

Fiske başıyla selam verdi.

Gülümsediğimi sandım ama aslında hâlâ Alver Kralı'yla olan bu tuhaf etkileşimin etkisindeydim.

Fiske ve Isak kralı takip ettikten sonra Raum eğildi, solgun gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. "Sakin ol Prenses. Sanırım korkularınız ortaya çıkıyor."

Göz kırparak diğerlerini takip etti.

Frigg kıs kıs güldü ve kolunu tekrar benimkinin içinden geçirdi. "Nefes al. Bir Kase bakışından kurtuldun."

"Doğruca bana baktığını sanmıştım."

"Oh, bir bakıma öyleydi. Merak etme, kralın gönlünü kazandın."

Avuç içlerimi yanaklarıma bastırdım, tenimdeki kızarıklığı yatıştırmayı umuyordum. "Onu kazanan ben miydim?"

"Hayır, sen onların elinden zehri aldığında oldu. Tam o anda, bunu kanıtlıyordu. Sana endişeli bir bakış attı,

Jonas'la olan mutluluğunuzu sordu. Tüm işaretler Kase'nin önemseydiğini gösteriyor. Sana bakışına bakılırsa, korkularından bir şeyler ona bir şeyler anlatmış olmalı."

"Korkularım mı?" Düşünceler çılgınca dönüyordu. Ne gibi korkularım vardı? Kraldan, Alvers'ten, kendi yakınlığımdan korkuyordum. Kalbim sıkıştı. Prensi ve ona yaklaşımdan nasıl korktuğumu düşündüm. "Onları gerçekten okuyabiliyor mu?"

"Onları hissediyor, tadına bakıyor, gerçekten bilmiyorum. Korkularımızı bize karşı kullanabilir ya da senin durumunda muhtemelen kalbini biraz okuyabilir. Ne de olsa gerçek korkularımızı kalbimizde saklarız."

Aman ne güzel.

"Hadi ama. Buradaki insanların seni hor görmesi konusunda bu kadar endişelenme. Biz hor görmüyoruz." Frigg kolumdan çekştirerek beni sarayın arka avlusuna doğru itti.

Saray duvarlarının içindeki koşturmadan gelen sesler patikadan aşağı süzülüyordu. Şaşırtıcı bir gündü. Kimsenin bana dikkatli bakmadığı, başka bir kadınla neredeyse arkadaşmışız gibi güldüğüm ve tüm bunlar olurken tetikte olmayı unuttuğum bir gündü.

Saklanmayı ve prensimden talep ettiğim mesafeyi korumayı unuttum.

"Jonas'la bir daha konuşacak mısınız?"

Sert bir yutkunmaya karşı öksürdüm ve Frigg'in bakışlarıyla karşılaştım. "Pardon?"

İçini çekti ve kapıların içinde durakladı. "Siz aptalların saldırıdan önce tartıştığınızı biliyoruz, ama senin lanet bir savaşçı bakire olman ve onun kışını kurtarmanla, aranızdaki havayı temizleyebileceğinizi düşünmüştüm, ama konuşmuyorsunuz. Anlayamıyorum. O benim sinir bozucu küçük kardeşim gibi ama Skadi, o tanıdığım en iyi adamlardan biri."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü yüzünde Klockglas'a ilk adımını attığında fark ettiğim bir ifade var. Ona öyle bakmıştın ve tahminimce şimdi de onu düşünüyorsun."

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Alver klanlarına atılmadan önce yüz ifadelerimi saklamakta oldukça becerikliydim."

Kıkırdadı. "Burada gerçeği ortaya çıkarmanın yolları var sanırım."

"Prense mesafeli durmamızın ve bu işi görevden öteye götürmememizin daha iyi olacağını söyledim."

"Tanrım, kulağa berbat geliyor."

İrkildim. Prens yakınımda değilken fark ettiğim iltihaplı bir yokluk vardı ve ona karşı tüm kalkan girişimlerime rağmen adamın ilk öpücükten itibaren pençelerini bana batırmayı nasıl başardığını anlamıyordum.

"O sadece benim isteğimi yerine getiriyor."

"O zaman isteğini değiştir." Frigg'in kaşları iki kez çatıldı. "O da en az senin kadar somurtuyor, bu yüzden Jonas'ın aradaki mesafeyi biraz açmaya fazlasıyla istekli olacağını söyleyebilirim."

Ya bunun hiçbir şey olması gerekmiyorsa? Prens bu soruyu saldırıdan önce sormuştu ve ben de reddetmişim. Kimse damarlarımdaki yakınlıktan daha derine bakmadı ama ya Jonas söylediklerinde ciddiye?

Risk vardı. Kalbimin bir parçasını bir başkasına emanet etmek asla almak istemediğim bir riskti. Bir daha asla.

İç çekerek bahçelere doğru ilerledim. "Haklı olabilirsin, ben-"

Sesim kesildi. Beni kanadımızın merdivenlerine götürecek olan kapının önünde, kâbus prensim sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu.

Yalnız değildi.

Başını eğmiş, elleri göğsünde, vücudu ona yakın bir kadın seçebiliyordum. Jonas kıpırdandı ve kadının parmaklarının utanmadan kemerine uzandığını fark ettim.

Tanrım. Mesafe istemiştim ama adamın sevgililerini herkesin görebileceği şekilde sergileyeceğini tahmin etmemiştim.

Kalbimdeki sızı beni arkadan yakaladı, hayal ettiğimden daha keskin ve erimiş bir mızrak gibi sıcaktı. Solmak, unutmak, ilgisizliğin soğukluğuna saklanmak istedim. Yakınlığım beni bir süreliğine koruyabilirdi ama en derin kayıtsızlık zalimce eylemler gerektiriyordu.

Ama başka yollar da vardı.

Frigg tepeye ulaşmadan ona doğru döndüm. "Aslında bir isteğim daha var, eğer istersen."

Başını eğdi. "Neymiş o?"

"Şu tavernalardan bahsetmiştin. Her zaman Alver eğlenceleri duyuyorum. Bana katılmak ister misin?"

"Bilmiyorum Prens." Frigg omzunun üzerinden baktı. "Bunu kocanızla birlikte yapmak en iyisi olabilir."

"Sen bilirsin." Onun yanına doğru sürüklendim. "Dorsan'a beni almasını söyleyeceğim. Bugün için teşekkür ederim, harikaydı."

"Şimdi bir dakika bekle." Tekrar kolumu tuttu. "Eğer brän içmeye kararlıysan ve prensi beklemeyeceksen, seninle gelmem gerekecek. Yanında sana göz kulak olacak bir Klockglas yerlisi olmadan o birayı içmek aptalca bir seçim olur. Eğlenceden hoşlanan bir kadın olarak, bunun pervasızca bir fikir olduğunu düşündüğümü söylemeliyim."

Bölüm 22

Kabus Prens

HER YERDE KAN VARDI. Sıcak ve kokuşmuş, aşçılık personelinin birden fazla üyesi daha temiz hava solumak için odaları terk etmek zorunda kaldı.

Bir alver olarak, kanımdaki mesmerin iğrenç kokusuna oldukça alışkındım, ama bazıları bunu asla hazmedemiyor gibiydi.

Bunun için zamanım yoktu. Üst odada hâlâ yapılması gereken işler vardı. Sander ve Von yukarıdaydı ama ben her lanet adımın bir parçası olmak zorundaydım ve nedenini anlamak için bu düşünceleri geri çekmek istemiyordum.

Mavi gözlerinin dayanılmaz düşünceleri ve zihni ona saklanmasını söylemeden önce dokunuşuma eğilme şekli, raflardan birini şekillendirirken zihnimin dolaşmasına neden olmuştu.

Kadın tam bir işkenceydi.

Ortak dokunuşlarımız, öpüşmelerimiz bir sirenin çağrısıydı ve karımla daha fazlasını yaşama arzusundan kaçamıyordum. Ama kader acımasızdı ve beni görme riskini almaktansa odasına kapanmayı tercih ediyordu.

Saldırıdan beri ruh halim ekşi ve sefil bir hal almıştı. Bir yanım Sander'ın rafı, homurdanan kıcımlı odadan çıkarmak için bilerek sallayıp sallamadığını merak ediyordu.

Parmağımdaki kesik ölümcül bir yaraymış gibi kanıyordu ama Ylva'nın, doğrama bıçaklarını fazla gevşeten personel için yemek odasında bulundurduğu macunlarla yavaş yavaş pıhtılaşıyordu.

Elleri sırtımda geziniyordu. Nazik, kadınsı. Derim daha derin bir kızgınlıkla kalktı ve göğsümde iltihaplandı.

"Şimdi iyi misiniz, Prens Jonas?"

"İyiyim." Kanlı bandajı elimin etrafında daha da sıktım. "İşte." Runi adında başka bir kadın elinde yeni bir Keten. Bir elini burnunun üzerinde tutarak kokuyu engelledi. "Ylva

taze tutmanı talep ediyor. Tartışmaktan daha iyisini biliyorsun ve bence kokuşmuşluğunla seni mutfağından çıkarmaya çalışıyor."

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve temiz bandajı alarak yırtık etimdeki eskiyi sıyırdım. Runi yeterince hoş biriydi. Bir keresinde ahırda birbirimizden biraz zevk almıştık ama geçirdiğimiz zamanın daha derin bir şey olduğu yanılsamasına kapılmamıştı.

Sorun Runi değildi.

Sarayın kadrosunda yeni olan Oldun, geri adım atmayacaktı.

Ben nereye gidersem Oldun da oraya giderdi. "Sana yardım etmeme izin ver."

Kendimi geri çektim. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Oldun elimle ilgileniyormuş gibi yaparak ricamı görmezden geldi ve o anı bana doğru bastırmak için kullandı. Gözleri büyük ve arzudan pusluydu. Bir zamanlar bundan zevk alabilirdim, onu ikimizin de şehvete teslim olacağı bir yere götürebilirdim.

Şimdi, onu istemeyen bir kadını düşüncelerimden atamıyordum.

Ben.

Dikkatle onu geri ittim. "Hepinize teşekkürler hanımlar. Sanırım ben Şimdi dönmek iyi olur."

Oldun's parmak uçları oyalandı çok uzunüzlerinde benim sarılmış avuç içi, kokudan rahatsız olmadı. "Arkadaş ister misin?"

"Hayır." Ses tonum amaçladığımdan daha sert çıktı. "Anlamıyorum."

"Buradan misafirim olmadan ayrılmayı planlıyorum. Bu daha mı iyi?" Tanrım, tam bir pisliktim.

"Seni memnun etmiyor muyum?" Oldun'un gözleri genişti, neredeyse incinmişti. Benim homurdanmam onun suçu değildi. İçimi çektim. "Yemin ettim." Oldun avucuyla bir kahkahayı gizledi. Runi bile kıs kıs güldü.

"Bağışlayın beni, Prens Jonas." Kadın yine kolumu tuttu. "Ama hepimiz koşulları biliyoruz. Bu tipik bir yemin değil."

"Öyle mi? Ben bir eş almadım mı? Sizin orada olduğunuzu sanmıyorum ama ben oradaydım ve herkesin ettiği yeminleri hatırlıyorum."

Oldun başını eğdi ve bana kızgın bir çocukmuşum gibi baktı. "Elfle konuşulmayacağını herkes bilir. Odasından çıkmıyor."

"Sanırım anlamadığın şeyler hakkında konuşuyorsun."

"Oldun." Runi diğerk kadına ulaşmaya çalıştı. "Bırak onu." "Bir koca olmaya çalışmanız takdire şayan." Oldun çekmedi uzaklaştı, hatta bir adım daha yaklaştı. "Eminim yalnız kalmışsındır." Kemerimin ön kısmına dokunmaya cüret etti.

Bileğini kavradım ve elini hızlıca kenara çektim. "Bir daha ellerini üzerime koyma."

"Kim yapar o zaman?" Oldun alt dudağını ısırđı. "Elbette elf değıl, nasıl olduğunu hepimiz duyduk ve yatağında sana katılmamakla aptallık ediyor."

Mesmer gözlerimi bulandırdı. Oldun'un yüz hatlarını sarartan korkudan biraz zevk aldım. "Karım hakkında kötü konuşma."

"Jonas. Tanrılar, işte buradasın. Sen de neyin nesisin? . ." Von'un sesi soluklaştı ama yemek odalarına doğru ilerledi ve Oldun'la aramda bir kol kesti, bana doğru bir bakış fırlattı. "Geri çekil."

Dişlerimi gösterdim ama karanlığın bulanıklığı gözlerimden kaybolana kadar gözlerimi kırptım. Etraflarından dolandım ve üst koridordaki yarı inşa edilmiş odada kapıyı arkamdan çarpana kadar kimseyle selamlaşmaya çalışmadım.

Sander yere oturmuş, bacaklarını uzatmış, kucağında elf bitkileri ve şıfalı otlarla ilgili bir kitap açmıştı. "Neyin var senin?"

"Görünüşe göre yemek odalarındaki kadınlardan biri yatağında hakkı olduğunu düşünüyordu ve olmadığını söylediğimde bana inanmadı."

"Hmm." Kardeşim başını sayfalardan kaldırmadı. "Yapabilirdin."

"Ne yapabilirdim?"

"Onunla birlikte dönebilirdin. Onu kadınları yatırdığın yere götürebilirdin. Natthaven'da kimse sana karşı konuşamazdı."

Elim bir tahta kazıyıcının sapında gezinirken durdum. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Skadi'yle birlikte barış getirmeye yemin ettin, değıl mı? Savaştan korkuyorsun, içini kemiriyor, rüyalarına giriyor."

"Kapa çeneni kardeşim." Aleti aldım ve şimdiye kadar bitmiş olması gereken lanet rafa geri döndüm.

Sander kıkırdadı, sayfaları tokatlayarak kapattı. "Bu yüzden yemin etmedin mi? Deniz ve toprak diyarlarını güvende tutmak için yaptığın o büyüden ziyade, savaş ve muharebe korkusu seni prensesle yemin etmeye itti."

"Bunun ne önemi var?"

"Bu nedenin hiçbir yerinde hayatını yaşadığın gibi yaşamaman gerektiği yazmıyor." Uzun bir nefes verdi. "Yani, o kadınla gidebilirdin."

Kitabı elinden çekip aldım, sırtını ona doğrultmak için kullandım. "Bana karıma ihanet etmemi söylemeyi bırak. Sana ne oldu böyle?"

"Bu bir ihanet mi? Görüşmeleriniz sadakatten bahsetmiyor, aşktan bahsetmiyor." Sander kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tabii bu parçalar senin için oldukça önemli hale gelmediyse."

Öfkeli bir nefesle yüzeydeki talaşları üfledim. "Neden biraz daha açık konuşmuyorsun? Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Onu önemsemek istiyorsun; bence zaten önemsiyorsun. Sanırım onunla ilgili bir şeyler sana hitap ediyor."

"Bence yanılıyorsun." Karıma bu şekilde değer veremezdim. "İlk geldiğimizde ona başka sevgilim olmayacağını söyledim. Ona söz verdim."

"Peki o ne dedi?"

"Bana inanmadığını söyledi."

Sander tereddüt etti. "Jo, neden hiç kimseyi sevmek istemedin?"

"Ben çok seviyorum."

"Ne demek istediğini biliyorsun. Hiçbir zaman yemin etmek istemedin." "Koşullar değişti."

"Biliyorum," dedi. "Şimdi yemin ettin ve umursamadığını iddia ettiğin karın seninle konuşmadığı için perişan görünüyorsun."

"Sinir bozucu, hepsi bu." Pantolonumdaki tozları temizledim. "Dostça davranabileceğimizi umuyordum."

"Neden değilsiniz?"

"Çünkü o istemiyor!" Nabzımı sakinleştirmek için gözlerimi kapattım. "Bana bunu bir görevden öteye götürmek istemediğini söyledi. Beni tanımak istemiyor."

"Geçen geceki tartışma bu muydu?"

"Evet, onun arzusunu yerine getirmeye çalışıyorum ama ..."
Sözcüklerin ölmesine izin verdim. Dilimde keskin ve ekşimişlerdi.

"Ama sen farklı şekilde istiyorsun?"

Tıraş makinesini bıraktım ve başparmağımı bandajdaki kanlı bir noktaya sürttüm. "Bilmiyorum. Tanrım, berbat biri. Berbat. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Sanırım bana lanet bir büyü yaptı."

Sander sırıttı. "Sanırım sonbaharın başında böyle hissediyorsun, seni piç kurusu."

Bunu bir yanıtla onurlandırmadım. Sander üstelemedi, sadece kitabını yeniden eline aldı. Bir süre sonra Von geri döndü.

"Sanırım Oldun'u iyice kızdırdın." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ah, Oldun." Sander başını salladı. "Yemin töreninden sonra seninle ilk yatan kişi olmak için bahse girdiğini duydum."

İçimde öfke birikti. Ben bir fetihten başka bir şey değildim ve bunca zamandır bunun benim için kabul edilebilir olmasından nefret ediyordum. Bir yeminin, yeni bir durumun, Skadi'yle bunu asla istemediğimi fark etmeme neden olması tuhaftı.

Eğer benden daha fazlasını isterse, bunun bir önemi yokmuş, sadece bir bedenden ibaretmiş gibi hissetmesini asla istemedim.

Tanrım, bu kanayan kadın bana ne yapıyordu?

"Seni üzen ne?" Von'un ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. "Seni hiç bu kadar mesmer çizerken görmemiştim."

"Skadi'ye hakaret etti."

"Bilmeliydim." Von eline bir bez aldı ve rafların diğer duvarının kenarlarını boyamayı bitirmek için yerleşti. "O zaman biraz daha mantıklı."

"Başlama yine. Sander çoktan denedi."

"Neyi denedi? Karına aşık olduğunu söylemeyi mi?" Sander ve Von kendi aptallıklarına güldüler.

"İkiniz de aptalsınız."

Etrafımız tahta ve toz kokusuyla çevriliyken ne kadar sessiz kaldığımızdan emin değildim ama alt koridorlardan bir ses yükseldiğinde omurgam ağrıyordu ve muhtemelen yeni bir bandaja ihtiyacım olacaktı.

"Bu mu ..." Aletlerimi bıraktım ve aceleyle merdivenlerden odamıza doğru indim. "Dorsan?"

Elf muhafız, bir fae masalından fırlamış bir şövalyeye benziyordu, yumruğu kapımdaydı. Bir kuzgunun kanadının parıltısı gibi parlayan çizmeler, omuzlarında kürklü bir pelerin, kolalı ve sert bir tunik.

"Bağışlayın beni, Majesteleri." Elini bıraktı ve omuzlarını bana doğru dikleştirdi. "Leydi Frigg tarafından sizi almaya gönderildim."

"Sorun nedir?"

Dorsan irkildi, mermer etinde bir çatlak oluştu. "Prenses Skadinia ile ilgili."

"Anlamıştım dostum. Nerede o?"

Elf sesini alçalttı. "Tavernalarınızdan birinde bir karışıklık var. Leydim alver şarabıyla tanıştı ve korkarım bu şarabı pek sevmedi."

"Skadi'nin tavernası mı vardı?"

"Bu ideal değil." Von arkamdan homurdandı. Onun ve kardeşimin beni takip ettiğini fark etmemiştim.

"Evet." Dorsan'ın sesi sabit ve düzdü ama parlak gözleri hoşnutsuzluğunu ele veriyordu. "Gördüğünüz gibi, Leydi Frigg onu kasabalardan geçirdikten sonra Leydim neden saraya dönmek istemediğini itiraf etti. Görünüşe göre sizi metresinizle birlikte gördüğünde oldukça duygusallaşmış -kendisi için garip-. Şimdi, hem Natthaven hem de eviniz için utançtan kaçınmak için, umarım siz-"

"Metresim mi?" *Lanet olsun.* Skadi muhtemelen Oldun'un bana dokunduğunu gördü. Avuç içlerimin topuklarını gözlerime gömdüm. "Benim bir metresim yok, seni sersem ve o hiçbir ev için utanç kaynağı değil. Bana hangi tavernada olduğunu göster. Şimdi."

Bölüm 23

Sis Hırsızı

BRÄN OLDUKÇA İĞRENÇTİ.

İçmeden duramadım. Göğsümdeki ağrıyı yakıp Jonas'ın başkalarıyla olan anılarını sıyırdıktan sonra boynuz üstüne boynuz döktüm.

Zihnimin bulanıklığında bir yerlerde bunun benim suçum olduğunu biliyordum. Güldüm ve boynuzumu geri çektim. Acı her zaman kendi ellerimden geliyordu gibiydi.

Taverna hareketliydi. Bir köşede ham deriden davullar çalınıyor, bir skald taburenin üzerinde durmuş kalabalığa hayali hikâyeler anlatıyordu. Çıtılar ter ve safra kokuyordu ama duyularımın çoğu güzel, *güzel*, iğrenç brän yüzünden körelmişti.

"Prenses, sanırım bu kadar yeter." Frigg üçüncü kez boynuzu parmaklarımdan çekip almaya çalıştı.

"Klosh'un tadını çıkarmamı istediğini sanıyordum. . . Klockglas." Kıs kıs güldüm ve içkiyi dudaklarıma götürmeye çalıştım.

Lanet olası Frigg beni yakaladı ve ikinci elimi bıraktığımda boynuzu kaptı.

"Bak, bu her neyse çözmek için burada değilim" -Frigg beni işaret etti- "ama bence Kara Saray'a dönüp uyuduktan sonra Jonas'la konuşursan kendini daha iyi hissedebilirsin."

Dudaklarımı üfledim, davullar farklı bir melodiye büründüğünde ayağa kalktım. "Onunla konuşmak istemiyorum."

"Skadi, nereye gidiyorsun ... bekle, *Skadi*."

Küçük köşemizden dönüp her türden adamla dolu uzun, ağır meşe masaya yaklaştığımda Frigg tısladı - vahşi ve yabani, uzun ve zayıf, bazıları kemerlerinde bıçaklarla, diğerleri keskin, yakışıklı yüz hatlarıyla.

Jonas'ın yüzündeki güçlü açılara sahip değillerdi ama iş görürlerdi.

İki adamın omuzları arasına sokuldum ve avucumu masaya vurdum. "Merhaba, Alver klanları." Sırıttım. "Hiç bir elfle tanıştınız mı?"

Birkaç gümbürtü masadan aşağı yuvarlandı.

"Hayır, tatlım. Tanıştığımı söyleyemem." Üç koltuk aşağıda, sakalları kalbine kadar inen bir adam göz kırptı. Yeterince yakışıklıydı ama gözlerinde prensiminkinden daha doğal bir vahşet vardı.

Kollarımda bir ürperti dans etti. Geri çekilmem akıllıca olurdu.

Onun yerine, parmak uçlarımı omuzlarında gezdirerek masadan aşağı indim. "Şimdi... şimdi sahipsin."

"Saraya geri getirdikleri prenses sen misin?"

Homurdandım ve içki borusundan bir yudum aldım. "Küçük bir evcil hayvan."

"Hmm. Prensimizden memnun değil misin, tatlım? Yoksa yatak çok mu kalabalık?" Eli belime doğru kaydı.

Geri çekilme dürtüsü tökezlememe neden oldu. Geri çekilmemi sarhoş adımları olarak algıladı. Göğsüne yaslanıp onu içime çekebildim. Tamamen yanlıştır. Yanlış kokuyordu. Ter ve bira, deri ve odun. Jonas'ın dumanı, sıcaklığı ve orman çamı değil.

"Gitsem iyi olacak."

"Ah, gitme." Beni masaya geri çekti. "Dediğin gibi, daha önce hiç elf görmedik. Müzik parlak, sen güzelsin, bize bir elf dansı göster."

Adımlarımı takip edemedim masanın tepesindeydim. Alkışlar ve tezahüratlar elf prensesi için haykırıyordu. Davullar kafatasımda kan gibi gümbürdüyordu.

"Skadinia." Frigg iterek geçmeye çalıştı. Adamların çoğu şimdi ayaktaydı ve onu omuzlayarak dışarı çıkardılar.

Benim için tezahürat yaptılar. Benim için. Şu anda karanlığın yarattığı değildim, savaşlarda kullanılan bir silah değildim. Ljosalfar'ın elf ve fae'lere karşı kullanma arzusu değildim.

Şimdilik, arzulandığımı
hissediyordum. "Bir
dans var."

Bunu daha fazla uğultu ve çığlık izledi, karınlarında çok fazla brän olan erkekler onlara göstermem için tezahürat yaptılar. Eteğim kabarak bir kez döndüm.

"Göster bize, tatlım." Kaba adam yine bağırdı.

Zorla sıırttım ve savařları, dūřmanları ve eski niřanları dūřūncelerimden uzaklařtırdım.

Elf dansları zarıftı, davulların ve tokmakların hızlı melodisiyle boy ölçūřemezdi ama yine de bir elimle elbisemin eteğini tutarak ayak parmaklarımın üzerine kalktım.

Daldım ve döndüm, kollarımı sanki bir eş beni masaya doğru götürüyormuş gibi açtım. Acı hâlâ oradaydı, hafiflemişti elbette ama yine de kalbimi sızlatan sıcak bir sızı vardı. Jonas'ı o kadınla birlikte görmek göğsüme bir darbe gibi indi. Acımasız ve şiddetliydi, nefes alamıyordum.

Sorun hissetmekti.

Savaşların sonunda, onun bir şeytan olduğunu dūřündüm. Sonra aramızda kan dökölmeden, yakınlığımın ruhumu uyuşturan solgunluğu olmadan konuştuk. Çıldırtıcı derecede güzeldi.

Yeminlerimiz, tanrılar, öpücük. Sanki kanımda bir ateş patlamıştı.

Daha hızlı döndüm, başım dönüyor, ayak parmaklarım kayıyordu.

Sonrasındaki ziyafet, beni soyup çıkarması, hiç zarar görüp görmediğimi, hatta kendi kadehlerinde kaybolup kaybolmadığımı öğrenmek istemesi. Doğruyu söylemek gerekirse, hatırladığından bile emin değildim.

Daha hızlı. Daha hızlı. Oda eğildi.

Benim odam. Ellerini bedenimde, ağzını etimde hissetmek iliklerime kadar işlemişti. Bir başkasını hiç bu kadar arzulamamıştım. Onun ağırlığını üzerimde hissetmek, kollarımın ve bacaklarımın birbirine dolanması, hiç beklemediğim bir arzuydu.

Daha hızlı. Daha hızlı.

Kolları beni ortamdan yakaladı, aniden durmamı sağladı ve beni masadan çekti.

Gözlerimi kırptım. Her duvar pus ve sisten oluşan bir girdaptı ama iki vahşi yeşil göz beni yerimde sabitledi.

Kıs kıs güldüm ve ona doğru eğildim. "Merhaba kocacığım. Giderek alverleşiyorum."

"Yazık. Ben seni olduğun gibi tercih ederim." Jonas, bira içen seyircilerimin protestoları ve iniltileri arasında beni belimden destekledi. "Eve dönme zamanı."

"Hayır." Zayıfça omzunu ittim. "Sanırım kalacağım."

Tavernanın karşısında, Sander, Von ve *-tanrılar-* Dorsan'ın arasında duran Frigg küçük tırnağını yutuyordu.

"Skadi." Jonas'ın sesi kulağıma geliyordu. "Biz gidiyoruz."

"Gitmek istemiyor, Prensım." Masadaki zalimlerden biri ayağa kalktı.

Jonas adama ters ters baktı. "Otur, Balki."

Balki yılmamıştı. O anki sersemliğimle bunu nasıl başardığını anlayamadım ama bir şekilde prensin etrafında dönerek beni göğsüne bastırdı.

"Tatlı kızın istediğini elde edememesi hiç adil değil. Benimle bir gece geçirmek istediğini söyledi. Bol bol yatak buluyorsunuz, Prens. Yeni prensesinizin de aynısını yapmasına izin verin derim."

Onun yatağını istemiyordum. Tanrım, kendi yatağımdan başka yatak istemiyordum. "Duyduğumuza göre, elf halkı bile onu kaçırmaya çalışmış.

geri dön."

Boğazım düğümlendi. Bu adamın bana dokunmasını istemiyordum. Elf suikastçının saldırısı hakkında öyle duygusuzca konuşuyordu ki, sanki beni geri alma girişimleri kraliyet hanedanını neredeyse katletmemişti.

"Dikkatli ol Balki," diye devam etti Jonas'ın karanlık sesi. "Tehlikeli bir çizgiyi aşıyorsun."

"Bu bir aşk maçı değil." Balki güldü. "Gururunun, tatlımızın Klockglas'ın sunduğu en iyi şeyleri almasına engel olmasına izin verme."

Zihnimde, hantal göğüsten uzaklaşmaya çalıştım ama uzuvlarımın doğru çalışıp çalışmadığından emin değildim.

Önemi yoktu. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde canının kollarından çekilip alındım ve Frigg'e teslim edildim. Benim için içtenlikle korkan bir arkadaş gibi bana sarıldı ama ben masanın yanındaki kargaşada kaybolmuştum.

İri yarı Balki dizlerinin üzerinde çığlık atıyordu.

Yüzünü kaplayan siyah, mürekkep gibi damarlar gözlerinden, burnundan ve boynundan aşağıya doğru iniyordu. Jonas bir elinde bıçakla adamın etrafında d ö n ü y o r d u ama yüzünü bana doğru çevirdiğinde güzel gözleri sonsuz siyah havuzlara dönüşmüştü.

Jonas Balki'nin arkasına geçti ve kolunu vahşinin boğazına dolayarak bıçağın ucunu adamın çenesinin altına bastırdı. "Tekrar söyle bana, Balki. O pis ellerini karıma sürmeye ne hakkın var sanıyorsun?"

"Hiç. Dur, lütfen."

Jonas hançerin ucunu Balki'nin yanağına dayayarak yavaşça yüzünde gezdirdi. "Ona bir daha dokunursan ne yapacağımı görüyor musun? Yaratıcı, sence de öyle değil mi? İç organların bu şekilde dökülmesiyle uzun süre yaşayabildiğini duydum."

"Jo." Sander uyardı.

Jonas gözlerini kırpıştırarak bakışlarındaki karanlığı temizledi. Diziyle Balki'yi tavernanın döşeme tahtalarına doğru itti ve üzerine çıktı, bunu yaparken çizmesinin kaburgalarına tekme attığından emin oldu.

Prens çömeldiğinde Balki'nin yüzündeki damarlar solmaya başlamıştı. "Karımı bir daha seninkiyle karıştırırsan seni öldürürüm. Anladın mı?"

Balki'nin tek yaptığı başını sallamak ve hızlıca bir *evef* mırıldanmak oldu.

Jonas hiçbir şey olmamış gibi beyaz bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü. "Gitme vakti Ateş."

"Hayır." Hâlâ sallanıyordum ama başımı salladım. "Yaptığın şeyden sonra mı? Neden-"

Dudaklarımdan bir çığlık yükseldi. Oda alt üst oldu. Ayaklarım havadaydı, yüzüm Jonas'ın küçük sırtına yaslanmıştı.

"Beni yere bırak." Yumruklarımı kalçalarına vurdum, lanet olası kasları sayesinde bunu hissettiğinden bile şüpheliydim. "Jonas Eriksson!"

"Tam adımı dudaklarınızdan duymak hoşuma gidiyor," diye karşılık verdi, kalabalığı iterek. "Ama korkarım çığlıklarınız daha sonraya kalacak."

Piç kurusu. Bağırılmış olabilirdim, emin değildim. Bu açıda başıma kan hücum ediyordu ve döşemelere zorlukla odaklanabiliyordum. Bir sonraki nefeste serin hava yanaklarıma çarptı. Jonas beni yere bırakmadı.

"Beni yere bırak." diye bağırdım ve kısa süre sonra pişman oldum. Dünyam bir kez daha eğildi ve başım gelgit gibi daha yavaş hareket etti. Ayaklarım soğuk kaldırım taşlarına değdiği anda düşmeye başladım.

Jonas beni belimden yakaladı ve göğsüne bastırdı.

Bu kadar yakından, alnındaki teri ve gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum.

"Sen dengesiz ve ... güzelsin." Sözcükler arasında tökezledim, bedenim onunkine gömüldü. "Sanırım bunun için senden nefret ediyorum."

"Benden nefret et o zaman." Jonas saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı. "Ama bunu güvenli bir şekilde odalarımızda yap."

Bizim odalarımızda. *Onun* odasında. Belki de yatağından, onun kollarından yeni çıkmıştı. Göğsüne doğru ittim.

"Hayır." Elini ittim. "Hayır. İstedığimi yapmakta özgür olduğumu sanıyordum. Yoksa sen istediğin kişiyle istediğini yaparken ben senin zincirlenmiş tutsağın mı olacağım?"

Jonas o kadar hızlı hareket etti ki, eli çenemi kavrayıp dudaklarımızı yakınlaştırdığında nefesim kesildi.

"Sen benim karımsın," diye nefes aldı ağızıma karşı, dudakları hafifçe kıvrılmıştı. "Eğer seni bağlamamı istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

Yer, denizdeki dalgalar gibi yuvarlandı.

"Sözünü tutmadın."

Kirli sakalının izi yanağımda gezindi. "Eğer sözümü tutmadıysam, beni istememenin ne önemi var?"

Görüşüm bulanıklaştı, bacaklarım kırılğan bir saman çöpü gibi ağırlığımı taşıyamaz hale geldi. Her nasılsa Jonas çöküşümü tahmin etmiş olmalıydı, çünkü dizlerim çöktüğünde kolları beni kucaklamak için oradaydı.

Yanağım kalbinin üzerine düştü, ritmin sabit tınısı sisin içinde bir ninni gibiydi.

"Önemli," dedim, nefessiz ve mesafeli, "çünkü seni istiyorum, ama beni asla gerçekten istemeyeceğini biliyorum."

Beyaz, sıcak bir acı başımın her yanını kapladı. Nemli ve soğuk bir şey alnımdan burnuma kadar kapladı, nane ve biberiye gibi kokuyordu. Bir gözümü kırdım. Yüzümde soluk bir çarşaf vardı ama çekip alamıyordum, ellerim binlerce taşla ağırlaşmış gibiydi.

Zihnim yavaş yavaş şuruplu pus ile dışarıdaki sabah kuşlarının cıvıltıları arasında gidip **g e l i y o r d u**. Yumuşak yorganlar ağır uzuvlarımı yastıkladı. Keşke kafatasımın gıcirtısını durdurabilseydim.

Ağır bir iniltiyle bir elimi yüzüme götürdüm ve keskin kokulu çarşafı sıyırdım. Tanrım, ne büyük bir hataydı. Gözlerime hançer saplanmış gibi ışıktan geri çekildim.

Biri kıkırdadı. "Brän hafife alınacak bir şey değildir. Bir yudumda dost, bir sonraki yudumda düşmandır."

Parmaklarımı açtım, hain güneş ışığına karşı gözlerimi kısarak yatağımın beş adım ötesinde bir sandalyede oturan bir kadın buldum. İnce, açık tenli ve çilli yanakları vardı. Canlı saçları bir omzunun üzerinden gevşekçe örülmüştü ve bana bir deniz fırtınasından önceki gün batımını hatırlatıyordu.

"Ekselansları." Başlık o kadar yumuşak çıkmıştı ki, konuştuğumdan bile emin değildim.

Jonas'ın annesi sıırttı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu sabah nasıl olduğunu sorardım ama Öteki Dünya'nın kapılarını açmaları için tanrılara yalvarmana az kaldığını açıkça görebiliyorum."

Kalbim tekledi. Tanrılar, hayır - dün geceki halimi görmüş müydü? Anlar bulanık bir hiçlikle sarılmıştı. Kahkahaları, davulları, ısırın içkinin berbat ekşi tadını hatırladım.

Güvenli

kollar.

Yosunlu

gözler.

Bir kalp atışı ninnisi.

Jonas.

Kahretsin, prens beni meyhaneden çıkarıp saraya götürmüştü, evinin, halkının, halkımın utancı olarak.

Öteki Dünya'nın beni yutmasından daha fazlasını istiyordum, sislerimin beni yutmasını, beni kaynaklandıkları boşluğa hapsetmesini istiyordum.

"İşte." Kraliçe Malin masanın üzerinden dumanı tüten teneke bir kupa aldı ve kurşuni ellerimden birini kupayı çevrelemesi için zorladı. "İç bunu. Bir saat içinde tekrar ayakta durabilecekmiş gibi hissedeceksin."

Yüzümü buruşturdum, kendimi yatakta kaymaya ve yatak başlığına yaslanmaya zorladım.

Tanrım, nasıl görünüyor olmalıydım. Saçlarım alnıma dökülmüş, yüzüme yapışmıştı. Şüphesiz dün gece gözlerime sürdüğüm sürme yanaklarıma bulaşmıştı. Duman ve bira tenimi lekelemişti.

Lanet kraliçe Şimdi de beceriksiz gelinini sağlığına kavuŐturuyordu.

Bir yudum aldım, o anda onu onurlandırabilmemin tek yolu buydu ve öksürdüm. Keskin otlar - maydanoz ve solucanotu, sarımsak ve tuz - boğazımın arkasında cüruf gibi bir Şeyin sarsıntısıyla kıvrıldı.

Kraliçenin sözüne sadık kalarak, güneş ışığının acısı çoktan sönmuŐtu.

Tenekeyi kucağıma aldım ve bulanık sıvıya baktım. "Affınıza sığınıyorum, Majesteleri. DavranıŐım evinizi utandırdı ve beni geri göndermek isterseniz sizi suçlamam-"

"Natthaven'a geri dönmüyorsun." Malin bir bacağını çaprazlamış, hâlâ sırtıyordu. "Ve kimseyi utandırmadın. Elfler edepli olmaya oldukça meylliler, değil mi?"

Bir, iki kez göz kırptım. "Evet. Görgü kuralları ve beklentiler her derste vardı."

"Eh, bu konuda oldukça kötüyüz. Açıķçası haftalardır dün geceki kadar gülmemiŐtim ve tanrım, son günlerdeki kasvetli ortamdan sonra buna ihtiyacımız vardı." Kraliçe kıs kıs güldü ve sandalyesine yığıldı. "Jonas eve geldi, yüzü kıpkırmızı, sen kollarındaydın, mırıldanıyor ve lanet boynunu yalamaya çalışıyordun."

Kusacaktım. "Özür dilerim leydim. Eğer uygunsuz davrandıysam-"

"Bunu tarif etmenin bir yolu da bu. Gerçekten gecemizi güzelleŐtirdi." Kraliçe odaya göz gezdirdi, hatta evden getirdiğim porselen bir vazoyu incelemek için masanın üzerinden aldı. "Frigg bize tavernaya neyin yol açtığını anlattı."

Kaşlarımı ovuşturdum. "Neden böyle bir tepki verdiğimi bilmiyorum."

"Oh, birkaç fikrim var." Malin vazoyu masaya geri koydu ve bana baktı. "Kesinlikle bir etki bıraktın. Sander ve Kase bu sabah Balki'yi tekrar kovalamak zorunda kaldılar. Kafasını toparladıktan sonra bile elf prensesi üzerinde hâlâ hak sahibi olduğunu düşünüyordu."

"Tanrılar aşkına."

"Burada bizden memnun olmadığını ve seni kendine almak istediğini düşünüyor gibiydi. Sanırım Sander hafızasını korkunç bir Şeye dönüŐtürmekte yeterince başarılı oldu, ama isterseniz hafızayı tamamen alabilirim."

Bir hafıza hırsızı. Bir yanımda böyle bir yakınlığa sahip olmanın mümkün olduğunu düşünmüyordu. Böyle bir büyüyle zalim olma potansiyeli, kraliçenin garip altın yeşili gözlerindeki eğlenceli ışıltıya uymuyordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Çenemi eğdim. "Bu benim seçimlerim yüzünden oldu, bu yüzden sonuçlarına katlanmalıyım."

Bu konuşmanın tamamı kafa karıştırıcıydı. Kraliçe Malin'i hayal kırıklığına uğratmış gibi görünen tek şey, kaos sırasında orada olmamasıydı.

"Dün gece Kral Eldirard'dan bir mektup aldık." Kraliçenin sırtışı soldu. "Klanınızın hafif elf prensinin suikastçıyla bir ilgisi olup olmadığını araştırmaları konusunda ısrar etti. Ayrıca Niklas'a Teo ve Nettie'ye yayılan zehirle mücadelede yardımcı olacak birkaç bitki de verdi."

Rahatlama nefesimi kesecek kadar keskindi. "Tanrılara şükürler olsun." "Teşekkür etmen gerekiyorsa et ama beni bu kadar rahat bıraktıkları için

Malin öfkeyle, "Başımdan beri böyle oldu," dedi. "Teodor ve Annetta olanları hak etmediler."

"Hak etmediler," dedim kısık bir sesle. "Bunun bana ulaşmak için yapılmış olmasından nefret ediyorum."

Kraliçe sanki bu fikri reddetmiş gibi elini salladı. "Zehri yemek odalarımıza yerleştirmek berbat bir dikkat dağıtmaydı ama o herifle ilgili beni kızdıran tek şey onu kendim öldürememiş olmam. Bu senin suçun değil." Malin, yüzeyine dört rün kazınmış gümüş bir yüzüğü orta parmağının etrafında döndürdü. "Eldirard şifalı bitkiler konusunda nazik davrandı ama bu ittifak tarihi olduğu için karşı çıkanlar olabileceğine inanıyor."

"Saray için daha fazla koruma teklif etmedi mi? Ben ... daha güçlü bir destek sunacağını düşünmüştüm."

"Kral büyücümüzden çok bahsetti ve onun elf güçlerine karşı çok güçlü olduğuna inanıyor gibiydi, sonra da sizin yeterince korunduğunuz konusunda ısrar etti."

Parmaklarımı yorganlara doladım, göğsümde bir acı hissettim. Dokkalfar'a destek teklif etmek bile ittifaka iyi niyetli bir davranış olurdu. Büyükbabam bu eylemi beklenen bir şey olarak görüyor gibiydi; Jonas'ı, ailesini öldürebilecek bir eylem.

Bir müttefikin vermesi gerektiğini düşündüğüm şekilde tepki vermedi ve bu muhtemelen yeni klanıma halkımıza pek güven vermeyecekti. "Tüm bunların evinize getirdiği sıkıntılar için üzgünüm."

"Bu duyacağım son özür." Malin ayağa kalktı ve elini koyu renk pantolonunun üzerinde gezdirdi. "Sorunları getiren siz değilsiniz ve umarım sizden uzak durmamıza gücenmemişsinizdir. Tüm bunlar olurken sana zaman tanımak istedik." Ellerini iki yana salladı. "Sarsıcı olduğunu biliyorum, ama hazırsan sarayda dolaşmaya başlayıp daha fazla insanla tanışacağını umuyorum."

"Dün kasabanın çoğunu gördüm."

"Bu bir başlangıç. Ama burada, bu odalarda saklanacağına inanıyorum. Biz ısırmayız." Kraliçe şakacı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Raum etraftayken hiçbir şey için söz veremem."

Göğsümden yumuşak bir kıkırdama yükseldi.

Malin bana "Çoğumuz haftada bir antrenman yaparız," dedi. "Bilirsiniz, kullanılmayan bazı mesmer ve agresyonu dışarı atmak için. Bugün yemekten sonra bunu yapmayı planlıyoruz. Umarım sen de bize katılırsın." Kapıya doğru ilerledi ama tenekeyi göstererek durakladı. "Hepsini iç. Yardımcı olacağına söz veriyorum."

Belki de hala beynimdeki brân'i suçlayabilirdim, çünkü bir sonraki soru ben onu durduramadan geldi. "Kraliçe Malin, neden bana karşı nazik davranıyorsunuz?"

"Ona güvenmiyor musun?"

"Samimi olduğunuzu hissediyorum." Ne kadar şüpheli olsam da, kraliçeyle yaptığım konuşma hayal kırıklığıyla dolu olması gerekirken hafif gelmişti. "Ama beni şaşırtan da bu."

"Sen benim oğlumun karısısın. Artık evimizin bir parçasısın, zalim olmamı ister misin?"

"Hayır." Parmaklarımı teneke bardağın yanına vurdum. "Ama yaptığım onca şeyden sonra-"

"Ne yaptın sen?" Malin gözlerini kıstı. "Evet, oğullarıma ve kraliçesini kızım olarak gördüğüm deniz fae'lerine karşı savaştın. Ama tüm bunlar senin hakkında bildiklerimin yanında sönük kalıyor - bir savaşta tek ailesini koruyan bir kadın, benimkini görmediğimiz bir saldırıdan kurtaran bir kadın."

Sessizlik bir fırtına gibi toplanmıştı, sıcak ve yapışkan, ciltte kalıntı bırakan türden. Malin yatağa döndü ve kenarına oturdu.

"Sander'la olanlar yüzünden senden nefret etmem gerektiğini düşünüyorsun. Oğlum neredeyse ölüyordu." Sesi kısıktı, acı içindeydi. "Bu hiçbir annenin yüzleşmemesi gereken bir gerçek. Hayatımız boyunca çok kişi kaybettik ama ben adamlarımı -ben onlara üçlü diyorum- kaybedemem." Kraliçe gülümsedi. "Öğrendiğimde çok öfkelen dim. Savaş istedim ve savaştan nefret ederim."

"Ne değişti?"

"Sander o gün bana gösterdi." Kraliçe başının yan tarafına vurdu.

"Onun hafızasını mı çaldın?"

"Hayır. Benim büyücüm alabilir ya da paylaşabilir. Benimle paylaştı." Kraliçe titreyen bir nefes verdi. "Tanrım, onun düşüşünü izlemek acı vericiydi ama Eldirard'ı koruduğunu görece kadar keskinim. Sander'a saplanan bıçak için özür dilediğini duydum ve çaresizlik dolu bir bakış gördüğümde tanırım. Orada olmak istemedim. Işık elfleri gibi değil."

Çenem çalıştı. "Savaşmak istemedim. Bir istila gibi hissettim."

"Ben biliyorum. Fae diyarlarındaki her krallık biliyor. Belki Sander hayatta kalmasaydı, bu konuşma farklı olurdu, ama savaşlar sona erdi ve hala iki oğluma da sahibim. Şimdi de sen varsın."

Sanki siyasi bir piyon değil de gerçekten evlerinin bir parçasıymışım gibi konuşuyordu.

Malin tekrar ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti. "Tonik sihrini gösterdiğinde -ki büyü dolu- aşağı gel ve bizimle dövüş. O hafıza senin küçük numaranı bıraktı. Herkes onu tekrar görmeyi çok merak ediyor."

Ağzımın kenarı seğirdi. "Herkesin beni görmek isteyeceğinden emin misin? Dün gece oğlunuzu utandırdım."

Malin güldü. "Ah, Skadi, neden Elixist toniklerinin bu kadar hazır olduğunu düşünüyorsun? Sizi temin ederim, Jonas taverna masalarında dans etmekten payına düşeni almıştır."

Bölüm 24

Kabus Prens

Kara Saray'ın eski avluları yumuşak çimenler ve dövüş alanları haline getirilmişti. Alanın dört bir yanına serpiştirilmiş iç saraydan insanlar, birkaç Kryv ve mesmer ya da kılıç maçlarıyla ağrıyan kaslarını çalıştırmaktan hoşlanan kasaba sakinleri vardı.

Amcam Bard, sırtını çimlere yapıştırdığımda homurdandı ve bir küfür savurdu, nefesleri ağırlaşmıştı, bıçak boğazındaydı. Kurtulmaya çalıştı ama koluma bağlı kalkan onu yenilgiye kilitledi.

Bard teslim olarak kollarını yana bıraktı. "Tanrılar, kabul ediyorum. Tabii birkaç parmağımı şıklatmama izin verilmezse."

İyileştiren bir Mediski alver'i olan Tova'ya yemin etmesi çok garipti. Bard da Ash gibi bir Rifter'dı. Arzu ederse omurgamı kırabilirdi.

"Sadece Kâre'ye kâbuslar görüp bir daha asla uyuyamaman için musallat olmamı istiyorsan."

"Vahşice, Jo. Genç ve masum kuzenine böyle bir şey yapar mısın?"

"Hayır. Henüz o kadar şeytani değilim." Bir avucumu onunkine kenetleyerek onu ayağa kaldırdım.

Uzun zamandır tuniklerimizi çıkarmıştık. Kir lekeleri ve yeşil otların izleri omuzlarımızı, sırtımızı ve göğsümüzü boyamıştı.

Annem, Niklas'ın karısı ve yalanların tadını alabilen bir Profetik olan Falkyn'lerden Junius Tjuv'un yanında duruyordu. Junie uzun, siyah örgülerini arkadan bağlamış ve koyu tenindeki sıcaklığın üzerine bir havlu silmişti, Niklas ve Raum durma noktasına yaklaşırken gülüyordu.

Raum, Nik'in hamlelerini daha İksirci sonsuz ateş ya da zehir tozlarından birine uzanmadan önce görebiliyordu. Şimdi, kılıçla eşit yetenekte bir dansa kilitlenmişlerdi.

Von, Isak ve Fiske ile dövüştü. Mesmer olmadan bile Von kılıç kullanmayı biliyordu ve Fiske'nin hançerlerinden birini elinden almayı başardı. Alanın uzak tarafında, Daj'ın gözleri gece gibi kararmıştı ve Tova geri çekiliyor, ayak bileklerine karanlık gölgeler dolandığında ona küfrediyordu.

İçmek ya da yıkanmak için kullanılan su kovaları çimenlerin üzerinde sıralanmıştı. Yüzüme bir kez su sıçrattım, sonra boğazımdaki yanmayı yatıştırmak için suyu ağzıma götürdüm.

Aleksi, Mira ya da Livia ile vakit geçirmek için başka krallıklara seyahat ettiğimde, evden özlediğim günler bunlardı. Herkes gülüyordu. Herkes güvende.

Skadi'nin de bunun bir parçası olmasını istiyordum ama nedenini çıkaramıyordum. Daha çok nedeniyle yüzleşmek istemiyordum. Bütün gece sözleri beni terk etmedi. *Beni asla gerçekten istemeyeceksin.*

Keşke damarlarımda bir zehir olduğunu ve içinde boğulmak istediğimi bilseydi.

Skadi'nin sözleri derimin altında, bir türlü kurtulamadığım haşereler gibi geziniyordu. Bana baktığında gözlerindeki acı, uzun zaman önce zihninde konuştuğu düşüncelerin, başkaları tarafından söylenen sözlerle oraya yerleştirdiği bir yaraydı.

Ne kadar sık alçaltılmış ve sessiz kalması için yerine oturtulmuştu?

Bunu ilk gerçek konuşmamızda, bana istek ve arzularının artık önemli olmadığını söylediğinde fark etmeliydim.

Onlar benim için önemliydi.

"Ah, merhaba, aşkım." Raum'un neşeli alayları beni o ana geri götürdü.

Parmaklarının arasında bir hançer döndürdü ve tarlanın kapısına doğru ışıldadı. Döndüm ve bir yudum suda boğuldum, çenemden aşığı döküldü. Skadi, arkasında Dorsan'la birlikte alanı dolduruyordu. Sıkı gümüş örgüleri başının üstündeki bir düğümden düşüyor, yüzünün yumuşak kenarlarını ve sivri kulaklarındaki piercingleri ortaya çıkarıyordu.

Gösterişli elbiselerinden kurtulmuş olan kadının kıvrımlarını siyah bir tunik, ince kollarındaki kemerler ve bronz bir elf kılıcı taşıyan kalın bir kemer belirliyordu.

Tarif edilemez bir kadındı.

Parlak gözleri beni buldu. Omuzlarının derin bir nefesle yükselişini, sonra sahaya ilk adımını attığında tekrar düşüşünü izledim. Dorsan bir eli kılıcında, sanki saldıracakmışız gibi etrafına bakındı.

İki adım ötede, ne söyleyebileceğimi düşündüm. Dün gece içimde bir şeyler kırılmış gibiydi. Muhtemelen hatırlamıyordu ama onunla olduğum yere geri dönmek olmazdı. Beni de istediğini itiraf ettikten sonra olmazdı.

Bir şeyler kekelemek için dudaklarımı araladım ama omzuma bir darbe aldım.

Sander beni iterek geçti. "Antrenman yapmaya mı geldin? Nihayet. Rövanş için çağırıyorum."

Skadi'nin gözleri iri ve tereddütlüydü, öfkesi gözle görülür şekilde yükselmişti. "Sander." Omzundan çekıştirerek onu geri çektim. "Dur!

Onu sana tapmaya zorluyorsun."

Beni başından savdı ve kendi kılıcını çıkardı. "Ne diyorsun, kardeşim?"

Dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Kendi kılıcını geri çekti. "İkinci kez kaybedersen egon düzelir mi?"

Alaylar ve kahkahalar yükseldi, bazıları Sander'la alay etti, diğerleri Skadi'nin bu sefer daha az ölümle prensi alçaltmasını istedi. Skadi'nin yanakları biraz da utançtan kızarmıştı şüphesiz ama yine de Sander'ın karşısına dikildi.

"Kurallar nedir?" Kadın bir adım attı; Sander da ters yönde bir adım attı. "Yalnız kılıçlar mı? Yoksa yakınlıklar mı?"

Kardeşim gözlerini kararttı. "Oh, onlara neler yapabileceğini göstermeni istiyorum. Beni rahat bırakmalarını sağla. Hatta bahse girerim, bu sahada tek bir kişi bile seni yenemez. Duydunuz mu, sizi aptallar?" Sander dönüp herkese ters ters baktı. "Nasıl alt edildiğimi göreceksiniz."

"Yine de unutmayın." Su masasının kenarına oturdum. "Değildim kardeşim."

Sander alıştırma kılıcını bana doğru tuttu ve ters ters baktı.

"Karşılaştırılabilir bir an sayılmaz." Skadi omzunun üzerinden konuştu. "Çok yorulmuştum."

Alay ettim. "Ve sen benim enerjik olduğumu mu düşünüyorsun?" "Benden çok daha fazla."

"Hmm. Kardeşimle işin bittiğinde, belki bunu görürüz, Ateş."

Skadi kendini beğenmiş bir bakış attı, sonra kılıcını elinde yuvarladı.

"Hazır mısın?"

"Gerçekten mi?" Sander başını salladı.

"Hayır." Saldırdı.

Skadi, Sander'ın bacağına yönelik saldırısını engelledi ve kalçasına tekme attı. Omzunun üzerinden yuvarlandı ve omurgasına doğru savurdu. Körelmiş bıçağının tuncu engel oldu. Kadın savuşturdu. Adam onun kaburgalarını kesti.

Dövüştükçe gözleri sönen bir yıldız gibi daha da parlıyordu. Kaçtı, vurdu, sapladı. Kadın lanet bir manzaraydı ve ben gözümü alamıyordum.

Kryv ve kasaba halkı izlemek için durakladı, hatta bazıları bakır penge sikkesini uzatarak kimin galip geleceğine dair bahse girdi.

Sander'ın siyah çeliği Skadi'nin bronzuyla yüzleri arasında çarpıştı.

Gözlerini tekrar kararttı ve hırlayarak, "Göster onlara," dedi.

Skadi'nin kolları Sander'ın baskısı altında titriyor, yüzünde bir belirsizlik ifadesi belirliyordu.

Bir süre durakladıktan sonra Skadi ellerinden birini hızla kaydırды. Sander'ın kılıcının siperine hafifçe dokunduğunda, kılıç karanlık bir sis dalgası içinde yutuldu. Kılıcın elinden düşmesiyle Sander öne doğru tökezledi.

Hemen kılıcını geri çekti. Eğer çekmeseydi, bulundukları konum ve yakınlıkları göz önüne alındığında, Sander kılıcın ucunun üzerine düşecekti. Körelmiş bir idman kılıcıyla bile olsa acır ve morarırdı. Gerçek bir savaşta, bu pozisyonda, kılıç onu delip geçerci.

Ama muhtemelen kasıtlı olarak değil.

Sisler hâlâ kardeşimin sırtında geziniyordu. Skadi topuğunun üzerinde dönerek onun etrafından hızla geçti ve karanlığına uzandı. Yakınlık bulutundan siyah çelik bıçağı çekip çıkardı.

Nefes nefese kalan Sander kollarını açtı. "Gördün mü! O senin lanet bıçaklarını elinden alabiliyorken sen nasıl kazanıyorsun?"

"Böyle mi oldu?" Bu soruyu bağırarak sormak istememiştim. Ama bakışlar üzerime çevrilince tekrar bastırdım. "Böyle mi oldu?"

"Tam olarak değil." Sander elinin tersiyle alnındaki teri sildi. "Ama yakındı. Sana söyledim kardeşim, kulağıma fısıldanan bir özü hatırladım."

"Sana göstermeyi teklif ettim oğlum," diye seslendi annem tarlanın karşıısından.

O anıyı izlemeyi reddettim. Sander'ın daha önce bir kez kan kaybından ölmek üzere olduğunu görmek çok fazlaydı. O deneyimi tekrar yaşamak gibi bir planım yoktu. Halkım asla zorlayan biri olmadı ama Eldirard'dan izin aldığıı açıkladıktan sonra annem bana o anıyı defalarca göstermeye çalışmıştı.

Skadi dikkatimi çekmemek için iki kılıcı topladı. "Böyle mi oldu?" Sesim sert çıkıyordu.

"Kardeşinin yaralanması benim hatamdı. Bunu başka bir şeyle karıştırmı."

"Kasıtlı mıydı?"

Skadi bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Tehdidi -bıçağı- ortadan kaldırmak istedim ama ... Bıçağın içine düşmesini istememiştim. Ondan sonra hepiniz gelmeye devam ettiniz. Yakınlığıı size karşı kullanmaktan başka çarem olmadığını hissettim."

Karanlığı tıpkı az önce yaptığı gibi bıçağıı çalmıştı. Hatta Aleks'i'yi bütün olarak yutmuş ve saray odasının diğer ucuna fırlatmıştı. Ama bizi asla öldürmeye çalışmadı. Söylediğı gibi, daha çok bizi silahsızlandırmak istiyordu.

Sander'ın yarası lanet bir kaza mıydı?

Elleri savaşımaya zorlanmıştı. Skadi kendi büyüünden korkardı, onu asla zalimlik için kullanmak istemezdi ve sarayını işgal etmemize rağmen hiçbirimizi öldürmek istememişti.

Ondan daha fazlasını arzulamanın verdiği sıcaklık daha da derine indi.

Boğazımı temizledim ve elini tuttum, ince parmaklarını kabzanın etrafında kıvırdım. "Sanırım ben de bir rövanş talep ettim, Karıcığım."

Dorsan boğazını temizledi. "Bağışlayın beni Lordum. Bilinmelidir ki, prensesin yakınlık duyduğu kişilerle münazara ve savaş gibi agresif eylemlere daha fazla girmemesi gerekir."

Skadi'nin yıldız ışıltısının bir kısmı gözlerini terk etti. "Muhtemelen haklı."

"Neden?"

"Nedenini gördün," dedi yumuşak bir sesle. "Niyetim bir başkasını alt etmek, acı çektirmek ya da yenmek olduğunda karanlıkta çok uzun süre kalamam -kalmamalıyım-. Üşürüm ve ... olurum."

Başparmağımla çenesini kaldırdım. "Neye dönüşürsün?" Tereddüt etti. "Kalpsiz. Biraz canavar."

Sadece gücü sorgulandığında bakışlarındaki ateş söndü. Onu kullanırken, Sander neredeyse yeteneği hakkında övünürken, Skadi neredeyse gururla parlıyordu.

Ağzımı kulağına dayadım. "O zaman canavar ol, Karıcığım."

Skadi keskin bir nefes aldı.

"Bugün kimsenin kimseyi incitmeye niyeti yok," diye devam ettim, "belki senin duyguların dışında. Seni yenmeyi planlıyorum, bu yüzden yenilginde ağlamaya hazır ol."

Çok geçmeden dudakları bir sırtışıla aralandı. "Umarım vedalaşmışsınızdır, kocacığım."

"Vedalaşmak mı?"

"Seninle işim bittiğinde en az bir hafta boyunca kimsenin önünde yüzünü göstermeyeceksin."

Bölüm 25

Kabus Prens

SKADI TAMAMEN RAHATSIZ EDİCİYDİ.

Beşinci sette, yirmi adım ötede yere indim, solup giden sisler yüzünden tenim üşümüştü, nefesim göğsümden kesilmişti.

Ellerimi havaya kaldırdım, gözlerimi kapattım. "Artık yok. Tanrılar, artık yok."

Bıçak tutabilecek yaşa geldiğimden beri dövüştüğüm halde doğru düzgün bir vuruş bile yapamamıştım. Sadece ben değildim. Von, kafasına iniş yaptıktan sonra alnına soğuk bir bitki bastırdı.

Isak'ın büyüü acımasız ve kasvetliydi. Zihni karanlığa kör edebilirdi. Skadi, yaklaşp bacakları görünene, kafası sisin içinde kalana ve onu serbest bırakacak kadar şiddetli bir tekme atana kadar onu yakınlığıyla yarı yuttu.

Tova, Kåre'yi görmesi gerektiği konusunda ısrar ederek alanı terk etti.

Junius güldü ve kadınla yüzleşecek kadar deli olmadığını söyledi.

Fiske bir Hipnotik'ti, gelecek anların flaşlarını kanayarak görebiliyordu ve Skadi, bir erteleme ihtiyacı varmış gibi davrandıktan sonra onu hâlâ hizaya getirdi, sonra ayak bileklerini tekmeledi ve buğusunun kılıcını alanın kapılarının ötesine fırlatmasına izin verdi.

"Pekâlâ, aşkım." Raum bir elinde bir hançer, diğerinde kısa bir bıçak döndürdü. "Gidelim mi?"

Skadi çömeldi, karşı tarafında sinsice ilerleyen Niklas'ı ve diğer tarafta Lynx ile kalın gövdesini fark etti. Üçü bir arada. Skadi ilk kez kararsız görünüyordu.

Yaralarımı yalayarak mağlupların su kenarına dizildiği yere çöktüm.

Sander çenesini yumruğuna dayamış, düzeni inceliyordu. "Eğer Lynx onun arkasına geçebilirse, onu sakinleştirip uyutabilir."

Bir başka Hipnotik o l a n bu adam zihni o kadar şiddetli bir şekilde yatıştırabiliyordu ki, kurbanlarını soymadan ya da katletmeden önce uykuya dalıyordu.

"Nik'in biraz ateş tozu atması gerekecek. Belki onu biraz boğmak için zehir bulutları." Von potansiyel izleri gördüğünden şüphelenmeden önerdi. "Dikkatini dağıtmak için, bilirsin?"

Fiske parmaklarını oynatarak, "Daha düşmeden onları buğulandırıp uzaklaştırabilir," diye homurdandı.

"Raum onun hareketlerini görebilir ve belki onu durdurabilir." Sander başını salladı. "Ack, pek olası görünmüyor. Tanrılar ruhlarını kutsasın."

Sırtarak çimlerin üzerine oturdum ve başımı masanın ayağına yasladım. *Hadi, Ateş.*

Kaçakçılar, hırsızlar, savaşçılar, bu üç adam basit düşmanlar değildi. Raum bir kez dişlerini sıktı, sonra hançerini Skadi'nin kalbine doğru fırlattı. Ona vurmak için değildi, yaklaşma şekilleri dikkatini dağıtmak içindi.

Skadi karanlığını bıçağın etrafına kapattı ve Lynx'in kılıcıyla yaptığı saldırıyı engellemek için hızla dönmek zorunda kaldı. Lynx muhtemelen mesmer kullanmayı planlayarak kafasına vurmaya çalıştı ama Skadi dönerek uzaklaştı. Niklas onu karşılamak için oradaydı.

Sinsi ve acımasız Niklas avuçlarını iksirlerinden biriyle kaplamıştı. Çoğu tartışmada bir şeyler fırlatırdı. Bu sefer başka bir numarası vardı: Skadi'ye dokunmak istiyordu. Belki de onu etkisiz hale getirmek? Müzakereler sırasında kullandığı otlar gibi onun gücünü engelleyebilecek bir şeye sahip miydi?

Sander ve Nik elf halkı hakkında herkesten daha çok şey okumuşlardı, bu mümkündü.

"Bağışlayın beni Prenses," dedi Niklas elini Skadi'nin bileğine dolamaya çalışırken.

Skadi'nin yüzü neşeyle yanıyordu, özgür ve parlaktı. "Hayır. Beni affet." Niklas bir sonraki nefeste kayboldu.

Von daha dik oturdu. "Hangi cehenneme gitti? Genellikle büyüsünden başka bir bulut vardır."

"Onu tutuyor." Üç cehennem, tamamen büyüleyiciydi. "Yakınlığı, istediği zaman açılıp kapanan bir kapı gibi çalışıyor. Büyüsündeki boşluk her neyse, Niklas orada tutuluyor."

"Yani, gitmesine izin verecek, değil mi?" Kıkırdadım. "Göreceğiz bakalım."

Skadi neşeyle gülüyordu, kötülükle değil. Onu ilk kez bu kadar canlı görüyordum. Prensesine biraz şaşkınlıkla bakan Dorsan'a ters ters baktım.

Raum dudağını büktü. "Hileli, hileli, küçük prenses. Ama senin karanlığın karanlıkla boy ölçüşebilir mi?"

Antrenman alanı gölgelere büründü. Dizlerimin üzerine çöktüm ve karımın beş adım gerisinde, annemin nerede durduğuna dikkat ettim. Ellerini Raum ve Skadi'yi çevreleyen gölge duvarlarına doğru uzatmıştı.

Von alkışladı ve güldü.

"Skadi!" Seslendim. "Arkadayım."

"Hain!" Sander beni itti.

Ateşim etrafımda döndü ve keskin bir çığlık attı. Gölgelerden oluşan duvardan babam annemin elini tuttu ve karanlıktan çıktı. Daj'dan başkaları da gelmişti;ova, Bard, Ash'in küçük kız kardeşi Hanna ve gözlerini gökyüzünden ayırmayan Junie, kocasını tekrar görebilmek için çılgına dönmüşlerdi.

Etrafı sarılmış ve bitkin düşmüş olan Skadi avuçlarını havaya kaldırdı ve kılıcını bıraktı.

Aynı anda sisleri Daj'ın gölge duvarının ötesinde açıldı ve Niklas homurdanarak çimenlere düştü.

Ayağa fırlaması bir an sürdü. "Çok zekice!

Tanrım, çok fazla sorum var. Çok. Çok. Lanet olası sorular."

Tarladan geçerek karanlığın solmakta olan halkasına doğru yürüdüm.

Çocukken gölge yürüyüşü yapmak babamın büyücülüğünün en sevdiğim kısmıydı. Annemle ettiğimiz ve alver yemini olarak bilinen bir yeminden güç alan babamın büyüğü uzanıp karısını bulabilir, gölgelerden bir duvar oluşturabilir, sonra da onu ve korkusu olan herkesi annemin beklediği yere getirebilirdi.

Skadi onların geldiğini hiç görmedi.

Parmaklarını başının arkasında birleştirdi, nefesi kesilmişti. "Sen . . . sizde de mi karanlık var, Majesteleri?"

Babam bana ters ters baktı. "Unvanlar hakkında açıklama yapmadınız mı?"

"Özür dilerim, Daj." Ellerimi belimin arkasında birleştirdim. "Babam sadece Harikulade Kral ya da Görkemli Majesteleri olarak anılmaya bayılır."

Daj avucunu açtı ve ben kıpırdayamadan karanlık şeritlerinden biri ayak bileğime dolanarak ayaklarımı altımdan ç e k i p aldı.

Aptal görünme korkusu. Bunu bulmak için ergenliğimin derinliklerine inmiş.

Çimlerin üzerine yığıldığımda öksürdüm ama "Kızlarımız olmalıydı" diye homurdandığını duyacak kadar aklım başımdaydı.

Halkım, beni büyütenler, sevenler, eğitenler yenilgime sadece gülerken birden fazla çizme bacağımı dürttü. Yüzümün üzerinden bir gölge geçti. Skadi elini uzatıp beni ayağa kaldırdığında saç örgüleri omzuna düşmüştü.

Göğüs göğüse, onu inceledim. Kir ve ter tenini kaplamıştı ama benim ateşim gözlerinde parlıyordu. "Çok güzel ve korkunçsun. Boşluğu hissediyor musun?"

"Hayır." Skadi avuçlarına baktı. "Tuhaf. Kılıcı evde öğrenmiştim ama yakınlığımı kullanmama nadiren izin verilirdi." Tereddüt etti. "Açgözlülük, acı, nefret, savaş yoluyla bir şey çaldığımda soğukluk daha güçlü oluyor. O anlarda insanlar benden korkuyor ve sanki yakınlığım onların endişesinden dolayı canavarlaşıyor ve onları hiç umursamama neden oluyor."

"Ama sen bizi burada yenmek istedin," dedim, sesim kısık. Bu soğuklukta bir terslik vardı, kanıma doğru dürüst işlememişti. "Güldünüz, mutlu göründünüz. . mutlu görünüyordun."

"Anlamıyorum," diye itiraf etti.

"Benim bir teorim var." Sander aramıza girdi, mantığı tamamen ortadaydı. "Tüm büyülerin sonuçları vardır, değil mi? Ya seninki niyetle karıştıysa? Eylem ne kadar acımasızsa, yakınlığın seni o kadar mı çekiyor?"

Ya da ya halk onu sadece korkunç olduğuna ikna etmişse?

Skadi bu fikri düşündü. "Olabilir. Arion ve destekçileri Ebedi Kraliçe'yi tuzağa düşürüp ona zarar vermemi isteyene kadar Natthaven'dan soğumaya başlamamıştım."

"Işık elfi seni bir silah olarak görüyor," dedi Sander. "Seni kendi zalim emelleri için kullanabilir ama sonucuna katlanırsın."

Karanlık eylemler her kalbi değiştirir."

"Bunu dūřünmek ilginç," diye itiraf etti Skadi.

Sander çenesine vurdu. "Bu konuyu araştıracağım ve bulduklarımı sana bildireceğim."

Niklas, "Ever Krallığı'ndan yeni yazılardan oluşan bir sevkیاتım zaten yolda," dedi.

Annem iç çekti. "Dürüst bir sevkیات mı Nik? Deniz fae'leriyle barış hâlâ çok yeni."

"Neden herkes her sevkیاتın kaçak olduğunu varsayıyor?" "Sen akıllı bir adamsın." Maj gözlerini devirdi. "Sen söyle."

Niklas onu başından savdı ve bir kolunu Sander'ın boynuna doladı, zaten teorilerinin içinde kaybolmuştu.

"şaşırtıcı bir şey öğrenmek ister misin kocacığım?" Skadi bana doğru döndü ve onların gidişini izledi.

"şaşırtılmayı seviyorum."

"Gelecek hafta Natthaven'a gideceğiz ve ben ... neredeyse gitmemeyi dileyeceğim." Skadi nefes almak için durakladı. "Sanırım topraklarınızı, halkınızı özleyebilirim ve onları neredeyse hiç tanı mıyorum. Sanırım kendimi hiç bu kadar kabul edilmiş hissetmemiştim."

"Sen onlar için bir yaratık değilsin Ateş." Skadi'ye yaklaştım. "Senden korktukları için yakınlığını araştırmıyorlar."

"Halkım benden korkuyor. Korkmaları gerekse bile korkmayanların yanında olmak garip."

"Kara Saray'a hoş geldiniz." Annem gözlerinde sinsi bir parıltıyla yanımdan geçip gitti. "Hepimiz uzun zaman önce karanlığımızı kucakladık. Burası artık evimiz."

Yalnız kalan Skadi'nin kafası tamamen karışmış gibiydi.

"Annemin kastettiği şey, alma şansın olmayan bir büyü yüzünden asla dışlanmayacağın." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bir canavarı canavar yapanın gücü değil, kalbi olduğunu biliyoruz. Senin kalbinde hiçbir sorun yok Ateş."

"Söylediklerinde ciddi misin?"

"Her kelimesinde."

Skadi parmağındaki yüzükle oynadı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Ellerinden birini tuttum ve sıktım. "İttifak *senden* korktuğum için değildi Skadi. Işık elflerinden ve seni nasıl kullanacaklarından korkuyordum."

"Arion ve sarayı, yakınlığım ortaya çıktıktan sonra her zaman büyülenmişlerdir." Başını iki yana salladı. "Bir kız olarak iyi, itaatkâr ve uysal olmaya çalıştım. İnsanların benim ne olduğuma inandıklarını, benden korktuklarını biliyordum. Bu oldukça yalnızlık verici."

Yüzünün bir tarafını avuçladım. "Şimdi de Fae diyarlarındaki en işgüzar eve girmeye yemin ettin. Orada olduklarını bile bilmeyeceksin ama senin hakkında her şeyi bilecekler."

"Aldıracağımı sanmıyorum."

Gülümsemem soldu. "Dün gece hakkında-"

"Lütfen." Arkasını döndü. "Utançtan kaybolup gitmek istemeden bu konuyu açamam."

"Benimle bir kadın gördüğün için üzgündün." Kolunu dürterek onu kendime döndürdüm. "Tüm bunlardan önce sevgililerimi pek reddetmezdim."

"Kendini açıklamana gerek yok."

"Açıklamak istiyorum." Elini tuttum ve başparmağımı parmak eklemlerine sürttüm. "Hâlâ aynı olacağıma inananlar vardı ama sana ihanet etmeyeceğimi açıkça belirttim."

Skadi başını salladı. "Bazen senin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Tuhaf bir adamsın Jonas Eriksson."

"Sıkıcı ve ilgi çekici olmamaktan iyidir."

Bana doğru eğildi, sanki beni öpmek için eğilecekmiş gibiydi ama son anda fikrini değiştirdi. Skadi geri çekildi, gergin bir şekilde kıkırdadı. "Yıkanmalıyım. Kirliyim."

Bana çok çekici geliyordu.

"Nasıl istersen, karıcığım." Bir elimi sırtının küçük kısmına koydum. "Ben yine yenildiğim için utanarak saklanırken senin için bunu yapabilirim."

"Seni uyarmıştım."

Biraz daha yumuşak bir şekilde gülümsedim. "İnan bana, bugün bana yaptıklarını asla unutmayacağım."

Derin lavaboyu buharlı suyla doldurmaya yardım etmeyi bitirdikten sonra Kjettil'in omzunu okşadım. Adamın dişlek bir gülümsemesi, biri sivri diğeri alver kıvrımlı bir fae kulağı vardı ve kimse adamın kanında ne tür bir sihrin yaşadığını tam olarak bilmiyordu.

Bunu asla söylemedi ve biz de sormayı bıraktık. "Hanımefendi için mi?" diye sordu.

"Bu hanımefendi için."

Kjettil tuvalet dolaplarından birinden tahta bir kutu çıkardı. "Yapraklar, otlar ve pembe tuzlar. Ne işe yaradıklarını bilmiyorum ama oldukça güzel kokuyorlar. Hanımların hoşuna gittiğini duydum."

Kutuyu aldım, bir anda bunun benim için bir ilk olduğunu fark ettim. Bu odayı hazırlarken.

Odamda. Bir kadın için.

Bir yanım diğerlerinden bu kadar kopuk olduğum için kendimi piç gibi hissederken, bir yanım da Skadi'nin tek olmasından duyduğu memnuniyeti dile getiriyordu.

Ne yazık ki, ilk defa suya ne kadar kurutulmuş yaprak ya da kokulu tuz eklenmesi gerektiği gibi konularda kendimi çok rahat hissetmiyordum. Sonunda yüzey koyu kanlı kırmızı yapraklarla kaplanmıştı ve su biraz sütlü görünüyordu.

Kapıya belli belirsiz bir tıkırtı geldi. Skadi başını içeri uzattı, saçları açıktı, omuzlarında lavanta rengi ipek bir bornoz vardı.

Çok güzeldi. Karanlıkta bir hayal gibiydi ve yere bakıp durmasına bakılırsa bunu sık sık duyduğundan şüpheliydim.

"Gözlerimi senden alamıyorum."

Dudaklarında temkinli bir gülümseme belirdi. "Umarım yüzümde bir şey olduğu için değildir."

"Hayır. Ben seni güzel buluyorum Ateş." Ensemi ovuşturdum ve arkamı döndüm. "Her neyse, su hazır. Çok sıcak olabilir, belki de bilinmeyen yapraklarla doludur. Muhtemelen hepsi, ama yeterince iyi yıkamalı."

Skadi taşın kenarına oturmuş, parmaklarını yaprakların arasında gezdiriyordu. Omzunun üzerinden ağırbaşlı bir şekilde baktı. "Bu mükemmel."

Bir çizikle yutkundum, tahta kutuyu dolaba geri koydum ve kapıya doğru adım attım. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben dışarıda olacağım."

Yanaklarında bir pembe köprü oluştu. Başını salladı.

Yarı sertleşmiş sikimi bırakarak kendimi utandırmadan önce kapıya yöneldim. Tanrım, sanki bir kadınla tanışmamış gibiydim. Hayır. İsteksiz karımla olan bu doyumsuz, neredeyse saplantılı ilişkimi tanıımıyordum.

"Jonas."

Dilindeki adım bir gece esintisi kadar yumuşaktı, neredeyse saygılıydı, belki biraz da korkmuştu. Damarlarımda bir cehennem gibi yanıyordu.

Elim hâlâ kapının mandalındaydı, sırtımı ona döndüm. "Evet?"

"Dün gece için senden af dilemem gerekiyor."

"Gerek yok." Yüzümü ona döndüm. "Brän'i birden fazla kez fazla kaçırmadığımı düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz."

Skadi onun ortasına sarıldı. "Beni eve taşıdın."

Eve.

Bir adım daha yaklaştı. "Ben senin kocanım. Tökezlediğinde seni taşımak benim için her zaman bir onur olacaktır."

Parmaklarını cübbesinin kravatına doladı. "Bir eş istemediğin halde neden böyle şeyler söylüyorsun?"

Son bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattım. Parmak eklemlerimi yanağında gezdirdim. "Büyükbabandan siyasi bir ittifakta yemin etmek için ricada bulundum, doğru. Ama hiçbir şey değişmemiş gibi davranmayı bırakmalısın."

"Değişti mi? Hâlâ bir ittifakın parçaları değil miyiz?"

"Çok şey değişti. Benim sadakatim bir ittifaka değil." Ellerimi yüzüne götürdüm. "Sana. Seni *istiyorum*."

Onu öptüm. Dudaklarını ayırıp tadına bakmama izin verene kadar dilim dudaklarının kenarında gezindi. Bir elim beline gitti, onu göğsüme doğru çekti, diğeri başının arkasını tuttu.

Skadi kalçalarını benimkilere doğru kaldırdı, inledi ve şişmiş uzunluğuma sürtündü. Tanrım, bunu yapmaya devam ederse uzun süre dayanamazdım.

Geriye doğru tökezledi, lavabonun kenarına çarptı ve geniş çıkıntının üzerine oturdu.

"Jonas," dedi Skadi dudaklarına doğru nefes alarak. "Hâlâ pisim."

"Özür dilerim." Kaşlarımız birbirine değdi. "Aklımı kaybettim. Seni yalnız bırakayım."

Ben ayrılamadan Skadi kolumu yakaladı. Gözleri yeni bir tür arzuyla kararmıştı. Nefesleri ağırlaştı. "Benim ... ihtiyacım olabilir . . . içeri girmeme yardım edin. Ne de olsa kaymak istemem."

"Bunu istemezdim." Sesim aptalca sertti, sanki kum yutmuş gibiydim.

Skadi ayağa kalktı, göğüsleri göğsüme bastırıyordu.

Acı verecek kadar yavaş parmaklarıyla cüppesinin bağını çözdü. Omuzlarını ustalıklarla silkerek serbest bıraktığında belini tutarak boğuk bir nefes verdim.

Tanrım, bana karşı çıplaktı, bir düşünceyi zorlukla oluşturabiliyordum.

Güzel sarmaşıklar ve soluk çiçeklerle sarmalanmış mürekkep, kaburgalarının etrafını, göğüslerinin altını sararak göğsünün ortasında son buluyordu. Kalbinin üzerindeki yapraklara yumuşak bir öpücük kondurdum. Orada pürüzlü bir deri vardı, ama yaraları istediği zaman açıklanacaktı.

Eğer isterse.

Bornoz ayaklarının etrafında toplanana kadar kalçalarını bir o yana bir bu yana kaydırdı.

Onu içime çektim, tüm yumuşak kıvrımları ve kenarları. Onu tatlı tatlı öptüm, geri çekildiğimde dişlerimi alt dudağında gezdirdim. "Nefesimi kesiyorsun Ateş."

Gülümsedi ve elini uzattı.

Vücudu alev alev yanarken çıkıntıya adım atmasına yardım ettim, yaprakların altında batışını izledim, sonra kenarda diz çöktüm.

Skadi ağır kirpiklerinin arasından bana baktı. "Kocan mı?"

"Karım mı?"

"Beni tekrar öpmeni çok istiyorum."

Ağzım yarım bir sırıtışa dönüştü. "Zevkle." Sonra ağzını kendi ağzımla ezdim.

Bölüm 26

Sis Hırsızı

Dişlerin gıcirtısı ve dudakların çılgınlığı boğazımdan bir inilti kopmasına neden oldu. Jonas parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi ve başımı eğdi. Dudaklarım ayrıldı ve dili yavaş, ustaca darbelerle dudaklarıma kaydı. Tadı soğuk baharat, nane ve ateş gibiydi.

Bu asla kanımdaki harareti, karnımdaki ağırları, kalbimde uzun zaman önce gömdüğüm bir ihtiyacı ortaya çıkaracak bir şey değildi. Jonas bir şeytandı ve benim ona karşı hiç şansım yoktu. O gözler, parlak ve şakacı, ama tüm bunların altında acı gibi bir şey vardı. Sanki kocamın kendi sırları varmış gibi.

Elleri nazik, kibar ve talepkârdı. Sözleri küstah ve tatlıydı.

Zorlu bir düşmandı, ama beni bir daha hiç şansı olmayacakmış gibi öpüşü, bir savaş alanında durup, silahlarımı bırakıp düşmana katılana kadar yok oluşumun yaklaşmasını izlemek gibiydi.

Leğenin kenarına eğildi, tuniğinin kolları çoktan ıslanmıştı. Ayağı kayınca ağzına doğru kıs kıs güldüm, bir kolu kendini sabitlemek için suyun altına düştü.

"Senin neden dışarıda olduğunu ve benim neden burada olduğumu anlamaya çalışıyorum."

Gözlerinin yeşili kararmıştı, sadece büyü yüzünden değil. Jonas bir eliyle tuniğini başının üzerinden çekerek bir yığın halinde yana fırlattı.

Kryv sloganı yakasının altına yerleştirilmişti ve kaburgalarının aşağısına başka semboller işlenmişti. Şimdi sorulamayacak kadar çoktu.

"Asla bu kadar güzel olmamalıydın." Dilimi dudaklarımdan üzerinde gezdirdim. "Bu sana karşı koymayı oldukça zorlaştırıyor."

Jonas dişlerini gösterdi. "O zaman en büyük planımı keşfettin -karım için karşı konulmaz ol."

Jonas pantolonunu çıkarmadan, sanki ağzını tekrar üzerimde hissetmek için daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi banyoya girdi.

Prens kalçalarımın arasına diz çöktü, çıplak göğsü göğüslerimi ısıtıyordu. Ten tene temas meme uçlarımı sıktı. İnledi ve ben de onu dilime aldım.

Jonas bir eliyle başımın arkasını tuttu, yüzümü yana yatırdı ve boğazıma, omzuma öpücükler kondurdu. Yakamın sırtını ısırdı, tenimdeki kokulu suyu yaladı. Dudakları bir meme ucumun etrafına yapıştığında boğuk bir nefes dişlerimin arasından kaydı.

İnledim, başını göğsüme yasladım, su taş zemine dökülene kadar kalçalarımı salladım.

Jonas tepe noktasını dişlerinin arasına aldı, dilini ileri geri hareket ettirirken sırtıttı, eli diğer tarafı kapladı. Saçlarını, omuzlarını çekiştirdim.

Hata yok, sabah teninde izler kalacaktı. Bacakları kalçalarımın arasına yerleşti ve onun baskısı içimdeki ısıyı artırdı. Utanmadan inledim ve dizlerimin açılarak leğenin kenarlarına çarpmasına izin verdim.

Jonas göğsümün kabarıklığını bir kez daha öptü, sonra geri çekildi, sesi alçaktı. "Daha fazlasına ihtiyacın var Ateş. Sana dokunmama izin verecek misin?"

Kelimeler dudaklarımda saçmalığa dönüştü. Sonunda sadece başımı salladım.

Göğsünden derin bir hırıltı yükseldi.

Jonas dizlerinin üzerinde kayarak kalçasını merkezime doğru itti ve sürtünmenin boğazımdan nefes nefese bir inilti çıkarmasına yetecek kadar hareket ettirdi.

Bir avucunu göğsümün üzerinde tutup tepe noktasını parmaklarının arasında kıştırıp yuvarladığında düşüncelerimi güzel bir sis bulutu kapladı.

Sırtımı dikleştirdim, daha fazlasını istiyordum. Hiç doyamayacağımdan emin değildim. Jonas gözlerini kaldırdı, karanlık ve aç gözlerle... Birinin bana böylesine ihtiyaç ve arzuyla baktığı bir zamanı hatırlamıyordum. Hayali bir romantizm ve büyük kahramanlar içeren masallarda okuduğum türden bir bakış.

Şimdi ise kâbusların karanlık prensinden bana aitti.

Öpücükler göğsümde benek benekti ve diğer eli suyun yüzeyinin altından kayarak karnımın, kalçalarımın üzerinde gezindi, ta ki parmaklarının uçları göbeğimdeki ağrıyla dalga geçene kadar. Nazik ve yavaşça, acı verici bir şekilde, Jonas parmaklarını yarığımın üzerinde dolaştırdı.

Asla başka tarafa bakmadı.

Nefesler ağırlaştı, dudaklar ayrıldı, tenimi yoğururken, elleriyle bedenimi sahiplenirken nefes nefese kaldık.

Başparmağının nasırı göbeğime sürtünme ve basınç ekledi. Kalçalarımı onun ellerine doğru salladım, karnımın alt yarısında bir his oluşurken duramadım. Çok acımasızdı. Dokunuşu acımı dindiriyor ama asla yatıştırmıyor, beni uçurumun kenarında bırakıyordu.

Jonas başını eğdi, dili boynumun yamacında geziniyordu. "Biraz daha Ateş?"

"Tanrılar . . ." Bir parmağını içime daldırıp sonra geri çekildiğinde keskin bir nefes kelimelerimi çaldı. Dişlerimi sıktım, parmaklarım kollarına gömüldü. "Evet. Daha fazla Jonas."

Mırıldandı. "Bu kadar yeter. Şu andan itibaren adımı sadece sen söyleyebilirsin. Senin dilinde başkası tarafından söylenemeyecek kadar sarhoş edici."

Prens bir parmağını girişime soktu, sonra diğerini, içimi doldurdu, beni gerdi. Bu his, omurgamı sarsan bir ısı kıvılcıymıydı.

Keskin bir hava çekişiyse doğrudum, alnım Jonas'ın omzuna yaslandı. Başımın arkasını tuttu ve yıkımını hiç durdurmadı.

Parmaklarını pompalıyor, doğru anlarda kısıyor, sonraki anlarda geriye. Başım onun çam ve deriden oluşan sisinde kaybolmuştu; bedenim artık benim değildi. Derin bir nefes alamıyordum ve göğsüne doğru sert nefesler veriyordum. Ellerim göğsünde, leğenin kenarlarında, omuzlarında, sırtında, başında durmadan geziniyordu.

Jonas'ın hınzır parmakları beni çıkıntıya getirdi. Bir adım daha atarsam parçalara ayrılacaktım. Başparmağı kalçalarımın tepe noktasına bastırdı.

Paramparça oldum. Isı ayak parmaklarımdan göğsüme, oradan da kafatasıma kadar yayıldı. Birbiri ardına gelen dalgalar beni bir parça

Beklemediğim bir çılgınlık. Adını haykıran çığlıklar -söz verdiği gibi- taşların ve derinin üzerinden akan suyun çılgınlığıyla karıştı.

Kıvrandım, nefes aldım ve sesleri bastırmaya çalıştım. Jonas ağzı benimkini, dilini ve dişlerini kapladığında onları kendi sesleri olarak kabul etti ve düşüş boyunca bana sarıldı.

Geri çekildiğinde nihayet tekrar nefes alabildim. "Demek böyle hissettiriyor?"

"Seninle mi? Evet."

Onun dokunuşuna asla doyamayacaktım.

Gözlerinin yeşili tutku ve ihtiyaçla bulutlanmıştı. Her uzvum ağırdı, sanki damarlarım ıslak kumla doluydu. Serbest bırakılmaktan sersemlemiş bir halde dudağının alt kenarının izini sürdürdüm.

Parmakları hâlâ içimdeydi. Geriye kaymaya çalıştığımda Jonas suyun altında bir elini belime doladı. "Biraz ayakta durabilir misin?"

Bir daha hareket edebileceğimi sanmıyordum ama başımı salladım.

Eli bacaklarımın arasında kaldı; iç yanağımı ısırdım, hala kendi serbest bırakılmamdan dolayı zonkluyordu. Parmaklarının verdiği his neredeyse çok fazlaydı. Jonas, ben zayıf bacaklarımın üzerinde sallanıp çıplak tenimden aşağı su damlayana kadar elini yerinde tuttu.

Ancak sudan çıktıktan sonra elini çekti.

Jonas beni tekrar banyonun sıcaklığına sokmaya yardım etti.

Üzerime eğilen Jonas'ın ağzı hınzır bir sırıtışla kıvrıldı. Birbirine çok iyi dokunan iki parmağını ağzına götürdüğünde gözlerim çılgınca bir şaşkınlıkla açıldı. Uçlarından benim tadımı emdi, sonra ağzını benimkine yapıştırdı ve beni eskisinden daha derin öptü.

"Suyun senden tek bir damlayı bile alıp götürmesini istemedim."

Tanrım, bu adamla risk altındaydım. Onunla biraz daha birlikte olursam düşebilirdim, kalbim bir yalvarıcı gibi uzanmış, onun alması için bir adak gibi.

Vücudumdan çıkardığı hazzın şokuyla hâlâ titreyerek banyonun kenarına doğru yığıldım. Parmaklarım onun sıırılsıklam pantolonuna gitti, kendi arzusundan gerilmişti. "Şimdi de sen."

Jonas bileğimi kavradı ve başını sallayarak avucumu dudaklarına götürdü. "Sana bunu vermeme izin ver, Skadi. Sadece sana."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

Jonas burnumun ucunu öptü ve alnını benimkine yaklaştırdı. "Bir keresinde benim için her zaman bir tür işlem olacakmışsın gibi konuşmuştun. Ama değilsin."

Gözyaşları gereksizdi ama piçler yine de geldi.

Tüm varlığım bir takastı. İster unvanımın Natthaven'da hak iddia eden bir adama getirdikleri için olsun, ister yakınlığımın beni kendi yakınları olarak görenlere sunabilecekleri için. Ben her zaman başka bir planın parçasıyım.

Büyükbabam beni severdi ama bu onun benim hayatımla ilgili hamlelerinin bir amacı olduğunu azaltmazdı.

Jonas alnımdan öptü ve tenime doğru fısıldadı: "Bu gece sadece karımı memnun etmek istedim."

"Ya sana dokunmak istersem?"

Gözleri parladı. "Umarım daha pek çok fırsatın olur."

Söylediklerinde ciddiydi. Jonas beni terk etmedi, sanki benimki ona yetiyormuş gibi kendi zevkine sahip çıkmaya da çalışmadı. Islak pantolonu ve her şeyiyle kaldı, tenimi yıkadı, bazen öpücüklerle takip etti.

Jonas arkamdaki leğenin kenarına yerleşti. Saçlarıma temizleyici yağlar sürerken dirseklerimi dizlerine dayadı, bazen sadece kulağımın ucunu izlemek ya da başımın tepesine bir öpücük kondurmak için durakladı.

Konuştuk. *Güldük.*

Bana Jagged Grove dedikleri ormandaki harabelerden, çocukken orada nasıl oynadığından bahsetti.

Ben de ona Stårnskott'tan, her hafta Natthaven üzerinde patlayan yıldızlardan oluşan bir gösteriden bahsettim. Olayı izlediğim gizli bir nokta olduğunu anlattım.

Prens, bir avdan sonra bir avın kesilmesini izlerken midesinin bulandığını itiraf etti, ancak ayaklarının dibinde geyik ve tilki kesmeye başlayacaklarına inandığı için kimseye söylemedi.

Cara ve büyükbabamın sevdiğimi düşündüğü ama aslında midemin kaldırmadığı tuzlu bir kek olduğunu itiraf ettim.

"Neden yiyorsun?" Nemli saçlarımın uçlarını ördü.

"Sevdiğimi düşündükleri bir şeyi yapmak için zaman harcıyorlar ve benim de onlara aksini söyleyecek yüreğim yok."

Jonas kıkırdadı ve başımın tepesini tekrar öptü. "Senin için yumuşacık."

"Canavar değil miyim?"

Jonas bir nefes durdu, sonra öne doğru eğilerek yanağını yanağıma yaklaştırdı. "Nazik ol, kibar ol ve canavar ol. Seni her şekilde isteyeceğim."

Kanayan tanrılar.

Onun varlığı sakinleştiriciydi, konuşmalarımızın arasında bir yerde biraz fazla geldi, gözlerim kapandı. Suyun sıcaklığı, ellerinin darbeleri beni neredeyse uykuya dalacak kadar sakinleştirdi. Parmak eklemleri yanağıma dokunduğunda irkildim.

"Skadi," diye fısıldadı Jonas. "Cildin kırışacak ve su soğuyor."

Sarsılarak uyandım ve geveleyerek özürler mırıldandım. Bulanıklığımın içinde bir yerlerde, prensin artık kuru pantolon giydiğini fark ettim. Üstü çıplak kalmıştı ve ben buna sevinmişim. Küvetin dışına çıktığımda onun sıcaklığı beni kucakladı ve beni tekrar bornoza sararken tenine yaslandım.

Jonas tavernadan sonra yaptığı gibi beni kaldırdı. Kıs

kıs güldüm. "Yürüyebilirim."

"Yorgunsun."

Öyleydim. Kahkaha ve keyif dolu günler, durmaksızın koşmak kadar canlı görünüyordu.

"Ay dolunay değil, ama ..." Jonas odasında durakladı. "Bu gece benimle kalır mısın?"

"Senin için enerji toplayabilirim."

"Bildiğim iyi oldu ama uyumana izin vermeyi planlıyorum. Seni yanımdan başka bir yerde istemiyorum. Korkarım giderek daha muhtaç oluyorum, karıcığım."

İhtiyaç duyulmak yeni ve biraz da harikaydı.

Geniş yatağının ağır kürk ve yorganlarının altına yerleştim (beni kapıdan uzak tarafa yerleştirdi) ve omzumun üzerine yuvarlanarak ona doğru döndüm.

Tek bir fener loş bir şekilde titriyor, yüzüne sıcak bir parıltı yayıyordu. Bir avucumu çenesindeki kirli sakala dayadım ve bacağımı kalçasının üzerinden geçirdim.

Jonas bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Çok geçmeden kalp atışlarının yavaş ve sabit uğultusu beni güvenli ve huzurlu bir uykuya daldırdı.

Bölüm 27

Sis Hırsızı

Solgun bir şafağın ilk ışıkları Jonas'ın odasındaki dar pencereden içeri girerek, bir yabancı için çok sevdiği manzarasından vazgeçtiğini hatırlattı.

Klockglas'ta sabahların çoğu serin geçirdi. Denizden gelen hava ve sarayın cereyanlı koridorları, ateşler yakılıp sisler gün ışığına karışana kadar soğuşun deriye işlemesini sağladı.

Vücudum sanki bir kuzinenin yanında kavruluyormuş gibi hissediyordum. Nem tenime yapışmıştı ve yorganların altındaki her şey bunaltıcıydı. Gözlerimdeki uykuyu kırıştırdım ve kalbim çırpındı.

Jonas'ın yatağı. Jonas'ın yatağındaydım. Bornozumu giymiştim ve altında başka hiçbir şey yoktu.

Yuvarlandığımda midem hoş dalgalar halinde dalgalandı ama onu gördüğümde yere yığıldım.

Hâlâ uyuyan Jonas'ın teni kızarmış, terden sıırılsıklam olmuştu ve vücudu sürekli seğiriyordu. Dudaklarından yumuşak kelimeler dökülüyordu, çaresiz sesler, sanki birine yalvarıyor gibiydi.

"Jonas." Omzuna dokundum ve sıcaklıktan neredeyse geri çekiliyordum. Ateşler içinde yanıyordu. Nasıl olmuştu? Gülümseyerek ve sağlıklı bir şekilde uyumuştum.

Elimin tersiyle alnına bastırıp nemi sildim. Yüzünü buruşturdu ve ürperdi.

"Jonas." Yanağına dokunduğumda daha güçlü bir şekilde bileğimi kavradı ve sırt üstü döndüğünde beni üzerine doğru sürükledi.

Gözlerini açtığı anda bir çığlık attım. En derin deniz kadar siyah, boş ve büyüyle uğursuzdu. Korkutucu bir düşüncem yoktu, peki kâbus neredeydi?

"Yapma." Kelimesi sert ve kırıktı. "Ona dokunma." "Jonas."

Yüzüne sarıldım. "Beni duyabiliyor musun? Ben Skadi."

Yüz hatları gerildi ama gözlerinin karanlığı doğrudan bana bakıyordu. "Bırak onu gitsin."

Tanrım. Gerçekten uyanık değildi.

Bir anda elleri çözülüp hareketsiz kaldığında panik boğazıma düğümlendi. O unutulmaz siyah gözleri tavana sabitlenmişti. Göğsü zorlukla bir nefeste yükseldi.

"Jonas!" Onu salladım. Hiçbir şey olmadı. "Tanrılar, uyanın." Bir avucum yanan yanağını okşadı. Sesim çatallaştı. "Lütfen, uyan. Kahretsin."

Ölümcül bir şekilde hareketsizdi ama derisi yanıyordu. Şifacılar. Bir şifacıya ihtiyacı vardı. Mediskis'lerden birine.

Yataktan yuvarlandım, yorganın kenarına takıldım ama hemen ayağa kalktım ve odasından hızla çıktım.

"Dorsan!" Nöbetçimin kapısına vurdum, çılgınca bornozumu kapattım. "Dorsan, uyan!"

Dorsan kapıyı t e l a ş l a açtı, saçları dağınık ve üstsüzdü. Adamı o güne kadar gördüğüm en dağınık haldeydi.

"Prens korkunç bir sorunu var. O hasta ya da... Bilmiyorum. Git bir Mediski alver getir, bir Mediski."

Dorsan yeni bir krallığa adım atmakla görevlendirilen muhafız olduğu için biraz kızgınlık duymuş olabilirdi ama iliklerine kadar sadıktı. Tereddüt etmeden, giyinmek için bir an bile duraksamadan başını salladı ve koridorda aceleyle ilerledi.

Köşeyi dönmeden önce, başka bir adam neredeyse Onu.

"Sander."

İkinci prensin nefesi kesilmişti, kendi gözleri de kararmıştı ve adımları hızlıydı. "Jonas nerede?"

"İçeride, bir şeyler ... bir sorun var."

Sander hiçbir şey söylemedi ve ite kaka kardeşinin odasına girdi. İkinci prens ne olacağını biliyormuş gibi yatağa tırmandı ve kardeşinin aşırı ısınmış vücudundaki yorganları parçalamaya başladı. "Hadi Jo, kendine gel."

"Neler oluyor?"

Sander çalışmayı bırakmadı, Jonas'ın üzerinde ince bir örtü tuttu ve yüzünü yıkamak için soğuk su dolu küçük bir kaseye koştu ve

Ellerini. İçine küçük bir bez batırdı.

"Bana bunlardan biraz daha getirebilir misin?" Bana baktı. "Onu serinletmeye yardımcı olur."

Eller Titriyor, I takip etti Sander's Siparişler, ıslatma keten bezleri Jonas'ın başına, boynuna ve kollarına yerleştirmeye yardım etti.

"Sander." Sesim titriyordu. "Ona ne oluyor?"

Kardeşi dizlerinin üzerine oturdu ve uğursuz karanlık bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Jonas bazen kendi büyücüsü tarafından saldırıya uğruyor."

"Ne!"

"Kabusa dönüşen derin bir korkunun içine hapsoluyor, sonra da ateş gibi yanıyor."

Farkında olmadan bir elimi kocamın gevşek avucuna doladım.

"Tehlikeli mi?"

"Evet. Eğer onu soğutmazsak, saldırıdan kurtulamama ihtimali var."

Midem dibe vurdu. "Nereden biliyorsun?"

"Bunu hissettim. Büyü gücümüz istediğimiz zaman bağlanıyor ama ben bu bağlantının sadece kardeş olduğumuz için olduğunu düşünmek istiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Dün gece s ı r a dışı bir şey oldu mu? Farklı görünüyor muydu?"

Aman ne güzel.

"Um . . ." Jonas acı ekecekse, ağırbaşlı davranacak zaman yoktu. "Birlikte banyo yaptık ve ben burada kaldım."

Sander başını salladı. "O zaman biraz mantıklı."

"Buna ben mi neden oldum? Ona zarar vermezdim."

Prensin gözleri bu kadar rktcyken yüzünde içten ve nazik bir gülümseme görmek rahatsız ediciydi. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Skadi. Kâbusu sen görüyorsun, bu yüzden mantıklı. Sadece değer verdiği birinin zarar görmesinden gerçekten korktuğunda buna yenik düşer."

Kelimeleri toparlayamadım. Jonas birine yalvarmıştı.

Kafasında her ne oluyorsa beni de ilgilendiriyordu.

Elini sıkıca tuttum. "Ne yapacağınızı biliyor musunuz?" "Biliyoruz. İlk seferinde çok korkutucuydu. Jonas'ın duyguları onun

zaman zaman vücudunun onu serbest bırakamadığı noktaya kadar büyülenir, bu yüzden saldırır

onu. İnsanların bilmesinden hoşlanmıyor, diğer kraliyet mensupları bile bunun olduğunu bilmiyor."

Dişlerim sıkıldı. Parmak uçlarımı alnında gezdirdim, çaresizdim. Berbat bir kâbusun içine hapsolmuş kan kaybediyordu ve kaçamıyordu.

"Ona nasıl yardım edebiliriz?" "Bununla."

Benimkine çok benzeyen bir uyku bornozuna sarınmış kraliçe, gözlerinde endişe, arkasında kral, odanın içinde koştururken etrafımda döndüm. Malin'in elinde içinde bulanık bir sıvı olan bir şişe vardı.

Kraliçe yatağın kenarında durduğum yere geldi ve şiltenin üzerine diz çöktü. Krala şişeyi tek kelime etmeden uzattı, sanki oynayacakları rolü biliyorlardı.

Kase bir elini Jonas'ın yanağına bastırdı ve şişeyi oğlunun dudaklarına götürdü. Kral sessiz ve kasvetliydi ama gözlerindeki korkuyu ya da yumuşak bir şekilde fısıldadığı "Kurtul ondan evlat" sözünü görmek için büyüüne ihtiyacım yoktu.

Malin bir elini Jonas'ın alnına koydu. Gözlerini kapattı. Korkunç bir duraksamadan sonra kraliçe arada bir gülümsemeye, hatta kıkırdamaya başladı.

"Maj mutlu anıları öne çıkarıyor," dedi Sander, gözlerini Jonas'tan ayırmadan ama açıklamanın benim için olduğu açıktı. "İksir rüyasız bir uyku getirene kadar dehşetle savaşmaya yardımcı oluyor."

Sırtımı duvara yasladım ve onu bana geri getirirlerken uzak durdum. Hala tuniksiz olan Dorsan kapının girişinde duruyordu, sert ve kaskatı. Elimi sallayarak onu sessizce reddettim.

Hareket etmedi.

"İşte gidiyoruz," diye fısıldadı Malin ve kenara çekildi.

Sert bir nefes verdim. Jonas'ın gözleri artık kapalıydı ve göğsü yine yavaş, sabit nefeslerle yükseliyordu. Huzurlu bir uykudan başka bir şey değildi.

"Ateşini düşürmek için bazı otlar getirteceğim." Malin Kase'nin kolunu sıktı. Kral oğlunun yüz hatlarını izlemeyi bir an olsun bırakmamıştı.

Karısının dokunuşuyla korkusunun geçtiğini anlar gibi oldu ve şilte den geri çekildi. "Biz otları toplarken ona göz kulak olur musun?"

"Skadi?" Sander'in gözleri bir kez daha yeşilin en parlak tonuna bürünmüştü, Jonas'ın kilerden daha açıktı ama yine de aynı derecede deliciydi.

"Pardon, ne dedin?"

"Ona göz kulak olur musun?" diye tekrar sordu kral, sesi kaba bir törpüydü.

"Evet." Çılgınca başımı sallayarak yatağın kenarına geldim. "Onu bırakmayacağım."

Malin bir elini omzuma koydu. "Ateşi genellikle bir gün içinde düşer. Bu geceye kadar kendine gelir."

"Çok uzun sürmedi," dedi Sander. "İyi ki Skadi buradaydı."

Jonas'ın ateşinin sıcaklığı yüzümü yakıyordu. Sander gülüyordu, ailelerinin önünde benimle alay ediyordu ama bu herkese yaptıkları gibiydi.

Bu biraz da aidiyet duygusuydu.

Ona dar bir bakış attım, sonra yatağın kenarına oturdum ve gerekli bitkileri toplamak için odadan çıktıklarında yumuşak kahkahaları dinledim.

"O iyi mi leydim?" Dorsan sordu.

Parmak uçlarımı Jonas'ın yanağında gezdirdim, yüz hatları yumuşamış ve huzurluydu. Muhafıza bakmadan başımı salladım. "İyi olacak. Yardımın için teşekkürler, Dorsan."

"Ben sadece kral ve kraliçeyi çağırdım."

"Ve yardımcı oldu. İstersen uyumaya devam et. Ben hiçbir yere gitmeyeceğim."

Bütün gün halk Jonas'ın odasına girip çıktı. Niklas, eğer büyü bozulursa elimde daha fazla iksir olduğundan emin oldu.

tekrar saldırıya uğradı. Tova, büyük kuzeninin duvarlarına asmasını istediği birkaç karalama resim çizen oğlunu da getirmişti.

Ziyarete gelenlerin çoğu Jonas'ın sadece ateşi olduğunu düşünüyordu. Sander doğru söylüyordu, kocam gerçek nedeni kendisine en yakın olan arkadaşları ve ailesi dışında kimseyle paylaşmadı.

Frigg ve Von Sander'a katıldığında, üçü de ayrılmadı. Yemeğin ortasında benimle birlikte yemek yediler, Jonas'ın çocukluk hikayelerini ve yontma yetenekleri hakkındaki oldukça gayretli görüşlerini anlattılar.

"Sarayda gördüğünüz tüm o dikdörtgen ahşap yaratıklar çocukluğundan beri onun eserleri." Frigg sırtarak dilinin üzerinde bir kare soluk peynir patlattı. "Hepsi orantısız ve eğri büğrü ama Mal onları çok sevdi ve bu onun aklını başından aldı."

Kâğıt kartlar ve tahta zarlarla birkaç tur alver oyunu oynadık ama üçlü hâlâ oradaydı.

Hâlâ elimde olan kitaplardan birini aldım ve yüksek sesle elf folkloru okudum.

Von bir sandalyede arkasına yaslanmış, ellerini karnının üzerinde birleştirmiş, gözlerini kapatmıştı. Sander her masaldan mest oluyordu ve Frigg, aşçı odasındaki kadın ona lanet ayaklarını kullanıp kendisinin alabileceğini söyleyene kadar daha fazla yemek istedi.

Buna kıs kıs güldüm. Hizmetkârların (ya da personelin) büyükbabamı tersleyecek kadar emir almaları fikri tüm Natthaven'ı şok ederdi.

Üçü gece yemeğinden önce ayrıldılar ve sabah tekrar kontrol edecekleri konusunda ısrar ettiler. Sander bana kesintisiz uyumak istersem, Jonas uyanmazsa gelip odasında uyuyabileceğini söyledi.

Güneş akşam karanlığına gömüldüğünde bir tabakta yenmemiş ringa balığı ve acı otlar kalmıştı.

"Mağaralar ve tünellerden oluşan bir krallık," diye yüksek sesle okudum yatakta. Bir avucum Jonas'ın alnına dayanmış, saçlarıyla oynuyordu. "Böyle bir genç kız için uygun olmayan bir dünya. Ama babası trol kralına karşı savaş yemini ettiğinde, güzel ve nazik kızı sevgilisinin kılıcını aldı ve kendi boynuna doğrulttu. İki büyük ordu arasında, düşmanlar ve dünyalar arasında, ulu bir meşe gibi dimdik durdu. O

Kalbini trol eşinin ruhuna adadı ya da halkı onlara karşı gelirse ölüm yemini etti."

Kalın sayfalardaki resmi inceleyerek gülümsedim. Etrafı ışıkla çevrili bir kadın boynunda dar bir kılıç tutuyor, gözleri tanrılardan yardım istercesine gökyüzünü işaret ediyordu.

Avucum saçlarından çekilip dolgun ve kuru dudaklarına bastırıldığında kan beynime sıçradı.

"Sonra ne oldu?" Jonas'ın sesi sert ve yorgundu.

"Tüm tanrılar." Trol kralı ve gelini efsanesi kucağımdan düştü. Kollarımla boynunu sıktım. "Uyanmışsın."

Jonas öksürdü, bir elini omurgamda gezdirdi. "Nefes alamazsam uzun sürmez."

"Özür dilerim." Geri çekildim, avuçlarımı yanaklarına koydum. "Annenle babanı çağırayım, onlar-"

"Skadi." Jonas elimi çekti. "Kal. Şimdilik, sadece ... kal."

Yanına kaydım, yüzünü ona dönmek için yuvarlandım. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanki çok yüksek bir uçurumdan tekrar tekrar denize atılmış gibiyim." Jonas'ın gözleri yüklü ve gölgeliydi.

Çenem titredi. "Korkunçtu Jonas. Neler olduğunu bilmiyordum."

Yüzü asıldı. "Özür dilerim. Sana ateşlerden bahsetmeliydim. Sander söylemem gerektiğini söyledi ama biraz daha huzurlu olursam korkularım azalır ve şiddetli olmaz diye düşündüm."

"Bunlara ne sebep oluyor?"

"Ben biliyorum." Sanki bir ağrıyı dindiriyormuş gibi bir başparmağını alnına sürttü.

"Ne demek istiyorsun?"

Jonas konuşmak için bir an bekledi. "Çocukluğumdan beri mesmer'ım sevdiğim insanları kaybedeceğim korkunç yollarla ilgili kâbuslar yaratırdı. Çocukluk savaşları sırasında kâbuslar beni ele geçirmeye başladı. Kaybetme korkusuyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum Skadi, bu yüzden onu kırıla kadar gömülü tutuyorum."

"Sander bunun senin duygularınla ilgili olduğunu söyledi. Ateşler hakkında pek bir şey bilinmiyormuş gibi mi konuştu? Var

Bu başka birinin başına geldi mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır, ama Anomali alvers'in her zaman bilinmeyen bir büyücüsü vardır." Jonas ovalamayı bıraktı. "İlkinde korku nöbetini hisseden babamdı. Ateşler, sevdiğim insanları kaybetme fikrinden kaynaklanan kalbimin en gerçek korkularından kaynaklanıyor. Keşke daha az hissedebilseydim, sanırım."

Tanrılar adına, bu adam kalbimi aynı anda hem şişirip hem de paramparça edebilirdi. Halkı çok sevdiği için korkuyordu.

"Onlar başladığında kaç yaşındaydın?"

"Neredeyse on. Müttefik olmadan önce Deniz Fae'leriyle bir savaş sırasındaydı. Rüyamda ailemi kaybettiğimi gördüm. Orada burada küçük ateş nöbetleri geçirdim. Önemseydiğim her kadın doğum yaptığında, en kötüsünün gerçekleştiğine dair kabuslar görüyorum. Bir keresinde Frigg, Mediskis'in iyileştiremediği bir kan hastalığına yakalandı. Neredeyse onu Öteki Dünya'da kaybediyordum ve Niklas ve diğer Elixistler onu iyileştirecek doğru toniği bulduktan sonra bile ateşim çıktı."

"Sander dün geceki gibi şiddetli ateşler olduğunu söyledi." Jonas başını salladı. "Bir tanesi aylar önce Livia'nın Bloodsinger."

Doğrudum. "Alındı mı? Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl başladıklarını bilmiyor musun? Deniz fae'leri geri döndüğünde kanayan adam onu kaçırdı."

"Kralını görür görmez gözleri parlayan Ever Kraliçesi'nden mi bahsediyorsun?"

"Aşk en tuhaf koşullarda ortaya çıkar, değil mi?" Jonas güldü ama bu gülüş yorgunluk yüklüydü. "Onun öldüğünü sanıyordum, sonra Aleksi onu ararken ortadan kayboldu. Sana söyledim, onlar benim için başka bir kardeş gibiler. O ateş çok şiddetliydi ama diğerlerinden daha kısaydı. Sanki zihnim onların iyiliği için aramaya geri dönmem gerektiğini biliyordu."

Tekrar yanına yerleştim. "Başkaları da var mıydı?"

"Bir aydan biraz fazla bir süre önce. Sander'ı kaybetme korkusuydu." Yüzümü buruşturdum. "Benim elimden kaynaklandı."

"Hayır." Bir avucunu yanağıma bastırdı. "Bunun sebebi benim. Bu korkularla yüzleşmiyorum. Onları o kadar uzağa gömüyorum ki, iltihaplanıp beni ele geçiriyorlar."

"İstersen onları bana anlatabilirsin. Başka kimseye söylemem."
Alay etti. "Beni zayıf, titreyen bir bebek sanma,
"Olanlardan değil de olabileceklerden mi korkuyorsun?"

Daha yakına eğildim, burnumu yanağına doğru sürükledim.
"Korkularım yüzünden zayıf olduğumu düşünmezsen hayır. Seni tanımak istemediğimi söylemiştim Jonas Eriksson. Ama bu bir yalandı çünkü korkuyorum."

"Neyden korkuyorsun?"

Boğazımdaki gerginliği temizleyerek yutkundum. "Eğer seni tanırsam, kalbimin tamamen senin kalbin olacağından hiç şüphem yok."

Çenesinde bir kas titreşti. Jonas öne doğru eğildi ve alnını alnıma yaslayarak beni tatlı tatlı öptü. "Eğer bana böyle bir hediye verilseydi, kırılmasına izin verecek kadar dikkatsiz davranırsam ne kadar aptal olurum."

Farkında olmadığı şey, onu zaten elinde tuttuğuydu ve bu dehşet vericiydi.

Beni son kez paramparça ettiğinde, kırık parçalar hâlâ görülebiliyordu ama Jonas duvarları kelimelerden daha fazlasıyla dövmüştü. Geçmişteki anların aksine, hareketleri zihnime kazınmıştı.

"İçiniz yumuşacık," diye fısıldadım.

"Kabus değil mi?"

Gülümsedim, ağzımı onunkine yaklaştırdım ve dün bana karşı söylediği sözleri kullandım. "Nazik ol, kibar ol ve kâbus gibi ol. Seni her şekilde isteyeceğim."

Jonas beni yavaşça ve derinden öptü. Dudakları ateşten kurumuştur ama aynı anda hem talepkâr hem de nazikti. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum, köklerini çekiştirdim. Bu, aceleyle ya da çılgınlığa gerek olmayan, boş zamanı olan bir öpücüktü.

Bu öyle bir öpücüktü ki, iki kalp bir daha, bir daha ve bir daha olacağını biliyordu.

Parmak uçlarım çenesinin kenarında gezindi. "Şimdi sana bu kadar eziyet eden şeyden neden korkuyorsun?"

Yanağımla kalbine doğru çekerek geri çekildi. "Senden. Beni o kadar şiddetle aldı ki; o kadar gerçektir ki."

Göğsünün üzerinde küçük daireler çizdim. "Ne hakkındaydı?"

"Arion senin için geldi. Sana zarar verdi, seni zincire vurdu ve sen . . . beni çağırıyordun. Sana ulaşamadım, bu yüzden artık hareket edemeyinceye kadar sana zarar vermeye devam ettiler."

Uzun bir süre ne diyeceğimi bilemedim. Sert bedeninin üzerinde yuvarlandım ve çenemi ellerimin üst kısmıyla göğsüne dayadım.

"Sana gülmüyorum ve sen zayıf değilsin." Avucunu kaldırdım ve kalbimin gümbürtüsünün üzerine yerleştirdim. "Gerçek olan bu. İttifak bozulmadıkça Arion bana dokunamaz. Benim bozmak gibi bir planım yok, senin var mı?"

Jonas diğer elini omurgamda gezdirdi. "Hayır, Ateş."

"Kabus korkunç derecede gerçek dışıydı, nedenini bilmek ister misin?"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bu kadar kısa bir süre bile burada kaldıktan sonra beni senden alırlarsa, seni tekrar bulana kadar her zaman olduğum gibi canavarlaşıyorum."

O daha konuşmadan onu öptüm. Her kelimenin şaşırtıcı gerçekliği için onu öptüm. Bu anlaşmalı yeminimizin kâbuslarımızdan bir sığınak haline geldiğini bildiğim için onu öptüm.

Bölüm 28

Sis Hırsızı

Mesmer ateşinden sonra bir değişim oldu. Sanki kâbus prensimle aramda yeni bir tür güven oluşmuştu.

Yemeklerde alverslere katıldım, loncalarla etkileşime girdim, gelenekleri ve geçmişleri hakkında daha fazla şey öğrendim. Jonas çoğu sabahı Von ve Sander ile birlikte üst koridorlarda çalışarak geçiriyordu. Merdiven boşluklarının üzerinde sadece üçlünün girebileceğini gösteren bir ip vardı.

Belki bir gün, beni umursamayı unutana kadar öpmek yerine yukarıda neler olup bittiğini anlatırdı.

Öpücüğü rüyalarımın bir parçası oldu. Dokunuşu arzuladığım bir şeydi. Güvenin ötesinde, ateşler ve samimi banyomuz, yeni kocamın daha önce görmek istemediğim parçalarını geri çekti. Adam tehdit etmeyi ve korkutmayı biliyordu, öldürmeyi de iyi biliyordu ama kraliyet ailesinden arkadaşlarının ısrarla içinde olduğunu söylediği kalbi görmeye başlamıştım.

Jonas personele karşı nazikti, saray halkı tarafından çok sevilirdi.

Annesine büyük bir saygıyla davranır, her zaman önünde oturmasını sağlar ve onunla alçakgönüllülükle ama saygıyla konuşurdu.

Prens aynı şeyi canlı Ylva için, kasabadaki ya da tersanelerdeki kadınlar ve erkekler için de yapardı. İnsanlarına değer verirdi, iyi tanımadıklarına bile.

Ama adam nasıl sinirleneceğini de biliyordu.

Kızgınlıkla yüzümü kızartmaya çalışmaktan biraz zevk aldığını düşündüm. Dün gece, başka bir kitabın sonunu bozmaya çalıştığı anda onu neredeyse yakınlığımın içine atacaktım.

Sander hikâyeyi kurtardı ve bu cüretkârlığı yüzünden kardeşini neredeyse yere serdi, sonra da ben hikâyeyi bitirdiğime dair işaret gönderene kadar kapımın önünde nöbet tuttu.

Jonas yatak odasının benim tarafımda bana yeniden katıldı ve affedilmem için yalvardı. Tüketen ağzı, dilinin benimkine değen tadı, vücudumu okşayan hınzır ellerinin dokunuşu ona yanımda kalma davetini kazandırdı.

Beni kendine yakın tuttu, saçlarımı okşadı, sonunu zaten bildiği halde masalın beni nasıl etkilediğini tekrarlarken sadece dinledi.

Makyaj masasının aynasında yüz hatlarımı inceledim. Parmak uçlarım, sabah yemeğinden sonra üst katlardaki gizemli odasına doğru yola çıkmadan önce beni öptüğünde hâlâ şiş olan dudaklarıma dokundu.

Geçmişte kalbim beni yanlış yönlendirdi. Halkımın çoğu benim soğuk ve duygusuz olduğumu düşünürdü. Bunda bir parça doğruluk payı vardı, çünkü çok geçmeden kalbin kırılmasının acısını hissetmektense onu dondurmanın daha iyi olduğunu öğrenmiştim.

Kâbus prensim, asla vermemeye yemin ettiğim kalbimi istemeye başlamıştı ve ben de onun kendi kalbini veriyor olabileceğini düşünüyordum.

Dorsan elinde bir parşömen parçasıyla odama girdi. "Böldüğüm için bağışlayın leydim. Natthaven'dan bir mektup aldınız."

Midem bulandı. Ljosalfar haydudu Jonas'ı ve ev halkını katletmeye çalıştığından beri yazışmalar genellikle kral ile kral arasında yapılırdı. Ya da bana öyle söylendi. Büyükbabam bana Gerard ya da Arion hakkında hiçbir şey söylememişti.

Merakımı çabucak giderdim ve elimi uzattım. "Teşekkür ederim, Dorsan." Mektupta yaptığım hızlı bir tarama yazarını ele verdi. "Bu Cara'dan."

Leydim ne kadar sert olursa olsun, Cara hayatımın değişmez bir parçasıydı ve onun kibirli sözlerini ve insanlar onun görgü kurallarına uymadığında çıkardığı homurtuları özlediğim günler oldu.

Leydi Skadinia-

Size biraz endişeyle yazıyorum. Bu soruşturma uygunsuzluğun sınırında ve affınıza sığınıyorum, ama umarım bu kadının aklını yatıştırmak.

Ekselansları Kral Gerard ve Veliaht Prens Arion son günlerde sarayda hazır bulunuyorlardı. Haydut Ljosalfar'ın saldırısını öğrendiğimde çok üzüldüm ama güvende olduğunuzu duyunca rahatladım.

Bu mektubu getiren de bu konu. Ljosalfar saldırıdan dolayı üzgün görünse de, güvenliğinizin kendi halkınızın yanında daha iyi olacağına inanıyorlar. Yeni yemininiz yeterince endişe vericiydi, gözden düşmüş prens sizin iyiliğinizi duymak için bana yaklaştı. Sizi bu ittifaka iten rolü için oldukça pişmanlık duyuyordu. Kendisini seçmeniz umuduyla pişmanlığını kanıtlamak için ısrar etti. İttifak şartına göre, tur bitmeden önce tekrar.

Saray dedikodularına pek yatkın değılimdir ama sormak zorundaydım. Bu Yeni kocanızdan ilk turda memnun kalmazsanız bu ittifakın Ljosalfar'a iade edilebileceğini doğruladı.

Bu nedenle, cevap vermenizi ve Alver topraklarında bir dereceye kadar huzur bulup bulmadığınızı bana söylemenizi rica ediyorum. Bulacağınızı umuyorum, çünkü Kalbim şu anda Veliaht Prens'e karşı kırgın. Bu kadar açık konuştuğum için beni küçük görmeyin.

Cevabınızı bekleyeceğim ve umarım vahşi prens sizi memnun etmek için elinden geleni yapıyor. Onun da bu ittifakın prestijini kaybetmek istemeyeceğinden şüphem yok.

Leydiniz,

Cara

Arion'la nişana geri dönmek mi? Jonas'la ittifakı kabul etmemiş olsaydım, tek seçeneğimin Arion'la iki elf klanının birleşmesinin mirasını güvence altına almak olacağını biliyordum.

Ama artık yemin etmiştim; seçimimi yapmıştım.

"Dorsan, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, Leydim."

Tereddüt ettim. "Ljosalfar prensiyle anlaşmaya geri dönebileceğimi belirten bir ittifak koşulu hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Dorsan ellerini arkasında kavuşturdu. "Hanenizde söz sahibi olmanıza izin vermenin standart bir koşul olduğuna inanıyorum. Anladığım kadarıyla ilk turda yeni yemininizden hoşnut kalmazsanız, iki elf klanını yeniden düzenlemeyi seçebilirsiniz. Her iki miras da kral için tatmin edicidir."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Yani Jonas memnun olmazsa, yemini iptal etmek bana mı kalacak?"

"Sanırım öyle."

Yakamın altındaki deri ısındı. "Şüphesiz, Alver Prensi beni memnun etmek için elinden geleni yapmak isteyecektir."

Dorsan'ın ağzı gerildi. "Prensin bunu yapacağını tahmin ediyorum."

"Teşekkür ederim, Dorsan." Kalbimdeki acı şokunu gizlemek için ona parlak bir gülümseme gönderdim. "Sanırım ben bahçelere gideceğim. Sakıncası yoksa öğleden sonrayı yalnız geçirmek istiyorum."

Muhafız kaşlarını çattı ama uzun bir duraksamadan sonra çenesini eğdi ve odayı terk etti.

Yumruğumla mektubu kavradım ve yemin ettiğimden beri ilk kez yakınlığının ilk ayazının kalbimin bir kısmını uyuşturduğunu hissettim.

Buradan başka bir yerde olmayı arzuluyordum.

Tanrım, kalbimin değer görmesi için hâlâ başka bir adam tarafından kandırılacak kadar çaresiz miydim?

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Bir oyuna gelmeyecektim ama Arion'a da dönmeyecektim.

Jonas, amacı beni mutlu etmek olsa bile, Ljosalfar prensinden daha nazikti. Ona ve halkına dair gözlemlerim adil, hafif ve karşılıklı saygıyla doluydu.

Belki bir aşk uyumu geliştiremeyecektik -umduğum gibi değil- ama aramızda benzer bir saygıyı korumak için çabalayacaktım. Ancak çatlayan kalbimi yatıştırdıktan ve bildiklerim hakkında onunla nasıl konuşacağıma dair düşüncelerimi topladıktan sonra.

Pervasız. Aptalca.

Çürük kalbim prensi içine o kadar iyi sığdırmıştı ki; eski sözlerin ve eylemlerin acı içinde bıraktığı boşlukları doldurmuştu. Onu içeri aldım, bana dokunmasına, sarılmasına izin verdim. Birlikte ateşler içinde yandık, güldük ve dalga geçtik.

Ama bunu yeni karısını yatıştırmak ve ittifakı güçlü tutmak için yapmıştı.

Belki de arkadaşlığa razı olabilirdim. Prensi ne kadar önemseydiğimi bu kadar kolay göz ardı edemezdim ve sevgili olarak olmasa bile, hayatında hâlâ bir yer bulma arzumu inkâr edemezdim.

Yine de gözyaşlarım akmaya başladı. Aceleyle bahçelerin diğer ucundaki ahırlara girdim ve saray kırsağının başına bir dizgin hazırlamaya başladım.

"Skadi?" Ahırlardan birinden, kâbusumdaki prene çok benzeyen bir yüz dışarı baktı.

"Prens." Sander kolunun altına sıkıştırdığı ince bir defterle yaklaştığında çenemi eğdim.

"Sorun nedir?" Sander omzunu tezgâh direklerinden birine yaslamış, beni inceliyordu.

Zorla sıırttım. "Yok bir şey."

"Farkında mısın bilmem ama sen yüzüne yazılan yalanları fark etmek üzere eğitilmiş bir entrikacılar ailesinin parçasısın."

Gözlerimi hızla kırıştırdım, duygularımı bastırmak için çaresizce kendimi atın sırtına attım.

Sander dizgini kavradı. "Jonas seni üzecek bir şey mi yaptı? İyi niyetlidir, söz veriyorum, ama bazen düşünmeden konuşur."

"Hayır. Tabii ki hayır." Sesimdeki titremeyi duymaması için dua ettim. "Sadece evden bazı tatsız haberler aldım. Üzülecek kadar kötü bir şey değil, sadece üzücü. Bir süre yalnız kalmak istedim."

Prens ahırın açık kapısına doğru baktı. "Elflerden sonra bunun akıllıca olup olmadığını bilmiyorum-"

"İnsanları yiyip bitirebileceğimi unuttunuz mu Prens? Eğer başka bir Ljosalfar bana saldırırsa, sonsuza dek Hiçliğin içine düşer."

Sander bana içten bir endişeyle baktı. "Skadi, Jonas benim kardeşim ama sen de artık benim kız kardeşimsin. Eğer seni rahatsız eden bir şey varsa, iyi bir dinleyici olarak tanınırım."

"Teşekkür ederim ama kısa süre sonra döneceğim." Daha dik oturdum. "Artık gerçeği bildiğime göre onunla konuşmadan önce düşüncelerimi toparlamam gerekiyor."

"Ne hakkındaki gerçeği?"

Kahretsin. Zihnim çok hızlı dönüyordu ve kelimelerim çok serbestti. "Arion'un hâlâ benim sevgim için yarıştığını ve kardeşinin de onu elinde tutmaya çalışacağını duydum. Ben asla bir ödül olmak istemedim Sander. Ben sadece bir yuva istedim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ama burada bir evin var." Kayınbiraderim dizgini bıraktı. "Jonas'ın seni önemsemediğini düşünüyorsan beni affet ama yanıyorsun. Seninle ilgili düşünceleri yüzünden büyücü ona saldırdı. Bu sevgi uydurulamaz."

Nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Bir anda, konuşma ve kararlılık çok boğucuydu. "Ata binmeme engel mi olacaksın? Natthaven'da benim için sakinleştirici bir aktiviteydi."

Sander'ın çenesi gerildi ama kenara çekildi. "Hayır. Bu aile seni asla esir almayacak."

Sözlerinin bir anlamı vardı, umuda yol açabilecek üstü örtülü bir vaat gibiydi. Ona başımla teşekkür ettim ve kısrağı saray kapılarının ötesindeki arka ormana doğru ittim.

Ağaçlar güneşi gölgelediğinde yeni bir gözyaşı düştü. Aceleyle silip attım. Neyim vardı benim böyle? Prens hiçbir zaman kalbini sunmamıştı ve bunun yerine tam tersini vaat etmişti. Sebepleri ne olursa olsun, onun iyiliğine gücenmek için hiçbir neden yoktu.

Birbirimizden zevk almamızda yanlış bir şey var mıydı? Kalplerimiz bize ait kalacaktı ama biz karı kocaydık. Belki de dostça etkileşimler konusunda bir anlamaya varabilirdik, istenirse biraz daha fazlası da olabilirdi.

Göğsümde bir sızı vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Jonas Eriksson'a yakın kalabileceğimden ve kalbimi güvende tutabileceğimden emin değildim.

Göreve ve mesafeye dönmek daha iyiydi.

Bu karar yanılttı ve zihnimde korkunç bir his uyandırıyor.

Sander'ın beni küçümsemek ve bana acı çektirmek için herkesten daha fazla nedeni vardı ama kocamın kâbuslarıyla ilgili bir gerçeği de ortaya koymuştu.

Jonas sadece değer verdiği kişileri kaybetme korkusuyla yanıp tutuşuyordu.

Lanet olsun. Ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Karanlık bir göletin yakınında attan indim ve su içmesi için ona zaman tanıdım. Boynuna birkaç nazik vuruş yaptıktan sonra kısrağı bıraktım ve suyun kenarında dolaşmaya başladım. Ağaçlar uzundu ve koyu renkli gövde ve dallardan oluşuyordu. Ağaçlar Natthaven'daki gibi çiçek ve tatlı bal kokmuyordu. Burada temiz bir sis gibiydi.

Burada kabul gördüğümü, değer verildiğimi hissetmiştim. Şimdi zihnim bunun ittifakın şartlarını yerine getirmek için bir oyun olduğuna beni ikna etmek için savaşıyordu.

At, sabırsızlıkla toynaklarını sürüyerek göletin karşısında kişnedi. Şaşırmadım. Dallardaki boşlukların arasından, gökyüzünde kararmış bulutlardan oluşan bir hengame yuvarlanıyordu. İçimi çektim. Eğer fırtınayı yenmek istiyorsam, prensle bir an önce yüzleşmem gerekiyordu.

Göletin etrafında yürümeye devam ettim, zaten yolu yarılamıştım, ama bir sonraki adımda zemin çöktü ve boş siyahtan başka bir şeyin içine düştüm.

Bölüm 29

Kabus Prens

"PRENSESİ GÖRDÜNÜZ MÜ?" Bir bahçıvanın kolundan tuttum.

Adam yağmurdan ıslanmış uzun saçlarını sildi. "Hayır, gördüğümü söyleyemem."

Skadi odanın kendi tarafında değildi, ne büyük salonda ne de bahçelerde. Dorsan hiçbir yerde yoktu ve kanımda bir şeylerin doğru olmadığına dair bir sıcaklık vardı. Sarayın önüne doğru yürüdüm.

Şiddetli yağmur tabakaları her pencerenin camlarına çarpıyor, karanlık gökyüzü gök gürültüsüyle tanrıların öfkesini dışa vuruyordu.

Sarmal bir merdivenden birkaç adım atarak lanset pencerelerden birinden dışarı bakabildim. Sadece bazı personel, fırtınadan korunmak için bahçenin ön tarafına doğru koşuşturuyordu.

Karım hangi cehennemdeydi?

Bir yan kapı çarparak açıldı. Sander soluk tuniğinden fırtınadan alnına dökülen saçlarına kadar sıırıslıklamdı.

Ve yalnız da değildi. Dorsan gözlerindeki suyu sildi. "Jonas."

Sander adımlarını uzattı. "Skadi döndü mü?" "Nereden döndü?"

Ben de onu arıyordum."

"Kahretsin." Sander elini sıırıslıklam saçlarının üzerinde gezdirdi. "En az üç saat önce biraz üzgün bir şekilde ayrıldı."

Dorsan bir adım öne çıktı. "Nedenini biliyor olabilirim. Kendisine eski nişanlısına dönme seçeneğinin verildiği ittifakın durumunu sordu. Sizin, Prens Jonas, onu bu süre zarfında rahat ettirmenizin ihtiyatlı olacağına dair bir şeyler söyledi ve kısa bir süre sonra ayrıldı."

Sander, "Envanterim sırasında onunla ahırda karşılaştım," diye açıkladı. "Şimdi biraz daha mantıklı geliyor. Sanırım şu anda

Sadece onu Arion'dan uzak tutmak için ona yakınlık gösteriyor olabileceğinize inanıyorum. Ödül olmak istemediğine dair bir şeyler söyledi."

Lanet olsun. "Ve sen de fırtına sırasında gitmesine izin mi verdin?"

Sander'ın yumruğu göğsüme çarptı, gözleri kısıldı. "Ben embesil değilim. O sırada yağmur yağmıyordu ama kendi başına düşünmek için biraz zaman istediğinde ısrar ettiğinde onu bir direğe zincirleyecek değildim."

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.

"Pekâlâ, onu bulmamız gerek. Fırtına onu orada kapana kısılmış olabilir." Elf muhafızına baktım. "Dorsan ne kadar iyi at biniyorsun?"

"Kusursuz, efendim."

"O zaman atları hazırla. Aramaya başlamak için diğerlerini getireceğim."

Sander, Dorsan'ı fırtınanın içine kadar takip etti. Sarayın derinliklerine doğru koştum. Göğsümün derinliklerini bir panik kapladı ve nefes almamı zorlaştırdı. Beklenmedik bir şey değildi, mesmer ateşinin vahşetinden sonra değil. Skadi'nin kapana kısılmış, hıçkıra hıçkıra ağlayan, incinmiş görüntüleri, hareketlerim içgüdüyle yapılane kadar zihnimden geçti.

Bunu hiç istememiştim ama inkâr da edemezdim; karıma aşık olmuşum ve onu kaybedemezdim.

"Bir şey var mı?" Sesim fırtınanın öfkesini bastırarak kükredi ve yaprak dökmeyen ağaçların arasına yöneldi.

"Henüz değil," diye bağırdı Raum. Atını ileri, Jagged Grove ormanının derinliklerine doğru itti.

Skadi, hangi cehennemdesin? Topuklarımı kendi atıma vurdum ve yağmurdan korunmak için yün kukuletayı gözlerimin üzerine çektim.

Oldukça anlamsızdı.

Rüzgâr ve yağmur yüzümüze çarparak hızımızı yavaşlattı ve görüşümüzü kararttı. Bir düzine atlı bana katılarak

ağaçlar, babam ve loncası da dahil. Raum'un esrarengiz görüşü onu fark etmemiz için bize bir şans verdi ama babamın bireysel korkuyu hissetme büyüsü umarım yakında etkisini gösterecekti.

"Skadi!" Von rüzgâra karşı bağırdı.

Daha fazlası katıldı. İleri geri onu çağırdık ama sadece kızgın gökyüzü cevap verdi.

Bakışlarıma siyah döküldü, benim havanın soğuşuna dayanamayacak kadar kızarmıştı. Burada olmaz. Tanrılar, korku çok hızlı büyüdüğünde, büyücüm içe döndü, ateşim tekrar yükselene kadar kendi umutsuzluğumla ziyafet çekti.

"Jonas." Babam yanıma geldi. "Bununla savaşmalısın."

"Deniyorum," diye dişlerimi sıktım.

Çenesiyle sulak alanı işaret etti. "Bu taraftan." "Bir şey hissediyor musun?"

"Zayıf."

Umursamadım ve atımı ormanın derinliklerine doğru ittim.

"İleride!" Raum bağırdı.

On nefes, on beş nefes ve gölgelerden ürkek bir homurtu geldi. Saray kısıraklarından biri ağaçların arasında, rüzgâr ve yağmurdan korkmuş bir halde ve binicisi olmadan ilerliyordu.

Yaratığa ilk ulaşan Ash oldu, dilini şaklattı ve kısırak sakinleşene kadar dizginini tuttu.

"Jonas." Sander atını benimkinin yanına getirdi. "Bu bölge oyuklarla dolu. Trol halkı göletlerden hoşlanır."

Yeterince doğruydı. Mira'nın krallığında çok sayıda fae yaratığı vardı ve trol halkı da bunlardan biriydi. Krallıklar arasında derin ve tek başlarına kaçmanın neredeyse imkânsız olduğu yeraltı oyuklarında seyahat ederlerdi.

Çoğu, soğuk ve sisli topraklarımızı çekici bulmazdı ama Kral Ari, topraklarımızı işleyerek babamı kızdırmak istediğinde trol halkıyla birlikte oyuklardan mesajlar gönderirdi.

Gölet görünene kadar atımı tekmeleyerek onu ileriye doğru ittim. Çamur ve uzun sazlar kenarları örtüyordu ama kıyının her tarafında eski yuvalardan kalma tepecikler vardı. Eğer biri -yabancı bir elf

Prenses, belki de -neye bakacağını bilmiyordu, yuvalara düşmek yeterince kolay olurdu.

Atımın sırtından kaydım ve tümseklerden birine doğru koşarak bir açıklık aradım. "Skadi!"

Lütfen burada ol.

Fırtına dinmiyordu ve onun gece boyunca koruda kaybolduğu düşüncesi boğazıma safra getirdi.

"Burada bizimkinden daha fazla korku var."

Babamın yaya olduğunu fark etmemiştim. Bir o yana bir bu yana baktı, şüphesiz büyüünün kaynağını bulmaya çalışıyordu. *Bizim korkumuz*. Bu, Kase Eriksson'un Kara Saray'ın ev halkının Skadi'yi önemseyişini itiraf etmenin ince bir yoluydu.

Babam göletin diğer tarafındaki tepeliklerden birini işaret ettiğinde, kaygan, yosunlu toprakta koşmadan önce beklemedim. Çökmüş bir toprak parçası bir açıklık ortaya çıkardı. Su kenarlardan akıyor, kalın çamur parçaları içeri düşüyordu.

Tünele batmamaya dikkat ederek yavaşça kenara yaklaştım ve içeri baktım. "Skadi?"

Hiçbir şey yoktu.

Lanet olsun. "Skadi, orada mısın? Cevap ver bana."

"O orada." Raum omzumun üzerinde geziniyordu, gümüş gözleri büyülenmişçesine parlıyordu. "Karanlıkta elbisesini gördüm. Bir dönemecin etrafında. Tüm bunlar olurken seni duyabileceğinden emin değilim." Kryv avuçlarını sallayarak fırtınayı işaret etti.

Sövdüm ve bacaklarımı yanlara doğru kaldırmaya başladım.

"Jonas," diye tersledi babam. "Bu tüneller çökmeye meyilli-ins."

"O zaman bizi çıkarmaya hazır ol," diye karşılık verdim. "Onu bırakmayacağım ve eğer bu Maj olsaydı sen de yapmazdın."

Bunun doğruluğunu tartışamazdı. Kral elini sertçe sallayarak eyer çantalarında taşıdığımız ipleri ve kürekleri istedi, eğer Normlar bizi içeri gömmeyi seçerse herkesin bizi çıkarmaya hazır olmasını istedi.

Tünele girdim. Raum, bataklık toprağı botlarıma değene kadar el ve ayak hareketlerimle bana rehberlik etti.

Ağır toprak ve yağmur damlaları yüzümü ve omuzlarımı kaplamıştı bile. Bir nefes daha aldım ve sarılı bir meşale çukura düştü. Önce sapını, sonra da içinde çakmaktaşı olan kalın deri çantayı tuttum.

İksirler her zaman meşalelerimizi kaplar, fırtınalarda bile yanıcı olmalarını sağlardı. Bir kıvılcımın tutuşması ve geniş tüneli altın bir ışınla tutuşturması uzun sürmedi.

Kalın duvarlarda trollerin uzun pençe izleri vardı. Köklere ve daralan köşelere bakılırsa, bu yuva bir ya da iki dönemdir ele geçirilmemişti.

"Skadi!"

Keskin bir nefes çekişi beni tüneldeki yuvarlak bir oyuğa çekti.

"Tanrılar." Meşalenin sapını yumuşak toprağa sapladım ve oyuğa diz çöktüm.

Skadi oradaydı, elbisesi sıırıslıkam olmuştu. Gümüş rengi saçları alnının üzerinde kabuk bağlamıştı ve gözlerinin mavisi soluktu. Dizlerini göğsüne çekmiş, soğuktan titriyordu.

"Ateş." Elimi uzattım. "Gel hadi. Seni eve götürüyim."

Gözlerinde daha parlak bir mavi ışıltı parladı. Kaşlarını çattı. "Jonas mı?"

Yakınlığı. Aman Tanrım, sisinin uyuşukluğu içinde kaybolmaya çalışıyordu. Daj'ın biz bu kadar yaklaşıp kadar korkusunu hissedememesine şaşmamalı; korkusunu gizliyordu.

Bir elimi dizine koydum.

Skadi sarsıldı ve bir an sonra kollarını boynuma doladı. "*Jonas*. Duvarları birbirinden ayırmaya çalıştım, dışarı çıkmaya çalıştım ama parçalanmaya başladı. Beni gömeceğini sandım. Dışarı çıkamadım."

Onu göğsüme bastırdım ve saçlarının arkasını okşadım. "Her şey yolunda Ateş. Seni bulduk."

Skadi'nin omuzları titriyordu, soğuktan mı yoksa duygularından mı, bilemiyordum. Onu kucağıma alıp açıklığa geri döndüğümüzde boynumu bırakmadı. Raum biz daha deliğin altına girmeden bizi gördü ve ipleri çağırdı.

Bacaklarının altından bir halka geçirip avuçlarını ipin etrafına yerleştirdiğimde Skadi'nin soğuk uzuvlarında şiddetli titremeler meydana geldi.

"Tutabilir misin?"

Yorgun gözlerini kaldırdı, yüzeyden gelen su hâlâ etrafımıza yayılıyordu ama başını salladı.

Alnının ortasına bir öpücük kondurdum, saraydan sıkıntılı bir şekilde ayrıldığını biliyordum, geri dönmeseydi bunun beni çok üzeceğini biliyordum. Diğerleri ipi çekerek onu tünelden çıkardılar.

Ben dışarı çekildiğimde Skadi çoktan kalın bir yün pelerinle örtölmüştü. Onu kollarımın arasına alarak atıma bindirdim ve yüzünün korunmasını sağladım. Bana doğru sokuldu.

"Biraz daha Ateş," diye fısıldadım.

"Daha fazla soruna neden olduğum için ... nefret ediyorum," dedi dişlerinin arasından.

"Kahretsin kadın, umarım hiç durmazsın." Bir kolumu beline dolayarak onu daha da yakınlaştırdım. "Sensiz hayat resmen sıkıcı olurdu."

Kıkırdayacağını -ya da belki bir kez daha ürpereceğini düşünmüşüm ama sustu ve saraya dönüş yolculuğu boyunca yanağını kalbime yasladı.

Bölüm 30

Sis Hırsızı

Sonsuz kürklere sarılmış olarak uyandım. Bütün gece fırtınanın soğuğu iliklerime kadar işlemiş gibiydi.

Yana baktığımda Jonas'ın bir sandalyede uyuduğunu gördüm, çenesini elinin pençesine dayamıştı, boynu korkunç derecede nahoş görünen bir şekilde eğilmişti.

Vücudum ağrıyordu, başım hâlâ o yuvanın yoğun karanlığında ve soğukta geçirdiğim zaman yüzünden ağrıyordu ama Elixist tonikleri ateş ve titremeyi durdurmuştu. Yataktan kayarak çıktım ve prensi uyandırmadan bir kürkle örtmeye çalıştım.

Jonas gözlerini kırptırarak açtı. "Uyanmışsın." Bir elini yüzünde gezdirdi ve daha dik oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim."

Jonas uzandı ve parmak uçlarıyla çenemin kenarını yokladı.

Tanrım, çok güzeldi. Kâbus prensimin derinliklerine düşme isteği öncekinden daha kötüydü. Adam beni bulmak için ormanı didik didik aramış, beni bulana kadar hiç durmamış, sonra da fırtına şiddetlenirse su basacak ya da parçalanacak olan terk edilmiş bir oyuğa girerek kendi boynunu riske atmıştı.

"Biraz daha iyi uyumalısın," diye fısıldadım. "Yakın zamanda Öteki Dünya'ya ya da yalnız gezintilere çıkmayacağım, kocacığım."

Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyordum ama Jonas sıırtmadı. Onun yerine ayağa kalktı ve yerini bana bıraktı. Prens tek dizinin üzerine çökmeden önce itiraz edecek zamanım olmamıştı, ellerim onunkilerde kenetlenmişti.

"Eğer kendini yeterince iyi hissediyorsan söylemem gereken bir şey var. Dün saraydan neden ayrıldığını biliyorum ve bunu duymanın sana ne kadar acı vereceğini de biliyorum."

Durakladı ve ben nefes alamadım.

Sözleri için kendimi hazırladım. Canım yanacaktı ama Jonas Eriksson'un benim seçimim olduğuna yuvadan önce karar vermiştim. İster dostluk, ister sevgili, isterse de hileli bir planın suç ortağı olsun, bu hayatı Arion'u isteyeceğimden daha çok istiyordum.

"Hatalı olduğunu bilmelisin, Karıcığım."

Başımı eğdim. "Yanılmak mı?"

"Korkunç bir şekilde." Prens ellerimi sıkıca tuttu. "Bunun imkânsız olduğuna inandığınızı biliyorum ve açıkçası ben de aynı şeyi düşünmeye başlamıştım ama yanılıyorsunuz. Bugünden sonra bu konuyu bir daha açmayacağım ve aptallığınızdan bir daha kimseye bahsetmeyeceğime yemin ederim."

Ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Çenesi büküldü. Bir sonraki nefeste Jonas başımın arkasını kavradı ve dudaklarımı kendine çekti.

Bu öpücük diğerleri gibi değildi. Sert ve nazik, yavaş ve aceleciydi. Jonas beni, ben Öteki Dünya'yla tanışana kadar dudaklarımda hatırasını bırakmak istercesine öptü.

Öpücüğü bıraktığında yeterince derin bir nefes almakta zorlanıyordum.

"O da neydi öyle?" Fısıldadım.

"İttifakın durumu berbat, Skadi." Alnını benimkine bastırdı. "Yani, bu gerçekten senin seçiminse değil, ama sana yemin ederim -tanrılara yemin ederim- burada bir tür oyun oynamıyorum. Seninle geçirdiğim zamanı seni doğru olmayan bir şeye inandırmak için harcamıyorum." Jonas kulağımın arkasındaki yere bir öpücük kondurdu. "Seni istediğimi şaka olsun diye söylemiyorum." Ellerinden biri benimkini bıraktı ve kalçamda gezindi. "Sana mecburiyetten dokunmuyorum."

Ellerinin altında ürperdim.

"Koşulları bildiğini varsaymıştım." Jonas başını kaldırdı. "Eldirard imzadan sonra bundan bahsetmişti ama Arion'un yaptıklarından sonra bunun bir önemi olacağını düşünmemiştim. Umursayacağımı tahmin etmemiştim Skadi, sana yalan söylemeyeceğim. Ama yine de sana asla o piç kurusuna dönmek isteyeceğin kadar kötü davranmayacağımı biliyordum."

Başparmağımı elimi tutan parmak eklemlerine sürttüm. "Bu durumdan haberim yoktu. Cara'nın mektubunu aldığımda

ne düşüneceğimi bile bilmiyordum."

"Bunca zamandır sadece seni rahatlatmaya çalıştığımı mı sanıyordun?"

Çenem düştü. "İtaatimi kazanmak için tatlı sözler söyleyen ilk kişi sen değilsin."

Bir sonraki nefesinde Jonas beni kendine doğru çekti, gözlerinde yeni bir öfke vardı. "Ve eğer bana lanet olası bir isim verirsen, bunu yaptığın için onların iç organlarından oluşan bir yolu yerde bırakırım. Seninle yaptıklarım bir oyun değil, Skadi."

"Burada plan yapıyoruz," diye fısıldadım. "Bu duvarlar arasında böyle sözleri birden fazla kez duydum."

"Sen bir entrika değilsin." Jonas geri çekildi ve tüneliğinden bulanık bir şey içeren bir şişe çıkardı. "Geçmişte ne oldu da sana asla değer veremeyeceğime ikna oldun bilmiyorum ama senden sadece sözlerime inanmanı talep etmeyeceğim. Sana göstermek de istiyorum."

"Neymiş o?"

"Benim kâbusum." Jonas yutkundu. "Annem anıları çeşitli şekillerde paylaşır. Ona ateşle ilgili anımı verdim ve senin de görmeni istiyorum."

Şişeyi aldığımda parmaklarım titredi. Sıvı anıyı dudaklarıma götürdüğümde Jonas kafasını çevirmedi, gölgeler zihnimi kül gibi doldurduğunda da kafasını çevirmedi.

Garip bir ortamdı. Neredeyse Natthaven, Kara Saray'ın dokunuşlarıyla ve bir rüyanın yaratacağı gibi. Çığlıklar midemi bulandırdı. Acı dolu hıçkırıklar ve çaresiz yakarışlar kâbusun gölgelerine çarpıyordu.

Buna Jonas'ın bakış açısından tanık olmak tuhaf ve tedirgin ediciydi. Panik kanımı dondurdu. Korku o kadar şiddetliydi ki beni ikiye katladı. Rüyada gölgeler her taraftan üzerime saldırıyor, beni defetmeye, geri çekmeye çalışıyorlardı.

Koridorlar açık, karanlık bir mağaraya dönüşene kadar küfrettim ve savaştım.

Boğazımdan bir nefes kaydı. Mağaranın ortasında ben vardım, çıplak ve yere zincirlenmiş. Derin, kanlı kirpikler tenimi süslüyordu. Tanıdık ellerin bitmek bilmeyen darbeleri yeni yaralar açıyordu.

Yüzler netleşti -Arion, Eldirard, Dorsan, hatta Cian- hepsi bana vuruyor, beni lanetliyor, yaşamaya layık olmadığını haykırıyordu.

"Skadi!" Jonas'ın sesi aynı anda hem yüksek hem de yumuşaktı. Kendi zihninde attığı bir çığlıktı ama bu şekilde şahit olunca ruhumda çınladığını duyabiliyordum. Görünmeyen bağlara karşı mücadele etti, gölgelere yalvardı. "Bırakın onu."

Prens durmaları için tekrar tekrar bağırdı ve kendini benim yerime sundu. Nabzım onunkiyle birlikte atıyor, sevgi, sadakat ve arzu duyguları hepsini kaybetme korkusuyla çarpışıyordu, ta ki son bir kırbaç inene ve rüyamdaki halim artık haykırmayana dek.

Beni korumakta başarısız olduğunu anladığında karnıma acı saplandı.

Rüzgârın etkisiyle duvarlar soldu ve kâbus yeniden başladı; sürekli bir çaresizlik ve korku döngüsü.

Kâbusun anısı, ikinci bir imgelem turunun yarısında kayboldu.

Omuzlarım çöktü ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Jonas dizlerinin üzerinde durmuş, kenetlenmiş ellerimize odaklanmıştı.

Parmak uçlarımla nazikçe dokunarak prensi bana bakmaya teşvik ettim. Gözlerinde ıstırap vardı ve onu alma ihtiyacı göğsümde çiçek açtı. "Seninle konuşmadan önce senden kaçtığım için beni affet."

Jonas çenesini indirdi. "Kafanı boşaltman gerekiyorsa kaç, ama her zaman bana geri dön. Eski nişanlılığına dönme ihtimalini öğrendiğimde, sadece sana güvenli bir yuva sunmaya karar verdim. Sana yakınlaşacağımı tahmin etmemiştim. Ama beni ilk kez öptüğün an her şey değişti."

Homurdandım. "Hayır, yemin töreninde beni kesinlikle öpen sendin."

"Sen olduğuna inanıyorum. O taşların parladığını gördüm ve o yaşlı bunak kafa karıştırıcı konuşmasını bitirmeden önce beni öpmediğine şaşırdım."

Bir kahkaha koptu, ıslak ve duygu yüklü. Bir damla gözyaşını silmek için elimin topuğunu kullandım. "Sen kibirli bir herifsin. O anda seni öpmek için hiçbir arzum yoktu."

"Çünkü kalbin hızla çarpıyordu ve öpersen seni tutku ve özlemle yok edeceğimi biliyordun. Her şey yolunda, Karıcığım. Artık bunu itiraf edebilirsin."

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum."

"Etmelisin."

"Neden?"

Jonas daha da yaklaşarak ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi.

"Çünkü kalbini yeniden hızlandıracak şeyler yapabilirim."

Onu tatlı tatlı öptüm. "Beklenmedik birisin Jonas Eriksson." "Güven bana, Skadi Naganeen . . . Eriksson, sen de öylesin."

"Az önce bana evinin adını verdin." Başparmağım alt dudağını çekiştirdi.

"İstiyor musun?"

Göğsümde garip bir sıcaklık oluştu. Dövüşten sonra Alver klanları tarafından tamamen kabul edildiğimi hissetmiştim ama bu gerçek daha derindi; onlar benimdi ve ben de onların. Her zaman.

Kısa, sarsak bir baş sallama hareketi yaptım, sonra da karşılık olarak kelimeler yerine Jonas'ı öptüm. Onu öptüm, ona sarıldım, ona güvendim.

Geline karşı kayıtsız olan hiçbir erkek onu kaybetme düşüncesiyle bu kadar acı çekmezdi.

Korkular azaldı. Dışarıya karşı her zaman bir ittifak olacaktık, ama şu anda, daha derin bir şeye doğru gittiğimizi ummaya cesaret ettim.

Bölüm 31

Kabus Prens

Raum ve Lynx'in geldiğimiz gün Skadi'den çaldıkları kitaplardan birini sandıktan çıkardım.

Kâbuslarla dolu bir gece, ateşler içinde iyileşme ve bir fırtınanın içinde avlanma bizi günlerce geride bıraktı. Skadi'nin kitapları yeniden okumasını ya da kraliyet çalışma odasında dolaşıp alver çizgileri ve mesmer tarihlerinden daha eğlenceli bir şeyler aramasını izlemekten biraz suçluluk duyuyorduk.

Renkli elf kitaplarından birini inceledim, kırmızı deri, altın harflerle yazılmış ve içinde pastel resimler vardı. "Elbiselerden çok bu masallardan getirdi."

"Buna saygı duyuyorum," dedi Sander, raflardan birindeki bir çentiğe biraz beyaz leke ekleyerek.

Ağzımın kenarı seğirdi, elf kralı ve güzel bakire gelini okurken sesinin nazik fısıltısını ne kadar uzun süre dinlediğimi hatırladım. Aşkın iyiliğiyle yatışan zalim kalplerin hikâyesi.

Sonunda genç kız, kendi halkı kralı yok etmeden önce kralı için canını verdi. Keder içinde kaybolan kral, kalbinin kanını toprağa sundu ve topraktan altın yapraklı, sevgilisinin saçlarının gölgesinde bir ağaç filizlendi.

Sevdiği kadının ebedi bir sembolü olan kral, onu Öteki Dünya'da bulmaya gittiğinde yapraklarının altına gömüldü.

Skadi dün gece hikâyeyi bitirdiğinde kitabı göğsüne bastırmıştı, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Onun tutkusuyla büyülenmişim ama bana lanet bir trajedi okuduğundan ve sonunun değiştirilmesini istediğimden başka bir cevabım yoktu.

"Bu gerçek aşk hakkında," dedi. "Ağacın kökleri onun krallığında o kadar derine uzanıyordu ki, asla devrilmeyecekti ve tanrıların salonunda birlikte yaşadılar."

Burnunun ucunu öptüm. "Şehit olmak yerine halkına cehenneme gitmelerini söylemesini tercih ederdim, tek söylediğim bu."

Skadi gözlerini devirdi ve göğsüme yaslandı. "Belki de öyle yapmalıydı, ama yine de aşkını ilan etmiş oldu, seni züppe."

Von bir kitap yığınının takılıp düşerek küfretti ve beni şimdiki ana geri çekti. "Nik'in kütüphanesinin yarısını neden buraya sürüklediğini bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Birincisi, Nik'in gülünç derecede geniş bir kütüphanesi var ve onları özlemeyecektir. İkincisi, rafları dolduracak kadar kitap getirmedi. Belki birkaç tane daha Fae masalı okumak ister diye düşündüm."

Von hiçbir şey söylemedi, sadece ağzını sıktı ve Sander'la aptalca bir bakış paylaştı.

"Ne?" Dar bir bakış attım. "Bunu küçümseyeceğini düşünüyorsun, değil mi? Tanrım, daha elle tutulur bir şey düşünmeliydim. Bloodsinger Liv'e mücevher veriyor. Daj, Maj'a notlar veriyor." Sandalyeye çöktüm ve kitabı tekrar yığının içine attım. "Benim hediyem bir dağ dolusu masal."

Sander ve Von gizli bakışlarına geri dönmediler. Sanki bilmediğim büyük bir şaka yapmışım gibi kahkahalara boğuldular.

Lanet herifler.

Bir başka el başımın arkasını kelepçeledi.

"Allah kahretsin, bu krallıktaki herkes asillere mi saldırıyor?" İki adam başka bir sandığı getirirken arkamı döndüm. "Isak. Bunu Fiske'den beklerdim ama senden değil."

"Hayatta kalacaksın. Bu çok ağır, benim hıçkıran prensim." Isak'ın kızıl saçları bu gece örülmüş ve düzeltilmişti, başlığındaki gibi dağınık değildi.

Fiske sandığın üstünden baktı, koyu renk gözleri bana sabitlenmişti. "Onu buraya bırakacağız."

Sander kitaplara zarar verebileceğini söyleyerek itiraz etti ve sandığı geniş, mavi halının üzerine indirirken bana katıldı.

"İyi adam." Elimi Fiske'nin kaslı sırtına bastırdım. "Bu sonuncusu mu?"

"Evet." Bir kolunu göğsüne doğru uzattı. "Ve bir elf prensesi etrafta belli bir prensi sorup duruyor."

"Ona yakında geleceğimi söyledin, değil mi?" Sander hiç duraksamadan söyledi.

"Benim yerime asla seni aramazdı." Yüzünü avuçladım ve onu yana ittim, midem düğümlenmişti. "Şunları asalım da ne halt ettiğimi bilip bilmediğimi görelim."

"Bu iyi bir hamle Jo." Von rafa iki kitap ekledi.

"Endişelenmeyi bırak, seni sersem." Sander bana ters ters baktı. "Bir şey hakkında aşırı heyecanlandığında Mira'dan daha fazla titriyorsun."

Ellerimi iki yana salladım. "Haklısın. Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Bu bir felaket olabilirdi.

Hepimiz kapalı kapının etrafında toplandık, sessiz bakışlar Frigg'in annesinin çerçeveye çizdiği narin çiçeklere takıldı.

"Güzel, değil mi?" Ellerimi kalçalarımaya dayadım.

"Tanrılar." Von gruptan uzaklaştı. "Gel bakalım. Bakalım Jonas karısına ne yaptığını göstermek için cesaretini toplayabilecek mi?"

Diğerleri koridoru terk ettikten sonra Sander yanıma geldi.

"Yaptığım şey için rica ederim."

"Ne için?"

"Kendimi onun kılıcı için feda etmeseydim, hayatımı *tehlikeye* atmasaydım, aşkı asla bulamayabilirdin. Umarım ilk çocuğuna benim adımı verirsin."

Güldüm ama hemen ayıldım. "Ne yaptığımı bilmiyorum, Sander."

"Bilmemeye devam et o zaman; işe yarıyor gibi görünüyor."

"Bu kadar kısa bir süre sonra bu kadar farklı hissetmek nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü yoldaşlarınızla birlikte tutmaktan hoşlandığınız o kalkanları yakıp geçen bir kadın buldunuz. Denemiyordu bile. İşte bu şekilde -en azından ben öyle düşünüyorum- bunun korumaya değer bir bağ olduğunu biliyorsun."

"Jonas?" Skadi'nin sesi merdiven boşluğunda yankılandı. "Yukarıda mısın? Von seni bulmamı söyledi."

Sander küstah bir sırıtışla çıktı, boğuk sesi merdiven boşluğunda onu takip etti, muhtemelen onun yanından geçerken. Kız görüş alanına girdiğinde kalbim kabardı.

Tanrım, çok güzeldi.

Yuvadan beri birbirimizden uzakta çok az zaman geçirmiştik. Bir zamanlar günlerimi tek bir kadınla geçirmenin yorucu ve can sıkıcı olacağını düşünürdüm.

Artık her gün uyandığımda ilk aklıma gelen o oluyordu.

Kulaklarındaki piercingler her zaman ışıktaki kristaller gibi parlıyordu ve parmaklarındaki gümüş yüzükler de aynısını yapıyordu. Bugün saçlarını tıpkı antrenman sahasında olduğu gibi yukarı doğru toplamıştı ama dökümlü elbisesi omuzlarını daha fazla ortaya çıkarıyor, gizli mürekkebinin bazı sarmalları yanlardan dökülüyordu.

Skadi uzun, kemerli tavanlara, pencerelerdeki lekeli resimlere baktı. "Bu koridor da ne?"

Uzun bir nefes verdim. "Eskiden boştu ama şimdi değil."

Tanrım, sesim aptal gibi çıkıyordu.

Kaşlarından biri kalktı. "Pekâlâ. Neden bu kadar ürkek?"

"Kesinlikle ürkek değilim."

"Korkmuş bir köpek yavrusu gibi."

Elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. "En azından bana korkmuş bir kurt ya da korkutucu bir şey diyebilirdin." Kapıda tereddüt ettim. "Bilmeni istiyorum, senden çaldım."

"Ne?"

"Bunun iyi bir nedeni vardı." Kapıyı iterek açtım ve bizi açık odaya çektim. "Uçsuz bucaksız kitap sandıklarını kaybetmedin Ateş."

Skadi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Yavaşça parmaklarını benimkilerden ayırdı ve açık alana doğru temkinli adımlar attı. Bir zamanlar eski bir çalışma odası olan

oda yıllar boyunca ihmal edilmişti.

Raflar duvarlara yeniden tutturulmuş, eski ocaktaki kırık taşlar değiştirilmişti. Inge tarafından dikilen yeni perdeler Natthaven mavisi ve gümüş rengindeydi. Klockglas çiçekleri ve kuzgun resimleri, dünyalar arasındaki birliğin tek sembolleri olarak duvarların üstündeki pervazları kaplıyordu. Asılı duvar halılarının geri kalanı Dorsan'ın popüler elf sembolleri -yıldızlar ve aylar, kılıçlar ve karanlık dağlar- hakkındaki bilgisinin yardımıyla yaptırılmıştı.

Kitaplar raflar boyunca düzenli bir şekilde dizilmişti. Bazılarının sırtları dışa dönüktü, bazıları ise yan yana dizilmişti. Kürk kaplı sandalyeler, sürahisinde ithal elf şarabı bulunan alçak, siyah ahşap bir masayı çevreliyordu.

Avize en zorlayıcı olanıydı. Sarayın çoğu gibi hantal ferforje istemedim. Daha çok Skadi tarzı yıldız ışığı gibi bir şey istiyordum. Cam ve kristal, pencerelerden gelen güneş ışığı huzmelerinde parlıyor, halıları renk prizmalarına boyuyordu.

Bence olabildiğince iyi oldu ama o bir şey söylemiyordu.

Boğazımı temizledim. "Niklas tütsünün biraz Natthaven gibi kokması için Dorsan'la birlikte çalıştı." Sessizlik. "Bak, kitaplarını senden sakladığım için özür dilerim, şimdi fark ediyorum, tüm bunları kitaplar olmadan da inşa edebilirdim. Sadece yabancı bir yerde sana evini hatırlatan kendine ait bir yer isteyebileceğini düşündüm, ama eğer-"

Göğsüme bir güç çarptığında öksürdüm.

Skadi bana sarıldı, omuzları titriyordu. Bir an için ellerimle ne yapacağımı bilemedim, onları iki yanımda tuttum. Bir süre durakladıktan sonra başının arkasını tuttum ve diğer kolumu beline doladım.

"Ateş." Kulağına doğru fısıldadım. "Beni burada bıçakların üzerinde bekletiyorsun. Nefret mi ediyorsun yoksa bu-"

"Bayıldım, seni aptal." Çenesini eğdi, gülüyordu ama gözleri yaşlarla doluydu. "Gittiğin yer burası mıydı? Sana bağırdığım o gece yaptığın şey buydu. Ama sonrasında bile üzerinde çalışmaya devam ettin."

Başparmağımla bir damla gözyaşını sildim. "Koşullu bir koca olmak istemedim. Hayatının tamamen alt üst olduğunu hesaba katmazsam oldukça cahil bir herif olurdum.

gece. Bana güvenmek için hiçbir nedenin yoktu, umursadığımı düşünmen için de hiçbir neden yoktu."

Yutkundu ve odaya geri dönerek her şeyi içine çekti. "Ama bütün bunları neden yapıyorsun? Bunu hak etmediğimi düşünüyorum."

Dalgalı saçlarının bir kısmını parmaklarımın arasında sıkıştırdım. "Katılmıyorum. Büyü ateşi sırasında yanımdan hiç ayrılmadın ve bunu yapmana gerek yoktu. Beni yetiştiren hırsızlar loncasının seni daha çok sevmesini sağladın. Taverna masalarında dans ediyorsun, kaç prenses bunu söyleyebilir?"

Homurdandı ama bir süre sonra bana döndü. Avuç içleri yüzümün yanlarını kavradı. "Teşekkür ederim, ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Benim gibi kocaların olmadığını ima ederek yapmayı planladığım karşılık, beni öptüğünde boğuldu.

Kapı çerçevesine doğru tökezledik. Dudakları ayrıldı, dili benimkine değdi. Saçlarını çekiştirdim, yüzünü en çok istediğim açıya doğru eğdim. Parmakları tuniğimin etrafında kıvrıldı, sanki onu ortadan ikiye ayırmak isteyebilirmiş gibi.

Bir nefes çılgınlığı içinde onu döndürdüm ve sırtını duvara yasladım. Bacaklarından birini tutup belime doladığımda Skadi ateşli bir inilti çıkardı ve kalçalarımı onun göbeğine doğru eğdi.

"Jonas." Skadi dudaklarıma doğru nefes aldı. "Ateş mi?"

"Başka bir sevgilin olmasını istemiyorum."

Hâlâ böyle bir şeye inanıyor muydu? "Kadın, benim kimsem yok-"

"Bunu kastetmiştim." Sırıtarak avucuma bir öpücük kondurdu. "Ben söz verene kadar tek sevgilin olacağını söylemiştin."

Skadi elimi tuttu ve elbisesinin eteğinin altından çıplak kalçasının sıcaklığına yerleştirdi. Elimi daha yukarıya, merkezine doğru yönlendirdiğinde sert bir nefes aldım.

Dişlerini kulağımda gezdirdi, bir nefes almak için dudaklarının arasına aldı, sonra fısıldadı, "Söz veriyorum."

Bölüm 32

Sis Hırsızı

Jonas'ın gözleri gölgelendi. Alnını benimkine bastırdı, dudaklarını ayırdı. İki parmağı sırlıslıkla yarığım boyunca ilerledi.

Başım geriye düştü ve Jonas'ın eline doğru sallandım, parmaklarını içimde kıvırdığında nefesim kesildi. Jonas enseme kavradı ve dudaklarımı kendine doğru çekti. Parmaklarını içime sokup çıkardıkça boğazımdan inilti ve küçük nefesler dökülüyordu.

Jonas acımasız bir işkenceyle başparmağını göbeğimin tepesindeki hassas yerin üzerinde gezdirdi. Çığlıklarım daha da yükseldi, avuçlarım kapiya çarptı. Şüphesiz taş merdivenlerden aşağı yankılandılar.

Kaşlarım çatılmıştı, o hırsız eliyle beni çalıştırırken, eziyet ederken ve severken yüzümü boynuna yasladım. İnce cam kalkan karnımda paramparça olana kadar nefesim boğazında soluyordu.

Adını haykırdım, kollarımı omuzlarına dolayarak beni dik tuttu. Jonas bana sıkıca sarılmış, zevkimin son sıcak damlalarını işliyordu. Bedenim gevşedi.

"Seslerine asla doyamayacağım Ateş." Elini kalçalarımın arasından çekti ve bir parmağını ağızına götürdü. "Ya da tadına."

Jonas diğer parmağını dudaklarıma dayadı. Dilim parmağın ucuna dolandığında dizlerimin bağı çözüldü ve onun teninde kendimi tattım.

Göğsünden alçak bir gümbürtü yükseldi. Beni öptü. Sertçe. Hiç ayrılmadan Jonas mandalı bulana kadar etrafta dolandı. Kapı açıldı ve bizi tökezleterek koridora fırlattı.

Bedenim yine duvara çarptı. Jonas bir avucunu başımın yanında düzleştirdi, sertliği içime doğru bastırıyordu. Bir avucumu karnımdan aşağı kaydardım ve pantolonunun üzerinden uzunluğunun kalınlığını kavradım. İnledi ve dişlerini boğazımın yamacında gezdirdi.

Parmaklarımın uçlarını pantolonunun ön kısmına doğru ittiğimde Jonas biraz acı içinde tısladı. "Çok fazla." Bileğimi tutarak başını salladı. "Her tarafına döküleceğim."

Jonas tek kelime etmeden elimi tuttu ve bizi merdivenlerden aşağıya, odasına doğru koşturdu. Önümü duvara bastırmadan önce kapısını açmayı beklemedi. Nefesim kesildi. Elini kaburgalarımın üzerinde gezdirip bir göğsümün alt kısmını avuçlarken kalçalarını arkamda gezdirdiğinde gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Bir kapı açıldı ama ardından alçak bir nefes geldi. Omzumun üzerinden Dorsan'ın kapısını çarparak kapattığını gördüm.

Boynumda bir kızarıklık belirdiğinde Jonas güldü. "Sanırım gerçek korumanı şok ettik."

Döndüm, yüzünü ellerimin arasına aldım ve odasına geri döndüm. "Umurumda değil."

Jonas kapıyı tekmeleyerek kapattı ve tüm dili ve çaresizliğiyle ağzımı yalayıp yuttu. Elleri hiç zamanımız kalmamış gibi giysileri yırttı. Önce kemeri, sonra botları gitti. Elbisem başımın üzerinden çekildi, sonra da iç gömleğim, neredeyse ayağıma takılıyordu.

Jonas yatakta durdu ve çıplak bedenimi seyre daldı. Bir avucu göğüslerimin arasından kayarak kalbimin üzerine yerleşti. "Sen her şeysin Ateş. Mükemmel. Saçının bir telini bile değiştirmezdim."

"Beni tatlı sözlerle ağlatmak için burada değilsin, kocacığım." "O zaman ben seni bağirtacağım, karıcığım."

"Bunu yap." "Çılgılık attıracağım."

Alt dudağını ısırdım. "Son sözü bana ver. En azından bir kere."

Jonas beni öptü ve "Asla" diye fısıldayana kadar sözlerini susturdu.

Jonas zarif bir hareketle tuniğini bir kenara fırlattı.

Teninin üzerindeki mürekkepli sembolleri öptüm ve pantolonu kalçalarının üzerinden aleti dışarı fırlayana kadar geçirdim. Yutkundum. Kalın ve sertti. İçim beklentiyle kıpır kıpır oldu. Hayır, o benim ilkim değildi, ama bazı açılardan öyleydi -ilk ilgilenen, ilk beni gören, ilk beni olduğum gibi isteyen.

Jonas kalçalarımın altından tutarak beni yerden kaldırdı ve yatağa fırlattı. Avuçlarını başıma dayayarak üzerime çıktığında çığlık attım. Beni tatlı tatlı öptü, dilinin ucu alt dudağımın kenarında, çenemde, boynumda gezindi. Bir göğsümün kabarıklığına kadar öptü ve yaladı, sonra dudaklarını tepenin etrafında kapattı.

Yataktan eğildim, herhangi bir dayanak için yorganlara tutundum.

Başım sabitlendiğinde aramıza uzandım ve parmaklarımı onun kalın uzunluğunun etrafında kıvırdım. Jonas ağzını meme ucumun üzerinde sıkı, neredeyse acı çekiyormuş gibi inliyordu.

"Bunun fiziksel bir rahatlamadan daha fazlası olabileceğine inanmama asla izin vermedim," dedi dudaklarını boğazımda gezdirerek. "Sen her şeyi değiştirdin."

"Neden hiç sevmedin Jonas?" Kadife tenini okşarken kelimelerim nefes nefese kalmıştı.

"Çünkü seni bekliyordum Ateş." Jonas meme ucumu hafifçe çimdikledi, çekiştirdi.

Belirsiz itirafı ele almak şöyle dursun, yeterince derin bir nefes bile alamıyordum. Daha fazlasını okumak istemiyordum ama kalbim kaburgalarımın da çarpıyordu - kocamın da benim gibi düşebileceğini düşündüm.

Jonas yavaş öpücüklerle tekrar ağzıma doğru ilerledi. Kalçaları uyluklarımın arasına yerleşti ve çok fazla, çok şiddetli görünmesine rağmen baskıyı arzulayarak inledim.

Sanki etimin yüzeyi alev almış gibiydi. Bacaklarımın arasında sıcaklık birikti, zonkluyor ve ihtiyaçtan çığlık atmak isteyene kadar zonkluyordu.

Jonas bir an için başını kaldırdı, yüzü kızarmıştı, nefesleri ağırlaşmıştı ve bakışlarımı tuttu, belki de durmasını istediğime dair bir ipucu arıyordu. Parmaklarım göğsünde, omuzlarında ve boynunun güçlü kıvrımlarında kasların ve gücün izini sürdü. Her çukuruna dokunmak, her yüzeyini öpmek istedim.

"O gözlerdeki ateşim nerede?" diye fısıldadı. "Gerek yok-"

"Hayır." Dudaklarına dokundum. "Geçen sefer ... geçen sefer dokunduğumuzda ateşim çıktı. Aynı şeyin seni tekrar ele geçirmesini istemiyorum. Seni bu şekilde acı çekerken görmek korkunçtu."

Jonas yüzümün yan tarafını kavradı ve ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu. Ağzını orada tuttu, kelimeler tenimde sıcaktı. "Aynı mesmer saldırısını hiç iki kez yaşamadım. Bunu anlamıyorum. Sanki tükeniyor, sonra o rüyalar sadece Karabasan iblislerinin kâbusu haline geliyor."

"Ben de senin görmeni istemiyorum."

"Elden bir şey gelmez. Sana karşı son savunmamı da kıldım Ateş," dedi. "Seni benim için önemli olan her ruhun yanına yerleştirdim. Oraya bir kez girdin mi, bir daha çıkamazsın. Gitmene izin vermemi isteme benden."

"Aklımın ucundan bile geçmez." "Güzel."

Gözlerimi devirmiştım. Çıplak ve arzulu bir halde, son sözlerin savaşına girmeyi reddettim. Başımı eğip onu öptüm ve o iğrenç güzellikteki dilini susturdum.

Jonas burnunu bir göğsümün yanında gezdirdi. "Tenini tekrar tatmak istiyorum."

"Lütfen." Dili göğsümün sertleşmiş noktasını yaladığında onun iri cüssesinin altında titreyerek haykırdım. Kalçalarını ağrıyan merkezime doğru salladı. Çılgınca bir ihtiyaç, onunla her şekilde birleşmek için bir saplantı beni ele geçirdi.

"Jonas," diye kaba bir solukla nefes aldım. Ne söylemeye çalışıyordum ki? Başımı salladım ve basitçe, "Sana ihtiyacım var," diye geveledim.

Başını göğsümden kaldırdı, beni bırakmadan önce dişleriyle meme ucumu çekiştirdi. "Bu güzel kalçaları benim için aç."

Bir eliyle dizlerimden birini yana doğru iterek beni altına aldı. Ateş saçan gözleri vücudumda baştan ayağa gezinerek bacaklarımın arasında durdu.

Jonas iki başparmağıyla kayganlaşmış göbeğimin her iki yanında gezindi. "Çok mükemmel. Kanayan her parçanı istiyorum."

"Yine de bir tanesini almanı bekliyorum."

Kıkırdadı. "Ah, ne istediğine dikkat et, Karıcığım."

Sesinin ipeksi karanlığı kemiklerime, kanıma, ruhuma kadar gürledi.

Dirseklerime yaslanıp dizlerimin yavaşça yanlara düşmesine izin vermemi izlerken dilinin ucu dudaklarını ıslatarak dışarı kaydı. Eğer nazik ellerini ve sözlerini defalarca kanıtlamamış olsaydı, Jonas'ın bana bakışından, güneş doğmadan önce beni yok etmek için her türlü planı varmış gibi üzerimde gezinişinden korkuyla ürperebilirdim.

Tanrım, umarım öyledir.

Jonas kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirdi. Duramayan bedenim onu hissetmek, aramızdaki mesafeyi yok etmek için bir kavis çizdi ve uzun aletin tepesini yarığımın sıcaklığına doğru yönlendirdi.

Acı verici derecede şehvetli bir sürünmeyle, damlayan merkezime sokuldu, ama dirençle karşılaşınca tereddüt etti. "Skadi, bunun bir ilk olmadığını söylediğini biliyorum ama ..."

Başımı salladım. "Sadece biraz zaman geçti."

Daha fazla kaldırdı, nereye bağlandığımı izliyordu. "Canını yakarsam söyle, olur mu?"

"Acımıyor." Bunu kanıtlamak istercesine inledim ve altında kıpırdandım. "Sen ... sen tarif edilemezsin. Lütfen Jonas."

Jonas sanki bir şey kopmuş gibi sert bir nefes verdi ve hızlı bir hamleyle kalçalarını döndürdü. Kabzasına kadar içime gömüldü.

"Tamam mı?" diye homurdandı.

Tırnaklarımı kalçalarına geçirerek başımı salladım. Jonas ritmi ayarladı; yavaş yavaş ilerliyordu ama çok geçmeden hızımız çılgınca bir telaşa dönüştü ve tenin tene çarpma sesi yatak odasında yankılandı.

Vücudunu aşağı bastırdığında, sanki birbirimizin içinde erimeyi umuyormuşuz gibi doğruldum. Boyu beni doldurdu, tüketti ve her itiş damarlarımda kabaran parlak zevk şokları gönderdi.

"Sen benimsin," diye homurdandı. Jonas alt dudağımı ısırarak itişlerini hızlandırdı. "Tanrım, benim olduğun için çok mutluyum."

Nefeslerimiz, sıcaklığımız, bedenlerimizin koşuşturması, hepsi birlikte yandı ve lezzetli bir sıcaklık titremesi kafatasımdan karnıma aktı; erimiş cevher gibi, ben paramparça olana kadar aramızdan döküldü.

Onun adını haykırdım. Kontrolümü kaybettiğimde pençelerim kollarında kırmızı çizikler bıraktı.

"Jonas. Evet, işte." Bedenim kıvrandı ve kıvrandı. "İşte, tanrılar, daha derine."

Nefesleri kesik kesik geliyordu. Jonas dizlerinin üzerine çöktü ve kalçalarını yukarı, kendisine doğru çekti. Yeni derinlik, yeni istila karşısında zevkten hıçkırığa hıçkırığa ağıladım.

Elinde kalan küçük kontrol de kırıldı. Vücudu titreyene kadar içime girerek serbest bıraktığım her parçayı sıktı. Salgısı sıcak patlamalar halinde içime akarken yüzü güzel bir zevk kıvrımıyla ısındı.

Kocam öne doğru yığıldı, avuç içleri başımın yanında düzleşti ve onu üzerimde tuttu. Paylaştığımız sert nefesler dışında sessizlik etrafımızı sarmıştı.

Geri çekildiğinde, Jonas elini giriş yerimin üzerinde tuttu ve fısıldadı, "Henüz bir damla bile kaybetme. Yarına kadar senden damlamak istiyorum, Karıcığım."

"Aman Tanrım." Dokunuşunun altında inleyerek gözlerimi kapattım. "Sözlerini nereden buluyorsun?"

"Doğal olarak geliyor, sadece senin için."

Jonas bu gece burada olanları asla unutamayacağımdan emin olduktan sonra yanıma yerleşti. Kollarımız birbirine dolanmış, bacaklarımız dokuma bir duvar halısı gibi örülmüştü. Sanki solmakta olan güneşin karanlığı bizi ayıracakmış gibi birbirimize tutunmuştuk.

Burnumun kıvrımını, dudaklarımı izlemeden önce birkaç nefes boyunca bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Düşüncelerin nerede?" diye sordum.

Jonas profilimi izlemeyi bıraktı, kolunu karnıma doladı ve bacaklarından birini benimkine dolayarak beni kendine çekti. Yüzünü saçlarıma gömdü. "Yanlış şeyler söylemek istemiyorum."

Nabzım gümbür gümbür atıyordu. Bana göre vücudum Jonas Eriksson tarafından sevilmenin etkisinden asla kurtulamayacaktı. Onun için de aynı şey geçerli değil miydi?

"Bana da söyleyebilirsin."

Parmakları karnımın üzerinde küçük daireler çizdi. "Senden çok etkilendim."

"Anlamıyorum."

Jonas içini çekti ve çenesini kıvrılmış yumruğuna dayayarak bana baktı. "Benim de sevgililerim oldu, Skadi."

vücut bundan zevk almadı."

"Bunu sana karşı kullandığımı mı düşünüyorsun? Tutmuyorum."

"Güzel." Omzumu öptü ama yüz hatlarında hâlâ endişe okunuyordu. "Aptaldım ve bunun da aynı olacağını düşünmüştüm ama tamamen başka bir şeydi. Sanki bir ilk gibiydi. Daha önce hiç ama *hiç* şu anda hissettiğim gibi hissetmemiştim, sanki kanım damarlarımdan fışkıracaktı gibi." Başını salladı, kıkırdadı ve yüzünü boynumun kıvrımına döndürdü. "Sözlerim bir anlam ifade etmiyor."

Vücuduna daha sıkı sarıldım ve yanan gözlerimi tepemdeki kırılganlığa doğru kırıştırdım. "Anlıyorum. Hissettiklerim aynıydı."

Tenime gülümsedi ve bana daha sıkı sarıldı.

Nefesleri yumuşadığında ve vücudu uykuyla gevşediğinde alnına bir öpücük kondurdum. "Ben de seni seviyorum."

Bölüm 33

Sis Hırsızı

Dizlerimi göğsüme yaslamıştım, omuzlarımda dokuma bir şal vardı ve masanın üzerindeki tabakta yarısı yenmiş baharatlı kremalı bir ballı kek duruyordu.

Sabah Jonas annesi, Sander ve Kryv'lerin çoğuyla birlikte Güney kıyılarından gelen bir sevkiyata bakmak için evden ayrılmıştı. Yastığının üzerinde bir not ve kâbusumun döndüğünde bana yapmayı planladığı şeylerin müstehcen bir listesiyle uyandım.

Yarın Natthaven'a ilk ziyaretimiz için yola çıkacaktık.

Kahkahaları, kargaşayı, kraliyet görevlerimizin olduğunu bile unutmanın çok kolay olduğu anları özleyecektim. Yine de Jonas'ı adayla savaş dışında farklı bir açıdan tanıştırmayı dört gözle bekliyordum.

Bütün hafta boyunca vücudum o adam için ağrımişti. Hiç kuşkusuz, o bana sarılmasaydı bir daha asla rahat uyuyamazdım. Jonas Eriksson'un dilini kullanırken kullandığı harika işkence yöntemlerini, beni nasıl kıvırdığını ve zevkten ikiye bölünecekmişim gibi hissedene kadar vücuduma nasıl hükmettiğini düşündükçe içim zonkluyordu.

Bir nefes verdim, boynumdaki sıcaklığı sildim ve sayfalara odaklanmaya zorladım. Hikâye bir fae destanıydı. Parşömenin üzerinde Mira'nın diyarlarının bir sembolü kabartılmıştı, sonra Von tekrar vazgeçti, geçici yeminimizin ilk haftasını fae diyarlarının dört bir yanından masallar toplayarak geçirmişlerdi.

Gece Halkı hikayeleri, deniz fae efsaneleri, Batı topraklarından çarpık kader hikayeleri vardı. Elimdeki masal, kardeş olarak büyüyen ve farklı unvanlar alan iki çocuktan bahsediyordu - bir kalp lordu ve bir savaş lordu.

Kader, ihanet ve bir kadının aşkıyla ilgili ürkütücü bir masaldı.

Hikaye, kalplerin efendisinin savaşın efendisi üzerine gönderdiği bir lanetle sona erdi. Savaş lordu topraklarda dolaşmaya zorlandı, savaşa girene kadar insanları zehirledi ve sadakatlerini bozdu

Kayıp sevgilisini ararken -babaya karşı oğul, karısına karşı koca-.

Hikâyede efsane olamayacak kadar gerçek hissettiren bir şeyler vardı. Acımasız ve biraz da trajikti ama yine de okumayı bırakamadım.

Ta ki kapı yumuşak bir lanetle açılana kadar.

Kitap yere yuvarlandı ve neredeyse ben de onunla birlikte yere düşüyordum. Alver Kralı kapı aralığını doldurmuş, elindeki bir yığın mühürlü mektuba kilitlenmişti. Bir gözünü kısıyor, sonra diğerine geçerek ön yüzdeki sembolleri inceliyor, tekrar küfrediyor ve aynısını bir sonrakine yapıyordu.

Orada olduğumu bildiğinden bile emin değildim.

Jonas'ın babası da oğulları gibi iri yarı ve uzun boyluydu ve müzakereler sırasında onu ilk gördüğümde zalim bir adam olduğunu düşünmüştüm. Gülümsemiyordu ve çok fazla insan onunla aynı anda konuşursa saldırmaya hazır görünüyordu.

Klockglas'ta geçirdiğim zaman aksini kanıtladı.

Doğru, kral durmadan konuşmuyordu, gözlemledi. Sessiz ve soğukkanlıydı ama kraliçesini, oğullarını ve ailesi olarak gördüklerini gördüğünde gözlerini bir ışığın doldurduğunu inkâr edemezdi.

Sesini ya da ellerini kaldırmadı.

Onu sadece etrafındaki dünyayı izleyen bir adam, nazik bir gölge olarak düşündüm.

"Majesteleri, günaydın."

Kase başını mektuplardan kaldırdı. "Burada olduğunu fark etmemiştim. Ve bana Majesteleri demeyi kes, kızım."

Tıpkı mizacı gibi, bu haftalarda sözlerini gözlemlememiş olsaydım, sert ve alçak sesinin altında titreyebilirdim.

Herkesle böyle konuşurdu.

"Size özel bir isimle hitap etmek bana garip geliyor, peki size nasıl hitap etmemi i s t e r s i n i z ? Kayınpeder mi?"

"Biraz ağız dolusu." Odaya girdi ve pencerenin yanındaki masaya doğru ilerledi. "Bana ne istersen diyebilirsin."

"Kraliyet unvanları hariç."

Kase elindeki kağıtları havaya kaldırdı. "Aynen öyle."

Ellerimi arkamda kavuşturdum, nabzım hızla atıyordu. "Sana Daj desem garip olur mu? Benimki öldü."

Kral elini masanın üzerine koymaktan alıkoydu. Bir nefes boyunca kıpırdamadı ve ben kaçmak istedim. Ne kadar aptalca bir şey söylemişim. Sanki ben onun oğulları gibi sevdiği bir çocuğu değildim.

Evet, iyi geçiniyorduk. Evet, mesmer ateşi sırasında Jonas'a yardım ettiği için teşekkür etmişti ama ...

"Bunu sevdim," dedi, sesi sertti. "Bu iyi olacak."

Ağzımın kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Ne yazık ki bugün posta dağıtıcısı olarak ben görevlendirildim." Kral mektupları kaldırdı. "Bir tanesinde elf sembolü var, sanırım size gönderilmiş."

Düşündü mü? Masaya gittim ve yığını karıştırdım. Biri Natthaven'dan, diğeri Sonsuz Kraliçe'den bana gönderilmişti ama geri kalanlar benim değildi.

Biraz tereddütle diğer mektupları krala geri uzattım. "Bunlar başkaları için."

Hiç duraksamadan geri aldı. "Benim hatam değil. Defalarca söyledim, ben bu sarayda resmi mektupları dağıtması gereken son kişiyim."

Kral okuyamıyor muydu? "Kime gönderildiklerini size söyleyebilirim. Eğer isterseniz."

"Kesinlikle biraz zaman kazandırır."

Teker teker isimleri söyledim. Kase onları öyle bir sıralamıştı ki, sanki elinde tuttuğu pozisyona göre bir isim atıyormuş gibi görünüyordu.

Çoğu kendisi ve kraliçe içindi, bazıları saray personeli ve Kryv'in yakın çevresi içindi. Jonas, Kase'nin bana en batıdaki bölgenin kader kralı olduğunu söylediği Silas adında bir adamdan bir tane aldı.

"Silas Jonas'a çocukken Fae savaşlarında yardım etmiş. O zamandan beri çok yakınlar." Kase kalan notları yanına sıkıştırdı. "Eğer merak ediyorsan, okuyabiliyorum."

"Ah." Ne demem gerekiyordu ki? "Güzel."

Kral alay etti. "Malin onlara dans eden kelimeler diyor. Her şey birbirine karışıyor, bu yüzden basit bir notu okumam çok daha uzun sürüyor."

"Şimdi kraliçenin neden yemin ittifakını okuduğunu anlıyorum." Gülümsedim, kraliçeye karşı içimde bir saygı filizlendi. Bu konuda hiçbir şey yapmamıştı, büyükbabamın incelemesi karşısında hiç sinirlenmemişti, sadece tek kelime etmeden kocasından bir yük almıştı.

"Oğullarım resmi belgeleri okumaya muhtemelen diğer varislerden çok daha küçük yaşta başladılar, ama bugün hepsi aptaldı ve görevi bana bıraktılar. Sanki beni tanımıyorlar bile."

Şüphesiz Kara Saray böyle önemsiz bir işi yapacak bir personele ihtiyaç duymayacağı için, kraliyet hanedanı kendi görevlerini kendileri görüyordu.

Kıkırdadım. "Bir sonraki görevde de aynısını yaparlarsa ben buradayım."

Kral çenesini eğdi ama kapıda duraksadı. "Bir zamanlar bunu itiraf etmekten utanırdım. Bunu gizlerdim. Bazı şeylerin saklanmasına gerek yoktur."

Parmaklarımı iki yanımda oynattım, tedirgindim. "Bana bir şey söylüyormuşsun gibi hissediyorum."

"Gücünden hiç keyif aldın mı?"

Beklediğim soru bu değildi. Kelimeler dilimde dolaştı. "Şey, sanırım hep birlikte dövüştüğümüz gün keyif almıştım."

"Onu eğlence için ilk kez o zaman mı kullandın?" "Hoş bir büyü değil."

"Neden? Hayatın boyunca sana hep böyle söylendiği için mi?" Kral odaya geri döndü. "Senin o hırsız sislerinden korkmayan var mı?"

"Ta ki ..." Sesim soluklaştı ve gözlerimin arkasında istenmeyen bir duygu sızısı yandı.

"Ne zamana kadar?"

Kralın bakışlarını üzerimde tuttum. "Jonas. Yeminler. Beni Arion gibi zincire vurmak istediğini düşünmüştüm ama ayrılırken söylediği bir şey farklı düşünmeme neden oldu."

Sanırım kâbuslar âlemine gitmesi iyi bir şey o zaman. Tam uyum sağlayacaktır.

Belki de o an kalbim çatladı ve kâbus prensimi yavaş yavaş içeri aldı.

Kase elindeki kâğıtları yere bıraktı, özenle yerleştirdiği siparişini yok etti ve sandalyelerden birinin koluna tündedi. "Bak kızım, kelimeler ve korku zihnine tekrar tekrar itildiğinde, bu bir gerçeğe dönüşür. Hatta büyü kelimelere uyacak şekilde değişebilir. Bazen gerçek benliğimizin içimizdeki karanlık bir yere çekilmesine neden olur."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

Kral hiçbir şey söylemedi, sadece tekrar ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Beni takip edin. Diğerleri gücünüzden korkabilir ama benim sizinki gibi bir karanlığa ihtiyacım var."

"Nereye gidiyoruz?" Bir kralı reddetmeyi daha iyi biliyordum ve onu koridorda takip ettim.

Jonas'ın kanadına inmeden önceki son adımda kral durakladı, ağzında çarpık, sinsî bir sırıtış vardı. "Gerçek bir hırsız olmak üzeresin."

Bölüm 34

Sis Hırsızı

"EKSELANSLARI . . . ÖZÜR DİLERİM." Kase bana karanlık bir bakış fırlattığında yutkundum. Kral, saçakların altında uzanan, bir adamın kenardan taşmadan dikkatlice yürüyebileceği kadar geniş bir taş çıkıntının üzerine çömelmişti. Ben hâlâ en az on beş adım uzaktaydım ve ağır kirişlerden birinin üzerinde sıkışıp kalmıştım. "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Belki bunu neden yaptığımızı biraz daha bilseydim."

Raum, sarayın oyuklarından birinde altımıza çömelmiş, başının üzerinde bir örtü varken, "Şemalarda işaret zamanının geldiğini anlarsın, tatlım," dedi. "Hepimizin yapması gereken işler var ve henüz senin sıran değil."

Raum'un orada olduğunu bilmeseydim, onu asla göremezdim.

Onu.

Kase, gölgeleri kalınlaştırmak için mesmer büyüsünü kullandı ve derin gölgeler yarattı.

kirişlerdeki, köşelerdeki, çatı pencerelerindeki boş delikler.

Jonas'ın gardırobundan ödünç aldığım bol pantolonu belime geçirerek kalın kirişi tırmaladım, karnımın üzerine yayıldım. Her adımda bir ahşap kirişe sarılıyorum, yuvarlanacağıma inanıyorum, sonra nefesimi toplamak için onlarca dakika bekliyordum.

Kralın planladığı her ne ise ona çağrılan Kryv'ler tavanda dans eden hayalet gibi hareket ediyorlardı. Adımları o kadar hafifti ki hiç dokunmuyor gibiydiler. Tamamen siyah giyinmişlerdi, kralın gölgelerine doğru sürüklendiklerinde hiçliğin içinde kayboluyorlardı.

Bir keresinde Natthaven'da, saray sanatçılarından oluşan bir elf birliği büyük salonda dans edip sıçradı. Akrobatlar saten iplerden sallanıyor, taklalar atıyor ve dönüyorlardı.

Kryv ve alver kralı onlardan daha ustalıkla hareket ediyordu. Lynx koyu renk kukuletamı parlak saçlarımdan üzerinden çekti.

Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Tüy adımlar, tıpkı sana gösterdiğimiz gibi."

Aman Tanrım, bu kirişin üzerinde yürümemi bekleyemezlerdi.

"Tüy adımlar." Gözlerimi sıktım, kalın tahtaya yapıştım. "Bana sadece birkaç *dakika* için öğrettiğiniz yavaş yürüyüşü kastediyorsunuz!"

"İşte o."

"Hayır." Başımı hızlıca salladım. "Hayır, hayır. Sanırım en iyisi sizi bu her neyse onunla baş başa bırakmak."

"Bir soygun." Isak arkadan, kapüşonunun altından dışarı baktı.

"Korkuyorsun kızım." Kase arkasını dönmedi.

"Bunu bilmek için korku büyüsüne ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." "Senin vahşi bir çocuk olduğunu sanıyordum."

Öfkelendim. "Geçmişte kaldı. Pratikten oldukça uzağım."

"Dönüşler sadece zaman geçirmektir," dedi Lynx, sesi kısık. "Bir kez vahşileştin mi, hep biraz vahşi kalırsın."

Bir elini omzuma koydu ve onlara, kendi sarayını soyan lanet olası bir krala doğru işaret etti.

Korkunun ısırtığı bir anda hafifledi, yavaş bir kanama gibi, yatıştırıcı bir rahatlık kalbimi doldurdu. Biraz güven. Bu Jonas'ın babasıydı, bunlar onun yetişmesine yardım eden saray mensuplarıydı. Düşmeme izin vereceklerini düşünmekle ne kadar aptallık etmiştim.

Raum'un bu risk için yerde yattığına şüphe yoktu. Benim aptallığım. Elbette tökezlersem beni yakalar.

Uzun bir nefes verdim, Lynx'e hızlıca başımı sallayarak teşekkür ettim ve ayağa kalktım. Adımlarımı dengelemek için kollarımı açtım ve kirişin üzerinde topuktan parmağa kadar yürüdüm.

Ama her adımda korku geri geldi. Kaotik düşünceler, düşersem boynumun kırılacağını ve kemiklerimin derimden ayrılacağını hayal ettikçe daha da güçlendi.

Kirişin üzerinde yalpaladım, neredeyse çığlık atacaktım ama bir sonraki nefeste bir el bileğimi çekti. Kase beni saraydaki her duvarın tepesini saran geniş çıkıntıya çekti.

"Aferin." Pelerininin gölgesinden sırtıttı.

"Teşekkür ederim. Başta çok emindim ama sonra güvenimi çabucak kaybettim."

"Çünkü Lynx'in büyüsü, aranızda ne kadar mesafe koyarsanız o kadar azalıyor."

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Lynx etli parmaklarını biraz da kendini beğenmişlikle salladı.

Zihni sakinleştirebiliyordu. Korkularımı kovalamıştı ama ben fark etmemiştim.

Lanet alvers.

"Skadi." Kral bana döndü. "İşaretin için hazır mısın?"

Bir elimi başımın üzerindeki dar bir kirişin üzerine koydum ve dikkatlice Kase'nin yanına çömeldim. Aşağıda geniş, dairesel bir salon vardı. Koyu renk tunikler giymiş, ellerinde birer çift kılıç olan iki muhafız, bir dizi ağır, siyah meşe kapının üzerinde nöbet tutuyordu.

İşaretimle. Kralın tek söylediği kapılardan geçmek için yardımına ihtiyaçları olduğuydu. Belki bir kilit çalmam gerekebilir diye düşündüm ama muhafızlar hakkında bir şey söylenmedi.

"Ne yapmam gerekiyor?" Fısıldadım, nefeslerim sinsi olamayacak kadar ağırdı. Bu oyunun zayıf tarafının kim olduğuna dair çok az şüphe olacaktı.

"O odada almam gereken önemli bir şey var."

"O zaman neden içeri girmiyorsun? Sen kralsın." Avuçlarım terlemeye başladı. Omzumun üzerinden baktım. "Böyle bir şeyi kabul etmekten nefret ettiğinizi biliyorum ama bu sarayda otorite sahibi birisiniz."

"Farkındayım," dedi, karanlık sesinde bir şaka vardı. "Sorun şu ki, bir sesin oradaki serseriler üzerinde daha fazla etkisi var. Onlar daha ziyade karımı dinlemeye meyilliler."

"Kraliçe!" Sesim kısıktı ama gıcırdayıyor ve çatlıyordu. "Kraliçeye karşı entrika mı çeviriyoruz?"

"Sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Kase hafifçe kayarak kapıları biraz daha görebilmem için yer açtı. "Malin orada her ne saklıyorsa benden bilerek sakladı ve bunun böyle kalmasına izin veremem."

Jonas'ın babası mı yoksa annesi mi? En derin korkularım yüzünden ölecek miydim yoksa varlığımın nasıl kanadığını unutacak mıyım? Belki de kraliçe bana biraz merhamet eder ve nasıl nefes alacağıma dair hafızamı korumama izin verirdi.

Kral başını sallayarak bir kıkırdama daha çıkardı. "Boşuna endişeleniyorsun."

"Hiçbir şey mi?" Bir ciyaklama daha. "Kraliçeden *çalışıyorum*."

"Hayır. Ben kraliçeden *çalışıyorum*. Muhafızları kaldırıyorsun. Hazır mısın?"

"Bilmiyorum."

"Mükemmel. Çok fazla düşünmeden hareket etmek en iyisi."

Başka bir itiraz gelmeden koridoru karanlık kapladı. Sanki duvarlar siyah mürekkeple ağılıyordu, güneş ışığı silinmiş, gri taş onun büyüyle ıslanmıştı.

Gölgelerin arasında bir yerde muhafızlardan birinin *yine mi* gibi bir şeyler mırıldandığına yemin edebilirdim.

"Git, git." Kase bana daha önce kirişe bağladıkları ipi uzattı ve kenardan aşağıya sarkıttı.

Parmakları kesilmiş deri eldivenler ellerimi kaplıyordu, ipi kavrayabileceğim kadar sağlamdı ama aşağı inmek zor olmayacak kadar da kaygandı. Botlarım taş zemine çarptığı anda Raum oradaydı, bileklerimi sıkıca tutuyor ve beni boğucu karanlıkta sorunsuzca yönlendiriyordu.

Kapılara ulaştığımızda, iki muhafızın puslu görüntüsü, bıçaklarını alıp kapının önünde ayaklarını sürüyerek ilerlediklerini ortaya çıkardı. Lanet olası kollarını kapıya zincirlemişlerdi.

Raum, "Ah, oldukça zeki olmaya başladılar," diye fısıldadı. "Pekâlâ tatlım, gitmeleri gerek. Savaşmadan teslim olmayacaklar."

"O kral." Bunu anlamamıştım.

Raum gülümsedi. "Bunun konuyla ne ilgisi var? Onları bizim için al, olur mu?"

Sislerim. Muhafızları yutmamı istediler. Zalimceydi. Onlar sadece görevlerini yapıyorlardı.

Yakınlığımı burada bastırmıştım, sadece müsabaka sırasında biraz göstermişim ama o zaman herkes büyülerini kullanmıştı. Yine de saray çalışanları bana dehşetle bakmadı. Benden korkmuyorlardı. Ben sadece ballı kekleri seven bir elf prensesiydim.

Şimdiden, ilgisizliğin kalkanlarına düşme dürtüsünü hissedebiliyordum. Korkulu bakışlar ve acı dolu sözler bana orada dokunamazdı.

"Skadi." Kase oradaydı. Yaklaştığını bile duymamıştım.

"Parçalarının saklanması gerek yok."

Avuçlarımın üzerinde soğuk çiçek açtı. Sisler korkunun gölgelerine karıştı. Yakınlığım yanardöner yılanlar gibi kollarımı sardı.

Yavaş ve dikkatli hareketlerle ellerimi kaldırdım. "Eğer kraliçe benim hatıramı alırsa, Jonas'a söyle, hayattayken iyi bir kocaydı."

"Bu sözü ileteneğim."

Zalim değildim. Onlara zarar vermeyecektim. Sadece onları bir sürelğine uzaklaştırıyordum. Zalim değildim. Canavar değildim.

Gözlerim kapalı, düşüncelerimi zihnimde defalarca tekrarladım. Buz gibi kayıtsızlığın içine düşüp saklanmak ile kanımdaki gücün yanında ürkmeyen garip bir grup kraliyet hırsızının yanında cesurca durmak arasında bir savaş.

Sislerim ilerledikçe gölgeler daha da geri çekiliyordu. Kralın karanlığı inceldiğinde, muhafızlar çenelerini kaldırdılar.

Adamlardan biri kılıcını göğsünün üzerinde çaprazladı. "Hayır. Bu sefer olmaz, Kase. Hareket etmememiz konusunda kesin emir aldık."

"İtiraf etmeliyim ki, tüm bu yeni c e s a r e t t e n etkilendim," dedi kral, neredeyse sıkılmış gibi çıkan çok rahat bir sesle. Ses tonunda garip bir güven vardı, sanki onların rahat olmasını istiyordu ama aslında tam da istediği yerdeydiler.

"Büyüden korunmak için tılsım takmak," diye mırıldandı Raum. "Bu Niklas'ın bir eklentisi. Bizim Falkyn taraf değiştirdi."

"Elixist'i *kaçırdı* diye sana dokunamayacağımı mı sanıyorsun?" "Bu sefer değil." Muhafız kaskatı kesildi.

Tanrılar, bunu bir kereden fazla yapmıştı.

Kral güldü - nazik bir gülüş değildi, daha çok dengesiz bir zevkti. "Ama biz de birkaç değişiklik yaptık."

Kral bir hareketle beni öne çağırırdı. Muhafızların avuçlarımdan dökülen sislere aval aval bakması birkaç nefes aldı ve sonra farkına vardılar.

"Hayır." Muhafızlardan biri onu kapıya bağlayan ipi çözmeye çalıştı. "Hayır, lanet olsun."

Bir sis çilesi omuzlarına dolandı ve onu hiçliğe doğru çekti. Dehşet vardı, ama aynı zamanda kandırıldıkları için biraz da kızgınlık.

Özür dilemek için bağırarak istedim ama muhafızların küfürlerinin Kryv'a, hatta krala yönelik olduğunu fark ederek kendimi tuttum. *Utanmaz piç, adil dövüşmedi* gibi sözler, her iki muhafız da büyüüm tarafından yutulana kadar solup giden hakaretler.

Ne zaman bir maddeyi Hiçbir Şey'in içinde tutsam, kanım ağırlaşıyordu. Onları bir kenara atma ya da unutulmaya terk etme dürtüsü vardı.

Sadece onları karanlığın içinde tutmaya konsantre olarak birkaç nefes üfledim.

Çocukluğumun yalnız günlerinde, odamda oyun oynamayı öğrendim. Sisler odamdaki eşyaları toplar, sonra onları fırlatır, nişan alma ve hız alıştırmayı yapmak için duvardaki bir işarete vururdu.

Bazen onları tutma alıştırmayı yapardım, patlamayı bekleyen yağmur dolu bir bulut gibi. O anlara, o günlere odaklandım.

Kral eliyle adamlarına işaret etti. Isak ilerledi, kilidin önünde diz çöktü ve inanılmaz hızlı hareketlerle balina kemiğinden bir kazmayla kilidi açmaya başladı.

"Her şey yolunda mı?" Lynx ve Raum ağır kapıları çekerek açarken Kase sordu.

Başımı salladım. "Hâlâ oradalar."

"Biliyorum. İkisi de biraz korkmuş. O piçlerin tarafını tuttukları için-"

"*Kiminle*, Kase Eriksson?"

Alver Kralı'nın çok sık gafil avlanan bir adam olduğunu düşünmezdim ama bu sesle gözleri fal taşı gibi açıldı ve etrafında döndü.

Orada, duvarları raflarla dolu dar bir odanın ortasında duran lanet olası kraliçeydi. Malin'in kıpkırmızı saçları omuzlarına dökülmüştü, koyu renk bir pelerin vücudunu örtüyordu ve ağzı sıkıca kapalıydı.

Etrafında parşömenler, para keseleri, ince yeşim taşları ve altınlarla dolu raflar vardı. Aman Tanrım, burası hazine kasasıydı.

Kase lanet okudu. "Nasıl?"

Malin bir adım yana çekildi. "Beni hiç tanıyor musun?"

"Senin içini dışını biliyorum, Mallie." Kase ters yöne doğru adım attı.

"O halde mürettebatını bozmaktan çekinmeyeceğimi de biliyorsun." Raum'a ters ters baktı. "Bunu hatırlamıyorsun bile tabii. Yine de çok zekice bir plan."

"Mal, sen yapmadın." Raum hayretle ağzını araladı. "Planı benden mi aldın?"

"Evet, aldım." Kıs kıs güldü. "Tam da düşüncelerinden."

Raum bana bir parmak salladı. "İşte tam da bu yüzden bir planın hamlelerini paylaşmayız, hainler bir planın hafızasını çaldığında değil."

planını aklından çıkar. Bunu daha bu sabah çözdük, Mal!"

"Ve bize veda ederken kucaklaşma sevdan sana hizmet etmedi."

Raum dehşet içinde soluk soluğa kaldı. "Ben *şefkat* gösterirken sen zihnime tecavüz ettin. Aldatıcı ve ilham verici."

Kase son derece tedirgin görünüyordu. "Bu tur Niklas'ı bizden aldın."

"Onu ben aldım. O tılsımları geçen seferki girişimden sadece birkaç hafta sonra yaptı." Malin gözlerini kısmıştı. "Zavallı Skadi'yi böyle bir duruma sokmaya nasıl cüret edersin?"

"Nasıl cüret ederim? Bence ses tonundaki kıskançlık Mal. Önce ona sormadığın için mi kızgınsın?"

Bundan ne anlam çıkaracağımı hâlâ tam olarak bilmiyordum. Kral ve kraliçe sanki savaşa gireceklermiş gibi birbirlerini süzüyorlardı. Sert konuşuyorlardı ama ikisi de sırtıtmaktan geri durmuyor gibiydi.

"Skadi." Malin Kase'nin omzunun üzerinden baktı. "Gitmelerine izin verebilirsin. Zavallı Rolo ve Borg. Sana bir daha asla güvenmeyecekler,

Kase." Kralın tek yaptığı omuz silmek oldu.

Yutkundum ve etrafımdaki soğukluğun dikilmemiş bir dikiş gibi yarıldığını hayal ettim. İki muhafız kısa mesafeden düşerek yere yığıldılar. İnlediler ve sendeleyerek ayağa kalkarken nasıl yeniden görevlendirilmek istediklerini mırıldandılar.

Korkacaklarını ve benden kaçacaklarını tahmin etmiştim. İki adam da bana karşı herhangi bir öfke göstermedi, onun yerine tüm öfkelerini krallarına yönelttiler.

"Tüm bunları senin için koruyoruz ve sen de bize karşılığını böyle ödüyorsun." "Size penge olarak ödeme yapıyorum," diye homurdandı kral.

"Sanırım Güney Krallığı'na gidebilirim. Belki de Gece Halkı'na. Orada lanet olası kralınız tarafından pusuya düşürüleceğinizden endişelenmenize gerek yok."

Kase onları el sallayarak başından savdı ve ağzının kenarında bir sırıtışla kraliçesine döndü. "Pekâlâ, sen kazandın Mal."

"Ben mi kazandım?" Kadın başını yana eğdi. "Bu cümleyi bitirdiğine inanmıyorum, kocacığım. *Yine* ben kazandım. Kaç tur oldu bu? On mu? On beş mi?"

"Fark etmez."

"Bir gün sen entrika çevirdiğinde benim daha çok entrika çevireceğimi anlayacaksın. En azından bu söz konusu olduğunda. Asla bulamayacaksın. Ta ki o güne kadar, Kase Eriksson."

Kral iki uzun adımda onun önündeydi, kollarını vücuduna dolamıştı, kraliçe göğsüne yapışmıştı. Bir nefes için onu öptü. "Bir bakış, tek istediğim bu."

"Hayır." Onun yan tarafını çimdikledi. "Geri kalanımızın kendi doğum eğlencelerimizde yaptığı gibi sabırla bekleyebilirsin."

Dudaklarım aralandı. "Neredeyse senin doğum kutlaman mı olacak?"

Malin homurdandı. "Kase her zaman onun için ne aldığımı öğrenmeye çalışıyor ve her seferinde soygun girişimleriyle daha da sinir bozucu oluyor." Onu tekrar çimdikledi ve öptüğünde biraz çığlık attı.

"Bir hediye." Aradan sızan kahkahanın eğlendirici mi yoksa histerik mi olduğundan emin değildim ama yine de aynı şekilde geldi. "Konu bu mu yani? Hediyeni bulmak mı?"

"Sürprizlerden hoşlanmam ve sabırsızımdır," dedi Kase sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Bir elimi başıma götürdüm, güldüm, belki biraz hıçkırdım ve duvardan aşağı kaydım.

"Bak ona ne yaptın," diye azarladı Malin. "O buna alışık değil, Kase."

"O mükemmeldi," diye ısrar etti. "Rolo ve Borg sırayla ondan bahsedecek."

İki muhafıza dönüp baktım, kaşlarım çatılmıştı. "Özür dilerim, sizi o kadar uzun süre orada tutmamalıydım."

"Prenses, son derece dehşet vericiydi. Dehşet vericiydi." Muhafızlardan biri kaşlarını çatı. "Bir büyüden hiç bu kadar etkilenmemiştim. Evet, lanet olası kraldan bile daha fazla." Kızgınlığını Kase'ye yöneltti.

Etkilenmek mi? Hazinesinin etrafına bakındım. İnsanlar tartışıyor ve gülüyordu ama kimse korkuyla benden uzaklaşmıyordu. İstersem onları bütün olarak yiyebileceğim için kimse dehşete kapılmıyordu. Sanki bu sadece planın bir parçasıydı.

"Daj!" Jonas'ın sesi odada yankılanarak herkesin konuşmasını durdurdu. Prens içeri girdi ve bana doğru ilerledi. "Skadi'yi bir soyguna zorladığınıza dair duyduklarım nedir?"

"Görünüşe göre ne olduğunu çok iyi biliyorsun evlat."

Jonas elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. "Tamam mı?"

Hayal kırıklığına mı uğramıştı? "Başta ne olduğunu gerçekten bilmiyordum ama baban yakınlığıma ihtiyacı olduğunu ve bunu saklamamam gerektiğini söyledi, ben de düşündüm ki eğer kral baştaysa, belki halk benden korkmaz ve-"

Hızlı bir öpücükle beni susturdu. "Tamamen kışkılandım." Babasına ters bir bakış fırlattı. "Son üç turdur doğum soygununa katılmama izin vermiyorsun."

"Annene çok kolay teslim oluyorsun. Sen bir yüksün."

Jonas biraz kabardı. "Belki de beni de dahil ettiği içindir."

Malin bir elini kalbine bastırdı, sanki ona en tatlı övgüyü yapmıştı.

"Birkaç saatliğine uzaktayım ve karım bir Kryv'e dönüşüyor." Jonas omuzlarındaki tozu silerken mırıldandı. "En azından eğlendin mi?"

Gözlerimi kırptım, hâlâ biraz şaşkınlık içindeydim, sonra istemeden bir kahkaha patladı. "Muhafızları görev yerlerinden çaldım. Bu benim görevimdi. Onları çaldım ve ... kibarca değildi, biraz sinsiceydi ve ... Karanlığa gitmedim. Acı, açgözlülük, zalimlik, yakınlığımı bu şekilde kullandığımda yok oluyorum. Çekimi hissettim, ama ... Hâlâ buradayım."

Tanrım, saçmalıyordum.

"Sanırım hayatın boyunca kanındaki gücün kötü olduğu söylendi sana." Kral kolunu karısına dolamıştı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Bundan utanman gerektiği söylendi. Bahse girerim utanmanız gerektiğine bile inanıyorsunuzdur."

*İçinde böyle bir kötülük varken nasıl bir hayat kurabiliriz?
Lanetinin daha önce ne yaptığını biliyorsun. Eğer gitmesini istiyorsan,
kanıtla.*

Bir bıçağın, kanın, gözyaşlarının ve çarpık övgülerin anısına karşı gözlerimi kapattım.

"Bu tehlikeli ve kötü bir şey," dedim, sesim yumuşaktı. "Benim yakınlığım insanlara zarar verdi."

"Bütün büyüler zarar verir, kızım. Canavarı yaratan arkasındaki niyettir. Eğer Malin'in büyülerıyla insanları katletmediğini düşünüyorsan-"

"Ben mi?" Kraliçenin dudakları aralandı. "Konuşmayı seven birisin."

"Korku benim büyümü besler." Tekrar bana baktı. "Bana kelimenin tam anlamıyla Kötücül Alver derler. Bunun neresi güzel? Kabuslar oğullarımı besliyor. Bizim tehlikeli ve kötü olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Elimden kimin zarar gördüğünü bilseydi, kral oğluna yemin eden kadın hakkında farklı düşünebilirdi.

Yine de başımı salladım. "Tehlikeli, muhtemelen."

"Bunu kabul ediyorum." Jonas sanki bu kelimeyi düşünüyormuş gibi başını salladı. "Kötü mü? Hayır." Prense yaklaştım ama kralla konuştum.

"Yakınlığımı başka nasıl görebilirim bilmiyorum." "Yararlı," diye önerdi kral.

"Etkileyici," diye ekledi Raum.

Kraliçe sırtıttı. "Güçlü."

"Güzel," diye fısıldadı Jonas sadece benim için.

"Yakınlığını burada korkusuzca kullan." Kase parmaklarını karısınıninkilerle birleştirdi.

Odada en ufak bir şaka kırıntısı bile yoktu. Nornlar kaderimin cilveleri konusunda bana hiç nazik davranmamışlardı ama bu yeminle -ki bunun berbat bir yemin olduğuna inanıyordum- insanların en karanlık yanlarının kabul gördüğü, korkunun değişmez olduğu, insanların kendi kötü güçlerinin her gölgesine rağmen şiddetle sevdikleri bir diyara girmeyi başarmıştım.

Alver Krallığı, soğuk bir gecenin ardından nihayet dinlenecek bir yer arayan sıcak bir ocak gibi hissettiriyordu.

"Daj, eğer karımı baştan çıkarmayı bitirdiysen, sabah solmakta olan adaya gitmeden önce hazırlamamız gereken çok şey var."

Kral ve kraliçe bizi el sallayarak uğurladı, Kase'nin başarısız planı hakkındaki konuşmalar koridorda bizi takip etti.

"Bunaldın mı Ateş?" Jonas odamıza döndüğümüzde sordu. "Kryv'lerle oynanan oyunlar -ne kadar küçük olursa olsun- hayatlar tehlikeyeymiş gibi hissettiriyor."

"Sırasında, sızlanan bir aptaldım ve seni utandırırdım."

"Şüpheli. İlk soygunumda beni görmeliydin. Sanırım babama en az yüz soru sordum ve Lynx ben uyuyana kadar zihnimi sakinleştirmek zorunda kaldı. Her şey bittikten sonra uyandım."

"Daha önce hiç böyle hissettiğimden emin değilim."

Bana baktı, kafası karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?" Tereddüt ettim. "Huzurlu."

Jonas cevap vermedi. Bir nefes boyunca bakışlarımı tuttu, sonra elimi eline aldı ve parmak eklemlerimi öptü.

Huzurlu. Ailemin ölümünden beri günlerimin korku içinde geçtiğini fark etmek garipti; kendi yakınlığımdan, hayatımdan, bir daha asla sevmeyeceğimden korkuyordum.

Natthaven'a her zaman kanıtlamam gereken bir şeyler vardı. Bir canavar olmadığımı, tehlikeli olmadığımı kanıtlamak. İyi bir prenses olabilirdim. Savaşabilirdim. Onları savunabilirdim.

Şu anda, sihrimi kullanmak için hiçbir endişe duymuyordum. Acaba bugün çok sefil olduğumu kanıtladığım ve bir kez daha sonsuza dek yalnız kalmak üzere sürgün edildiğim gün mü olacak diye düşünüp durmuyordum.

"Skadi." Jonas yüzümü avuçlarının arasına aldı, başparmakları yanaklarımın çıkıntılarında geziniyordu. "Sen buraya aitsin. Bu sarayı, bu krallığı, benim *hayatımı* daha iyi hale getirdin. Bundan asla şüphe etme. Ve umarım -tanrım, umarım- senin için de aynısını biraz olsun yapabilirim."

Boynunun arkasını kavradım ve dudaklarını kendime çektim. Öpücük yavaştı, sabitti, sevdiğim yeni bir sabitti.

Burada karanlık güzeldi. Burada entrikalar çeviriyorduk.

Burada aile kan bağı demek değildi.

Burası evimizdi.

Jonas'ın kollarında uyandım, gözlerinin yeşilinde haince bir parıltı vardı. "Bunu en başından beri yapmalıydık Ateş. Sabahları en sevdiğim manzara sensin."

"Ve sen bir yalancısın." Yüzümü yastığa gömdüm, saçlarım birbirine karıştı. "Sabahları nasıl görüldüğümü tam olarak biliyorum ve aradığın kelime korkutucu."

"Söylediklerimde ciddiym."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bugün gidiyoruz."

"Natthaven'a gidiyoruz." Jonas bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Eve dönmek için sabırsızlanıyor musun?"

"Sana adanın bazı yerlerini göstermek için sabırsızlanıyorum. Cara'nın görünüşüne bakılırsa vahşi bir kraliyet mensubu olduğum konusundaki ısrarını dört gözle beklemiyorum."

Jonas eğildi, çenemi, ağzımın kenarını öptü, avuç içleri bana eziyet etmeyi planlayan gerçek bir kötü adam gibi göğüslerimin ağır kıvrımlarını okşadı.

"Senden hoşlanıyorum vahşi." Dudaklarımı gagaladı, sonra tekrar eğildi ve bir göğsümün bir tarafını çevreleyen tüylü mürekkep sarmallarından birinin izini sürdü. "Bunların bir anlamı var mı?"

"Geçmişteki sözlerin ve eylemlerin görüş alanımda ya da hayatımda kalmasına gerek yok." Bir yara izini takip ederken elini tuttum. "Bilmek istediğini biliyorum ama bu konuda nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadım."

Dövmelerden birine bir öpücük kondurdu. "O zaman sonsuz sıramız olması iyi bir şey. Ne zaman ve ne istersen, seni dinlemek için her zaman burada olacağım Ateş."

"Sembollerin ne anlama geliyor? Kryv sloganını biliyorum." Dövüş mürekkebine *sonuna kadar* dokundum. "Ama bunlar resimler. Çiçekler ve benzerleri."

Jonas yastıklara yaslandı ve kaburgalarının üst kısmından başladı. "Ebeveynlerimin her biri için kılıçlar. Onlar tanıdığım en güçlü savaşçılar." Hemen altındaki bilgelik sembolünü işaret etti. "Sander için. Masum ikiz olarak görülüyor ama istediği zaman çok zeki ve sinsi olabiliyor. Ferus Hanesi-Livia'nın ve Aleks'i'nin evi için kuzeyden gelen bir ayvane çiçeği. Ama diğer amcam onların teyzesinin eşi, yani kuzenleri ve aileyi paylaşıyoruz. Ferus Hanesi benim ve Sander için ikinci bir evdi. Mira'nınki gibi, kuzgun. Bu onların evinin sembolü. Kader kral ve kraliçesi için bir tüy kalem. Saraylarından pek çıkmazlar, birkaç ay önce küçük çocukları doğduğundan beri artık daha da az çıkıyorlar."

Her bir resme baktım, kenarlarını takip ettim, hepsinin sarmaşıklar ve çalılarla nasıl birbirine bağlandığını gördüm. "Sevdiğin herkes. Bu oldukça

haraç."

Jonas sadece mırıldandı ve bana baktı.

"Hiç ağrın var mı?" diye sordu bir süre durakladıktan sonra. "Dün gece seni bücktüm."

Jonas'ın adımı bile haykıramayacak hale gelene kadar bana çarparken bacaklarımı bükmesi unutamayacağım bir andı. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, Kâbus."

Jonas ben çığlık atıp onun içine yuvarlanana kadar yan tarafımı çimdikledi. "Bana ne dedin sen?"

"Kâbus."

"Bana bir sevgili ismi verdin. Korkunç bir isim ama daha önce hiç sevgilim olmamıştı."

"Korkunç değil. Sen benim kâbus prensimsin." Dudaklarını gagaladım. "Ve bu senin en sevdiğim yönlerinden biri."

"Açıkla."

Alt dudağımı ısırdım, saçlarımın çılgınlığını görmezden geldim ve onun üzerine çıktım. Kalçalarım onun kalçalarının iki yanına yerleştğinde Jonas keskin bir nefes aldı. Merkezimin altında sikinin kalınlığının sertleştiğini hissettim.

"Natthaven'dan ayrıldığımız gün hiçbir şey umurumda değilmiş gibi davranmış olabilirim ama büyüün gözlerini ele geçirdiğinde ve Cian'a sözlerini savurduğunda, eğer sorsaydın seni oracıkta yiyip bitirebilirdim."

Gözlerinin mürekkepli merkezi parladı. "Prenses Skadi, çok ayıp sözler. Büyükbabanız da oradaydı."

Öne doğru eğildim, dudaklarına gülümsedim. "O an, izin verirsem her parçamı yutabileceğini anladığım andı."

Başımın arkasını avuçladı. "Peki buna izin verecek misin?"

Nabzım hızlandı. Yeterince cesur muydum? Bacaklarından aşağı doğru kaydım, parmaklarım karnının sert yüzeyinde gezindi.

Jonas şaşkın bir ifadeyle beni izliyordu.

Avuçlarım uyluklarına yerleşti. "Daha iyi cevap verebilirim ama Sanırım önce senin tadına bakmam gerek."

Jonas bileğimi tuttu. "Skadi, bunu yapmak zorunda değilsin."

"İşte bu yüzden istiyorum." Bir elimle kabzasından ucuna kadar bir kez okşadım, başparmağım hassas tepenin üzerinde gezindi.

"Lanet olsun." Jonas dişlerini gıcırdattı, kalçaları içgüdüsel olarak kasıldı.

Dudaklarını ayırdı -kuşkusuz tartışmak ya da son sözü söylemek için- ama dudaklarım sikinin başını çevrelediğinde söylemeyi planladığı her kelime boğuldu. Dilinden derin, gırtlaktan gelen bir inilti döküldü. Bir bacağını destekledi, dizini büktü ve sanki acelesi çok hızlıymış gibi bir kolunu gözlerinin üzerine sardı.

Kapüşonlu gözlerle bana bakana kadar dilimi uzunluğunun alt tarafı boyunca sürükledim. "Ateş . . ." Birkaç keskin nefes aldı. "Durma."

Onu daha derine çektim. Teninin ve miskinın tadı uyluklarımın arasında sıcaklık biriktirdi. Dilim uzunluğunun ucunda kıvrıldı. İçime alamadıklarımı elimle kapattım, ağızımla birlikte okşadım.

Jonas'ın nefesleri sert ve ağırdı. Parmaklarını karışmış saçlarımın arasından geçirdi, başı geriye düştü. Bir bakışta yüzüne yansıyan baş döndürücü zevki izlerken içim zonkladı.

Bu nefesleri onun ciğerlerinden benim çıkardığımı bilmenin verdiği güçlü bir haz vardı, dudaklarında fısıldanan benim adımdı.

Daha hızlı hareket ettiğimde Jonas inledi. Ağızımın içine girdi, boğazımın derinliklerine indiğinde bir öksürük çıkardı.

Nefesler keskin, sendeleyeyen pantolonlara dönüşene kadar yaladım ve öptüm.

"Skadi, boşalacağım."

Kalçalarını sıkıca tuttum, inleyene ve sıcak boşalmasını dilimin üzerinde geçirene kadar onu yerinde tuttum. Sona erdiğinde geri çekildim, gülümseyerek dudaklarımı sildim. Jonas üzerime çıktı ve sırtımı yatağa yapıştırdı.

Beni öptü, şüphesiz dilimin üzerinde kendi tadına bakıyordu.

Geri çekildiğinde gözlerini hâlâ karanlık bir arzu kaplıyordu. "Kararın nedir Ateş?"

"Karar mı?"

"Her parçanı yutmama izin verecek misin?" Alt

dudağını çekiştirdim. "Bunu düşüneneğim."

Onun hızlı hareketlerini bir çığlık izledi. Bir sonraki nefeste Jonas dizlerimden birini omzuna asmış, diğerini de avuç içiyle yatağa bastırmıştı. Vücudunu

kalçalarımın arasında. "Sanırım karar vermeden önce yapılması gereken daha fazla tadım olabilir. Kımıldama, kadın. Seni tam olarak istediğim gibi aldım."

Tamamen kötü biriydi. Jonas Eriksson'un zalim ağzının altında hareket etmemek imkânsızdı. Dilinin altında paramparça olduğumda, tüm Kara Saray'ın çığlıklarımı duyması hiç de şaşırtıcı değildi.

Bölüm 35

Kabus Prens

ADAYA ULAŞMAK İÇİN, tekrar Ever Krallığı'na yelken açacaktık.

Daha küçük gemilerimizle, toprak ve deniz alemleri arasındaki su altı sınırından geçmek için gelgitlerin altına dalmak kafa karıştırıcıydı, ancak deniz fae'lerinin düşman olduğu zamanlardan daha kısaydı.

Stempost yüzeye çıktığında, güneş gökyüzünde daha derindeydi ve rüzgârlar eve döndüğünden daha sıcaktı. Skadi uzak denizlerin ve Bloodsinger'ın bölgesinin sınırlarına yakın bir yerde küpeştenin üzerine eğilmiş, deniz insanları safir gelgitlerden tekrar tekrar fırlarken gülümsüyordu.

Gözleri şişkin küreler gibiydi ama biraz da büyüleyiciydi. Yanardöner yüzgeçleri güneş ışığını yakalıyor ve sudaki yüzlerce değerli taş gibi parlıyordu. İnsanın boğazını parçalayabilecek iğneye benzeyen dişlerini gösterene kadar sevimli yaratıklardı.

"Lanet yüzgeçler." Bizi taşıyan yaşlı deniz fae'si homurdandı ve Ylva'nın tüm mürettebata gönderdiği kanlı armudu ısırıldı. "Her zaman herkesin ilgi odağı olmalısın."

Dirseklerimi küpeşteye dayayıp sııttım. "Deniz halkına karşı küskün müsün, Nightseer?"

Nightseer adını, yıldızların altında sanki gündüzmüş gibi net bir şekilde seyredebilme yeteneğinden alıyordu. Basit bir sihirdi ama Bloodsinger onu yeryüzü diyarlarının önde gelen denizcilerinden biri yapacak kadar işe yarıyordu.

Fae oflayıp puflayarak armudunun çekirdeğini gelgitlere fırlattı ve deniz kızlarından biri birkaç küfür savurarak armudu güverteye geri fırlattığında kıkırdadı. "Acı değil, Prens. Açıkçası, bana kral demeyin ama deniz insanların ne anlamı var anlamıyorum. Tek yaptıkları yüzmek ve boğulamayan fae'leri boğmaya çalışmak."

Yeterince makul.

Nightseer oflayıp pufladı ve denize ters ters baktı. Tel tel saçları ve birkaç turdur fırça görmemiş sakallarıyla kavgacı bir tür fae olan Nightseer, en sevdiği oyuncağını alamamış bir çocuk gibi tehditkâr olmaktan çok huysuz görünüyordu.

"Ever'da daha fazla ölümlü halk göreceğimize göre onlardan kurtulmak daha iyi. Kraliçeme söyledim, ölümlü binbaşılıarı yüzgeçlerine çok dikkat etmeli."

Güldüm. Livia'nın annesi ölümlüydü ve tanıdığım en vahşi savaşçı kraliçelerden biriydi. Elise birden fazla kez annemi ve babamı hayatta tutmuştu. Benimkiler de Gece Halkı kralı ve kraliçesi için aynı şeyi yapmıştı.

"Eminim endişeniz Bloodsinger tarafından dikkate alınıyor ve saygı duyuluyordur."

Nightseer'ın altın gözleri parladı. "Krala yeryüzü diyarlarında hoş bir iş yaptığımı söyleyeceksin, değil mi?"

Adamın kemikli omzunu kavradım ve onu hafifçe salladım. "Nightseer, tek bir şikayetim yok ve Ebedi Kral bunu bilecek. Aslında, neredeyse gelmiş gibi görünüyor."

Skadi küpeştenin üzerine biraz daha eğildi, pürüzlü yılan figürü güneşi hedef alan bir deniz yaratığı gibi gökyüzüne doğru fırlayana kadar suyun kaynamasını ve kabarmasını sessizce büyülenerek izledi.

Birkaç nefes boyunca pruva havada kaldı, sonra omurga tekrar gelgitlere çarptı ve uzun gemimizin şiddetle sallanmasına yetecek kadar akıntısını dalgalandırdı.

Bir kolumu Skadi'nin beline dolayarak uçurumdan düşmesini engelledim. "Bloodsinger! Neredeyse karımı akıntıya kaptırıyordun."

Güvertede Ever King belirdi. Siyah bir eşarp saçlarını yüzünden uzak tutuyordu. Dirseklerinin üzerinden küpeşteye doğru eğildi, yaralı dudaklarında kendini beğenmiş bir bükülme vardı. "Bu fikre sıcak bakıp bakmadığınızı ya da kuru kalmasını tercih edip etmediğinizi test etmem gerekiyordu, Prens."

Piç kurusu. "Bu fikre hevesli *değilim*."

Erik masummuş gibi kollarını açtı. "Nereden bilebilirdim ki? Kraliçeme mektup yazmadınız ve o da bu konuda size oldukça kızgın."

"Çok öfkeliyim." Livia elini Erik'in omzuna atmış, yarı toprak yarı deniz fae'si gibi görünüyordu. Saçlarını arkadan bağlı tutuyordu.

Eşinin eşarbına çok benziyordu ama elbisesi tamamen Gece Halkı'na aitti, sade ve gümüş sargılıydı. "Merhaba, Skadi. Sana o kadar kızgın değilim ama biraz kızgınım."

"Kusuruma bakmayın, sizi asil eşekler," dedim. "Başka şeylerle meşguldüm ve size yazmaya vakit ayıramadım."

Livia kaşlarını çatdı. Doğduğumdan beri tanıdığım türden bir kaş çatmaydı bu. Eğer karada olsaydık, hileli öfke büyüsüyle beni köklere ve sarmaşıklara dolayabilirdi. Livia topraktan hemen hemen her şeyi çağırabilirdi, hatta ölü toprağı bile iyileştirebilirdi.

Onun toprak zincirlerinin birden fazla kez esiri olmuşum. "Bana öyle bakma Livie. Bana ne zaman yazmadın? Bloodsinger'la birlikteydiniz."

"Bu tamamen farklı bir durumdu, değil mi?
Bu mu?"

Erik hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Eğer bir şey denemek istiyorsan Farklı, aşkım, benimle ilk geceki gibi kavga edebilirsin. Seni kovalayabilirim."

Livia kızgın olması gerektiğini hatırlamadan önce sevgilisine hararetle bir bakış attı. "İkinize de yazdım."

Skadi bir adım öne çıktı. "Kendimi savunmam gerekirse, Kraliçe, hazırda bir cevabım var. Ama biz ayrılmadan önce göndermeye fırsat bulamadım."

"Biraz daha iyi." Livia dar bakışlarını üzerime dikti. "Sen başka bir meselesin ve Skadi'yi şimdi daha çok seviyorum."

Başımı salladım. "Akıllıca bir seçim Liv."

"Bunu yapıyor muyuz?" Erik homurdandı. "Yoluma gitmek istiyorum. Bana sarayımızın daha fazla toprak fae'si tarafından istila edilmek üzere olduğu söylendi."

Livia kıkırdadı. "Sadece Mira."

"O geldiğinde on ruh gibi hissediyorum, aşkım."

"Suçlanması gereken tek kişi sensin Erik," diye karşılık verdim. "Liv'i alarak hepimizi kendine getirdin. Bunu asla unutma."

Deniz kralı kızgın görünmeye çalışıyordu, ama bu çılgın aptal kraliçesine her baktığında bunu yapamıyordu. Sanki Livia'ya sahip olduğu sürece yeryüzü diyarlarından tek b a ş ı n a denizdeki sarayına sürekli bir insan trafiğı yaşanmasına değerci.

"Seninle kıyıya kadar görüşeceğiz," diye bağırdı Livia. "O zaman bu hafta biter bitmez ikinizden de bana birkaç mektup yazmanızı bekliyorum." Durakladı. "Yeminlerinizi nasıl buluyorsunuz? Daha mı iyi? Birbirinizden nefret ediyor musunuz?"

Skadi ve ben bakiştık. Parmaklarını kendi parmaklarımla birleştirdim ve eklemlerini öptüm. "Mutluluk verici, Livie."

Bloodsinger mürettebatına döndü ve mızrakları yakmaları için emir verdi. Alevler içinde patlayan ve kulakları sağır eden bir gümbürtüyle yanan taşlar fırlatan tuhaf silahlar. Evimizde böyle silahlar yoktu ama Ever Gemisi bunlarla kaplıydı.

Sonsuz Gemi gövdesini ilerideki boş sislere doğru yöneltirken Skadi'yi yakınımnda tuttum.

Ateş emrinin yankısı Bloodsinger'dan pruvanın yakınındaki bir mürettebata kadar yuvarlandı.

Skadi'nin elleri sivriltilmiş kulaklarını kapatırken, gemiden kül ve altından oluşan ateşli bulutlar fırladı. İliklerime kadar işleyen bu güç, varışımızın bir işaretiydi.

Birkaç dakika içinde kalın, fırtınalı sisler soldu ve dağlık zirvelerin gölgeleri şekillendi. Karanlık, kumlu kıyılar gelgitlere döküldü. Dalları arasında hiçbir şey görülemeyecek kadar kalın ağaçlar, uzakta yükselen bir sarayın kulelerinin yanında şekilleniyordu.

Natthaven.

Skadi'nin gülümsemesi içten ve yumuşaktı ama içinde ufak da olsa bir tedirginlik vardı.

"Bahsettiğin şu saklanma yerini, yıldız yağmurlarını izlediğin yeri görmeyi umuyorum."

Gözleri benim ateşimle parladı. "Stärnskott yarın akşam olacak. Bence bayılacaksın."

Ne yapacağımız umurumda değildi; sadece onunla birlikte olmak istiyordum. Lanet olsun, Bloodsinger kadar aşık olmuştum.

"Kendinize iyi bakın, Prens." Ebedi Kral bağırdı, hayatımı biraz olsun önemseydiğine dair ilk ipucuydu bu. "Halkına güvenmiyorum, elf."

Skadi çenesini kaldırdı. "Muhtemelen sana güvendiğim kadar, Ebedi Kral."

Güven inşa edilecekti. Bir gün. Klanlar arasındaki şiddetli çatışmalardan sonra her şeyin unutulmasını bekleyemezdik. Deniz halkı

nce elfler tarafından saldırıya uğradı. Onların güveni muhtemelen en son gelecekti.

Livia'ya hayatımın her ayrıntısını anlatmaya yemin ederek (ki bunu her gün nasıl giyindiğimi ve yediğimi anlatmaktan sıkılana kadar yapmayı planlıyordum) Nightseer kralını ve kraliçesini en az beş kez selamladı ve bizi solmakta olan adanın kıyılarına doğru yelken açtı.

Bölüm 36

Sis Hırsızı

DOKLARIN ÜZERİNDE mavi ve gümüş renkli cüppeler ve elbiselerden oluşan büyük bir yığın vardı. Saray mensupları ve saray muhafızları, hepsinin ortasında duran büyükbabamın etrafını sarmıştı.

Omurgam bir ağaç gibi kaskatı kesilmişti. Jonas beni yanına çekti ve dudaklarını alnıma götürdü. "Seni rahatsız eden ne?"

"Utaniyorum."

"Neyden?"

"Toprağımı gördüğüm için çok mutlu olmalıyım ama burası evim gibi gelmiyor." Başımı omzuna yasladım.

Jonas bizi güvertenin bir tarafına götürdü, deniz fae'lerinden oluşan küçük mürettebatın yelkenliyi emniyete alması için yolumuzdan çekildik. İskelenin sonuna yakın bir yerde saray muhafızları rıhtımın her iki yanında iki sıra halinde dizilmiş, mızraklarını altından geçmemiz için bir tür tünel şeklinde eğmişlerdi.

Jonas bu tekdüzeliği alnında yazılı bir tedirginlikle izledi. O bir prensti, nasıl asil olunacağını biliyordu ama bu aklından hiç çıkmıyordu.

Benim için olduğu gibi değil.

Bir anda, kâbusumla yaşadığım hayat ile Arion'un karısı olarak yaşayacağım hayat arasındaki fark apaçık ortaya çıktı. Bir elf prensinin gelini olarak dış görünüş her şey demekti. Gölgelerin içinde sessiz bir yüz olacak, geleceğin kralının yönetimine uyacaktım.

Alver klanları kraliyet mensuplarının yanında rahattı, onlarla ilgileniyor, saraydaki eski dostlar gibi onlarla yemek yiyorlardı.

Konuşmak için yaklaştım. "Önce siz ineceksiniz. Kral sizi karşılayacak ve ikinizin de benden bir adım önde yürümenizi bekleyecekler."

"Kıçımı öpebilirler Ateş," diye fısıldadı ağzının kenarından. "Ait olduğun yerde benimle yürüyeceksin."

Göğsümde bir sıcaklık patlaması oldu. "Nasıl istersen, Kâbus."

Jonas rıhtıma adım attı, Dokkalfar sarayının meraklı yüzlerine bakarken gözleri şüpheyile doluydu. Bir avucu benimkine uzandı ve beni iskeleden aşağı indirdi. Söz verdiği gibi, adımlarını benimkilerle aynı hizada tuttu, ellerini kavuşturdu.

"Prens Jonas, kıyılarımızı onurlandırdınız." Büyükbabam yaklaştı, kollarını uzattı. "Ve Skadinia'm, güzelliğinizi bir kez daha evinizde görmek ne kadar güzel."

Mavi ipekten en iyi ceketini giymiş olan büyükbabam ışıltılı bir kral gibi görünüyordu. Pürüzsüz, gümüş saçlarının tepesinde bronz bir halka vardı ve parmaklarını altın süslüyordu. Yüzümü avuçlarının arasına aldığı anda bantlar yanaklarıma soğuk geldi.

"İyi görünüyorsun, sevgili kızım." Yanağımdan öptü. "Dorsan, Alver topraklarına alışmaya başladığına dair bir rapor gönderdi."

"Beni kollarını açarak karşıladılar, Büyükbaba."

Eldirard sevinç mırıltısı gibi bir ses çıkardı ve bir yanağıma hafifçe okşadı. "Bunu duyduğuma sevindim torunum." Kral Jonas'a döndü. "Ve siz, Prens Jonas, sanırım ittifak olumlu sonuçlandı."

"Doğru hamlelerin yapıldığından hiç bu kadar emin olmamıştım Kral Eldirard."

Büyükbaba yarım nefes boyunca kenetlenmiş ellerimizi inceledi, sonra bir kolunu oduna doğru açtı. "Gel. Bunu saraya geri götürelim. Bu ilk haftalarda yaptığınız her şeyi duymak istiyorum."

Kral arkasını döndüğünde Jonas ses tonunu şakacı bir fısıltıda tuttu. "Yaptığımız her şeyi bilmek istediğinden şüpheliyim."

Dirseğimle kaburgalarına vurarak alçak sesle kıkırdamasını sağladım.

Biz yanlarından geçerken saray mensupları başlarını eğerek ayrıldılar. Puslu ağaçlardan gelen tatlı ballı havayı uzun uzun içime çektim. Tören alayı kara ormanın içinden geçiyordu. Kalaslar ve ahşap patikalar korular ve bataklıklar boyunca uzanıyordu.

Büyükbabam Jonas'ın diğer tarafını tutarken ben geri çekilmeyince kral bana bir bakış fırlattı. Bu bakışı görmezden gelip kocamın elini daha sıkı tutarak omzundan ayrılmadığımda duyduğu rahatsızlığı hissedebiliyordum.

Gün batımının işaret fişekleri, koyu renkli yaprakların ve bükülmüş dalların oluşturduğu yemyeşil kanopileri oyuyordu. Güneş Kanatları ve onların titrek gövdeleri gölgelerde göz kırpyordu. Uyanan gece yaratıklarının cıvıltıları özlediğim bir ninniydi. Sarayın altındaki ormanda hava serin, nemli ve tadına bakılabilecek kadar güzel kokuluydu.

Taş bir köprünün yarısında durdum, aşağıdaki bataklık göletlere bakmak için parmaklıkların üzerinden aşağıya doğru eğildim.

Jonas beni çekiştirmek yerine parmaklıklara geldi ve benimle birlikte eğildi. Kortej durduğunda adımlar birbirine karıştı.

Hepsini görmezden geldim.

"Burada öyle eşsiz ağaçlar var ki," dedi Jonas. "Yemin ettikten sonra onları takdir etmeye hiç zaman ayırmadım."

Kökler siyah gölcüklerin ortasında yılankavi yumaklar halinde büyüyordu. Yüzeyin üzerinde ince bir tabaka halinde canlı yosunlar ve minik yoncalar vardı; öyle yeşillerdi ki loş ışıktaki parlıyor gibiydiler.

"Küçük bir kızken derslerden sonra göletlerin yanında oturur ve fae masallarımı okurdum. Fae alemlerine her zaman hayranlık duydum ve gerçekten var olup olmadıklarını merak ettim. Bazen yüzeyin altını göremediğim için göletlerin dibinde yaşıyor olabileceklerini düşünürdüm." Ona gülümsedim. "Ne tuhaf, şimdi ben de fae'lerin arasında yaşıyorum."

"Fae'den daha iyi," dedi ve omzumun üst kısmına bir öpücük kondurdu. "Sen alverlerin arasında yaşıyorsun. Bizim sizin gibi sivri kulaklarımız yok."

Alınmış gibi yaparak nefesimi tuttum. "Kusura bakma kocacığım ama benim kulaklarım oldukça saygıdeğer büyüklükte. Belki de garip olan alversler ve sizin güdük, yuvarlak kulaklarınızdır."

"Güdük mü?" Jonas ölümlülere özgü kulaklarını okşadı. "Sence güdük mü?"

Birinin kıvrımına dokunarak ona doğru eğildim. "Öyle ama yine de en sevdiğim kulaklarım."

Öne doğru eğilmeye başladı, sanki beni öpecekmiş gibi, sanki bizi izleyen onlarca göz olduğunu unutmuş gibi.

Büyükbabam boğazını temizledi. "Devam etmeliyiz."

Jonas tekrar elimi tuttu ve ormanın geri kalanını takip ettik.

Yollar, sarayın ön girişine çıkan kalın taş basamaklarda kayboldu. Jonas'ın yanımdan ayrılmayı reddetmesi üzerine kral bizden bir adım önde yürürken, bizi bitmek bilmeyen hizmetkârlar ve saray mensupları takip ediyordu.

Vardığımızda sarayın kapıları çoktan açılmıştı ve alacakaranlık havasının esmesine izin veriyordu. Mermer zeminler ve altın süslemeler her koridoru ve odayı süslüyordu. Yıldız ışığı ve karanlık uçurumlardan oluşan büyük duvar halıları duvarlardaki ahşapları kaplıyordu ve girişlerden üfleme cam avizeler sarkıyordu.

Büyük salonun ortasına uzun bir masa yerleştirilmişti. Masanın her bir ayağı dışarıdaki ağaçların kökleri gibi kıvrılıp bükülmüş ve kenarlarına mavi saten parçaları örtülmüştü. Hizmetkârlar her siyah kadife sandalyenin önüne gümüş tabaklar ve çatallar, kristal flütler ve cilalı boynuzlar yerleştirmişti.

"Neden bu kadar çok çatala ihtiyacımız olsun ki?" Jonas nefesinin altından söyledi ve bunu yüksek sesle itiraf etmek istediğinden emin değildim.

Bir kahkaha köpüğü patlamak istedi. Buradaki ziyafetler, Kara Saray'daki gece yemeklerinin gürültülü çilesine kıyasla ne kadar farklı olacaktı.

"Odalarınız hazırlandı." Büyükbabam bize doğru döndü. "Gidin ve giyinin. Beni bağışlayın ama sıkıcı mektuplar hazırlıyordum ve onları bitirmeye çalışmalıyım. Yakında salonda tekrar buluşacağız."

Dorsan arkamızdan geldi, her zamanki gibi sertti ama Natthaven'a döndüğümüz için omuzları artık o kadar gergin değildi. Kralın bizi çocukluk odalarımıza yerleştirmiş olabileceğini düşündüm ama hizmetkârlar bizi ikinci kattaki bir koridora yönlendirdi.

Orada bizi Cara bekliyordu.

"Prens. Prenses." Cara selamlamak için çenesini eğdi. "Tanrım, çocuğum, seçtiğin bu elbise de ne? Peki ya sirkin nerede? Saçların korkunç derecede rüzgârda savrulmuş."

Jonas parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek onları daha da karıştırdı. "Mükemmel. Benim vahşi karım."

Elbisemin yakasının altından sıcaklık fışkırdı. Adamı yalnız yakalamam gerekiyordu.

Sade elbisemin ynl eteğini düzelttim. "Bunun içinde yelken amak atafatlı bir elbiseden daha rahat, Cara. Ve Alver halkı talarını nadiren takar." Ne demek istediğimi kanıtlamak için Jonas'ın boş kaşlarını işaret ettim.

"Doğru," diye ekledi. "Korkunç derecede rahatsızlar ve sence de her zaman rütbe kanıtı takmak biraz gösterişli değil mi? Bir sarayda kimin yer kapladığını gerçekten unutan var mı? Tanrılar, yeterince gösteriş yapıyoruz."

Ağzım, boğuk bir kahkahayı uzakta tutma savaşında seğirdi.

Cara Jonas'a delirmiş gibi baktı. Burnunu çekti ve şaşkınlığını üzerinden attı. "Farklı insanlar için farklı gelenekler elbette. Leydim, giyinmenize yardımcı olacağım. Prens Jonas, odanız şurada." Koridorun karşısındaki bir kapıyı işaret etti. "Standartlarınıza uygun bulacağınıza eminim."

"Eminim bulacağım," dedi Jonas. "Ama kesinlikle karımla yatacağım. Aslında, elbisesini giymesine yardım edeceğim. Onu giydirmek en sevdiğim şeydir."

Cara'nın dehşete düşmüş yüz ifadesi karşısında kahkahalara boğulmamak için neredeyse titriyordum.

"Bu son derece uygunsuz."

"Bir erkeğin karısına elbisesini giydirmesi için yardım etmesi mi?" Jonas kaşlarını kaldırdı. "Kusura bakmayın hanımefendi ama korkarım Skadi'yi çok daha uygunsuz manzaralarla karşı karşıya bıraktım."

Kendimi daha fazla tutamadım. Kahkaha gğmde çınladı. Cara bana sanki bir şekil değiştiren yüzümü çalmış gibi baktı. Jonas'ın bileğini kavradım ve onu yatak odamın kapısına doğru çektim. "Cara, zlme. Prens elbiselerimi çıkarma konusunda oldukça yetenekli olduğunu defalarca kanıtladı."

"Leydi Skadinia." Cara elini gğne bastırdı, dehşete düşmüştü.

Arkamızdan kapıyı kapatıp kilidi yerine oturtmadan önce gördüğüm son şey onun dehşeti oldu.

nce Jonas güldü, alnı benimkine düştü. "İstediğin zaman esprili olabiliyorsun Ateş."

"zr dilerim." Güdük kulaklarından birine fiske attım. "Her zaman espriliyim demek istemiştin."

Jonas yüzümün bir tarafını kavradı ve ağzını yaklaştırdı. "Benim hatam. Şimdi seni şu elbisenin içine sokmaya çalışalım. Biraz zaman alabilir ve bu süreç boyunca ellerimin kendini tutacağına söz veremem."

Tuniğine bir yumruk attım. "Yapmasalar iyi olur, Kabus."

Bölüm 37

Kabus Prens

Skadi'nin hizmetçisinin beni hor gördüğüne inanmışım.

Ziyafet sırasında koridorun karşısında durduğu yerden gözleri kafatasıma saplandı, hala odayı birlikte terk ettiğimiz için dehşete düşmüştü, geldiğimizden farklı kıyafetlerle.

Sıkıcı. Bir elf ziyafetinin içeriği buydu. Fae halkının Natthaven sarayına gürültülü davullar, lirler ve şamatalı davranışlarla sızdığı yeminlerle aynı şey değildi.

Sonsuz bir saat gibi gelen süre boyunca, şüphesiz birden fazla kez yanlış kullandığım sayısız kaşık ve çatala yemek üstüne yemek yedik.

Bir çeşit kan eriği tatlısı buz geldiğinde, tüm tuniklerimin ve pantolonlarımın dikişlerini açmam gerekecekmiş gibi hissettim ve hem beni hem de Skadi'yi görmezden gelen ve sadece Eldirard'la konuşan mağrur asilzadeler tarafından sunulan tek bir konuşma konusunu bile hatırlayamadım.

Ta ki Skadi kalçamı sıkana kadar. "Lord Cathal sana bir soru sordu."

"Ah." Masanın karşısında dar yüzlü bir adam bana doğru baktı. Gözleri deniz köpüğü yeşiliydi ve Skadi'ninkiler kadar parlaktı ama burnu o kadar inceydi ki gerçekten nefes alabildiğinden emin değildim. "Bağışlayın beni. Ne dediniz?"

"Krallıklarınızın prensi olarak görevlerinizin ne olduğunu sordum. Fae kraliyetlerinin özel görevleri olduğunu varsayıyorum."

"Doğru ve ben Fae değilim." Ben de onunkine uygun bir sırtışla karşılık verdim. "Fae ve alver kraliyetlerinin belirli görevleri vardır. Benimki alver klanlarının cephaneliğine düşüyor."

"Bunu bilmiyordum," diye fısıldadı Skadi.

Başımı sallayarak elini sıktım. "Demircilerimizle ve diğer krallıklarla silah ticaretiyle ilgileniyorum. Dünya fae savaşçılarına

Rave ve her turda bir kez iksirler veya alver mahsulleri aracılığıyla orduların ihtiyaçlarını karşılamak için diyarlardaki Rave kamplarını ve eğitimlerini ziyaret ediyorum."

"Oldukça uzun bir yolculuk," dedi asilzade. "Fae diyarları çok geniş, değil mi?"

"Öyle, ama biz birbirimize bağlı klanlarız. Ben her kraliyet evinin yanında büyüdüm, komşu krallıkları sık sık ziyaret ettim. Çoğumuzun diyarlar boyunca aile bağlantıları var, bu yüzden ziyaret etmek için başka bir bahanem olduğu için mutluyum. Bu hasatta Skadi'yi bir sonraki ziyarete davet etmeyi planlıyorum." Ona bir bakış attım. "Katılmak istersen tabii ki."

"İsterim." Gülümsemesi genişledi ve ateşli karım sadece bana eziyet etmek için avucunu kalçamda daha yukarı kaydırıldı.

"Güzel. Şirketin çoğundan çok daha güzelsin."

Eldirard kaşlarını çatı. Belki de torununa karşı başkalarının gözü önünde bu kadar küstah olmamı onaylamıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, nasıl duracağımı bildiğimden emin değildim.

"Karını mı alacaksın?" Cathal bir ısırık tiksintisiyle sordu. "Elbette."

Tatlı buzun bir parçasını elimle ittim.

narin kaşıklar. "Skadi'nin sesi tüm klanlar arasında hoş karşılanacak ve saygı görecektir."

Eldirard homurdandı. "Skadinia'ya görevlerine uygun konularda kraliyet eğitimi verildi. Eminim siz yolculuklarınızdayken, savaşçı kamplarında dolaşıp anlamadığı konularda gevezelik dinlemekten daha faydalı bir şeyler bulabilir."

Skadi'nin omuzları çöktü. Elini bacağıma kapattım ve parmaklarını sıktım.

Dilimde kırık bir cam kadar keskin bir karşılık vardı ama bu ilk lanet geceydi. Skadi'nin hatırı için barışı koruyabilirdim. En azından sabaha kadar. "Bu kararı ona bırakacağım, efendim."

Soylular ve kral bir kez daha sözlerime olan ilgilerini kaybedip elf klanları ve solmakta olan adayı uzak denizlerin derinliklerine taşıma planları hakkındaki konuşmalarına geri döndüler. Görünüşe göre Bloodsinger'ın yakınlığı onları tedirgin etmişti.

Skadi'nin eli tehlikeli bir şekilde kalçamın üzerine kayarak parmakları pantolonumun dikişi boyunca ilerlediğinde bir anda tatlı buzdan bir ısırıkla boğuldum.

"İyi misiniz, Prens Jonas?" Eldirard sordu.
Göğsüme bir yumruk indirdim ve elimi kaldırarak başımı salladım.
Skadi oturduğu yerde kıpırdandı, güzel dudaklarında kendini
beğenmiş bir gülümsemeyle kendi tatlısına gömüldü.
Tanrım, bunun bedelini daha sonra ödeyecekti.

Sarayın derinliklerinde bir yerde bir çan geç saati çaldı. Terli, çıplak ve Skadi'nin kollarına dolanmış bir halde başımın üstündeki saçaklara baktım. Her bir kiriş, yıldızlar, aylar ve buzlu tepelerden oluşan güzel sembollerle oyulmuştu.

"Skadi," diye fısıldadım.

"Hmm."

"Seni ne ilgilendiriyor?"

Başını göğsümden kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Kollarımdan birini başımın arkasına sıkıştırdım, diğer elim omurgasında aşağı yukarı gezindi. "Bu gece ne hakkında konuştuk. Görevler, görevler, ne tür şeyler ilginizi çeker? Ben Rave'i sevdiğim için cephanelikle görevlendirildim. Sander ticaret ve tekstille ilgileniyor çünkü rakamları dengelemeyi seviyor ve muhtemelen üstten birkaç şey sıyırmaktan hoşlanıyor."

Kıkırdadı ve tekrar kalbime sokuldu. "Bilmiyorum. Dövüşmeyi öğrendim çünkü kendimi savunmam bekleniyordu ama tüm derslerim görgü kuralları, dikiş ya da dil üzerineydi. Bana kocam Jonas'a karşı uysal ve dindar bir kraliçe olmayı öğretmek için tasarlanmışlardı."

"Klockglas'ta görev almak ister miydin?"

Skadi bakışlarımı karşılamak için iki büklüm oldu. "Benim de katılmamı mı istiyorsun?" "Günlerini nasıl istersen öyle doldurmanı istiyorum Ateş."

Skadi uzun bir süre konuşmadı, parmakları dövmeli sembollerimin her birinde gezindi. "Gençliğinizdeki büyük Fae savaşlarından bahsetmişsiniz. Hem erkekleriniz hem de kadınlarınız savaş alanına gidiyor, bu yüzden

Bazı küçüklerin anne ve babalarını kaybettiklerini varsayalım. Beni ilgilendiren de bu."

Skadi sanki sesi fırtınadaki bir fısıltıdan başka bir şey değilmiş gibi konuştu.

Güldüm ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Ne demek istiyorsun? Bir konuda utangaç davranıyorsun ve her ne kadar yüzünün kızarmasına bayılsam da bu durum beni biraz şaşırtıyor."

"Yetimler, kayıp çocuklar. Onların beslendiğini, giydirildiğini, ısıtıldığını ve muhtemelen başka bir diyara kaçmak istediklerinde okuyacakları birkaç fae masalına sahip olduklarını görmekle ilgileniyorum. Burada fikirleri teşvik etmeye çalıştım, ancak Büyükbaba ve soylular bu tür küçüklerin Grynstad genç evlerinde beslenmesinde ısrar ettiler. Yine de onlara bakıldığını sanmıyorum. Sanırım küçükler bir karyola ve yiyecek biraz ekmek karşılığında hafif elf topraklarında çalışmaya gönderiliyorlar."

Boğazını temizledi. "Annem ve babam öldükten sonra kaçmamın sebebi bu evlerin söylentileriydi. Kraliyet muhafızları benim için geldi ama o yerlerden çok korkuyordum. Diğer küçükler için daha iyisini yapmak istiyorum; dünyada yalnız olmanın ne demek olduğunu biliyorum."

Bir an için konuşamayınca bir parmak eklemimle yüzünü eğdim ve dudaklarına erişebildim. Onu yumuşak ve nazikçe öptüm ama geri çektiğimde gözleri ihtiyaçtan cam gibiydi.

"İçten içe yumuşaksın
Ateş." "Canavar değil
misin?"

"Canavar ol, nazik ol ve kibar ol. Seni her şekilde istiyorum." Sırıtarak yanağından öptüm. "Von'la konuşmak isteyeceksin."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Gece Halkı Birinci Şövalyesi ve karısıyla birlikte çalışarak savaşlarda bebekken yetim kalan ya da halkını hastalıktan kaybeden küçükleri giydiriyor, besliyor ve sıcak yataklarda uyumalarını sağlıyor. Başka ne yapıldığını görmek istersiniz?"

Skadi üzerime yuvarlandı ve çenesini ellerinin üstüne koydu. "Bir kız olarak bu saraya getirildiğimde sadece birkaç kelime okuyabiliyordum. Onların tüm ihtiyaçlarına yardımcı olmak isterdim ama belki bir öğretmen bulabilirdim. Muhtemelen onlar için kitaplar, büyüdükçe bir beceri öğrenebilmeleri için çıraklıklar. Sence bu çok mu iddialı?"

Alnındaki saçları taradım. "Hayır, Ateş. Bence yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin. Sesin bizim için önemli -benim için- daha fazlasını duymayı dört gözle bekliyorum."

"Sürekli beklenmedik şeyler yapıyorsun Jonas Eriksson."

"Güzel. Umarım benim her gün aynı olmamdan hiç sıkılmazsın." Onu tatlı tatlı öptüm ama ayıldım. "Anneni ve babanı hiç hatırlıyor musun?"

"Evet." Çenesi titriyordu. "Ben altı yaşındayken öldüler ama yüzlerini hatırlıyorum. Annemin benimkinden daha altın sarısı olan soluk saçları ve deniz mavisi gözleri vardı. Babam beni hep omuzlarında taşır, yeterince yükseğe çıkarsam yıldızlara dokunabileceğim konusunda ısrar ederdi."

"Nasıl öldüklerini sormamın sakıncası var mı?"

Skadi'nin yüzü düştü. "Bir sabah basitçe ölmüşlerdi. Biz ağaç tepesi halkıydık, ormanda yaşayan elfler, bu yüzden Natthaven'ın ağaçlarına nasıl güveneceğimi çok iyi biliyordum. İki tur sonra Kral Eldirard beni yiyecek aramak için sislerimi kullanırken bulana kadar ormanda kaldım."

Birkaç parmak eklemine kırdı. Ölen anne babasından bahsetmek canını sıkıyordu. onu.

Boynunun yamacına bir öpücük kondurdum. "Kaybettiğin için üzgünüm onları. Seni çok sevmişler gibi görünüyor." "Seni seveceklerini düşünmek hoşuma gidiyor."

"Elbette severlerdi," dedim. "Sevilmeyecek ne var ki?" "Kim bilir? Şimdiye kadar yaptığım en kolay şey." Skadi güldü ve beni öptü.

Yüzümdeki ifadeyi korudum ama kan beynime sıçradı. Ne söylediğinin farkında olduğunu sanmıyordum, ama bu beni, hala nasıl açıklayacağımı bilmediğim bir gerçekle göğsümden vurdu: Karıma aşkıttım ve onun da aynı şeyi hissettiğini umuyordum.

Bölüm 38

Sis Hırsızı

"Sevimli bir fae'ye benziyor Leydim." Sarayın hizmetçilerinden biri sırtı ve örgülü saçlarıma gümüş bir zincir eklemeyi bitirdi.

"Öyle." Kabarcıklı cam pencereden dışarı baktım, Jonas iki yüke erzak yerleştirirken ahır şefiyle gülüşüyordu. Dorsan orada bize Gece Pazarı ve Stårnskott'a kadar eşlik edecek bir avuç saray muhafızını hazırlıyordu. Tekrar kadına baktım. "Gerçi sana bir fae olmadığını, bir alver olduğunu söyleyecektir. Büyüleri bedeni ve zihni etkiler."

Çenesini eğdi, sırtışı hâlâ yerindeydi. "Söylememde sakınca yoksa, prensin yanında huzurlu görünüyorsunuz."

Huzurlu. Fazla cüretkâr olmadan mutluluğu ima etmesinin bir başka yolu.

Dudaklarıma pembe bir leke sürdüm, ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Öyleyim. Bu kadar çok evlilik mutsuzlukla sonuçlanırken böyle bir eşim olduğu için şanslıyım."

Yeminimden önce oda hizmetçileriyle nadiren konuşturdum. Sessiz kalmalarını istediğimden değil, çoğu Cara'ya karşı gelmeye cesaret edemiyordu ya da benden korkuyorlardı.

Burada bir gün geçirdikten sonra Jonas'ın benimle olan kolay etkileşimi elf sarayını karıştırmıştı bile. Birbirimize fısıldayarak gülerken ya da kıs kıs gülerken yakalandığımızda, önce tuhaf bakışlar geldi ama yavaş yavaş endişe azaldı.

Daha fazla hizmetkâr beni selamlarken gülümsedi, bazıları bana yeni bir merakla baktı. Diğerleri, bu kadın gibi, sohbete bile giriştiler.

"Söylememin sakıncası yoksa, bakması hiç de fena değil Leydim." Gözleri gülerken parladı.

Alt dudağımı ısırdım. "Hayır, değil."

"Bu kadar yeter, Madeline." Cara ellerini ırptı. "Prensesle işimi bitireceğim."

Madeline'in yüzü soldu ama Cara'nın sözleri benimkinden daha sertti ve çenesini eğerek neredeyse odadan kaçacaktı.

Cara ince bir pelerin aldı ve aceleyle omuzlarıma ekledi, yüzünü buruşturdu.

"Bir şey mi söyleyeceksin, Cara?" Başımı öne eğdim. "Şimdi hayal kırıklığı yaratacak ne yaptım?"

"Birincisi bu." Ofladı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hiç terbiyen yokmuş gibi konuşuyorsun. Size ne oldu bilmiyorum leydim."

Bir omzumu silktim ve pelerinimi boğazımın altından bağladım. "Alver topraklarında düşüncelerimi dile getirmem teşvik edilir."

"Evet, anladığım kadarıyla halktan biraz daha vahşi olabilirler."

"Onlarda en sevdiğim özellik."

Cara dudaklarını büzdü. "Senin için endişelerim var, hepsi bu. O kadar çok döndün ki, sana rehberlik edip onurlu bir hanımefendi haline getirmem için bana emanet edildin ve bu cesaretin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Sen her zaman çok uysal bir kızdın."

Cara'nın küçümsemesinin aslında benden hoşlanmadığından kaynaklanmadığını içten içe biliyordum. O da soylu bir elf leydisinin belli bir şekilde davranması gerektiğine inandırılarak yetiştirilmişti. Ama ne fae topraklarını ne de alver klanlarını anlıyordu. Sözlerinin bir yerinde, eğer kendime dikkat etmezsem, beni dışarı atabilecekleri, bana zarar verebilecekleri ya da daha kötüsü olabileceği korkusu vardı.

Elimi onun koluna bıraktım. "Cara, buraya uyum sağlamak için birçok maske taktım. Jonas benden sadece onları çıkarmamı istedi. Klockglas'taki ilk gecelerden itibaren benden özgürce konuşmamı, ona karşı dürüst olmamı istedi. Görgü kurallarımı değil beni tanımayı tercih ederdi, ben de öyle yapıyorum. Bu onu bana karşı kayıtsız kılmadı, sizi temin ederim ki bizi daha da yakınlaştırdı."

Cara gözlerini kırıştırdı, elleri birbirine dolandı. "Mektubumdan biliyorsun ki ben Ljosalfar'a geri gönderilmeni istemiyorum, Skadinia."

Yüzüm yumuşadı. Kadın yüreğindeki korkuları nadiren dile getirirdi. "Konuşmayacağım. Jonas'a yeminliyorum ve Öteki Dünya'da da ona yeminli kalmayı planlıyorum."

"Prens Arion hakkında kötü konuşmamın hainlik olduğunun farkındayım, ama burada yaptıklarından sonra, o hissizliğin seni ele geçirmesine nasıl izin verdiğinden sonra, böyle bir şeyi bir daha görmek istemiyorum."

Arion yakınlığının içine düşmemi izledi, soğuşun beni ele geçirmesine izin vermemem için bana bağırdı, ancak elimi onun adına acımasız eylemler yapmaya zorlamaya devam etti, hepsi de kuşatılmış büyükbabamı güvende tutmak için.

"Bu hainlik değil," dedim usulca. "Ben de Ljosalfar prensi hakkında aynı şeyi düşünüyorum." Cara'ya küçük bir gülümseme sundum. "Alver halkı benim yakınlığımdan korkmuyor. Beni ele geçirmemesi için onu nasıl kontrol edeceğimi çok iyi öğretiyorlar."

Bir nefes verdi, bana duyduğu gizli sevginin son damlaları da ortaya çıkmıştı. "Güzel. Bu çok iyi leydim. Oh, neredeyse unutuyordum." Kadın elbisesinin üzerinde taşıdığı önlüğün cebine uzandı ve kurdeleyle bağlanmış bir parşömen çıkardı. "Kral bunu almanızı istedi. Dokkalfar klanlarının kraliyet hanedanının bir yadigârı."

Gümüş zinciri açtığımda göğsümde bir sıcaklık belirdi. Ortasında altın ışıltılı taşlardan oluşan dairesel bir tılsım vardı. Bu taşlar nadirdi ve çıkarılması zordu. Birbirlerine çarptıklarında canlı kıvılcımlar yıldız ışığı gibi parlıyordu.

Cara zincirin bağlanmasına yardım etti. "Geleceğin kraliçesine yakışır. Bu sizin yükselişinizi simgeliyor Leydim."

Tılsıma dokundum ve hafif ışık parıltılarını izledim. Eldirard'ın varisi olduğumu gösteren ilk hamleydi bu.

Cara boğazını temizledi ve eteğimin kenarına dokundu. "Şimdi, pazarda terbiyeni koruyacağından emin olabilirsin, değil mi? Prensine de aynısını göster."

Ve böylece eski Cara geri döndü.

Birkaç göz devirmeyi sakladım, Natthaven'ın çöküşü olmayacağımıza dair ona güvence verdim ve sonunda yatak odasını terk etmesine izin verildi.

Büyükbabam, Kral Gerard'la yeni bir ticaret görüşmesi yapmakta olduğunu, bu yüzden bizimle pazara gelmeyeceğini söyledi. Tanıdık bir yerdi. Büyükbabam ve ben, okumak ya da birkaç öğün yemek dışında nadiren birlikte boş zaman geçirirdik.

Sarayın kapıları açıldı, sabahın solgun güneş ışığını ve sıcaklığını içeri alıyordu.

Arabanın önüne adımımı atmadan önce, geniş bir figür girişin çerçevesini doldurdu. Kalbim karnımın çukuruna düştü.

"Cian."

Gözleri rahatsız edici bir kötülükle parlıyordu, sanki savaştığımızı fark etmediğim bir savaşı kazanmış gibiydi. Cian'ın saçları ensesinde toplanmıştı ve muhafız pelerinine yeni bir bronz madalya iliştilmişti.

"Prenses." Yaklaştı, dudağında bir kıvrılma vardı. "Dönüşünüz sırasında sizi bir noktada görebileceğimi umuyordum."

"Garip, ben tam tersini umuyordum."

Bir an için geri çekilmiş gibi göründü, biraz afallamıştı ama kibri çok geçmeden ortaya çıktı. "Şu birkaç hafta içinde pençelerin epey büyümüş."

"Onlar hep oradaydı, kocam sadece onları kullanmam için beni cesaretlendiriyor. Kenara çekil, beni bekliyor."

Cian kolumu kavradığında, unutulmuş korku ciğerlerimi bir mengene gibi sıkıp nefesimi dondurdu. "Seni biliyor mu? Ne yaptığınızı? Söyle bana Prenses, bizden haberi var mı?"

Endişe kafa derimi diken diken etti. Basit kelimeler ve Jonas Eriksson'la sahip olmayı başardığım huzur, yıkımın eşliğinde sallanıyordu.

"Senin yanında uyumanın ne büyük bir risk olduğunun farkında değil mi?" Cian kıkırdadı ve kulağımın ucunu yokladı. "Prens Arion'a teklif ettiğim şeyin aynısını kocana da teklif edebilirim. Derslerimizi özlemiyor musun?"

"Bırak beni." Kolumu onun elinden kurtarmaya çalıştım.

Cian sadece tutuşunu sıkılaştırdı. "Onları özlüyorsun çünkü biliyorsun Skadinia, ne olduğunu biliyorsun."

"Ellerini prenesten çekeceksin, Cian."

Dişlerimin arasından çatlak bir rahatlama nefesi geçti. Dorsan sinsice salona girdi ve Cian beni hemen serbest bıraktı. Rütbesi daha yüksek olan Dorsan, savaşçı disiplini konusunda Cian'ın seviyesine gelebilirdi.

"Beni affet." Cian saygıyla elini kalbine bastırdı. "Ben sadece leydimizi selamlıyordum."

Dorsan aramıza girdi, gözlerindeki öfke kırık bir bıçak kadar keskindi. "Leydimiz yemin etti ve sizin yakınlığınız uygunsuz. Dikkatli olun, son haftalarda alver klanlarına tanık oldum, ne kadar güçlü olduğunuzu düşünürseniz düşünün, prensi ve evini gücendirmek yapmak isteyeceğiniz son şey olacaktır."

"Elbette." Cian tekrar eğildi. "Gücenmek gibi bir niyetim yok. Gelecekte uygun bir mesafeyi koruyacağım."

Dorsan, Cian'a odaklanmaya devam ederken bana salondan çıkmamı işaret etti. "Öyle yap."

Sözlerinin bitmesini beklemedim ve güneş ışığına doğru fırladım.

"Karıcığım!" Jonas beni görünce ellerini kaldırdı. "Barclay ile çok ilginç bir konuşma yaptık. Atlarınızın bu kadar dar orman yollarında yürümek ve bataklıktan geçmek için eğitildiğini bilmiyordum."

Neredeyse kollarına atlayıp boynunu sıkıca kavradığımda Jonas homurdandı.

"Skadi." Beni kendine yakın tuttu. "Neyin var?"

Geri çekildim ve onu öptüm. Bu ani sevgi gösterisi karşısında birkaç soluk etrafımızdaki hizmetkârların arasından süzüldü.

Geri çekildiğimde Jonas'ın gözleri tutkulu bir sırıla kaplanmıştı.

"Şikayet etmiyorum Ateş, ama bu ne içindi?"

"Sebebi yok," dedim, sesim yumuşaktı. "Sadece yeminimin seninle olmasına sevindim, Kâbus."

"Aman Tanrım, kadın." Kalçalarımı çekerek vücudunun sert düzlemlerine oturttu. "Günlerini odamızda geçirmeyi tercih ediyorsan, tek yapman gereken bunu söylemekti."

Homurdandım ve dudaklarını gagladım. "Bunların çoğunu yapmayı planlıyorum ama sana Natthaven'ın bir kısmını göstermek istiyorum. Ne de olsa artık buranın bir varisisin. Aslında ben sadece senin sayende veliaht oldum."

"Sadece kan bağı mı?" Jonas sordu. "Eğer Eldirard'ın evinden doğmuş olsaydın yemin etmen gerekir miydi?"

"Ben istemedikçe olmaz. Kraliçeler, kraliyet hanesinden doğmuşlarsa elf halkı arasında hüküm sürebilirler."

"Bundan hoşlanmadım. Ben elf bile değilim ama bir kral ve kraliçenin çocuğu olarak doğduğum için senin tahtında senden daha fazla hak sahibiyim."

"Benim için fark etmez, sen olduğun için fark etmez. Seninle söz hakkım var, değil mi?"

Jonas ikinci soluk alma dalgasına aldırmadan beni tekrar öptü. "Her zaman. Aslında belki de artık sana Kraliçem demeye başlamalıyım."

Hazırlanan atlardan birine binerken destek olarak kullanmak üzere elini kabul ettim. Atın diğer tarafında Dorsan bana dizginleri uzattı.

"Teşekkür ederim, Dorsan." Anlamlı bir şekilde konuştum, umarım anladım.

Başıyla onayladı. "Her zaman, Leydim."

Jonas'a geri döndüm. "Bana Kraliçe deme. Ateş'i tercih ederim."

Prens yanımdaki aygıra tırmandı ama daha da yaklaşarak sadece benim için konuştu. "Umarım kafanda buradaki maiyetimizden nasıl kaçacağımıza dair bir iki plan vardır. Bu ismi daha uzlaşmacı bir pozisyonda haykırırken bir seyirci fikri bana doğru gelmiyor."

Başım gülererek geriye düştü. "Annen senin konuşmanı duysa utanırdı."

"Karıcığım, hadi ama. Annemle tanıştın ve suçun bir kısmının onda olduğunu biliyorsun."

Adına rağmen Gece Pazarı canlıydı. Ormanın ortasındaki geniş bir açıklığa sıkışmış olan pazar, zengin mavi ve altın ve gümüş şekilli çadır ve arabaların gölgelikleriyle doluydu.

Soytarılar her gece etrafta cirit atıyor, hokkabazlık yapıyor ve spontane dansları teşvik eden melodiler patlatıyordu.

Jonas baykuşhanenin büyüüne kapılmıştı. Kanat açıklıkları neredeyse kollarım kadar olan büyük kuşlar kubbeli bir kulede kalın kazıkların üzerine tünemişti.

Yaratıklardan dördü ona doğru uçup başının ve omuzlarının üzerine konunca güldüm.

"Baykuşlar fae diyarlarında nadirdir ama annem onları çok sever," dedi bana. "İyi bir kehanet olarak görüldükleri için onları her zaman onun için yontmaya çalıştım."

"Frigg bana senin ahşap işleme yeteneğinden bahsetti."

Jonas güldü ve altın bilezikler ve cilalı taş kolyelerle dolu bir arabanın önünde durakladı. "Frigg'in yetenek kelimesini kullandığından şüpheliyim. Ben denedim. Daj'ım aslında bir şeyler inşa etmekte oldukça iyidir. Maj'la birlikte henüz görünmeyen iki yetimken bana rıhtım yakınlarında bir marangozun yanında çıraklık yapmak istediğini söylemişti."

"Kral ve kraliçe yetim mi?" "Öyleler."

"Ama kardeşleri vardı, değil mi?" Bard ve Kraliçe Malin yakın görünüyorlardı ve en büyük erkek kardeşlerinin Gece Halkı Kralı'nın kız kardeşinin eşi olduğunu, çocuklarının da Sonsuz Kraliçe ve Alver prensleri arasında kuzen olduklarını biliyordum.

Jonas altın bileziklerden birini kaldırıp inceledi. "Aile geçmişleri Alver tahtı için yapılan sonu gelmez savaşlarla parçalanmış. Amcalarım da oradaydı ama kimse gerçekten akraba olduklarını bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, amcalarım annemin kuzenleri ama hepsi birbirlerini kardeşleri olarak görüyor. Annem ve babam bir samanlıkta yatıp kalkan, hayat onları sokaklara atana kadar karın tokluğuna çalışan küçük çocuklardı."

Dört bilezik daha seçti ve dükkân sahibine büyükbabamın kullanmamız için bıraktığı bir miktar elf parasını uzattı.

"Ama onun varis olduğunu keşfettilerse, o zaman soylarını biliyor olmalılar." Yürümeye devam ederken kolumu onunkine doladım.

"Artık biliyorlar. Daj kabul etse de etmese de gerçekten asil bir soydan geliyor. Sander ve ben de adlarımızı eski Alver savaşlarında ölen büyükbabalarımızdan aldık." Jonas bana bir sırıtış fırlattı. "Size söylediğim gibi, diyarlardaki küçüklere yardım etme arzularınız iyi karşılanacaktır."

Dükkânlar arasında dolaşırken şuradan buradan bir şeyler almak için durakladık: Sander, Von ve Gece Halkı diyarlarından Prens Aleksî için beyaz demirden bir bıçak, Tova ve Junius için birkaç ipek, yeni domuz derisi

Elf domuzlarından elde edilen bu deriler, yeşilliklerden şifa ya da zehir gibi özellikler alıp derinin içine yerleştirilen her şeye katabiliyordu. Jonas bunları Niklas'a hediye etmeyi planlıyordu.

Bilezikler annesi ve kız kardeşleri olarak gördüğü kadınlar içindi: Frigg, Livia ve Prenses Mira.

"Sence Bloodsinger bir hediyeyi kabul eder mi?" Tehlikeli deniz fırtınalarını ölçmek için kullanılan altın bir küreye baktı.

"Sanırım Erik Bloodsinger, Sonsuz Kraliçe dışında hiçbiriniz onun için önemli değilmişsiniz gibi davranıyor ama buraya geldiğimizde sizinle ilgilendiğini gördüm. Bence bu konuda homurdanırdı ama sonra her seferinde gemisinde bunu görürdünüz."

Jonas güldü ve başıma bir öpücük kondurdu. "Onu çözmüşsün Ateş." Dükkân sahibine baktı. "Ben alırım."

Daha sonra, ufukta güneş ışığının sadece kan kırmızısı bir şeridi yanmaya devam ederken, ormana geri döndük. Elf muhafızlar Dorsan'ın arkasında saf tutmuştu. Şüphesiz Stårnskott'u korktukları bir prensesle görev başında geçirmeye hevesli değillerdi. Doğrusu ben de Stårnskott'u onlarla geçirmeye hevesli değildim.

Jonas bir plan istedi. Ben de ona bir tane vermeyi planladım. "Dorsan. Sanırım Prens Yeraltı Şelaleleri'ni görmek istiyor."

Dorsan'ın yüz hatları buruştu ve gökyüzüne baktı. "Duşlar yakında başlayacak. Gözetleme noktasına gitmek istemiyor musunuz Leydim?"

"Yol bizi doğruca oraya götürür."

"Ama oldukça dar ve atlarımız var."

"Yürüyerek gidebiliriz diye düşündüm, sen de bizimkileri gözetleme noktasına götürürsün."

Dorsan bana kimseyi kandırmadığımı ima eden bir bakış attı. "Bir süre yalnız kalırsınız."

"Ve Klockglas'ta genellikle yalnızız," diye ısrar ettim. "Ayrıca, herkesin hemfikir olduğu gibi, ikimiz de biraz vahşiyiz."

Jonas'ın gözleri tanıdık bir sıcaklıkla parladı. "Karımın kararının arkasındayım. Beni nereye götürmeyi planlıyorsa, ben de oraya gitmek istiyorum."

Dorsan içini çekti. "Nasıl isterseniz leydim."

Dizginleri atlarımıza devrettik ve Jonas'ın elinden tutarak onu kara meşelerden oluşan sık bir patika ağına gelene kadar yönlendirdim.

Ağaçlardaki ipler, diğerleri serin bataklıkların köpük ve buharını kesiyor.

"Ağaç evler." Jonas başını geriye doğru eğerek ağaç tepelerinin kalın dallarına baktı.

Küçük pencerelerden sızan parıltılı ışıklar, ağaçların içine inşa edilmiş sonsuz kulübe sıralarını ve çimen çatıları ele veriyordu.

"Ağaç tepesi halkı," dedim. "Burası benim doğduğum yerdi. Kuşları avlarlar ve orman bitkilerinden şifalı özellikler çağırmak için yakınlıklarını kullanırlar. Bu Dokkalfar nasıl hayatta kalınacağını ve bu adanın büyüyle nasıl konuşulacağını biliyor."

"Onlar sizsiniz." Jonas elimi tuttu. "Demek istediğin bu. Bu insanlar seni sen olarak görürler."

Kalın kalın yutkundum. "Keşke bazen bu kadar anlayışlı olmasaydın, Kâbus."

Avucumu öptü ve patikalar bir tepe boyunca kayalık yollara doğru eğildiğinde bana ayak uydurdu.

Yakındaki bir şelalenin püskürmesi yanaklarımı ıslatıyor, tatlı gece havası her nefesimi dolduruyordu. Yeraltı Şelaleleri'ne giden yol dik ve sivriydi ama Jonas yetenekli bir tırmanıcıydı. Belki de benden daha iyiydi. Gevşek kayalarda asla kaymaz ya da zorlu bir çıkıntıya çarptığımızda homurdanmazdı.

Jonas bir gölge gibi hareket ediyordu, istediği gibi görünebilen ya da görünmeyen bir adamdı.

Dağın yamacında dar bir yarık vardı. Yarık genişleyerek soğanlı bir mağaraya dönüşene kadar sıkışmak için yana dönmek zorunda kaldık.

"Tanrım." Jonas dudaklarını ayırarak içine çekti.

Mağaranın taş duvarlarında doğal çatlaklar ve delikler vardı. Her taraftan şelalenin akıntıları mağaranın tepesinden taşıyordu. Bazıları içeriye damlayarak küçük havuzlar oluşturuyor, ama çoğu başımızın üzerinde şiddetle akarak şelalenin içindeymişiz gibi bir yanılsama yaratıyordu.

Gün batımı neredeyse bitmek üzereyken ve ay yükselirken, su binlerce kristal gibi parıldıyordu. Mavi ve canlı, her damlada bir çeşit sihir vardı.

"Yeraltı Şelaleleri." Etrafımda dönerek spreyin yanaklarımı buğulandırmasına izin verdim. "Pek çok insan buradaki yürüyüşten hoşlanmaz, bu yüzden buraya kitap okumak ya da sadece şelaleleri dinlemek için gelirdim."

"Bu harika, Ateş."

"Bu en sevdiğim kısım değil." Elini tuttum ve dev bir meşe kayayı yarana kadar onu mağaranın derinliklerine götürdüm. Gövdedeki kemerli bir açıklık oyukluğunu ortaya çıkardı. Döndüm ve açık ağaç gövdesine doğru geriye doğru yürüdüm. "Ağaçlara tırmanma konusunda nasılsın?"

"Bir mucize."

"Neden farklı bir yanıt beklediğimi bilmiyorum."

"Ben de öyle. Şimdiye kadar çoğu şeyde harika olduğumu anlamışsındır diye düşünmüştüm."

Gözlerimi devirdim ve açıklığa doğru döndüm. Gövde, içinde dört kişinin omuz omuza durabileceği kadar kalındı ve dönüşler boyunca, yanlar boyunca basamaklar halinde küçük mandallar oluşturmıştım. Bu tırmanışı kolaylaştırıyordu ama lanet hava onları her zaman su içinde bırakıyordu.

Zirvede Jonas dar açıklıktan dışarı çıktı, geniş omuzları bedenimden daha zor olduğunu kanıtlıyordu. Eğri büğrü döşeme tahtalarının üzerinden geriye doğru kaydı. "Burası neresi?"

Bir köşeyi birkaç saten minder, bir diğerini de üst üste yığılmış kitaplar dolduruyordu. Yorganlar ve kürkler, derme çatma gölgelikleri indiren ya da gece gökyüzünü içeri almak için üstteki bir kapağı açan birkaç ip vardı.

"Bu benim." Sinirlerim karnıma taş gibi oturdu. Buraya daha önce hiç kimseyi getirmemiştim. Doğrusu, saraydaki kimsenin bunu bildiğinden de emin değildim.

"Senin mi?"

"Ailem öldükten sonra kaçtığımda bu ağacı buldum. Elf muhafızlarının gelmeyeceği kadar uzaktı ama yiyecek toplayamayacağım ya da pazara geri dönemeyeceğim kadar da uzak değildi. Yaşlı bir çift vardı -derin orman elfleri- küçük bir kızken zemini döşememe yardım etmişlerdi. Bir halatı çekiştirdim. "Benimle ilgilenmediklerini söylediler ama kürkler, örgü eldivenler ve don mevsimi geldiğinde ekmek buldum."

Jonas alanı yeni bir saygıyla inceledi. "Yaşadığın yer burası mıydı?"

Ortamı kucakladım ve ağaç evin etrafına bakındım. "Evet, taç giydikten sonra bile annemi ve babamı özlediğimde ya da kendimi saray için fazla korkutucu hissettiğimde buraya geldim."

"Halk senden neden korkuyor, Skadi?" Yaklaştı. "Kral seni kendisinin yaptı, halkına zarar vermek için kullanmadığın sürece yakınlığının nesi bu kadar korkutucu? Ailevi bağların buna izin vermiyor."

Gerçek çok korkunç, çok berbattı.

Başparmağımı eklemlerinin üzerinde gezdirdim. "Sanırım halkımın çoğu, yakınlığım farklı ve güçlü olduğu için ona güvenilemeyeceğine inanıyor. Buna karşılık *bana* da güvenilemez ve uzak durulması gerekir."

Jonas başını salladı. "Senin gücünden korkmamalılar."

"Onları suçlayabilir misin? Her şeye dayanabilirim, Jonas." Avucum göğsüne sürtündü. "Aslında ettiğin yeminin büyüsünü hissedebiliyorum, sanki yakınlığım güce ulaşıyor gibi. Bu ittifaka girme nedenin buydu, doğru mu?"

Jonas yutkundu. "O yeminin büyüsü yüzünden kendimi toprakları korumak zorunda hissediyorum ama sanırım bir parçam senin Arion tarafından kullanılmanı istemedi."

Çenesinin menteşesini öptüm. "Bunu kaldırabilirim. Zorlanmana gerek yok, sadece kalbindeki sadakatle savaşabilirsin."

"Bu güçlü bir büyü."

"Ve benim yakınlığım karşısında hiçbir şansı yok." Avucum göğsünde düzleşti, gücümün nemi parmaklarımın etrafına dolandı. Kalbinin derinliklerinde bir yanık vardı, şiddetli büyü'nün bir kalıntısı.

Bir zamanlar, deniz ve toprak fae'lerini korumak için her şeyi yapacağına dair yemin etmesinin sebebinin şan şöhret arzusu olduğunu düşünürdüm, ama şimdi göğsündeki güzel kalp yüzünden olduğunu biliyordum.

"Hayır." Jonas bileğimi tuttu, alnı benimkine düştü. "Hayır, bırak onu. Sevdiğim insanlar için savaşmak için ona ihtiyacım yok ama ... beni sana getirdi. Bunun için onu her zaman isteyeceğim."

Kanayan cehennemler. Dudaklarını nazikçe öptüm, elim düştüğünde yakınlığımı geri çektim.

"Tıpkı benim kanımdaki yeminin büyüsünden korkmadığım gibi," diye fısıldadı. "Ben de seninkinden korkmuyorum."

İçim kasıldı, sert ve gergindi. "Yakınlığının beni ele geçirdiğinde ne kadar dengesiz olabileceğini görmedin. Asla zarar vermemek için yorulmadan çalıştım, ama her zaman bunun yeterli olmayacağı korkusu var."

"Senden korkmuyorum, Skadi. Sana hayranlık duyuyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Sanırım her şeyi bilseydin, aynı şeyi hissetmezdin."

Parmak uçları boynumun kenarına dokundu. "Bir zamanlar kalpten gelen şeylere karşı anlamsız davranmış olabilirim ama hiçbir şeyin sana karşı hissettiklerimi değiştiremeyeceğini biliyorum, Karıcığım."

Dudaklarının boynumun yamacına dokunuşu nabzımı hızlandırdı ama korkularımı yavaşlattı. Kendi sihri gibi, dokunuşu onları yuttu, bana dokundukça, beni öptükçe onları hiçliğe fırlattı.

Jonas eteğimi yavaşça bacaklarımdan yukarı kaldırdı. "Muhafızların bizi araması ne kadar sürer?"

"Gözetleme noktasına bu kadar çok kişiyle birlikte gitmeyi hiç düşünmemiştim," dedim sert bir sesle, parmakları kalçamın iç kısmında kıvrıldığında. "Yalnız kalmak için bir plan istedin, bu benim planımdı."

Jonas durakladı, parmakları acımasızca merkezime yaklaştı. Bir sonraki nefeste iki parmağının ucuyla içime girerek nefesimi çaldı. "Kadın, sen benim için yaratılmışsın."

Vücudum onun dokunuşuyla titredi. Adını haykırdığımda Jonas avucuyla ağzımı kapattı. "İsteyeceğim son şey buranın seni öldürdüğümü düşünen muhafızlarla dolu olması. Sarayda istediğin kadar bağırabilirsin."

Yere yuvarlandık, kıyafetlerimiz çılgınca parçalandı. Onu altımda kısırdım, kalçalarının iki yanında uyluklar vardı ve mürekkepli sembollerinin hassas çizgilerini öptüm.

Jonas gözlerinin kapanmasına izin verdi, kontrolü bıraktı ve onu yutmama izin verdi. Sikini göbeğime hizaladığımda sert bir nefes verdi. Acı verici bir yavaşlıkla üzerine çöktüm. Kaşları gerilmişti, parmak uçlarını kalçalarıma geçirdi ve ben onun üzerinde her kasıldığımda o da benimle birlikte kıpırdandı.

Büyüleyici bir manzaraydı.

Acele etmedim, onun dolgunluğuna alışmaya çalıştım.

Yemyeşil gözleri benimkilere kilitlendi, yeşil bir prizmada yansıyan yıldız ışığı patladı. Bir eli belimi bıraktı ve bir göğsümün tamamını avuçlayana kadar kaburgalarımın ç u k u r l a r ı n d a n yukarı kaydı.

Omurgamı eğerek avucunun içine doğru ittim. Jonas meme ucumu çimdikledi ve çekiştirdi, sonra kendi çılgınlığına kapıldı. Dik oturdu ve diğer tarafı dudaklarının arasına aldı, tepe sertleşene kadar emdi ve yaladı.

Parmakları diğeriyle uğraşırken ucunu dişlerinin arasında yuvarladığında adını haykırdım. Ona karşı sallandım, vücudunu sallayıp yeni bir derinliğe ulaştığında nefes nefese kaldım.

Karnımın alt kısmında ısı birikti.

Başım geriye düştü, adı dilimin üzerinde tekrar tekrar çağıladı; vücudum serbest bırakılmamla titredi. Jonas yüz hatlarıma kilitlenmiş, yüzümün yumuşamasını izliyordu. Kalçalarımı yerinde tuttu ve içime boşalırken gerginleşene kadar vücudunu merkezime doğru yuvarladı.

Tükenmiş ve nefessiz kalmış Jonas bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Başlangıçta bir seçeneğimiz olmadığını hissettik, Skadi. Ama o günden beri her gün, sen benim yapacağım en iyi seçim oldun. Seni seçmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Onu öptüm, derin ve muhtaç bir şekilde.

Beyaz ışıklar küçük odaya yayıldı. Üstteki açık kapağa baktım. "Stärnskott başlıyor."

Üzerinden yuvarlandığımda Jonas homurdandı -bırakıldığı için hâlâ hassastı- ama yanına kıvrıldığım anda sakinleşti.

Tepemizde, denize doğru inen ateşli kurdelelerden oluşan bir ordu gibi, gökyüzünde parıldayan gümüşten sonsuz yağmurlar yağıyordu.

Bakışlarımı eğip onu izledim. Elf gökyüzünü aydınlatan yıldızların birbiri ardına düşüşünü izlerken gözlerinde saygılı bir huşu vardı.

O beni seçti ve tanrılar, ben de ondan başkasını asla seçmezdim.

Onu.

Bölüm 39

Kabus Prens

Klockglas'a dönmeden önceki son günümüzü sakın bir şekilde geçirdik. Saray bahçelerinde yürüdük, ormanın içinden geçen küçük bir derenin kenarında yemek yedik. Skadi bana elfler ve fae'ler arasındaki savaşıların başlangıcında Livia'nın yaktığı ateşle kavrulan ağaçların bir kısmını gösterdi.

Ağaçlar daha şimdiden kararmış kabuklarını ve kurumuş uzuvlarını büyük parçalar halinde dökmeye başlamıştı, sanki kendi yaralarını nasıl iyileştireceklerini biliyorlardı.

Kral torununa bir mektup göndermiş ve bir veda ziyafeti verip veremeyeceğini sormuştu. Kralın onunla şahsen konuşacak zamanı bulamamasına duyduğum öfke dişlerimin arasında sıkışıp kalmıştı.

Skadi, birkaç şehvetli dokunuşla çabucak övdüğüm kesin bir ret cevabıyla karşılık verdi.

Natthaven büyüleyici ve sevimliydi. Skadi'nin halkından, ormandan ve bataklıklardan bahsetmesini gururla izlerdim, sarayın sınırlarından kurtulduğumuzda gözlerindeki ışık her zaman dışarı taşardı.

Bu duvarların içindeyken daha kasvetli, daha çekingendi. Zamanımızın çoğunu kütüphanelerde ya da yatak odamızda geçirirdik.

Ona atılan bakışlar, onu takip eden sessiz fısıltılar, onu erkenden Klockglas'a geri götürmeye hevesliydim.

Dokkalfar halkına prensesleriyle gerçekten konuşmadan ondan korkmaları öğretilmişti ve ben bunun nedenini anlamıyordum.

Skadi yakındaki pencereden dışarı baktı. "Büyükbabam yarın bütün bir maiyeti denize götürmemiz konusunda ısrar edebilir."

Kucağımdaki kitabı kapattım ve ayak parmağımla Skadi'nin bileğine dokundum. "Ayrılacağın için hayal kırıklığına uğradın mı?"

Skadi kadife koltukta yanıma sokuldu ve saçlarımı parmaklarının arasında dolaştırdı. "Burası bir zamanlar yaşadığım yerdi, bir saray, bir ev, ama bir ev bir yuva yapmaz." Tereddüt etti. "Pek mantıklı gelmiyor ama sizin soğuk, puslu, sinsi alver topraklarınızda kendimi bu sarayda hissettiğimden daha çok evimde hissediyorum."

"Babam krallığının sinsi olduğunu düşündüğünü öğrenince sevinçten ağlayacak." Güldüm ve onu çabucak öptüm. "Burayı evin gibi hissetmene sevindim Ateş. Umarım hep öyle hissedersin."

Ben onu tekrar öpemedem Dorsan odaya girdi. "Rahatsız ettiğim için başışlayın ama kral Prens Jonas'ı çağırdı. Anlaştığımız üzere, adaya yapılan her ziyaret ittifakla ilgili bir raporla sona erecek."

İçimi çektim. Bir yanım elf kralının bu kısmı unutabileceğini umuyordu. Ayağa kalktım ve Skadi'nin elini sıktım. "Yakında görüşürüz Ateş."

"Ona ne kadar olağanüstü bir eş olduğumu söyle, Kâbus."

"Ah, o zaman beni günlerce görmeyi planlama. Eğer senin niteliklerini anlatmaya başlarsam, kendimi durduramam."

Kıs kıs güldü. "Bir an ne kadar müstehcen bir ağız, bir an sonra ne kadar tatlı. Seninle ne yapacağımı bilemiyorum, Jonas Eriksson."

"Oh, biliyorsun, Karıcığım." Kapıda durakladım. "Beni ne kadar iyi idare ettiğini kanıtladın, her gece, her gece, her gece-"

"Tanrılar, gidin." Bana el salladı. "Dorsan orada."

"O zaman sana olan övgülerimi ilk duyan o olacak."

Emin değildim ama kasvetli, yanılmaz elf muhafızın neredeyse gülümsediğini düşündüm.

Merdiven boşluğunun dibinde iki muhafız vardı. Biri Skadi'ye her zaman karanlıkta onunla asla yalnız kalmaması gerekiyormuş gibi bakan sersem. Yemin töreninden sonra onu incelikte aşağılayan muhafız.

Onda bir terslik vardı, bir içgüdü, gözlerindeki bir ifade. Nedeninden emin değildim ama onu karımın yanında istemiyordum.

"Onunla asla yalnız kalmayacak," diye mırıldandım Dorsan'a. "Anladın mı beni?"

Muhafız başını salladı. "Cian'ın prensesin odasına atanması durumunda her zaman bir muhafız arkadaşı olacak, ama siz yoksanız Leydi Cara her zaman yanında olacak. Ben bunu çoktan hallettim."

"İyi adam." Dorsan'ı omzundan alkışladım, Cian'ın sanki gözlerimin kafatasımdan düştüğünü görmekten heyecan duyacakmış gibi yanımdan geçişimizi izlemesini kaçırmadım.

Piç kurusu.

Kral'ın çalışma odasının kapısını Dorsan açtı ve ben içeri girene kadar başını eğerek selam verdi.

Tuhaf bir zümrüt ve mavinin alevleri şöminede parılıyordu. Bu denizlerde, Sonsuz Krallık'a bu kadar yakinken, ateş garip renklerde parılıyordu. Hava farklıydı, daha sıcaktı, daha zengindi ama Natthaven Klockglas'a yaklaşırsa alevlerin altın ve kırmızı renklerde yanacağından pek şüphem yoktu.

Çalışma odası ince beyaz kürkleri, siyah kadife perdeler ve kristal mürekkep hokkaları ve gümüş tüy kalemleri olan geniş maun bir masa ile kaplıydı.

"Ah, Prens Jonas." Eldirard kalın ağaç gövdelerine benzeyen uzun bir masanın arkasından kalktı. "Hoş geldiniz. Lütfen oturun."

Eldirard adım atmıyordu, süzülüyordu. Omuzlar geride, omurga düz bir çizgide, Dokkalfar kralının zarafetine yetişemezdin.

Ailem krallığımıza resmi beyanlarda bulunduğunda, Sander ve ben küçükken ayaklarının dibinde güreşirdik, sonra çoğu kahkahalarla ve tavernalarda kralın hesabına çok fazla brän ile sona ererdi, eğer halkı ona en az iki tur daha görünmemeye yemin ederse.

Bana gölgelerdeki bir hırsız gibi tüy gibi adım atmam öğretildi. Aksi takdirde, sinsininsin yürürdüm, her neyse, adımlarım havada süzülmezdi.

Eldirard pelerinini omuzlarından atıp bir kanepenin arkasına sarkıttı ve küçük bir masanın üzerindeki tepside duran elf şarabı sürahisine yöneldi. "Bir içki ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Ateşe en yakın sandalyeye oturdum. "Yemin ziyafeti sırasında öğrendim ki, elf şarabı kafama pek iyi yerleşmiyor."

Kral alçak sesle ve göğsünün derinliklerinden güldü. "Oldukça güçlüdür."

Eldirard karşımdaki koltuğa oturdu. Adam yaşının çoğunu gözlerinin köşelerinde ve alnında gösteriyordu ama yüzünde sert bir bilgelik vardı. Yaşlı değildi ama genç de değildi. Vücudu bir zamanlar bir savaşçının şeklini almıştı ama barış dönemlerinde zayıflamıştı.

Kral, uzun ve sinir bozucu bir süre boyunca, kadehini yudumlarken beni incelemekle yetindi.

"Skadinia'nın etrafında çok daha rahat görünüyorsunuz, Majesteleri."

"Jonas, efendim. Jonas iyi olacak." Elini elf kılıcının üzerine koyduğu yerle eşleştirdim ve bir avucumu kendi kılıcımın kabzasına dayadım. "Ve evet, onun arkadaşlığından keyif almak çok kolay."

"Yani senin yöntemlerine uyuyor mu?"

"Tanrılar, umarım değildir." Kıkırdadım ama Eldirard gülümsemedi. Boğazımı temizledim. "Demek istediğim, ben itaat istemiyorum. Samimiyet istiyorum; onun kendisi olmasını istiyorum. Değer verdiğim arkadaşlık bu - sadece o."

"Seni tekrar gördüğümde ne bekleyeceğimden emin değildim." Kral koyu şarabını yudumladı. "Ama sizi ve torunumu bu kadar samimi görmek sürpriz oldu."

Arkama yaslandığımda sandalye inledi. "Birbirimizden nefret etmemizi mi tercih ederdiniz?"

"Skadinia'nın hayatında her zaman az endişe olmasını tercih ederim. Yine de, bu yeminden dönmesinin bir süre için ona acı vereceğini düşünüyorum."

"Geri almak mı?"

Kral'ın çalışma odasının kapısı tekrar açıldı. Eldirard omzumun üzerinden baktı, yüzü taş gibiydi. "Ah, Gerard. Bize katılmaya gelmişsin."

Damarlarımda buz gibi bir hisle döndüm ve Kral Gerard'ın görkemli bakışlarıyla karşılaştım. Eldirard gibi Ljosalfar kralının da saçları ipek gibiydi ama kavrulmuş kestane rengindeydi. Yüksek, kemikli yanakları aptalca bir dindar sırtışıyla yukarı kalkmıştı.

"Prens." Gerard selamlamak için başını eğdi.

Ne haltlar dönüyordu burada?

Kıpırdamadım, başka yere bakmadım. Hedefinden asla gözünü ayırma. Daj oğullarına uzun zaman önce bir düşmanı nasıl göz hapsinde tutacaklarını, onları nasıl inceleyeceklerini, zayıflıkları ortaya çıkana kadar onları nasıl işaretleyeceklerini öğretmişti.

Gerard uzaktaki elinde şık bir baston tutuyordu, muhtemelen baskın eliydi. Topallamıyordu; baston estetik ya da silah olarak kullanılıyordu. Kendinden emindi, bana tepeden bakıyordu.

Beni hafife almıştı.

Kral hakkında oluşturabildiğim tüm düşünceler kafamda yuvarlandı. "Bu nedir, Kral Eldirard?"

Skadi'nin büyükbabası Gerard'a bir flüt şarap doldurdu. "Skadinia'nın bir zamanlar Dokkalfar ve Ljosalfar klanlarını birleştirmek için kurulduğu bir sır değil."

"Evet," dedim Gerard'a temkinli bir bakış fırlatarak. "Ta ki onlar sarayınıza saldırıp Fae diyarlarını istila etmekle tehdit edene kadar. Unuttun mu?"

Eldirard kıkırdarak bir yudum daha aldı. Gerard da öyle.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Kral Gerard dizlerinin üzerindeki ön kollarına yaslandı. "Sen genç bir prensisin. Siz daha bu dünyada bir düşünce bile değilken, elf klanlarının gelenekleri olan pek çok saray politikası var."

Bakışlarına karşılık verdim. "Dokkalfar'ı alver klanlarıyla birleştiren bir anlaşmayı kanımla imzaladığımı bilmek için yaşanmama gerek yok. Eldirard kabul etti."

"Ben yaptım." Skadi'nin büyükbabası bardağını masaya geri koydu ve parmaklarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Fae'lerle ilk elf ittifakı olmanın mirası, Skadinia bulunup saraya getirildiğinde beklediğimden daha fazlaydı." Kral bir parça kaprisle içini çekti. "Fae topraklarını istiyordum, bu anlaşmayla onları aldım ama her zaman iki elf klanının ittifakı seçeneği vardı. Size seçim koşulundan bahsetmiştim."

"O seçimini yaptı," diye tersledim.

"Ve ben bundan memnunum." Eldirard bana çocukmuşum gibi bir bakış attı. "Ne yazık ki, Ljosalfar'ın ilk ittifakı yeniden kurmaya çalışmamasını reddedemem. Nornlar Naganeen Hanesi'nin mirasını korumak için hangi yolu uygun görürlerse kabul etmeliyim. İşte bu yüzden evlilik sözleşmenizi Kral Gerard'a oğlu için satmaya istekli olup olmadığınızı tartışmak istedim. Tartışmadan kaçınmak için tabii ki. Beni yanlış anlamayın, yine müttefik olacağız ama bu şekilde yemin etmeniz gerekmeyecek."

Kral bana hayretler içinde soluk soluğa kalmam gerekiyormuş gibi baktı. "Beni dinle, Kral. Arkamda bıraktığım mirasın ne olduğu umurumda değil."

eğer fiyat Skadi ise. O benim karım ve satılacak bir eşya değil. Eğer herhangi bir şeyin yeminlerimize müdahale etmesine izin verirseniz, sadece fae diyarlarıyla olan imrenilen ittifakınızı kaybetmekle kalmayacak, aynı zamanda sizi yok edeceğiz. Naganeen Hanesi diye bir şey kalmayacak."

Günlerini Skadi'yle geçirme fırsatına sahip bir adam onun hakkında nasıl bu kadar duygusuzca düşünebilirdi? Öfkesi alevlendiğinde, güldüğünde, alay ettiğinde gözlerinde yanan o güzel ateşi nasıl göremezdi?

Kral Gerard'ın dudağı kıvrıldı. "Kendini unutuyorsun, genç prens."

"Unutmadım. Oğlunuzun Skadi'ye kötü davranması, onun yanında nefes alma hakkını bile kaybetmesine neden oldu." Eldirard'a baktım. "Buna neden izin veriyorsunuz?"

Kral başını öne eğdi. "Her iki ittifak için de bir tercihim yok. Skadinia seçimini yapabilir ve siz ya da Veliaht Prens Arion da bu seçimi etkileyebilirsiniz. Kocası olduğunuz için iyi bir başlangıç yapabileceğinizi söyleyebilirim."

Dişlerimi gösterdim. "Ve ona ettiğim yemini asla bozmayacağım."

Gerard'ın gözleri karardı. "O bir elf ve halkına ait.

Dünyaların kraliçesi olacak ve sen de huzura kavuşacaksın. Bu kadar kısa bir süre sonra bana o kadını sevdiğini söyleyemezsin."

"Size hiçbir şey söylemeyi planlamıyorum. Skadi, ittifakın şu anki durumuna göre dünyaların kraliçesi. Ben krallığımın varisiyim ama o artık Dokkalfar'ın veliahtı." Eldirard'a bir bakış attım, yeminimizin doğruluğunu reddetmesi için ona meydan okuyordum. "Işık elfleri onu yakınlığını hor gördüğü şekillerde kullanmaya zorlayacaktır. Bizimleyken bu onun için asla bir endişe kaynağı olmayacak, o yüzden defol git."

Gerard bunu inkâr etmedi. "Sanırım prenses kendi isteğiyle dönene ya da siz anlaşma şartlarını yerine getiremeyip yeminler doğal olarak feshedilene kadar bekleyeceğiz."

"Ona asla ayrılmak istemesi için bir sebep vermeyeceğim."

"Ama sizde bir zalimlik var, değil mi Prens?" Ljosalfar kralı alaycı bir ifadeyle beni kısırdı. "Sizi zorlaması an meselesi. Zavallı Villi size ulaştığında bunun sona ermiş olmasını umuyordum. Ne yazık ki adam kendini tanrılara gönderdi."

Sanki bir düzine yumruk kaburgalarımı yumrukluyormuş gibi hissettim. "Villi mi? Elf zehirleyicisi mi?"

Eldirard kaşlarını çatarak Gerard'a baktı. "O deliydi ve bu eylemi onaylanmadı. Torunuma zarar verebilirdi."

"Adamlarından birini kraliyet ailesinden birini katletmesi için mi gönderdin?" Kanım ağırlaşmıştı. Ateş gibi.

"Tabii ki hayır." Gerard bu fikri aptalca bulmuş gibi elinin tersiyle itti. "Villi her zaman oğluma aşıktı. Ljosalfar'dan çalındığını düşündüğü prensesi geri almayı kendine görev edinmişti. Kimse onu cesaretlendirmedim. Onu öldürmüş olsaydınız, bu iş çoktan bitmiş olurdu."

Düşünceler nefret ve panikten oluşan bir örümcek ağının içinde dönüp duruyordu. Bir nefeste iki kralın ölümünü planlayarak net bir şekilde düşünüyordum. Bir sonraki hamleyi bir türlü tasarlayamıyordum.

Eldirard iç çekti. "Böyle bir gerginlik istemezdim."

"O halde onun sarayına girmesine izin vermemeliydin. Ljosalfar'ın Skadi'ye yaklaşmasına izin vermem için beni öldürmen gerekecek."

"Toprağı al, Eldirard," dedi Gerard, sesi alçaktı. "O zaman kıza geri dönmesini söyle. O her zaman seni dinledi."

"Skadinia kendi seçimini yapmalı." Dokkalfar kralı burnunu çekti. "Ondan o kadar çok şey alındı ki, tek isteğim gelecekteki evi söz konusu olduğunda bunu göz önünde bulundurmasıydı."

"O zaman her zaman yaptığınız gibi onu *şiddetle teşvik* edin. Kız seni memnun etmek için yaşıyor."

Bir kralı öldürecektim. "Onu hafife alıyorsun."

Gerard alaycı bir tavırla uzun bir parşömen çıkardı. Kenarlarındaki karmaşık desenleri işaret etti. "Sanırım ona başka seçenek bırakmayacağız ve senin ittifakı yok etmeni bekleyeceğiz. Eski elfçe okumayı biliyor musunuz, Prens Jonas?"

Parmaklarımın uçları uyuştı.

Gerard kıkırdadı. "Eski dilimiz zekicedir ve elf klanlarını gizemli tutar. Muhtemelen çoğu fae'nin bizi hiç tanımamasının nedeni de budur. Kral Eldirard prensesin ilk turda arzularını değiştirmesi durumunun yaygın bir madde ve olasılık olduğunu biliyordu. Ayrıca Fae'lerin vahşiliğini de biliyordu. Doğal olarak, orada

Bu ittifaktaki korumalar, ancak yaşlı elf dilinde yazılmış, sadece bir kralın dokunuşuyla çağrılabilir kelimeler."

Gerard sözleşmeyi tuttukça, kenarlarında daha fazla filigranlı sözcük şekilleniyordu.

Lanet olsun. İttifakın tamamında annemin okumadığı şartlar ve koşullar vardı. Lanet olsun, onların kanayan kelimeler olduğunu bile bilmiyordu.

Birliğin ilk döneminde herhangi bir şarta uyulmaması halinde yeminlerin feshedileceği açıkça yazılıydı: Ljosalfar ya da Dokkalfar, hiçbir elf bizim elimizden zarar görmeyecekti. Eğer Skadi, Arion'la olan ilk nişanına yeniden girmek için ayrılmayı seçerse; onun arzusu öncelikli olacaktı. Eğer ayrılırsa, Dokkalfar hâlâ Alver Krallığı'nın bir kısmında hak iddia edebilir. Şüphesiz Eldirard'ın birleşik elf klanları ve fae bağlantılarından oluşan lanet mirasını elde etmesinin bir yolu.

Farkında olmadan, topraklarımızın bir kısmını kanla imzalamış ve Ljosalfar'ın Skadi'yi herhangi bir tepki görmeden manipüle etmeye devam etmesine yol açmışım.

"İmzalarken böyle bir şey söylememiştin," diye tersledim Eldirard'ı.

"Şartları *görmek için* her türlü fırsatı vermem gerekiyordu. Hatırladığım kadarıyla baban, annenden sonra parşömeni okuma, hatta ona dokunma teklifimi reddetmişti."

Skadi'nin beni affetmesi gerekecekti, onu yetiştiren adamı öldürecektim. "Söyleyin bana Kral Eldirard, bu ek koşulları babam hakkında bir şeyler duyduğunuz için mi elfçe yazdırdınız? Bunun sadece bir tesadüf olma ihtimali yok."

Dokkalfar kralı omuz silkti. "Herhangi bir telaşa ya da kuşkuya neden olmak istemedim. Bir toprak devri maddesi yaygındır, Prens Jonas. Ancak tepkileri ölçmek için birbirimizi henüz tanımıyorduk ve bunun el altından yapılmış gibi görünmesini istemedim. Belki de deniz fae sarayından gelen birkaç fısıltı -evinizin Sonsuz Kraliçe ile yakın olduğuna inanıyorum- alver kralının okuyamadığı söylendiğinde bana bu fikri verdi."

"O okuyabiliyor, seni piç kurusu." Babamın yazılı kelimelerle olan mücadelesini her zaman şiddetle savunmuşumdur.

"Bu önemli değil." Gerard'ın ağzı zalim bir alaycı ifadeyle kıvrıldı. "Fırsat verildi. Bir kral sözleşmeyi eline alıp okusaydı

yeterince uzun olsaydı, kelimeler çağrılırdı. Belki de ittifakın tamamen ortak dilde yazılmasında ısrar etmeyi düşünmeliydiniz."

Ayağa fırladım. "O benim karım ve her zaman öyle kalacak."

Gerard'ın soğuk gözleri parladı. "Bu senin kararın olmayabilir.

Skadinia bir zamanlar oğluma düşküncü ve biz konuşurken telafi etmeye çalıştığına inanıyorum. Muhtemelen yakında eşleşecekler, bu yüzden anlamsız kırgınlıklar beslememesi daha kolay geçişler sağlayacaktır."

Lanet olsun.

Eldirard'a sarıldım. "Arion burada mı? Yaptığı onca şeyden sonra, sen nasıl bir adamsın?"

"Bir kral, *Prens*." Eldirard kaşlarını çatı. "Garip ve güçlü bir yakınlığı olan bir kız keşfedildiğinden beri halklarının geleceğini güvence altına alan bir kral."

Bu piçleri dinlemekten bıkmıştım. Üç adımda kapıya vardım.

Bir elim mandaldaydı, kapı yarıya kadar açıldı ve Eldirard beni durdurdu. "Prens Jonas, bunu kötü niyetle söylemedim ama korkarım her şeyi yanlış anladınız."

"Hiçbir şeyi yanlış anlamadım. Bencilliğiniz torununuza gösterdiğiniz ilginin önüne geçmiş durumda."

"Skadinia'nın artık topraklarınızda teselli bulamaması durumunda bir seçeneği olmasını istiyorum, hepsi bu." Kral tereddüt etti. "Yine de, eğer bunu bir ihanet olarak görüyorsanız, bilmenizi isterim ki, halkınıza, belki de vahşi deniz halkına haber göndermek isteyebilirsiniz ama bunu yapamazsınız. Burada kaldığınız bir hafta boyunca adanın etrafında koğuşlar var. Sonra istediğiniz kadar bağırıp nefret edebilirsiniz ama bu kanınızla imzaladığınız şeyi değiştirmeyecek."

Omzumun üzerinden baktım, çenem dişlerimin kırılacağına ikna olacak kadar gergindi.

Eldirard yüz hatlarını yumuşattı. "Üzülme genç prens. Eğer Arion'la yeniden bağlantı kurarsa, yine de elf klanlarıyla bir ittifakınız olacak. Onun yakınlığı yine de halkınıza zarar vermeyecektir."

Hepimizi berbat bir yalanın içine sürüklemiştim. "O hafif elf piçini arzulaması için ona asla bir sebep vermeyeceğim. Bir tur, sonra kancalarınız

üzerimizde hiçbir gücü yok. Bir tur sonra onları tekrar huzuruna kabul ettiğine pişman olacaksın."

Eldirard ayağa kalktı. "Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, Skadinia için en iyisini istiyorum."

"Kendin için en iyisini istiyorsun." Boğazım düğümlenerek konuştum. "Onu her zaman gücüne güç katacak bir kadın olarak gördün, değil mi? Eğer bir an için bile olsa onun içinde kim olduğunu görseydin, masal okurken ya da gülerken gözlerinin parladığını görseydin, o zaman en güzel kalbin huzurunda olduğunu bilirdin."

Bir an için taştan dış görünüşü çatladı, neredeyse bir pişmanlık parıltısı vardı, orada ve gitti. "Eğer mantıklı düşünmeyeceksen, o zaman kendini burada hatırla. Bir elf'e -özellikle de bir prene- zarar verirsen Skadinia buradan seninle birlikte ayrılmaz."

Omuzlarım çöktü, gözlerim kararırken oda da karardı. İki kralla yüzleştim, büyülenmiş halimi görünce irkilmeleri hoşuma gitti. "Klanlarımız arasında biri bize yanlış yaptığında söylenen bir söz vardır: İşaretlendiniz Krallar ve biz işaretlerimizi asla gözden kaçırmayız."

Başka bir şey söylemeden odadan çıkıp doğruca Dorsan'ın göğsüne daldım.

"Prens Jonas." Başını eğdi.

Onu öne doğru ittim. "Acele et, seni ahmak. Skadi'nin bize ihtiyacı var."

Bölüm 40

Sis Hırsızı

CARA seyahat kıyafeti seçimim konusunda ısrar etmekten vazgeçmiyor, mavnadan inmiş bir yolcu gibi değil de daha asil bir şekilde varmamın kayınvalidem için oldukça etkileyici olacağına ısrar ediyordu.

Kendi kendime, annem ve kayınpederim, kandırıldığının farkına varmadan Nightseer'dan bir kese para kazanmanın bir yolunu bulursam daha çok etkilenirler diye düşündüm.

"Cara." Çantamın bağcıklarından birini mühürledim ve kadınla yüzleştim. "Umarım beni Alver topraklarında görmeye gelersin. Belki o zaman Kara Saray'da hayatın nasıl olduğunu anlayabilirsin."

Her zaman yaptığı gibi ağzını sıktı ama bunun altında hafif bir sırıtış vardı. Kadın biraz gülünç olduğunun farkındaydı ama Jonas'la geçirdiği bir haftanın, onun bana gösterdiği yakınlığın, hayatı, halkı ve ilgi alanları hakkındaki sorularının katı kalbini yumuşatmaya başladığını düşünüyordum.

Kapı çalındı. Cara neredeyse omzuma vuracaktı, kapıya cevap vermeye cesaret edemedi beni olduğum yerde durdurdu.

Tanrım, insanların attığım her adımı not etmediği günlere dönmek ne hoş olurdu.

"Merhaba,
Skadinia." Kalbim
donda.

Yeterince derin bir nefes alamadım. Yavaşça, topuklarım yıpranmış bir kapının paslanmış menteşeleriymiş gibi, kapıya doğru yöneldim.

Arion.

Yüzü yakışıklı ve keskin hatlara sahipti. Kızıl sakalları çenesini aylar önce sarayı ele geçirdiğinde, beni yakınlığımı kendi çıkarları için kullanmaya zorladığında, savaşı fae'lere kaptırdığını anladığında büyükbabamı öldürmekle tehdit ettiğinde olduğundan daha fazla kaplamıştı.

Cian onun arkasında belirip kapıyı arkalarından kapattığında varlığı daha da kötüleşti.

Cara sessizliğini koruyor, ara sıra bana sert bakışlar atıyor, terbiyemi korumam için sessiz komutlar veriyordu. Tek yapmak istediğim kaçmaktı.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Arion yaklaştı ve sanki bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıracakmış gibi bir elini uzattı.

Başımı geri çektim.

Sırıtişi bozuldu. "Aramızda bu şekilde olmamalı. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz, *chridhe*."

Yüzümü buruşturdum. Tanrım, sanki önemliymişim gibi söylediği sevgi sözcüklerinden nasıl da nefret ediyordum. Jonas'ın dudaklarından döküldüğünde *Ateş*'in kalbimi yerinden oynatmasından çok farklı bir şekilde damarlarıma buz ekliyordu.

"Beni burada tutsak olarak tutup karanlığa iterken seni nasıl görebileceğimi düşünmeliydin."

Cian, ben uzaklaşmadan beni arkamdan sıkıştırmayı başarana kadar prensin etrafında dönerek gıdıkladı. Elleri omuzlarıma gitti ve beni kendisiyle Arion arasında sabit tuttu.

Dokunuşunun altında tenim sanki yüzlerce sürünge bacak etimin altında sürünüyormuş gibi karıncalandı.

"Tüm derslerimizden hiçbir şey öğrenmediniz mi Prens?" Cian başını daha yakına eğdi. "Eğer karanlığını kontrol edemediysen, o zaman suç senin. Bu senin ruhunun özünde ne olduğunu gösterir."

Titreyerek gözlerimi sıktım ve onu kendimden uzaklaştırdım. "Dokunma bana."

Cara kolumdan tutup beni daha yakına çekti ve keskin bir onaylamazlıkla Cian'a baktı. "Bu uygunsuz bir davranış." Arion'la yüzleşti. "Lordum, belki de Leydi'mle kocası yanınızdayken konuşmanız daha uygun olur."

"Evet, lütfen öyle yapın. Belki dilinizi keser de elbiseme kan bulaşmaz!"

"*Skadinia*," diye mırıldandı Cara nefesinin altından.

Arion kızgın bir bakışla karşılık verdi. "Mantıklı ol. Yeterince uzun zaman oldu ve geçmişin geçmişte kalmasının zamanı geldi."

Kapı gıcırdadı. "Yerinde olsam karımdan ne talep ettiğine dikkat ederdim, seni orospu çocuğu."

Kalbim yerinden fırladı. Gözleri korku kadar karanlık olan Jonas bir omzunu kapının çerçevesine yasladı.

Nefesleri çok hızlı geliyordu, teni çok kızarmıştı. Hayır. *Hayır*. Karanlık bakışlarını kırıp bana bakmasını sağlamaya çalıştım. Büyüsü çok güçleniyordu.

Arion burnunu çekerek Jonas'ın bakışlarını tuttu. "Uzun süredir devam eden bir nişana müdahale ederek kötü bir hamle yaptın, Alver."

"Oh, mükemmel bir hamle yaptım." Jonas, Ljosalfar prensinden neredeyse bir baş daha uzun olan Arion'un önüne geçti. "Şimdiye kadar yaptığım en iyi hamle. Gördüğüm kadarıyla ufaklık" -Jonas prene kendi taktığı isimle kıkırdadı- "Fae halkını ve karımı tehdit edebileceğini düşünerek her şeyi mahveden sensin."

Arion göğsünü kabarttı. "Ona senin demenin tadını çıkar. Sanırım krallar konseyinden yeni geldin ve onun sadece bir anıdan ibaret olmasının an meselesi olduğunu öğrendin."

Bu da ne demek oluyordu? Arion'un omzunun üzerinden baktım, Jonas'ın büyülenmiş bakışlarını tutuyordum.

"Bizi yalnız bırak." Jonas'ın sesi karanlık bir tehdit gibiydi. "Skadinia'yla konuşmam bitmemiştir."

"Bitirdin. Karımı rahatsız ettiniz ve ben bunu hoş karşılamam."

"Bana dokunamazsın." Arion göğsünü Jonas'a yasladı.

Jonas sırtarak sesini alçalttı. "Sana dokunmadan verebileceğim zararı görmek ister misin?"

Arion ilk kez tereddüt etti.

"Leydimin kocası mahremiyet istedi." Cara, prensi ve Cian'ı uzaklaştırmak istercesine ellerini salladı.

Arion mavi atletini çekiştirirdi, ağzı sıkıydı. "Bu iş daha bitmedi, Skadinia."

"Bitirdiniz." Jonas aramıza girdi. "Beni ezip geçmek istiyormuş gibi görünüyorsun. Devam et ve dene. Sana dokunamayabilirim ama Skadi'nin yapamayacağı bir şey yok. Aslında seni yutmayı hak ediyor."

Bir şeyler fena halde ters gitmişti. Jonas bir tehdidi yerine getirmekten çekinecek bir adam değildi. Kendisine karşı yapılan bir saldırıyı sineye çekecek bir adam da değildi.

Kılıcını çekmemiş olmasının bir nedeni vardı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve avularımdaki buz gibi nemi çağırdım.

Sisler parmaklarımın arasında şeffaf kurdeleler gibi kıvrıldığında Arion'un gözleri büyüdü. Avucumu Jonas'ın omzunun üzerinden kaydırıp yanına sokulduğumda sisler elimi takip etti.

Arion'un gözlerinde gerçek karakterinin bir parçası olan küçümseme parladı ve bir telaşla dönüp koridordan ıktı.

Cian yanından geçerken eğildi, nefesinin sıcaklığı Jonas'ın onu bu kadar yaklaştırdığını fark ettiğinden bile emin olmadığım sinsi bir açıyla kulağıma değiyordu. "Hatırladığım kadar mükemmel kokuyorsun."

Jonas döndü ve beni arkasından çekti. "Son bir uyarıda bulunacağım; karımla konuşursan, karıma dokunursan, karımın yanına yaklaşırsan ertesı sabah uyanamazsın. Hiçbir sözleşme beni durduramaz."

Cian alay etti. "Ah. Senin gibi bir kocayla, prensesimizin yakında döneceğini umuyorum."

Bir mızrağın ucu döşeme tahtalarına çarptı. "Cian. Kraliyet görevinle ilgilen ve benimkinden uzak dur." Dorsan mızrağını sıkıca kavradığında parmak eklemleri bembeyaz kesildi.

"Ben de tam gidiyordum." Cian son derece rahat bir şekilde koridorda ilerliyordu ve ben nedenini bilmiyordum.

Jonas başka bir şey söylemeden Cara'nın gitmesini ve Dorsan'ın koridorda kalmasını istedi, sonra da kapıyı arkamızdan çarptı. Bir sonraki anda beni göğsüne bastırdı, kolları ciğerlerimdeki nefesi kuşağında boğuyordu.

Tırnaklarım sırtına batıyordu, sanki her an kollarımdan kopacakmış gibi. "Ne oldu?"

Jonas yüzünü boynuma yasladı ve beni içine çekti. "Seni benden almaya çalışacaklar, Skadi. Onlara izin vermeyeceğim."

"Jonas, bana bak." Yüzünü tuttum ve başını kaldırmaması için onu zorladım. Gözlerinin mürekkep karası rengi solmamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, odadaki her türlü ışık kırıntısını yutuyor gibiydi. Cildi kızarmış, ısınmıştı ve yere mi yığılacağını yoksa saldıracağını mı kestiremiyordum. "Büyücün seni götürüyor."

Onu aceleyle yatak odasına bağlı küçük lavaboya götürdüm ve yatak odasındakinden daha küçük bir taş leğenin kenarına oturttum.

Kara Saray'da vardı. Tahta bir kâsenin içindeki keteni soğuk suya batırıp ensesine yerleştirmek için elimi çabuk tuttum.

Dizlerinin üzerine çöktü ama parmakları sanki beni tuttuğundan emin olmak istermiş gibi elbisemin eteğini kavradı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kalçalarının arasına girdim ve başını omzuma yasladım. "Ne oldu?"

Konuşması bir an aldı. "Oyuna geldik. Bir planı fark edebildiğim için kendimle gurur duyuyorum ama bunu fark etmedim. Hiçbirimiz fark edemedik. Sizi hayal kırıklığına uğrattım, riske attım ve doğru düzgün düşünemiyorum. Burası neden bu kadar sıcak?"

Mantıklı konuşmuyordu.

Alnına bir bez daha sildim. "Bana büyükbabamın ne dediğini söyle."

Jonas'ın yavaş, hırıltılı sözleri tüm etkileşimi anlattığında, keşke hiç sormasaydım dedim.

İhanet, kaburgalarımın arasına saplanan bir bıçak, iliklerime kadar hissedebildiğim yakıcı bir sızı gibiydi. Büyükbabam Jonas'ın isteğini kabul etti ama yine de hafif elflerin bize karşı oyun oynamalarına izin verdi.

Jonas zayıf bir sesle, "Bu benim korkum," dedi. Alnı hâlâ omzumda duruyordu. "Senin benden alındığına dair bir hayal ve ben sana ulaşamıyorum, bunu durduramıyorum."

"Hayır." Yüzünü tuttum ve bana bakması için onu zorladım. Mesmer'in etkisi geçtikçe gözlerinin yeşili daha çok kayrak grisine dönüşüyordu. "Ne dedikleri umurumda değil, beni duyuyor musun? Lanet olsun sözleşmeye, lanet olsun ittifaka, sen benimsin Jonas Eriksson ve seni elimde tutmak için savaşacağım."

Ağzı daha çok irkilmiş gibi görünen bir gülümsemeyle seğirdi. "Savaş alanında yanında olmasını istediğin kadın o olduğunda anlayacaksın."

Başımı öne eğdim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yeminlerimizden önce bana verilen son öğüt. Sen yanımda savaşmasını istediğim kadınsın. Sanırım bu bildiğim anlamına geliyor."

Parmak eklemlerim onun kirli yanaklarına değdi. "Neyi biliyorsun?"

"Sana aşık olduğumu." Jonas alnını benimkine bastırdı. "Aşığım.

Seni kalbimin yüzeyinde değil, en kötü korkularımı sakladığım en derin parçalarında tutuyorum. Seni kaybetmek demek

Beni yok edecek kadar berbat bir acı. Hayatta kalamazdım. Hâlâ nefes alıyor olsam bile, artık ben olmayacaktım ve bunun yerine eskiden olduğum adamın zalim, vahşi, umutsuz bir kabuğuna dönüşecektim."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Onu şefkatle, yavaşça, sabırla öptüm. Çekildiğimde dudaklarım ıslak ve yanaklarım tuzluydu. "Beni çözeceğine söz vermiştin ama kendini ruhumun her teline ördün. Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevemeyeceğim. Ben seninim ve bu her zaman korumak için savaşıcağım bir onurdur."

Jonas gözlerini kırpıştırarak büyüünün son dalgasını da temizledi. "Ne yapacağız, Skadi?"

Kollarımı beline dolayarak ona sıkıca sarıldım. "Devam edeceğiz. Yeminlerimiz ellerinden alabilecekleri bir şey değil ve onlara bir sebep vermeyeceğiz."

"Halkım misilleme yapmak isteyecektir. Oyuna getirilmeyi pek hoş karşılamazlar."

Bir parça güzel şiddet kalbime saplandı. "O zaman bir tur harcandığında onlara izin verin. Gelecek tur bu saatte hâlâ yeminli olduğumuzda kimse bize dokunamaz ve Kryv'in hayal edebileceği en büyük planı dört gözle bekleyeceğim."

Sonunda Jonas güldü. Yumuşaktı, biraz boştu ama yine de oradaydı. "Dikkat et, Karıcığım. Sanırım seni bozduk."

"Sizin türünüzden daha fazla yozlaşma bekliyorum."

O da beni öpene kadar onu öptüm, korkuları dinene ve o tanıdık, güzel hırçınlığı gözlerinin ışıltısına geri dönene kadar.

Bölüm 41

Sis Hırsızı

Şafağın sisleri ağaçların arasında kaybolmadan önce rıhtımdaydık. Ağaçların arasından ilerleyip Gecegören'in ilk ışıkla birlikte gelmesini beklerken saray sessiz ve uykuluydu.

Dorsan birkaç hizmetkârın çantalarımızı taşımamıza yardım etmek için uyanık olmasını sağlamıştı, bu yüzden Jonas ve ben gidişimizi sessiz tutmak için birkaç kişi aldık. Cara bile hâlâ uyuyordu. Ona bir veda notu bıraktım.

Kalbim ikiye bölünmüştü. Bana değer verdiğini düşündüğüm adam bir kenara çekilip zalim bir prensin beni kullanmasına ve tuzağa düşürmesine izin vermişti. Eldirard'a göre ben siyasi bir piyon olarak kalmıştım ve bu durum zihnimi, onun beni sevip sevmediğini merak ettiğim sonsuz bir sarmala sürüklemişti.

"İşte orada." Jonas başıyla uzaktaki gelgitlere doğru işaret etti.

Yelkenlinin pruvası denizin yüzeyini yardı, tekrar düzelene kadar dalgaların arasında sallandı ve Nightseer'ın mürettebatının küçük figürleri güvertenin üzerinde kıpırdandı.

Rahat bir nefes aldım. Birkaç hafta özgür kalabilirdik. Şimdiden, zorunlu dönüş yolculuğumuzda bize en az bir düzine alverin, belki de birkaç deniz fae'sinin katılacağını belirlemiştik; halkım Bloodsinger ve halkı için hâlâ biraz korku duyuyor gibiydi.

Jonas elimi tuttu ve rıhtımın sonuna doğru yürüdü.

"Skadinia." Kral normalden daha dağınık bir halde ağaçların arasından hızlı adımlarla ilerledi. Basit bir tunik giymişti, cüppe ya da gambeson giymemişti ve başındaki halkası da yoktu. Arkasında kraliyet muhafızları bir sıra oluşturmuştu.

Jonas sanki ne yapmak istediğime dair bir işaret bekliyormuş gibi yüz hatlarımı inceledi. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip onu öptüm ve Nightseer rıhtıma yanaşırken yüzümü suya döndüm.

"Skadinia," diye bir kez daha denedi Eldirard. "Uygun bir şekilde veda edeceksin."

Arkamı dönmedim ve Nightseer'ın elini güvertede kabul ettim.

"Teşekkür ederim," dedim başımı sallayarak. "Mümkünse aceleyle ayrılmak istiyorum."

Yaşlı deniz fae'si elf kralını biraz endişeyle izledi. "Sözünüze güveniyorum, elf leydisi."

Jonas ve Dorsan güvertede bana katıldılar. Kocamın yüz hatlarında bükülmez bir sadakatten başka bir şey yoktu. Bana evime dönmemi söylemedi, omzunun üzerinden bakmadı. Benim gözlerim nereye bakıyorsa, onunki de oraya bakıyordu.

"Nightseer." Jonas deniz perisine katlanmış bir parşömen parçası uzattı. "Eve döndükten sonra bunu kralına ve kraliçene götürür müsün? Sonuna hizmetiniz için tüm övgüleri ekledim."

Nightseer parşömeni açgözlülükle aldı. "Evet. Çok teşekkürler, karanlık prens. Çok teşekkürler."

Jonas bana baktı. "Deniz fae'lerinin tetikte olması gerektiğini hissettim."

Havada şiddet rüzgârları esiyordu ve elfler ile fae'ler arasında yeniden kan dökülmeden önce bütün bir sıranın geçeceğinden emin değildim.

"Skadinia, bana bak." Kral bakışlarımın köşesinde hareket ederek rıhtıma doğru yürüdü. Sesi alçaldı. "Torunum."

Çenem titredi. Jonas elimi tuttu ve nazikçe sıktı. Arkamı dönmedim. Nightseer mürettebatına rüzgârı yakalamaları ve bizi gelgitin altına götürmeleri için bağırdı.

Eldirard, "Bu her zaman senin geleceğin, krallığın içindi," diye bağırdı ama ben dönmeyince son sözü yumuşak, yarı kırık bir "Lütfen," oldu.

Gözlerimi kapadım, başımı Jonas'ın omzuna yasladım, o da beni yanından tuttu, deniz güvertenin üzerinde yuvarlanıp bizi uzak denizlerden çekip eve götürürken destek aldım.

Bu, Kara Saray'ın büyük salonunda gördüğüm en kasvetli manzaraydı.

Ortakdaki masa, endişeli olmaktan çok canı görünen kadın ve erkeklerle doluydu. Kral en uzaktaki koltuğa çökmüş, elindeki bıçağı ileri geri sallıyordu, gözleri oğlununkiler kadar gölgeliydi.

Ash, kabzasının ucunda bir delik olan ilginç bir bıçağın kavisli ağzını bilemeye devam ediyordu. Kryv'in geri kalanı da aynı şekilde öfkeye kilitlenmişti. Tova uyuyan Kåre'yi kedi gözlerinde annelik rahatlığı ve kana susamışlığın garip bir çarpışmasıyla sallıyordu.

Kase sonunda ayağa kalktı. "Bu iş bana düşüyor."

"Daj," diye başladı Jonas ama babası elini kaldırıncaya durdu.

"Bu doğru ama olan oldu. Kendimizi suçlayarak boşuna nefes tüketmeyelim. Her zaman yaptığımız şeyi yapacağız, hedefimizi gözden kaçırmayacağız ve onların arkasını kollayacağız." Kral bize doğru işaret etti. "Sizi sabote etmeye çalışacaklar."

"Neden böyle söylüyorsun?" Jonas'ın elini daha sıkı tuttum.

"Jonas hikâyeyi olduğu gibi anlatırsa, başarısız olmasının an meselesi olduğunu defalarca söylediler. Seni tetikte olmaya çağırıyorum."

Tanrım, içimi mide bulandırıcı bir yanma kapladı. Eğer elf klanları başarılı olursa, alverler bu ittifaktan çok önce uğruna savaştıkları topraklarını kaybedeceklerdi.

"Kesin şunu." Kralın kaba törpüsü sarmal düşüncelerimi kırdı.

Kayınpederimle yüzleştim. "Neyi durduracaksın?"

"Sadece krallığımız için endişelendiğimizden korkmayı bırak. Hiçbir yere gitmiyor ve bu bizim endişelerimizin en küçüğü."

"Bunun için mi endişeleniyor?" Raum odanın arka tarafından kıkırdadı. "Sanki biri bu toprakları bizden çalabilirmiş gibi. Bana sorarsanız oldukça kibirli bir düşünce."

Malin kocasının yanında durdu. "Diğer krallıklara haber gönderip onları elf klanlarının niyetlerinden haberdar edeceğim."

"Bloodsinger'a haber gönderdim bile," dedi Jonas.

"Aptalca, Jo." Sander ellerini yüzünde ovuşturdu. "Erik aklını kaçırmak ve Arion'u katletmek için bir neden bekliyor. Eğri büğrü işeyebilir ve Ever King bunu bir savaş çağrısı olarak kullanabilir."

Jonas bu düşünceyi elinin tersiyle itti. "Artık Livia onu dizginliyor."

Sander'ın kaşları kalktı, bakışları yere sabitlendi. "Bilmiyorum, sanırım kralın bazı kötülükleri bizim tatlı Livie'mizin aklını karıştırdı. Ona katılabilir."

Birkaç kıkırdama salonda dalgalandı.

Malin bize yaklaştı ve her birimizin omzuna birer el koydu. "Dikkatli olun, şimdilik onların oyunlarını oynayacağız. Ama sonunda kaybedecekler."

Mektupların tüm krallıklara gönderilmesinden bir hafta sonra, günler her gün doğumunda biraz daha sakinleşiyordu. Bazı sabahlar Jonas'ın kollarında sımsıkı kıvrılmış bir şekilde uyandığımda, bir anlığına gerçeği unutuyordum.

Büyükbabamın beni göğsümdeki kalp için değil, Natthaven için ne olabileceğimden -düşmanlar için bir tehdit- dolayı sevdiğini unutuyordum.

Arion'un sürgünden çıkıp kaybettiklerini geri almaya hazırlandığını unuturdum.

Bu kadar şiddetle sevmeyi hiç planlamadığım bir kocadan hâlâ sakladığım sırları unuturdum.

Unutmak iyiydi. Her şey yolundaymış gibi davranmak, sahada tartışırken Kryv ile gülmek için bana zaman bıraktı. Von'la diyarlardaki gençlere yönelik fikirler üzerinde çalışmak için bana zaman bıraktı. Kuzeydeki Gece Halkı Birinci Şövalyesi'nin eşinden bile bir mektup aldım. Jonas'ın Rave kamplarını bir sonraki ziyaretinde buluşmak istiyordu.

Büyük çocuklar için ıraklık, küçükler için kitap ya da yazma dersleri hakkında fikirler duyun.

Von ve ben yeterince konuştuktan sonra beni omzunun yanına oturttu, her şey yolundaymış gibi davranarak yemek odalarındaki personeli izliyordum.

"Bu senin şansın." Kaburgalarını dürttüm. "O yalnız."

Parmaklarını kısa saçlarında gezdirerek uzun bir nefes verdi. "Meşgul. Dikkatini dağıtmak istemem."

Brunhild nazik bir güzelliğe sahipti. Sonbahar rengindeki uzun saçları beline kadar uzanıyordu. Yumuşak ama ışıltılı yüz hatları ve bir yaz sabahı kadar sakin bir sesi vardı. Kadının yüksek bir fısıltıdan daha yüksek sesle nasıl konuşulacağını bildiğinden emin değildim.

"Tam bir korkak gibi davranıyorsun." Kolunu çimdikledim.

Elime vurdu. "Kendine dikkat et Prenses. Ben Falkyn'lerle yaşıyorum, banyo tuzlarınızın yerini kaynatma tozları alabilir."

"Korkak."

"Korkak değilim."

Orta parmağımdaki gümüş yüzüklerden biriyle oynadım. "Burası biraz korkakça mı kokuyor?"

"Tanrım. Jonas'ın baş belası olduğun için çok mutluyum." Von hayal kırıklığı içinde, Brunhild'in çömelmiş, bir tabak yulaflı keki incelediği taş fırına doğru yürüdü.

Von kendini nezaketsizce ilan edip zavallı Brunhild'i ürküttüğünde ve neredeyse onu isle ıslanmış ocağın üzerine devirdiğinde kahkahamı bastırmak için ağzımı kapattım.

İstemedenden de olsa, onu yakaladığında kollarına dolanmıştı. Bunu bir başarı olarak değerlendirdim.

Rol yapmak, günlerce Frigg'le birlikte annesinin dükkânı için ipek ve saten katladığım, prensler hakkında kıs kıs güldüğüm ya da elbise takas ettiğim anlamına geliyordu.

Rol yapmak, nadiren yalnız kalsam da kütüphanemde kendimi kaybetmek için bolca zaman bırakıyordu. Çoğu gün Sander bir sandalyede kitap okur, ben fae masalları hakkında sorular sorarken elf ilmiyle ilgili sorular sorardı.

Jonas'ı ayın dokuzunda güneş battıktan sonra yatağımızın kenarında otururken bulana kadar huzursuzluğa gerek yokmuş gibi davrandım.

Akşam, elinde bir mektup vardı. "Nedir bu?"

"İlk deneme." Mektubu bana uzattı, sonra yumruklarını ağzına bastırarak gözlerini duvara dikti.

Skadinia,

Umarım sözlerimi dikkate alma onurunu bana bahşedersiniz.

Alver Prensi için, bir eşten önce her zaman bir tehdit olacaksın. Biz de görücü usulüyle evlendik ama hayatımız boyunca birbirimizi tanıdık, bunun bir önemi yok mu? Birlikte ata bindiğimiz, şelalede yüzdüğümüz sıcak ayları hatırlamıyor musunuz? Biz dostlarım, Skadinia.

Tahtımı güvence altına alma girişimimin sizi nasıl etkilediğine üzülüyorum ve umarım beni affedebilirsiniz.

Umarım kendi evinize dönme fikrini değerlendirirsiniz. ve beni seçiyorsun. Bunu yaparsan, her zaman istediğin gibi genç evlere yardım etmene izin vereceğim. İlk soyadını soyluluğa yükselteceğim.

Unutma, Alver Prensi seni gerçekten tanımıyor. Benim tanıdığım gibi değil ve her şeyi öğrendikten sonra bile seni istiyorum.

O da aynı şeyi söyleyebilir mi?

-Arion

Notu ellerimde buruşturdum, öfke, korku, biraz da şiddet, göğsümde bir diken yumağı halinde çarpıştı.

Jonas beni kucağına çekti ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüp beni öptü. "Sen bir tehdit falan değilsin Ateş. Umarım bunu biliyorsundur."

"Biliyorum. Arion istediğim kişi değil, Kâbus. Yakın ama tam olarak değil. Bana genç evlere yardım etmeme izin vereceğini söylediğinde biraz bayılmıştım." Jonas tenime karşı kıkırdadı. "Ah, bir de şu kısmı var, ailemin adını soyluluğa yükselteceğini. Ailem Öteki Dünya'da feryat ederdi. Onlar ağaç tepesi halkıydı, toprak onların sarayıydı."

Biraz daha güldü ve omzumu öptü. "Yemin ettiğimiz gün, babam bana senin benim seçimim olduğunu söyledi, bizi bir araya getiren ne olursa olsun, yemin ederek seni seçimim yapıyordum. O haklıydı." Jonas yüzümü ona doğru eğdi. "Her gün seni seçeceğim, karıcığım."

Her kelime kalbimi delip geçti. Gerçeği bilmesi gerekiyordu. Arion bir konuda haklıydı -Jonas benim hakkımda her şeyi bilmiyordu.

Parmak uçlarımla çenesinin çizgisini takip ettim. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Gerçeklerin en sefilini söyleme şansı, kapının patlayarak açılması ve Sander'ın itiş kakış odaya girmesiyle elinden alındı. "Jonas. Jonas. Böldüğüm için özür dilerim ama istilaya uğradığımızı bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Bölüm 42

Sis Hırsızı

SANDER DOĞRU SÖYLÜYORDU. Ön salona ulaştığımızda, Kara Saray'ın birkaç kraliyet yüzü tarafından daha istila edildiği açıktı.

"Mir. Alek." Jonas güldü ve bir kolunu Prens Aleksi'nin boynuna doladı. Ardından Prenses Mira'ya doğru ilerledi. İki kraliyet mensubunun etrafı Kryv tarafından sarılmıştı ve seyahat çantaları ayaklarının dibine saçılmıştı. "Sizi buraya getiren nedir? Ever'da olduğunu sanıyordum, Mira."

Prenses seyahat için basit bir yün elbise giymişti ama saçına zarif bir siyah halka örülmüştü.

"Kesinlikle öyleydin ama buraya Alver klanlarında neler olup bittiğini görmeye geldik." Gözleri bir ileri bir geri gidip gelerek Jonas'ınkiyle kenetlenmiş elime, sonra da yüzlerimize kaydı. "Skadi, seni tekrar görmek çok güzel. Bana burada işlerin biraz farklı görünebileceği söylendi. Seninle yakında konuşmamız gerekecek. Yalnız olarak."

"Benimle ilgili her ayrıntıyı mı istiyorsun Mir?" Jonas öyle dedi. "Seni suçlamıyorum."

Kadın homurdandı. "Bir kadının bakış açısından koca tarafını tanımak isterim. Kendi özelliklerin hakkında korkunç derecede önyargılı olacaksın."

Onun arkasında Ever King'in kuzeni salona adım attı. Alnına mavi bir başörtüsü sarılmıştı ve kulaklarında her zamanki gibi kasvetli gümüş halkalar vardı.

"Kalp Gezgini." Jonas adamla kollarını kavuşturdu. "Seni beklemiyordum."

"Kral'ın emri."

"Acı hissediyorum."

"Kesinlikle sefil biri." Mira'nın sırtıışı soldu.

Aleksi, "Tanrım, sakın başlatma," diye mırıldandı ve Von ve bazı Kryv'lerle konuşmaya g i t t i .

"Oh, lütfen, beni başlat." Mira kaşlarını çatarak dolgun dudaklarını bükerek bize baktı. "O kanayan bir çocuk, ne kadar çok

bana eşlik etmesi isteniyor."

"Heartwalker'ı dışarıdan ağıt yakan bir adam olarak hayal edemiyorum, Mir." Sander deniz fae'sini selamlayarak şöyle dedi.

"Düşüncelerinde şikayet ediyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Jonas, Aleksi ve Tait ile yolculuk hakkında konuşmak için kenara çekildiğinde, Mira elimi tuttu ve beni bir oyuğa çekti.

"Hadi konuşalım. İsteksiz refakatçim hakkındaki mırıldanmalarımı mazur görmelisin," dedi bir tutam saçını gözlerinden savurarak. "Tait Hearttaker tüm diyarlarda benden hoşlanmayan tek kişi olduğu için Erik kuzenini bana eşlik etmesi için görevlendirmeyi komik buluyor."

"Onun adını öğrenmemiş olabilir misin?" Duvara yaslandım. "Heartwalker değil mi?"

"Ona *verilen* ismi biliyorum, sadece ona verdiğim ismi daha çok seviyorum." Mira bir elini havaya kaldırdı. "Hareketlerimin her zaman bir nedeni vardır ama sırlarımdan asla vazgeçmem."

"Anlaşıldı."

Mira'nın boyalı dudaklarında ağırbaşlı bir gülümseme belirdi. "Peki, söyle bana. Gerçekten mutlu musun? Alvers'in seni kendine çekmeyeceği gibi bir endişe yoktu, onların işi bu." Mira durakladı. "Ama ben senin düşüncelerini merak ediyorum."

Göbeğime sarıldım. "Benim için mi yoksa Jonas için mi soruyorsun?"

Prenses köşenin arkasına yaslanmış küçük, yuvarlak bir masaya baktı. Jonas'ın bana yedi yaşındayken annesi için yonttuğunu söylediği eğri büğrü tahta atı kaldırdı.

Yanlış hizalanmış toynaklarına vurdu. "İkisi de. Jonas'ın zalim bir koca olacağından hiç endişe etmedim, bunu yapamazdı ama kalbini koruyor. Ve belki de yanılıyorum, sen de aynısını yapmayı öğrendin."

Mira sanki en kötüsünü bekliyormuş gibi, kendi kalbini vuracak acıya hazırlanıyor gibi, kehribar rengi gözlerinin parlak tonlarına endişe yüklenmişti.

Yeminlerinden önce, fae diyarlarının varisleri arasındaki yakınlığı oldukça tuhaf buluyordum. Arion'un sıcak ayların bir bölümünü sık sık Natthaven'da geçirdiği doğrudu ve ben de soğuklarda büyükbabamla Grynstad'ı ziyaret ederdim, ama onun mektubu gençliğimizi olduğundan daha dostane gösteriyordu.

Konuşma nadiren krallıklar hakkında gevezelikten uzaklaştırdı. Arion'un bana isteyerek düşüncelerimi sorduğu bir zaman hatırlamıyorum. Genç evlerden hoşlanmadığımı bilmesinin tek nedeni, Grynstad'da bir tanesinin yanından geçerken bunu söylememdi.

Hafızam beni yanıltmıyorsa, Ljosalfar prensi bu tür konulardaki saflığımla alay etmişti.

Mira'nın bakışlarını üzerimde tuttum. "Jonas Eriksson ile yemin etmeme fikri kâbusum haline geldi. Kalbimi nasıl koruyacağımı biliyorum ama onun yanında değil. Onu seviyorum Prenses."

Dudaklarında geniş ve parlak bir sırıtış belirdi. Özenle atı geri verdi, sonra beni boğazımı sıkan bir kucaklamayla sardı. "Bunu biliyordum. Vay canına, yemin sırasında ikinizin de gözlerindeki *gerilim* büyüleyiciydi. Livia'ya sor, Jonas'ın seni tamamen kaybetmesinin an meselesi olduğunu söyledim."

"Sizi temin ederim, benim için de sürpriz oldu."

Mira elimi tuttu. "O sevdiğinde koşulsuz sever. Her zaman onun için aynı şeyi yapan birini bulmasını umdum; sana sahip olduğu için mutluyum."

Koridorun diğer tarafında ayrı bir kapı açıldı. Kral ve Kraliçe, Mira'nın sevinç çılgınlıkları arasında içeri girdiler.

"Affedersiniz." Prenses, Tait Heartwalker'a ters bir bakış fırlattı. "Beni özleyen başkaları da var, ben de onları."

"Seni tutmuyorum," diye mırıldandı cevap olarak.

Jonas Tait'e doğru eğilirken ben de diğerlerine katıldım ve onun gidişini izledim. "Seni buraya getiren nedir, gerçekten?"

Adam bir kutu kâğıt sigara çıkardı ve bir tanesini parmaklarının arasında yuvarladı. "Nightseer notunuzu getirdi. Kraliçe yazacaktı ama prenses ziyareti sırasında halkından elflerin düşmanca davrandığını bildiren bir mektup aldı. Yolda Prens Aleksi ile karşılaştık ve o da aynı şeyi bildirdi. Eğer bir şey yoksa, lanet prensesi eve götüreceğim çünkü kanayan kuzenim bunu eğlenceli buluyor."

Kahkahamı içimde tutmak için yutkundum. Her kelimesinde bir kızgınlık vardı, ama Fae prensesine kızdığından emin değildim, daha çok prenses yakınlarındayken verdiği tepkilere kızıyordu.

Jonas Tait'in omzuna vurdu. "Gerginlik var ama onları gözümüzün önünde tutuyoruz. Arkamızı kolluyoruz."

Deniz fae'si sigarasının ucunu yaktı ve uzun bir nefes çekti. "Ever'ın bilmesi gereken bir şey v a r mı Prens?"

"Henüz değil." Jonas Mira'nın annesini, Kryv'i ve Frigg'i kucaklayışını izledi, sonra da yüzünde bir gülümseme belirene kadar kralı sıktı. "Ama böyle bir durumda herkesin hazır olmasını istedim."

"Ebedi Kral ve Kraliçe'nin senin hakkında ne düşündüğünü biliyorsun."

"Güven bana, Bloodsinger'dan bir iyilik istemekten asla çekinmeyeceğim."

Mira çığlık atarak dikkatimizi koridorun diğer tarafına çekti. "Ama biz kutlamalıyız."

"Hayır." Kralın beti benzi atmıştı.

Prenses dudaklarını üfledi ve onu uzaklaştırdı. "Hepimiz buradayız ve senin doğduğun günü kutlamalıyız, Kase Amca."

Kralın gözleri mürekkep siyahına döndüğünde Malin bir avucunun arkasından kıs kıs güldü.

Prensesi işaret etti. "Bazen babana çok fazla benziyorsun."

"Biliyorsun bunun için övünecek ve sen bana taptığın için sonunda kalbinin derinliklerinde yuva kurduğunu anlayacak."

Kase gözlerini kapadı. "Balo yok, maskeli balo yok." "Şenlik mi? Festival mi? Müzisyenler?"

"Hayır."

Mira ofladı pufladı. "Bir ziyafet. Bana bir ziyafet verin."

Kral bir an durakladı. "Peki, bir ziyafet. Başka bir şey yok kızım. Altın kurdelelerin yok. Hiçbir şey" -ellerini salladı, kelimeyi bulmaya çalışıyordu- "ışılıtlı."

Mira başını iki yana eğdi. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Bölüm 43

Kabus Prens

Mira, Kadı da dahil olmak üzere tüm saray halkını babama ve onun eğlence konusundaki isteksizliğine karşı komplo kurmaya çağırırken, ben sabahın büyük bir kısmını şehirde geçirdim. Yalnızdım ama gerçek anlamda değil. Gözler beni pazar meydanında, ara sokaklarda ve pasajlarda takip etti.

Kara Saray'ın muhafızlarının da orada hüküm süren hırsızlar kadar sinsi olduğunun bir kanıtı daha. Natthaven'dan döndüğümüzden beri daha tetikteydiler ve daha vahşice izliyorlardı. Her an yeni bir elf saldırısı bekliyorlardı.

Öğlen geçiş ücretinden önce atımı tuttuğum yere geri döndüğümde, kemerli bir ara sokakta duran, kapüşonu düşük, eli siyah çelik bir seax üzerinde olan bir adama çenemi eğdim.

"Sizi bekliyorlar, Prens."

"Onlar mı? Bu öğleden sonra sadece prenses ve ben olacaktık."

Bu açıdan, muhafızın yüzündeki sırtışı ancak kapüşonunun altından seçebiliyordum. "Başka ne bekliyorsun ki? Hepimiz arkani kolluyoruz Jonas."

Bir iniltiyle atımın üzerine çöktüm ve hızla saraya döndüm.

Ön tarafta, kuru et torbaları ve Ylva'nın kahverengi ekmekleriyle dolu bir sıra at daha vardı.

Skadi'nin etrafı varis arkadaşlarım ve birkaç başka yüzle çevriliydi. Saçları yüksek ve sıkı bir şekilde toplanmış, mavi saten kurdeleler saçlarının etrafına bağlanmıştı. Mira sayesinde yanaklarında daha fazla parıltı pudrası vardı.

"Siz ne yapıyorsunuz?"

Skadi, Mira'nın solgun atının boynuna baktı. Bir öğleden sonrayı bölmek gibi sinir bozucu bir fikre sahip olan sadece Mira değildi.

Ben ve karımla yalnız. Von, Frigg, Sander, Aleksı ve hatta Tait kendi hücumlarını hazırlıyorlardı.

"Ailenin ormanda tek başına dolaşmanı istediğini mi sanıyorsun gerçekten?" Aleksı siyah bir kırsağın üzerinde bir bacağını tekmeledi. O da Rave'e benziyordu, kalçasında bir savaşçı kılıcı ve sırtının küçük kısmında kınında bir hançer vardı.

"Mira'nın getireceği kalabalık tarafından bombardımana tutulmadan önce karımı Felstad'la tanıştırtarak bir öğleden sonra geçirebileceğimi düşündüm."

"Dramatik, Jonas." Mira uzun saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Makul miktarda insan davet ettim. Ve suratını asma. Skadi'yi daha sonra ağaçların arasında yatırabilirsin. Sana bir şey olmasını istemeyiz. Seni önemseyen insanların olması ne kadar kötü."

Gözlerimi kıstım ama atı Skadi'nin beklediği yere götürdüm. Atın üzerindeki kürkleri indirdiğimde bana doğru eğildi.

"Mira haklı," dedi çenemin menteşesini öperek. "Yeterince uzun süre yoktun, kafamda her türlü kasvetli düşünce dolaşıyordu."

"Etrafım kılıçlarla çevriliydi Ateş. Endişelenmene gerek yok. Asıl endişelendiğim şey, tüm müstehcen planlarımın artık bu geceyi beklemek zorunda kalacak olması."

Sırıtarak kemerimi çekti. "Bunu telafi edeceğinden hiç şüphem yok."

"Kendini hazırlasan iyi olur, karıcığım."

"Jonas Eriksson!" Mira bağırdı. "Eğer gitmek istiyorsan hemen gitmeliyiz yoksa eğlenceye geç kalacağız."

Skadi'nin ata binmesine yardım ettim, kendi atını endişeyle idare eden Tait'e baktım. "Heartwalker, görüyorum ki sen de katılmaya ikna olmuşsun."

Ever Krallığı'nda at yoktu, daha ziyade gelgitlerle olduğu kadar karayla da başa çıkabilen garip, at benzeri yaratıklar vardı.

Bize doğru baktı. "Ona eşlik ettiğim için buna mecburum. Bu arada bu hayvanlar korkunç."

Mira omzunun üzerinden döndü. "Bir atı paylaşma teklifim hâlâ geçerli Kalpaklı. Zorlanıyor gibi görünüyorsun."

Adam ters ters baktı. "İdare ederim."

Ben Skadi'nin arkasında konumlanırken Sander Tait'i izlemeye devam etti. "Umarım bir atı paylaşmaya daha istekli olursunuz, Prenses."

"O ellere iyi davranacağına söz verdiğin sürece."

Arkasına geçtim, dizginleri elime aldığımda kollarım onu iki kolumun arasına hapsetti. Omzunu öptüm. "Asla."

"Yapmalısın."

"Reddediyorum."

"Ya öyle dersem?"

"Kaçınacağım." Durakladım. "Fikrini değiştirene kadar."

"Şüpheli."

Dudaklarıma bir sırtıış yayıldı. "Son sözü söylemeye mi çalışıyorsun Ateş?" Skadi tereddüt etti. "Belki de."

Atı yavaş bir tırıs ittim, gülerek. "Sana şans diliyorum."

Skadi ellerini başının üzerine uzattı, parmaklarını söğüt dallarından oluşan perdelerin arasından geçirerek sık kavak ağaçları ve yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan bir koridora açıldı. "Burası bana memleketteki ormanı hatırlatıyor."

"Jagged Grove bir zamanlar savaşlar sırasında serserilerin yaşadığı yerdir." "Kryv'ler mi?"

Başımı salladım. "Yeryüzü diyarları birleştikten beri sınırlar değişti ama burası annemle babamın ilk kez hırsızların kralı ve kraliçesi olduğu yer."

Birkaç adım önümüzde Frigg ve Sander eski bir halk şarkısı söylüyor, melodinin dışına çıktıklarında gülüyorlardı. Von korunun sessizliğini içine çekti, ara sıra Aleks'iyle birlikte ağaçların batı tarafına bakıyordu.

Mira, Heartwalker'ın hücumu onunkiyile birlikte yürümekten memnun görüldüğünden beri hüzünlenmişti. Bu ağaçları sadece bir orman olarak görmek garipti. Burada çok sayıda fae savaşının hayaleti yaşıyordu ve her birinin her birimizi etkileyen bir hikâyesi vardı.

Artık Skadi'nin de bunun bir parçası olmasını istiyordum.

Uzun, pürüzlü kara taş duvarlar dalları yarıp geçiyordu. Sarmaşıklar ve cılız ağaçlarla kaplanmış harabelerin sağlam birkaç katı ve kulesi vardı ama girersek yıkılmayacak kadar çoktu.

"İşte geldik." Bir bacağımyı atın üzerine attım ve Skadi'nin belini tutarak onu aşağıya doğru yönlendirdim.

Onu yakınımı çektim ve ağzına ağır bir öpücük kondurdum. Dudaklarıma sıırttı, kollarını boynuma doladı, parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyordum ama onun dokunuşundan asla bıkmayacağıma ikna olmuştum.

"Hayatımın geri kalanında siz ikinizle böyle mi olacağım?" Sander kaşlarını çatı.

"Bu benim hatam değil," dedim. "Bu noktada ona dokunmak bir zorunluluk."

Alexi kırık bir sütunun üzerine tırmanarak Kara Saray'a doğru baktı. "Sınırlar hâlâ aynıysa, sanırım o yönde bir yerde bulundum. Daj bana bir çalılıkta olduğunu söyledi."

Skadi'nin gözleri büyüdü. "Bulundun mu?"

Alexi göz kırptı. "Kase ve Malin'e taçlarını kazandıran savaşlar sırasında terk edilmiş. İki babam var Prenses, bu yüzden onlar için doğal bir yavru yok. Ama Nornlar o gün ne yaptıklarını biliyorlardı. Beni Kuzey'deki evime götürdüler, bana bir taç verdiler, tıpkı sizin hikayeniz gibi."

Skadi'nin gözleri parladı ve aynı yöne baktı, belki de benim için en önemli olan insanlarla, bu yerle başka bir bağlantı ipi buluyordu.

Bu tam olarak istediğim şeydi, onun bize ait olduğunu bilmesi.

Diğerleri tanıdık harabelere doğru kendi yollarına gittiler; ben Skadi'yi hâlâ sağlam olan kemerli bir kapıdan geçirdim. "Burası Felstad. Buraya ilk saray diyoruz."

Harabelerin ana avlusunda küçük bir orman kök salmıştı. Karanlık duvarlar, açık çenelerin kırık dişleri gibi, eğretili otlarını ve ağaçları kat kat yarıyordu.

"Halkınız burada mı yaşıyordu?"

"Annem ve babam yeniden bir araya gelmeden önce bile burası Kryv'lerin sığınağıydı." Bir çıkıntıdan ana avluya geçmesine yardım ettim. "Daj çocukken büyücülüğü yüzünden esir alınmış. Maj onu tekrar bulana kadar sırayla ayrı kaldılar. Şimdi onları ayırmak neredeyse imkânsız."

Skadi gülümsedi. "Bence bu romantik bir şey, sevgilinden asla bıkmamak."

Yarım nefes durakladım, gerçekle yüzleştım - Skadi sabahlarımlın ilk, gecelerimin son düşüncesiydi. İlk kez, tanrılar beni Öteki Dünya'ya götürdükten sonra da tek bir kalbe duyulan arzunun süreceğini görebiliyordum.

Bizi bir dizi spiral basamağa yönlendirdim. Merdiven tüm harabelere bakan bir kata açılıyordu. Kenara yaslanıp bacaklarımı sarkıttım, Skadi de aynısını yaptı.

Çatlak ve boş koridorlardan diğerlerinin sesleri harabelerin arasından süzülüyordu. Eninde sonunda hepsi burada birleşecekti.

"Felstad her zaman neşeli bir yer değildi," diye itiraf ettim. "Aileme tahtı kazandıran savaş sırasında, düşmanları küçükleri buraya hapsetti. Von da esirlerden biriydi. Aslında ilk kez deniz fae'leri ve toprak fae'leri çarpışmıştı."

Tait yakında durmuş, eski kemerlerden birini inceliyordu. "Bekle, ne dedin sen? Burası onun ..."

Ne sorduğunu bildiğim için başımı salladım. "Deniz fae'lerinin kıyılarıımıza gelmesinin nedeni, Bloodsinger'ın küçük bir çocukken yakalanmasıydı. Burada işkence gördü."

"Kahretsin." Tait duvarlara yeni ve korkunç bir saygıyla baktı. "Hâlâ ayakta olduğunu biliyordum. Erik buraya hiç döndü mü?"

"Hayır." Çenemi indirdim, bu yerin duvarlarını bozan acıdan utandım. "Sanırım bu yüzden Ebedi Kral bizim krallığımızdan diğerlerinden daha çok kaçınıyor."

"Bu hikâyeyi bilmiyordum," diye fısıldadı Skadi.

Onun elini tuttum. "Bu, düşmanların daha fazlası olabileceğinin bir kanıtı Ateş. Bloodsinger bir zamanlar geçmişindeki acılar yüzünden bizi hor görüyordu ama deniz fae'leri artık her krallıkta bulunuyor. Onlar geçmiş i bize karşı kullanmıyor, tıpkı bizim onlara karşı kullanmadığımız gibi. Umarım elf halkı için de aynı şeyin geçerli olduğunu biliyorsundur."

Skadi biraz daha yaklaştı, onu buraya getirmemin altında yatan nedenleri anlamış gibiydi.

"Kendi adınıza konuşun Prens." Heartwalker sigarasından bir tane daha çekti ama ucunu yakmadı. "Hâlâ her şeyi size karşı kullanıyorum."

Skadi kıs kıs güldü. "Evet. Özellikle de Mira'ya."

Tait'in yüzü kızardı ve o hışımla uzaklaşırken arkasından gülmekten neredeyse lanet olası çıkıntıdan düşüyordum.

"Burası acı, sevgi ve güç dolu bir yerdi. Bunu görmeni istedim çünkü bilmeni istiyorum ki sen Klockglas'ın ve bu klanın bir parçasısın. Kalbine ihanet edildi ve ben bunun için kan dökmek istiyorum." Ellerinden birini nazikçe ellerimin arasına aldım. "Burası dışlanmışların aileye dönüştüğü yerdir. Eğer bir yerin yokmuş gibi hissediyorsan, benim yanımdasın. Bana ait olacaksın, Skadi."

Yüzümü avuçlarının arasına aldı, gözleri cam gibiydi. Skadi dudaklarını dudaklarımın üzerine koyarak fısıldadı: "Savaş alanında yanımda olmasını istediğim kişi sensin, Kâbus."

Kanım ısındı. Onu yavaşça öptüm. "Ben de seni seviyorum, Karıcığım."

Elf oyunları bizi ayıramazdı. Bu kadına yemin ettiğim gün bağlanan bağlar, herhangi bir ittifaktan çok daha güçlü bir şeye dayanıyordu ve asla koparılamazdı. Buna tüm ruhumla inandım.

Bölüm 44

Kabus Prens

Hepimizin bildiği gibi Mira krala ihanet etti. Daj bile bunu biliyordu. Büyük salon siyah ve kırmızı satenlerle kaplanmıştı ve İksirciler tarafından sağlanan ilginç iksirler kirişleri ve duvarları, salonu altın tozuyla boyanmış gibi gösteren parlayan tozlarla benekledi.

Koltukların çoğu boş olsa da masadaki ziyafetin etrafını bir kalabalık sarmıştı. Erken yaşlarda büyüğü için kapılma korkusuyla hep tetikte yaşadığından mıdır bilmem ama Daj asla uzun süre oturmazdı. Masanın kenarına tünemiş, elinde bir boynuz, Bard ve Aleksî ile görüşüyordu.

Annem masaya sırtını dönmüş, Leydi Shelba ile kendisinin ve Ash'in küçük çocuğunun yaklaşan doğumu hakkında sohbet ediyordu.

Frigg'in babası sandalyesinin arka iki ayağı üzerine eğilmiş, ayak bileklerini masaya çaprazlamış, dişlerinin arasında bir ot dumanı tutuyordu. Halk, tabaklardan yiyecekleri kopararak ziyafet çekiyor ve yakındaki biriyle sohbet etmeye devam ediyordu.

Bazı yönlerden düzensizdi ama tamamen tanıdıktı. Salonlarımız annem ve babamın yıllar boyunca topladığı seraserilerle doluydu. Kahkahalar, alaylar, davulun ritmiyle dans eden birkaç dönen çift, hepsi çocukluğumun sesleri ve görüntüleriydi.

Bir tanesi yeniydi ama en sevdiğim manzara haline gelmişti.

Masaya yaslanmış, elimdeki küçük bıçağı ileri geri sallayarak Skadi'nin küçük Kåre'nin ayak parmaklarının ucunda koridorda dönmesini izliyordum.

Çocuk aşık olmuştu. Skadi omuzlarının altından sıkıca tutup onları kendi etrafında döndürdüğünde bu yüzüne yansiyordu.

Etek kabardı ve onu yuttu, sonra da başı dönmüş bir halde sallanmaya bıraktı.

Aleksi benim duruşumu taklit ederek boynuzunu dudaklarına götürdü. "Seni bu şekilde göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Aynı inanca herkesten çok ben sahiptim."

"Sana yakışıyor." Alek tereddüt etti. "Sander son zamanlardaki bazı . . . yüzleşmelerinizi gözden kaçırmış olabilir."

"Ve bir kez daha kardeşim hepimizden daha büyük bir ağza sahip olduğunu kanıtladı."

Aleksi kıkırdadı. "Yemin töreninden hemen sonra bir elf muhafızını korkutmak mı?"

"Şu elf muhafızla tanışırsan anlarsın. O bir pislik." "Herkesin önünde bir taverna patronuna işkence ediyor."

"Sarhoş karım üzerinde hak iddia ettiğini sanan adam." "İki elf kralını tehditle işaretle, Jonas."

Başımı salladım. "Hayır, yapmadım Alek. Dürüst olmak gerekirse, beni hiç tanıyor musun? Skadi'nin kalbini kırmanın misillemesi bir sözdü."

"İzleniyorsun." Aleksi bir içki daha aldı. "Sabırlı ve sakin ol, yoksa bunu sana karşı kullanırlar."

Bunu biliyordum. Natthaven'dan döndüğümüzden beri her hareketimizi izleyen görünmeyen gözlerin sürekli karıncalanması geçmemişti.

Kötücül bir karanlık kanıma işlemiş, vahşi düşüncelerimi, sadece kâbuslarda gördüğüm acı ve ıstırap arzumu ortaya çıkarmıştı. Skadi için, rüyalarımda sakladığım dehşete girecektim, elimi zorlarlarsa karanlıkta gizlenen yaratığa dönüşecektim. Pişmanlık yok, pişmanlık yok.

"Tedbirli davranıyorum."

"Güzel." İçki kadehini masanın üzerine koydu. Aleksi eğlenceye katılmak için uzaklaşmadan önce omzumu kavradı. "Ama elbette biliyorsun ki tedbir biraz daha kanlı bir şeye dönüşmek zorunda kalırsa, ben senin yanında olacağım."

Halkımı bu kadar çok sevmemin nedeni buydu.

Koridorun karşısında Oldun'u gördüm.

Kadın ortasına sarıldı, yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Karşılaşmamızdan beri Skadi'ye karşı soğuk davranıyordu.

bana dayanıyordu. Kalplerini ve kıskançlıklarını umursamadan aşıklar edinerek çok fazla zaman geçirmişti.

Şimdi ne yapıyordu?

Oldun hiçbir zaman bir aşık olmamıştı ama inkar ettiğim birkaç kişiden biriydi. Tekrar baktığımda gitmişti.

Arkamdan belime dolanan kollar dikkatimi kalabalıktan uzaklaştırdı. "Burada biraz canı görünüyorsun. Babanın kutlamasında iyi bir görüntü değil, Kâbus."

Yüzüme bir sırtıma yerleştirdim ve Skadi'nin başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Babamı ne kadar sevsem de karımla yalnız kalmak isterim diye düşünüyordum."

Kulaklarının uçları hafifçe pembeleşti. Avucumun çizgilerini takip ederek bir adım daha yaklaştı. "Kral ve kraliçenin bizi özleyeceğini sanmıyorum. Hatta bence baban, annen sonunda ona hediyesini verdiği için çıkışı arıyor. Yine de bu konuda bazı anlamları kaçırdığımı düşünüyorum."

Başının üzerinden babamın şu anda utanmadan annemi yuttuğu yere baktım. Artık bu manzara karşısında irkilmiyordum.

-bu sarayın değişmeziydi- ama masanın üzerinde doldurulmuş bir at vardı.

Inge, Mira'ya annemin son aylarda haftada iki kez dükkânına gidip en karmaşık dikişlerin nasıl yapıldığını öğrendiğini anlatıyordu. Göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

Aman Tanrım, karıma annemle babamın birbirlerine olduklarının yarısı kadar sevgili olabilseydim, bu çok sevilen bir hayat olurdu.

Skadi'yi yanıma doğru çektim. "At çocukluklarından kalma bir anı, onları yok etmeye çalışanlar tarafından yok edilmiş bir anı. Sizi temin ederim, babam için herhangi bir madeni para ya da unvandan daha fazlasını sembolize ediyor."

Beklendiği gibi, babam eğlencenin sona erdiğini hızlıca söyleyerek bitirmeye çalıştı. İçmek, gülmek ve ziyafet çekmek isteyenler kralı görmezden geldi ve onu el sallayarak uzaklaştırdı.

Dudaklarımı Skadi'nin kulağına götürdüm. "Gitmeye hazır mısınız?"

Avuç içim kaburgalarının üzerinde skandal bir şekilde yükseldiğinde titreyerek nefes aldı. "Uzun zaman önce hazırdım."

Koridorumuzda, onu yatak odasının benim tarafımdaki kapısına doğru bastırdım. "Duvarı yıkmalıyız Ateş. Ayrı odalara ihtiyacımız var mı?" Dilimin ucunu kulağının kenarında gezdirdim.

Skadi başını sallayarak sert bir nefes verdi. "Yarın. Onu çalacağım."

"Bütün sarayı yıkacak mı?"

"Getirmemeye çalışacağım."

Güldüm ve ağzının kenarından öptüm, kapının kilidini açıp bizi içeri ittim.

Skadi'nin nefesleri her öpücükte daha da ağırlaştı. "Ormanda baş başa geçirdiğimiz anları telafi edeceğine yemin etmiştin. Umarım bunu yerine getirmeyi planlıyorsundur, kocacığım."

Başka bir kelime duymama gerek yoktu. Avuçlarımla yüzünü kavradım ve ağzını kendime bastırdım.

Elbisesinin arkasındaki bağcıkları çekiştirerek omuzlarından aşağı kaydırdım. Skadi kemerimi öyle bir güçle kopardı ki, deri yere düşerken bileğimi kamçıladi. Elbisesinden sıyrıldı, altında sadece şeffaf bir elbise vardı. Çılgınca bir hareketle pantolonumu aşağı itti ve bir sonraki nefeste sıcak, acımasız elleriyle sikimi okşamaya başladı.

Sırtı duvara çarptı. Yüzünün yanında avuçlarım düzleşti. Onu öptüm, alt dudağını, boynunu ısırdım, ağzına doğru neredeyse nefes nefese kalana kadar eline karşı sallandım.

Yanımızda benim masam vardı. Yapılmış yatağa bir göz attım, sonra tekrar ahşap yüzeye döndüm. Tanrım, zaman yok.

Skadi'yi döndürdüm, kalçaları masanın kenarına çarpıyordu. Avuçlarım ön tarafına doğru kayarak göğüslerini kavradı. Vardiyayı aşağı çekip meme uçlarını parmaklarımla arasında sıkıştırıp yuvarladığımda inledi.

İçimde kıpırdandı.

"Benim için eğil, Ateş." Onu masanın üzerine bastırdım, göğüsleri tahtanın üzerinde düzleşti.

Skadi'nin nefesi kesildi, parmakları yüzeye saplandı, ben de eteğini sıyırdım ve dizimi kullanarak kalçalarını ayırdım. I

Sikimi kavradı, ucunu sırlıslıkam girişiyle hizaladı, ileri geri okşadı, içeri soktu, sonra geri çekti.

Skadi başını çevirdi, yanağı masanın üstündeydi, sert, zifiri nefesler yanaklarını ısıtırken dudakları ayrıldı. "Lütfen."

"Lütfen ne?" Omurgasına bir öpücük kondurdum. "Ne istiyorsun Ateş?"

Tekrar, uzunluğumun ucunu onun içine soktum, sadece geri çekmek için.

Skadi hayal kırıklığı içinde tısladı. "Jonas . . ."

"Kelimeler, karıcığım." Saçlarını kavradım, boynunu hafifçe eğdim ve kulağındaki halkalardan birini dişlerimin arasına aldım.

"Lanet olsun sana," diye haykırdı. "Seni içimde istiyorum. *şimdi*."

Bir elimi saçlarına doladım, diğeri elimi kalçasında tuttum ve tek bir sert hareketle içine girdim.

Skadi adımı haykırdı, kaç yüzyıl yaşarsam yaşayayım asla bıkmayacağım bir sesti bu. Bu işte ne yavaşlık ne de sakinlik vardı. Çırpındım ve ona sertçe vurdum. Masanın ayakları her itişimde döşeme tahtaları üzerinde kayıyordu.

Skadi haykırdı, bana doğru oturdu, dizleri zayıfladı. Ben dizlerinden birini kenara çekip yeni bir açı açarken tırnakları ahşabın tepesine saplanmış, tutunacak bir şey arıyordu.

"Jonas, çok fazla." Nefes nefese kaldı. "Bu ... bu ... durma."

Çılgına dönmüştüm. Ter kirpiklerime damlıyordu. Damarlarımda ateş yanıyor, içimde birikiyordu. Bir itiş daha ve Skadi parçalara ayrıldı. Kıvrandı ve titredi, çığlıkları odanın sessizliğini paramparça etti.

Nefesini yakalamadan önce adımlarımı hızlandırdım, kafam bir sisin içinde kayboldu.

Kalbim kaburgalarımın kurtulup kanlar içinde masanın üzerine dökülecekmiş gibi hissediyordum. Serbest kalışım aceleyle oldu. Düzgün göremiyordum. Sıcak, sonsuz akışlar onun içine döküldü. İki bacağım da kırılacak gibi oldu; zihnimdeki bulanıklık dik durmamı sağlayacak kadar dağılana kadar masanın kenarına dayandım.

Dikkatle dışarı çıktım, masadan kalkmasına yardım ettim ve onu kollarıma aldım.

"Nefes alamıyorum," dedi göğsüme yaslanarak.

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. O anda kelimeleri bir araya getirmek çok zordu. Saçlarına bir öpücük kondurdum. Tatlı baharat kokuyordu, ben ve biz.

Yatağa doğru sendeleyerek ilerleyebilmemiz için yarı çıplak ve doymuş bir halde birkaç dakika daha öylece durmamız gerekti. Ben masayı yeniden düzene sokarken Skadi elbisesini yere attığı yerden katladı.

Pantolonumu geri çektim ama tuniğimi çıkarmadan önce tereddüt ettim. İçimden bir ses bunu çok abartılı bulabileceğini söylüyordu.

"Ayakta mı uyuyacaksın?" Skadi yorgani burnunun üzerine kadar çekmişti ve gözleri eteğin üzerinden parlıyordu.

Sert bir nefes verdim ve tuniğimi sıyırdım.

"Yaralı mısın?" Beklendiği gibi, Skadi hemen ayağa kalktı. Bir kibrit çöpü aldı ve yatağın başucundaki mumu yaktı. Parmakları kalbimin üzerindeki bez bandajı örttü. "Jonas, ne oldu?"

"Hiçbir şey. Bu sabah dışarıdayken mürekkepçiyi ziyaret ettim." Skadi bir nefes verdi. "Bir tane daha almışsın.

Bakabilir miyim?"

Çenemi sıkarak bezi sıyırdım, tahriş olmuş derinin bir kısmı sıkışıp yarılınca irkildim.

Skadi önce bana, sonra da tasarıma baktı. Parmaklarıyla yeni dövmenin etrafındaki alana dokundu. "Bir alev mi?"

Avucuna bir öpücük kondurdum. "Bu sensin."

Skadi'yi tanıdığım kadarıyla kızarmasını, belki biraz utangaçlıkla sırtımasını bekliyordum ama öpücüğünün ciğerlerimdeki havayı söküp atacağını tahmin etmemiştim.

Beni öptü, yok etti desem daha doğru olur, sanki bir daha asla tadamayacakmış gibi. Skadi hızlı hareketlerle kalçalarımın üzerine çıktı. "Seninle tekrar yemin edebilirim Jonas."

Asla doyamayacaktım. Üzerime damgalanmıştı, sadece yüzeyde değil, Skadi lanet olası ruhuma işlenmişti ve ondan asla kurtulmak istemiyordum.

Ne kadar güçlenirsek, başkalarının onu o kadar şiddetle koparmak isteyeceğini bilmeliydim.

Bölüm 45

Kabus Prens

KADIN ŞAFAKTAN SONRA NASIL UYUNACAĞINI BİLMİYORDU.

Göğsümdeki yeni alev boyunca yavaş öpücükler bıraktığında, parmakları kalçalarımın kenarlarıyla alay ettiğinde iç çektim, aletim çoktan sertleşmişti. "Kadın. Uyumaktan hiç zevk alır mısın?"

"İki kişiye yetecek kadar büyük bir lavabo varken ve kocam sana benzerken değil."

Kıkırdadım ve bir kolumu gözlerimin üzerine kapattım. "İyi bir argüman sunuyorsun."

Yataktan yuvarlandı ve saten bornozuyla omuzlarını örterek yanağımlı okşadı. "Ben suyu hazırlayayım."

"Bu sefer

kaynatmayacağım."

"Kaynamaya razıyım."

"Beni canlı canlı pişireceksin,
karıcığım." "Buna değmesini
sağlayacağım."

Kolumun altından dışarı baktım. "Bu konuda seni tutacağım."

Skadi şaşkınlıkla ciyaktadı ve lavabo kapısının arkasında kaybolmadan önce kışına vurmaya çalıştığımda bana ateşli bir bakış attı. Kadın ben daha uyanmadan ısıtılmış kovaları ayarlamıştı bile.

Biraz isteksiz bir şekilde, gece boyunca giydiğim ince pantolonun bağcıklarını çözerek yataktan çıktım.

"Prens Jonas."

Yatak odasının kapısına doğru döndüm. Kanım dondu. "Oldun? Odamda ne halt ediyorsun?"

Kadın titriyordu, elinde dumanı tüten bir kova su daha vardı. Kovayı yere bırakıp önlüğünün cebinden domuz derisinden bir kese çıkardığında küçük görünüyordu. İnce, keten eldivenler ellerini kaplıyordu ve kesenin bağını çözerken parmakları titriyordu. "Burada olduğunuzu biliyordum, ama ... Özür dilerim, Prensım."

Burada yanlış giden bir şeyler vardı. Bir adım geri çekildim. "Gitmen gerek Oldun."

"Bunu seni korumak için yapıyorum." Sesi çatallaştı. "Onu geri götürmeleri gerek."

Oldun, böyle cılız bir kadına göre, alev alan bir kıvılcım gibi hareket ediyordu. Bana doğru koştu, avucunda bir avuç toz vardı, bana fırlatmaya, belki de boğazıma sokmaya hazırdı. Kaçtım ama tozun bir kısmı yüzüme çarptı.

Bir yanık ya da acı ısırtığı bekleyerek sildim.

Kafamdaki bulanıklıktan başka bir şey gelmedi.

Oldun hızla ayağa kalktı ve biraz daha kaşıklandı. Gözyaşları yanaklarına damlıyordu. "Sabah anlayacaksın. Bu senin iyiliğin için."

"Yapma." Tanrım, ayakta zor duruyordum. Beni yatağa girip bir ay boyunca uyumak için çaresiz bırakan yorgunluk anları vardı. Ama zihnim, şu anda bu kadar uykusuz hissetmem için hiçbir neden olmadığını bilecek kadar canlıydı.

Ama lanet olası yüzümdeki bilinmeyen iksir için.

Bir elimi kaldırdım. "Bunu sana ödeteceğim Oldun. Yemin ederim."

Burnunu çekti. "Özür dilerim. Bu halkımız için, senin için. Umarım bir gün bunun farkına varırsın."

Oldun haykırdı ama sesi nemli, soğuk bir sis bulutu tarafından yutuldu. Karanlık, dehşet dolu bakışları tepesindeki fırtınalı dalgalar sürüsünden başka bir şeye dönüşmeyene kadar kadını yuttu.

"Skadi." Bir avucumu duvara dayayarak kendimi sabitledim.

Tuvaletin kapısında, ateşim avuçlarını uzatmış, güzel yüzünde canlı bir öfke ifadesi vardı. Eksik olan tek şey gözlerinin ışıltısıydı.

"Skadi." Adı kaba bir sesle çıkmıştı. "Sakın içine düşme." "Sana zarar vermeye çalıştı." Karım ürkütücü bir sakinlikle konuştu. "I daha önce hiç böyle bir öfke hissetmemiştim."

Sefil duygular -acı, açgözlülük, nefret- Skadi'nin yakınlığına bir şeyler yaptı, ateşini karanlığa çekti. Ona iyi olduğumu söylemeye başladım ama kanımda dolaşan her neyse her nefes alışımda gücümü tüketiyordu.

"Jonas! Skadi! Bir ılık duyduk."

Tanrılara Şükürler olsun.

İnce bir gece elbisesi giymiş olan Mira koridorumuza daldı. Aleksî arkasındaydı, sonra Sander.

Dorsan, mızrağını kaldırmış onların arasına karışmıştı ama dikkati prensesi ve avuçlarının etrafında dönen sisler üzerindeydi.

İnsanların bitmek bilmeyen akışı koridorumuza doluŐmaya devam ediyordu. Annem ve babam daha çok karım gibiydiler ve her zaman Şafakla birlikte uyanırlardı. Daj çoktan tipik siyah giysilerini giymiŐtı ve annemin elinde bir hançer vardı.

Eğer bir yorgunluğun içinde kaybolmamıŐ olsaydım, eğer Skadi öfkeyle bir kadını sislerine alıp benden uzaklaŐmamıŐ olsaydı, hepsini kucaklayabilirdim.

Soru yok ve bu saraydaki her lanet ruh bizim için saldırmaya hazırdı.

"Onu bırakması gerekiyor." Kelimeleri karıştırdım ama Skadi'yi işaret ettim. "Oldun . . . buraya geldi . . . Bilmiyorum."

"Sana başka bir kadın mı geldi?" Mira'nın ağızı açık kaldı. Gömleksiz halimle bana, ipek bir elbise giymiş olan Skadi'ye, sonra da tuvaletin yanında hâlâ dolanmakta olan yakınlığının sislerine baktı. Tekrar Skadi'ye baktığında arkadaşımın gülümsemesi hınzırlıktan başka bir Şey değildi. "Ona *kafayı takmıŐ* durumdayım."

"Mira." Sander onu dürttü.

"Sevdiklerine dokunulduğunda öldürmek isteyenler sadece erkekler değildir." Mira bir omzunu silkti. "Ellerini onun kocasından uzak tut."

"Neyin var senin?" Sesin Heartwalker'a ait olduğundan neredeyse emindim, onu göremiyordum ama Mira'nın sesin geldiği yöne doğru hırlaması yeterli bir kanıttı.

Sander yanıma geldi. "Ne oldu sana böyle?"

"Oldun üzerime bir Şey attı." Karıma baktım. "Skadi, bırak onu. Nedenini bilmemiz gerek."

"Sana zarar verdi." Düz ifadesi beni buldu, sanki beni ilk kez tanıyormuŐ gibi gözlerini kırpıŐtırdı.

Annem odama doğru ilerledi ve bir elini ateşimin koluna koydu. "Onunla konuşmama izin ver. Her şeyi görecek'im."

Başka bir deyişle Maj, Oldun'u odama gelmeye motive eden her neyse onun tüm anısını alacaktı.

Bir nefes daha, bir kalp atışı daha, sonra Skadi'nin gözleri titredi ve bir yumruğunu kapattı.

Oldun bir çığlıkla koridorda bir yığın halinde yere yığıldı. **Çılgına** dönmüş bir halde, sanki sisler hâlâ etinde geziniyormuş gibi kollarını savurdu. Skadi'yi çok yakınında gördüğünde feryat etti ve tekrar çığlık attı.

"Dokunma bana! Sen ... sefil ve cehennem yaratıcısın."

Onu öldürecektim.

Oldun, Aleksî'nin inciklerine doğru geri çekildi. Prens dostum aşağıya baktı ve kollarından tutarak Oldun'u ayağa kaldırırken annem yaklaştı. "Kraliçe Malin. Dinlemelisiniz-"

"Oğlumu öldürmeye mi çalıştın?"

"Ne?" Oldun'un gözleri önce bana, sonra tekrar kraliçeye kaydı. "Hayır. Onu kurtarmaya çalıştım. Ondan." Skadi'yi işaret etti. "Öldürüyor ve bunu yaptığının farkında bile değil. Bana onun hakkında her şeyi anlattı."

"Kim anlattı?"

Skadi ortasına sarıldı, kaşları gerilmişti.

"Adını öğrenmedim. Ama onun hakkında bir şeyler biliyordu. O vahşi, karanlık ve bir canavar. Kendi ailesini öldürmüş. Uyurken hayatlarını çalmış."

Hayır. Bu mümkün değildi. Eğer annem Oldun'u yakında boğmazsa, ben boğacaktım.

İlk adımında Sander omzumu geri itti. Başını Skadi'ye doğru salladı.

Lanet olsun. Gözleri daha çok kasvetli bir fırtınaya benziyordu, gri ve donuk. Yatak odasından çıkıp kütüphanesine giden merdivene doğru geri gitti. Elimden kayıp gidiyordu, Oldun korkularını ve küçümsemesini haykırdıkça o da soğuk bir ilgisizlik maskesine bürünüyordu.

"Bana artık prensi istemezse gideceğini söyledi." Oldun öyle bir çöktü ki Aleksî onu tutmak için ağırlığını desteklemek zorunda kaldı.

dik. "Eğer prene tonik verip onu uyutabilirsem, beni seçmiş gibi gösterebileceğimi ve onun da bizi terk edeceğini söyledi."

"Çok ileri gittin Oldun." Koridor, gözlerimi gölgeleyen kendi büyüümün seliyle karardı. "Haftalardır onun yanında uyuyorum."

Oldun afallamış görünüyordu. "Bilmiyordum."

"Çünkü benim ve onun arasında neler olup bittiğini bilmeye *hakkın yok. karım.*" Sesim duvarlara çarparak gürledi.

Annem boğazını temizledi ve muhtemelen kan dökülmesini önlemeye çalışarak önüme geçti. "Oldun Aela, hafızanı bana teslim edeceksin, sonra cezana oradan karar vereceğiz. O zamana kadar zamanını sarayın altındaki hücrelerde geçireceksin."

"Kraliçem, lütfen." Oldun iç muhafızlardan bazılarına teslim edildi. "Ben sadece prensi korumak istedim."

Yalvarışları yetersiz bulundu. Annemle babamın asil taraflarını gösterdikleri çok az an vardı ama şimdi bunun için minnettardım. Daj, tüm evcilleşmemiş öfkesiyle kadının derhal aşağıdaki hücrelere götürülmesini ve Oldun'a barutu kim verdiyse diğer muhafızların onu avlamaya başlamasını istedi.

"Jonas." Mira elini koluma attı. "Daha dengeli misin?"

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip başımı salladım. Sis kafatasımı yavaş yavaş terk ediyordu. İksir her neyse, uzun süre tutmaya yetmiyordu.

"Güzel." Mira bana merdiveni işaret etti. "Çünkü karın kaçtı."

Lanet olsun. Merdivenleri ikişer ikişer

çıktım. "Prens Jonas."

"Dorsan." Adama doğru döndüm. "Beni durdurmaya çalışan bir sonraki kişiyi öldürmeye hazırım."

"Anlaşıldı Lordum." Çizmelerini basamağa dayadı. "Bilmelisin ki, kadının söylediği şey Natthaven'da bir inançtır. Prensesin bu kadar korunaklı olmasının nedeni de bu."

"Yani zincirlenmiş." Dudağım kıvrıldı. "Halkı onu asla görmeye çalışmadığı için hiçbiriniz onun ne kadar *nefes kesici* olduğunu asla bilemeyeceksiniz. Onun büyüü hakkında her zaman tek bir şey düşünürsünüz ve bu da onu

Bu korkutucu kadın. Ama onun gücü hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Prens-"

"Hayır. Hiçbiriniz onu görmek için zaman ayırmıyorsunuz." Omuzlarım sert nefeslerle yükseldi. "O, kremasına çok fazla baharat katmayı seven bir kadın. Banyo suyunu bu kadar sıcak içtiği için şimdiye kadar derisi kemiklerinden kaynatılmış olması gereken bir kadın. Şafağın ışığında kitap okumak için güneşle birlikte uyandığını biliyor muydun? Uyuyormuş gibi yapıyorum çünkü en sevdiğim kısmı, sabah kuşlarının ezgilerine mırıldanarak eşlik ettiği kısmı rahatsız etmek istemiyorum."

Güldüm, biraz delirmiş gibiydim. "Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Karşılığında aldığı şey korku ve endişe olsa da, hepinizi korumak için kendi hayatını riske attığını göremiyorsunuz."

Başımı tiksintiyle salladım ve kütüphaneye doğru olan yolculuğumu bitirmek için döndüm.

Dorsan kolumu kavradı. Düz yüz hatlarının üzerindeki mermer maske çatladı. "Her konuda sana katılıyorum. Prensesi görevim gereği ve istediği takdirde pek çok kişiyi öldürebileceğine inandığım için korudum. Ama dediğiniz gibi, buraya geldiğimizden beri *onu* görüyorum. Sana söylemeye geliyordum, sanırım sen orada olursan soğukluk devam etmeyebilir. Onu hiç sizin yanınızdaki kadar canlı görmemiştim Prens. Onu geri çekin."

Başımı sallayarak kütüphaneye koştum, tam da bunu yapmaya kararlıydım.

Bölüm 46

Sis Hırsızı

Soğukta bir rahatlık vardı. Ateşli bir acıdan kurtuluş. Ona uzandım, istedim ama garip bir panikle geri dönmeye devam ettim. Parmak uçlarım kitapların pürüzsüz sırtlarına, onun yaptığı lekeli raflara, bana Stårnskott'u hatırlatan kristal avizeye dokundu.

Jonas çok şey yapmıştı, çok fazla.

Başka bir soğuk dalgası omuzlarımın üzerinden geçti.

Çenem titredi. Tüm bunlardan daha fazlasını hak ediyordu. Elf karısını aldığı andan itibaren, prensin varlığı bir utanç seline dönmüş müştü, sevgili ailesi için sıkıntılar, şimdi kendi odalarında saldırılar.

Pencerenin önünde, gece siyah bir kadife örtüydü. Hiçbir şeyin.

Eski düşünceler -zalim ve karanlık- zihnimin ön saflarına kaydı. Ya tamamen soğuğun içine düşersem? Ya kendimi sislere sarmalasaydım ve basitçe yok olsaydım?

Teori oradaydı, Hiç'ten kaçamayacağım kadar soğuğun içine düşmek.

Bu kadar korkunç bir seçim olabilir miydi? En genç dönemlerimden itibaren nereye adım atsam yıkım, acı ve kalp kırıklığı beni takip ediyordu.

Elf klanları bölünmüştü çünkü Arion'un savaşının özünde düşmanlarını yutabilecek sislere sahip olmak vardı.

Elflerin tekrar Fae'lere karşı durmak istemesinin nedeni benim yakınlığımdı.

Jonas'ın kendi seçtiği aşkı bulma şansının hiç olmamasının sebebi bendim.

"Skadi."

Sesi tenime karşı ipek gibiydi. Bir nefes için gözlerimi kapattım ve ona döndüm. Ne kadar güzel olduğunu biliyor muydu? Mürekkep sembolleri

Çıplak göğsündeki kocaman kalbini, dağınık saçlarını, o parlak gözlerini.

Soğuşun beni biraz daha geri çekmesine izin verdim.

"Hayır." Jonas kütüphaneye geçti, elleriyle çenemi kavradı. "Benimle kal, Ateş. Saklanma, benden değil."

"Benden korkmalısın."

"Korkmuyorum." Jonas hâlâ yüzümü tutuyordu, yanağıma, alnıma bir öpücük kondurdu. "Korkmuyorum, Skadi."

"Ne kadar aptalsın."

"Kes şunu. Bana bak." Jonas nazik bir sarsıntıyla bakışlarımı kendisiyle buluşturdu. "Burada, benimle kal."

Elleri çok sıcak, gözleri çok davetkârdı. Ama soğuşun yerini alan şey, kalbimi kesen erimiş bir bıçak gibi acıtıyordu.

Nabzım hızla atarken geri çekildim. "Bırak gideyim Jonas. Bu herkes için daha güvenli. Lütfen, hiç burada olmamışım gibi kaybolmama izin ver."

"Hiç hayatımın bir parçası olmamışsın gibi mi?" Sesi titriyordu. "Artık çok geç. Sen benim hayatımsın."

Her hararetli kelimeyi hissettim ama soğukluk beni esir almış gibi konuştum. "Beni unutmak için gerekli araçlara sahipsin."

Jonas beni öpmek mi yoksa bana bağırarak mı istediğine karar verememiş gibi bana baktı. "Seni unutmak istemiyorum."

Lanet olsun ona, bu adamın nesi vardı böyle? Benden kurtulabilirdi, artık gerçeği bildiğine göre tek gözü açık uyumak zorunda kalmayacaktı.

Buzdan maske paramparça oldu. "Söylediği her şey doğru. Benim yanımda güvende değilsin. Şimdiden kendi duvarlarınızda size zarar verilmesini isteyen birileri var. Alver toprakları risk altında ve sen onu seven tek insanları yok eden canavara yemin ettin."

Jonas üzerime atılarak beni duvara hapsetti. Beni sabit tutarak ağırlığıyla tüketti. "Seni seven tek insanları yok etmedin Ateş. Ben de seni seviyorum. Seni acı çekecek kadar seviyorum." Açık avucumu hızla çarpan kalbinin üzerine koydu. "Beni içeri al, Skadi."

Duygular yüzümü sıkıştırdı. Jonas beni hiç bırakmadı, sadece ara sıra gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyordu.

"Denedim, Kâbus. Tehlikeli ve korkutucu bir şey olmamak için çok uğraştım. Sevdim. Annemi ve babamı sevdim ve farkına bile varmadan onları aldım. Akrabalık bağlarından daha güçlüydü!"

"Ama bana onların senin yanında öldüklerini söylemedin mi? Sislerin onların bedenlerini almaz mıydı?"

Bunun üzerine duraksadım ama hemen ardından başımı salladım. "Ciğerlerindeki nefesi çaldım, muhtemelen bir rüyada kayboldum. Kasıtlı değildi ama yakınlığım dengesiz Jonas. Bunca zamandır sana anlatmaya çalıştığım şey buydu."

Jonas'ın çenesi gerildi ama sözünü kesmedi.

"Yaptığım şey yüzünden, kralın beni bulduktan sonra kellemi alacağını düşünmüştüm. Ama bana bunun bir kaza olduğunu söyledi, karanlığı evcilleştirmeme yardım edeceğini söyledi. Bana yeni bir ev verdi. Bunun tanrılardan bir hediye, yeni bir şey olma şansı olduğunu düşündüm. Arion'la nişanlandığımda her iki klanı da memnun etmeyi çok istiyordum."

Jonas'ın kucağından çıktım.

"Aptal kalbimi avuçlarının arasına alana kadar her şeyi doğru söyledi." Tırnaklarım avuç içlerimin etine battı. "Saçma sapan kitaplarımda okuduğum gibi kahramanımı bulduğumu sanmıştım."

"Arion?" Jonas tekrar elimi tutmaya çalıştı ama ben cevap vermeden volta atmaya başladım.

"Her geceyi onunla geçirdim," dedim. "O kadar nazik, o kadar kibardı ki, çok geç olana kadar hileyi fark etmedim."

"Skadi, neden bahsettiğini anlamıyorum."

Kelimelerim durmuyor, daha önce hiç kimseye itiraf etmediğim bir çılgınlıkla dilimin üzerinde dolaşıyordu. "Onu memnun etmek istediğimi itiraf ettiğimde, bana karanlık gücün hala çok fazla parçam olduğunu ve bir eş olmadan önce ondan nasıl kurtulacağımı öğrenmem gerektiğini söyledi. Bu yüzden beni, karanlığın kanını nasıl akıtabileceğimi göstermeye istekli başka birine verdi."

Jonas yaklaşmasını durdurdu. "Kandan büyüyü çıkaramazsın, Skadi."

"Bunu artık biliyorum." Sesim titriyordu. "Ama her ders bittiğinde bana duymak istediğim her şeyi anlattı. Kalbim o kadar

Zayıf düştüğüm için onu prensten daha çok sevdiğimi düşünmeye başladım. İtiraf ettiğimde, derslerine devam edersem onun da beni seveceğini söyledi."

Titreyen parmaklarımla elbisemi çekiştirdim ve bir yara izinin üzerinde dönen mürekkep sarmallarından birini gösterdim. "Ben de öyle yaptım. Denedim, her gece kan kaybından öldüm."

"Ateş." Jonas'ın gözleri dövmeye baktığında nefretle kararmıştı. "O piç kurusu."

Kocam bana doğru uzandığında arkamı döndüm, sefil ellerin karıncalanması tenimde yeniden doğdu, zalim sözler kulaklarımda çınladı.

Gözlerimi sıkıca kapattım. "İkisi de izlemeye başladı, her zaman daha derine inmemi, daha çok denememi söylüyorlardı. Sadece yeterli olduğunu düşündüklerinde içlerinden biri bana dokunuyordu. Biri bunun bana bir kocayı nasıl memnun edeceğimi öğretmek için olduğunu söyledi, prens içinde onu neyin memnun ettiğini bilmemde ısrar etmenin bir yoluymdu. Aslında iki farklı erkek kalbimi istediğı için şanslı olduğumu düşünüyordum. Gerçekte ikisi de acı çektirmekten zevk alıyormuş."

Jonas burnundan keskin bir nefes çekti, bir, iki kez, sonra beni tekrar kendine çekti. Başparmağı mürekkep sarmallarından birinin üzerinde gezindi. "Bunlar senin kendi elinden."

Dizlerimin bağı çözüldü ama başımı salladım. "Bunu bana kimse yapmadı."

"Tanrılar, Skadi, evet yaptılar. Sende kanını akıtmanı gerektirecek kadar korkunç bir şey olduğunu düşünmen için manipüle edildin. Bunun ne kadar yanlış olduğunu görmüyor musun?"

"Evet. Bunun asla yeterli olmayacağını anlamaya başladığımda, büyükbabama böyle bir uygulamanın başarılı olup olmayacağını sormaya cesaret ettim. Dehşete kapıldı, asla böyle bir şeye kalkışmamamı istedi ama zaten yaptığımı bilmiyordu. Bu yüzden onları benim için güzel olan bir şeyle kapladım."

Jonas'ın gözleri karardı ama bunun onun büyüğü olduğunu sanmıyordum. "Yani bu Arion muydu?"

Bakışlarını üzerimde tuttum. "Bir kısmını. Beni ona nasıl iyi bir eş olacağımı öğrenmem için gönderen oydu."

Çenesinin her iki yanında kaslar çalıştı. "Onu öldürecekim."

"Öldüremezsın." Koluna uzandım. "Bana söz ver. Ona ya da herhangi bir elf'e dokunamazsın, hatırladın mı? Başka bir şeyin yok olmasına sebep olmasına izin vermeyeceğim."

Konuşması bir an sürdü. "Eğer yüzünü bir daha sana gösterirse, bir parşömen parçasındaki herhangi bir koşul umurumda değil. Kellesi şu duvara asılacak." Prens, Fae savaş kitaplarının istiflendiği yeri işaret etti. "Mükemmel bir yer."

"Ben sadece onu unutmak istiyorum."

"Güzel. Öldüğünde unutulacak. Eldirard'a seni nasıl incittiği gerçeğini hiç söyledin mi?"

Başımı salladım. "Utaniyordum ve Arion bir kan prensiydi. Ben ise bir seçim prensesiydim."

Arion'un gerçek kalbini ortaya çıkarmak, bükülmüş omurgamdan ağır bir taş kaldırılmış gibi hissettirdi. Benden her şeyimi aldı ve sonunda beni kanlı ve kırık bir halde bıraktı.

"Bunu başka kim biliyordu?" Jonas bir adım daha yaklaştı. "Onlar demiştin."

"Cian." Çenemi kaldırdım. "Karanlığın kanını akıtmak Cian'ın fikriydi. Prens Natthaven'ı ziyaret ettiğinde Arion'un muhafızı ama aynı zamanda onun sefil arkadaşı. Bana prensi nasıl memnun edeceğimi öğretebileceğini söyledi ama bu onların beni aşağılamak için kullandıkları sapkın yöntemlerin bir parçasıydı."

"Duvarınızda eşleşen kafalar olacak."

"Jonas, ne olursa olsun, geçmişte yakınlığımın kontrolüm dışında öldürdüğü gerçeğini değiştirmiyor. Belki de mesafeyi korumak daha iyi olur; seni incitirsem kendimi asla affetmem."

"Affetmeyeceksin."

"Bunu bilemezsin!" Bir hıçkırık serbest kaldı.

"Biliyorum." Beni kollarına aldı; birlikte yere kaydık. Bacaklarının arasına yerleştim, başımı çenesinin altına koydum. Jonas bir eliyle sırtımı ovuşturdu. "Sen benim akrabam değilsin, ruhumun bir parçası oldun ve hiçbir büyü bundan daha güçlü olamaz."

"Tatlı sözlerin takdire şayan ama onlar senin umutların. Bilmiyorsun."

Jonas beni yeni bir şefkatle öptü. "Peki. Şuna ne dersin - eğer hayatımı çalmaya çalışırsan, dilimle karşılık vereceğime yemin ederim." Sefil prensim başını eğip boğazımı öptü, dilinin ucu nabız noktamda gezindi. "Ya da burayı."

Başparmağı ince ipek elbisenin altındaki bir meme ucunun önünü sıyırdı.

"Jonas." Alnımı onunkine bastırdım, sert nefesler alıyordum.

"Ya da burada, Ateş." Eteğimin üzerinden parmak uçları yarığımı okşadı, sonra geri çekildi. "Seni sislerin arasından çekip çıkarana ve benim yanıma dönene kadar."

Yutkundum, onu yere yapıştırma ve rol yapma oyunlarıma geri dönme dürtüsüyle savaştım. "Jonas, söylediklerimde ciddiylim."

"Ben de öyle." Parmak eklemiyle çenemi eğdi. "Senden korkmamın tek nedeni, beni ne kadar çabuk dizlerimin üzerine çöktürdüğündür. Eğer benden bir şey çaldıysan, o da kalbimdir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu kitaplardan bazılarını mı okuyorsun? Bu daha çok okuduğum bir satıra benziyor."

"Belki de. Bağlılık bildirgelerimden hoşlanmıyor musun Ateş? Çok mu senaryo? Çok mu fantastik?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Her zaman senin doğruluğunu ve dürüstlüğüne istiyorum. Daha önce çok kolay güvendim ve bir daha asla aptal yerine konmak istemiyorum."

"Benim gerçeğim mi? Pekâlâ. Beni uzaklaştırmama izin vermeyeceğim; ait olduğum yer senin yanın. Bu gece hissettiğin acının bir kısmını, tercihen tamamını -eğer seni tekrar ele geçirirsetutmama izin vermeni istiyorum. Korku beni bunalttığında nasıl yanımda durduysan, ben de aynısını yapmak istiyorum. Gerçek şu ki, hepinizi istiyorum. Ateşinizi, gözyaşlarınızı, kahkahalarınızı, umutlarınızı. Hepsini istiyorum. Sen benim için fazlasıyla yeterlisin, Skadi."

Jonas beni tekrar öptü. Geri çekilmedi.

Kendimi ona kaptırmıştım. Bir şekilde halının üzerine yayılmıştık, giysilerimiz bir kenara atılmıştı, yavaş ve derin hamleleri beni dolduruyor, her hareketiyle her sözünü kanıtlıyordu.

Hiçbir şey aceleye gelmiyordu. Acele etmedik, birbirimizin her yüzeyini keşfettik, sanki bu an yeni bir şey yaratmış gibiydi - aramızda hiçbir sır, hiçbir duvar yoktu. Jonas beni kendine yakın tuttu, ismim tenime fısıldanan yumuşak dualar gibiydi.

Bacaklarım beline kilitlenmişti, kemiklerimdeki iliğin bir parçası haline gelene kadar onu daha da yakınlaştırmak için çaresizce çabalıyordum.

Bütün gün ve gece boyunca sığınağımdan ayrılmadık. Bedenine yaslanmış, kollarım bacaklarım birbirine dolanmış, kalbinin yavaş ve sabit atışıyla uykuya daldım.

Bölüm 47

Kabus Prens

"JONAS." Bir el yanağımlı okşadı.

Loş ışığa karşı gözlerimi kırptım. "Tanrılar, Sander." Yarı uyanık halde, çıplak karımın sandalyelerden birindeki örme battaniyelerden biriyle örtüldüğünü görmeyi başardım. Skadi'nin kütüphanesinin zeminine düşmüş ve uyku bizi alana kadar birbirimizi sevmiştik. Kardeşime el salladım. "Git buradan."

"Onu bulduk."

Nefesim kesildi. "Onu mu?"

"Oldun'a toniği kimin verdiğini ve nerede olduğunu biliyoruz."

Skadi'yi uyandırmamaya dikkat ederek kollarımı bedeninin altından kaydırdım, battaniyeyi omuzlarına doladım ve Sander'in bana fırlattığı pantolonun içine girdim.

"Birinin onu koruması gerekiyor," diye tısladım kardeşime, bir yandan da benim kullanmam için getirdiği tuniği aldım.

"İyi ki buradayım." Mira kollarında bir yığın yorgan ve kaz tüyü yastıkla kütüphaneye girdi.

Arkadaşımın başının tepesine hızlı bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

"Jo." Mira çoğu zaman zeki ve hayattan zevk alan biriydi ama böyle anlarda görünmeyen hırçınlığı su yüzüne çıkıyordu. "Eğer ona zarar vermek istiyorsa, acı çekmesini sağla."

Bıçaklarımı, botlarımı ve kapüşonlu montumu alarak odama koştum. "Kim o?"

"Maj Oldun'un anısını paylaştı. Onu yeminlerden tanıyorum, kralın muhafızlarından biri ama adını bilmiyorum. Haberi yaydık ve rıhtım bekçilerinden biri garip bir fae'nin gece için bir oda tuttuğunu ve sabah posta gemisiyle Ever'e gitmeyi planladığını gördüğünü söyledi."

Sadece bir elf muhafızın bu ittifaka kızmak için bir nedeni vardı.
"Cian. Cian adında bir adam olduğunu garanti ederim."

Skadi'nin beni affetmesi gerekecekti. Kafasının duvara sabitlendiği bir dönüş planlanandan daha erken gerçekleşecekti.

"Jonas." Sander önüme geçti. "Ben senin yanıdayım, bunu biliyorsun ama düşünmen gereken bir ittifak var."

Dudağım kıvrıldı. "İlk olarak Oldun'u odama gönderdiklerinde elfler tarafından bozulan bir ittifak."

Kardeşim başını sallayarak bir hançer aldı ve kendi kemerine taktı. "Yine de bunu gölgeler içinde yapacağız."

"Anlaştık." Bu gece yapmayı planladığım iğrenç, acımasız şeyleri mümkün olduğunca az insan bilecekti.

Von ve Aleksi ağır fıçılardan birinin yanına çömelmişlerdi, ben ve Sander da diğerinin. Von, mesmer olmadan bile çocukluğundan beri krallıktaki en azılı Elixist ile yaşamıştı. Hileli felç ilaçlarını ve yüzümüze sildiğimiz maskeleme tozlarını en iyi o kullanıyordu.

İki saat boyunca, tozların orada olduğunu bilmeyen herhangi biri yüzlerimizi başka biri olarak görürdü.

Aleksi katıldı. O bir Rave'ydi ve bunun tüm krallıklar için bir tehdit olduğunu düşünüyordu. Doğrusu, savaşçı prensimizin görev ve onurunun altında sakladığı kötü bir tarafı olduğunu düşünüyordum.

"Oda burası." Sander hançerinin kabzasıyla, işçilerin ticaret sezonları boyunca kiraladıkları eğri büğrü, yıpranmış bir rıhtım evinin üzerindeki pencereyi işaret etti.

Kapüşonumun yerinde olduğundan emin oldum, diğerlerine başımı salladım ve gecenin içine daldım.

Hava, denizden gelen gece rüzgârlarının serin tuzlu suyuyla yoğundu ve yollarda hâlâ yanan meşaleler köşeleri dans eden gölgelerle kaplıyordu. Alçaktan uçtum ve dar bir sokağa girdim. Sander da aynı şeyi yaptı.

ama daha geniş bir yol izledi. Von rıhtımın duvarına tırmandı, çatıda çömeldi. Aleks, mavnalara ve gemilere yüklenmeyi bekleyen direkler ve kasalar arasında dans ediyordu.

Bir güvercinin ötüşüne benzeyen bir ses tepemizde olduğumuzu işaret ediyordu. Von çatının çıkıntısından bir ip sarkıttı.

İpi bileğime doladım. "Yanlara ayak basmak yok."

Önce ben tırmandım, botlarımı rıhtımın ince duvarlarına değdirmemeye dikkat ettim. Ayakların dış duvarlara sürtünmesiyle birilerini uykudan uyandırma riski çok büyüktü ama kollar için lanet bir işkenceydi.

Pencereye ulaştığımda pervazın üzerine çıktım, ayak parmaklarımı ipe tutunabilecek kadar dengeleyerek kenardaki kilide ulaştım. Kemerimin derisinin içindeki bir çentikten bir balina kemiği parçası ve kanca kazma çıkardım.

Annem bana dört yaşına geldiğimde bir maymuncuğu nasıl kullanacağımı öğretmişti, hareket artık neredeyse ezberimdeydi, ama kollar ve çentikler değiştiğinde çıkan tatmin edici tıkırtıdan asla bıkmayacaktım.

İpi hızlıca çekerek pencere camını dikkatlice yukarı kaydardım. Küçük odaya doğru manevra yaparken hareketlerim sessiz ve tüy gibi yumuşaktı. Basit bir yatak, tahta bir sandalye ve giyinmek için bir gölgelikle döşenmiş odada saklanacak çok az yer vardı.

Ben saklanmadım.

Yatağın ayak ucunda yerimi aldım ve Cian'ın göğsünün inip kalkmasını izledim.

Piç kurusu bu krallığa adım atarak çok kötü bir hamle yapmıştı.

Alexi ve Sander da benzer bir sessizlikle odaya girdiler.

Von ipi kestikten kısa bir süre sonra aşağı indi. Dikkatli hareketlerine rağmen rıhtımın yan tarafına tırmanırken birden fazla kez duvarlara çarptı.

Cian inledi, gürültüden biraz kendine geldi. Bırak onu. Von odaya girip arkamızdaki pencereyi kapattığında sırtımın küçük tarafındaki kınından bir hançer çıkardım.

Elf'in kirpikleri titreyerek açıldığında üzerine atıldım.

Sarsılmasına ya da çılgılık atmasına fırsat vermeden avucum ağzının üzerine kapandı ve hançer boğazına dayandı. Gözleri karanlıktı.

Çoğu Dokkalfar gibi maviydi ama Skadi'ninkiler kadar parlak değildi, sanki kanayan ruhunun karanlığı gölgesini azaltmıştı.

Cian benden kurtulmaya çalıştı, çırpınmaya çalıştı ama birkaç nefes sonra kaskatı kesildi.

Aleksi avuçlarını açmıştı. Gece Halkı'yla birlikte yaşıyordu ama Alek kalbi atan her şeyi çağırma yeteneğine sahip bir glamour fae'ydi. Aleksi Bror-Ferus birisinin -yaratık ya da insan- yerinde kalmasını istiyorsa, kanı üzerindeki hakimiyetini bırakana kadar hareket edemezdi.

Başlığımı geriye attım. Cian bir an şaşkın şaşkın baktı. Maskeleye tozları, şüphesiz, tüm bunları oldukça kafa karıştırıcı hale getirecekti.

"Merhaba, Cian. Farklı görüldüğüme eminim." Kılıcımın kenarına biraz daha baskı uyguladım. "Ama karımı tanıdığına göre, daha yakından tanışmamız için geç bile kaldığımızı düşündüm."

Tekmelemeye çalıştı ama vücudu hareket etmeyince avucumun altında boşuk bir çığlık attı.

"Senin de aynı şeyi istemeyebileceğini hissediyorum." İçimi çektim, büyüün gücü beyazları soğutana kadar gözlerimi kapatıp nefes aldım. Odanın en karanlık köşeleri gibi kararmış gözlerimi açtığımda Cian elimin altında daha uzun bir çığlık attı. "Yazık. Çok iyi arkadaş olabilirdik."

Elimi sadece yüzüne vuracak kadar kaldırdım, sonra bağırışlarını tekrar kapattım ve sesimi alçalttım. "Beni ondan ayırmaya çalışman dışında." Diğer yanağına bir darbe daha indirdim. Burnunu ve ağzını kapattım ve dizimi göğsüne bastırdım. "Senin gözetiminde, senin yalanların ve senin ellerin altında çektiği işkence hariç."

Hançeri geri çektim ama derisini kesecek şekilde. Ölümcül değil, sadece kan akıtacak kadar. Ölmesini istemiyordum.

Henüz değil.

"Sander, yardımına ihtiyacım var. Bu piçin kafasında, kız üzerinde biraz kontrolü olduğunu düşündüğü, ona güvendiği için bir şeyler yaptırdığı anılar var. Biz çalışırken bu anıların onun kâbusu olmasını istiyorum."

Sander'ın gözleri siyahla kaplandı. Avuçlarını Cian'ın başına bastırdı. Ben bıçağı tutarken Von da muhafızın çığlıklarını bastırmak için ağzına bir parça domuz derisi tıkayarak yerimi aldı.

Mürekkepli damarlar Cian'ın gözlerinin etrafındaki örümcek ağı gibi yarıldı. Ağzındaki tıkaca karşı çığlık attı ve Sander'ın siyah gözlerine dehşet içinde baktı. Tanrılar, en korkunç düşüncelerle işkence görmesi için dua ettim. Skadi'nin her hatırası korkudan pantolonuna işemesine neden olmalıydı.

"Piç kurusu." Sander birden fazla kez homurdandı. Kardeşimin büyücüsünün sorunu, geçmişin zevkli anlarını yaratırken, onları dehşetle kaplamadan önce gerçeği görmesiydi.

"Bana anlattı," dedim, sert bir sesle. "Söyle bana, hayal ettiğim kadar kötü mü?"

Daha nazik bir ikiz, daha kibar bir ruh olan Sander, parlak gözlerini benimkilere kaldırdığında o adamın hayaleti gibiydi. Çenesi sabitti, kararmış gözlerinin hiçbir yerinde nefret yazmıyordu. "Öldürün onu. Yavaşça."

Ben de öldürdüm.

Skadi'nin kendi derisine kazıdığını gördüğü her izi ben de Cian'inkine kazıdım. Onun ve Arion'un elleri altında döktüğü her gözyaşının bedelini onun kanıyla ödedim. Onunla konuştuğu her kelimeyi bana söylemesine gerek yoktu, bu piçin karımın kalbiyle oynadığını biliyordum, sevmek için çaresiz olan bir kız, onu kendi zalim zevkleri için kullanmıştı.

Onu parçalara ayıran bir kurttu, ama ısırmasına rağmen onları güzelce bir araya getirmişti.

Alek, Sander ya da Von'un Cian'ı yerinde tutmasına gerek kalmadığında yerde ve çarşaflarda yoğun kan vardı. Sanki bu anın sadece benimle elf arasında olduğunu biliyorlarmış gibi geri çekildiler.

Saçlarımın telleri alnıma dökülmüş, keçeleşmiş ve onun kanı ve etiyle ıslanmıştı. Sırılsıklam avucumdan kaymasını engellemek için hançerimin kabzasını sıkıca tutmam gerekti.

Öteki Dünya çok yakınımdaydı. Cian'ın nefes alışları ıslak ve zorluydu. Her öksürüğünde dudaklarından kanlı tükürükler fışkırıyordu. Onu tekrar kucakladım ve hançerimin ucunu boğazına dayadım.

"Bilmeni isterim ki, seni unutacak. Hayatımın geri kalanındaki her günü, o adamın seni unutup unutmadığını asla merak etmemesi için harcayacağım.

Trusts kalbinin her parçasını seviyor. Sen ve Arion ona ihanet ettiniz ve bu topraklarda hainlere yer yok. Cehenneme git, seni piç kurusu."

Bıçak Cian'ın boğazını et ve kemikten oluşan iğrenç bir yırtılmayla delip geçti. Gözleri dehşet içinde kilitlenmiş halde öldü.

Yatağın kenarına yığıldım, damarlarıma karanlık bir rahatlama doldu. Uzun bir süre boyunca kimse tek kelime etmedi, ta ki Von öne çıkana kadar. "Şafak yaklaşıyor."

Başımı sallayarak ayağa kalktım. "O zaman onun hiç burada olmamasını sağlamalıyız."

Skadi kanadımıza çıkan merdivenin başında beni bekliyordu. Kollarını kavuşturmuş, ne yazık ki saten bornozunun içinde, dolgun dudaklarında sert bir çatık kaş.

"Nerelerdeydin?"

"Sadece dışarıdaydım, Ateş." Cehennem beni geri püskürtmüş gibi görünüyordum. Kan hâlâ ellerimi, tuniğimi ve saçlarımı kaplamıştı. Yorgunluktan uyumak için yalvarıyordum, yatağım için, kollarıma sarılmış karım için.

Sorun şu ki karım beni öteki dünyaya göndermeye hazır görünüyordu.

"Tonik tüccarını buldun, değil mi?"

Sadece başımı salladım ve omuzlarımı kaldırarak odamıza girdim. "Onu öldürdün mü?"

Yine başımı salladım. Terli, kana bulanmış tuniğimi çıkardım.

Skadi tereddüt etti, sanki cevabı gerçekten bilmek istemiyormuş gibiydi. "Elf miydi?"

"Hiçbir şey değildi."

"Jonas, alay etmiyorum."

"Ben de öyle." Ona sarıldım. "Her lanet darbeyi hak etti ve bende bir damla bile pişmanlık bulamayacaksın Ateş. Sen kendini

Bu yeminin kötü ortağı sizsiniz ama sizi temin ederim ki yanılıyorsunuz. Bu gece çok şey öğrendi."

Skadi bir kolunu ortasına dolamış, diğerini de nabzını yavaşlatmaya çalışıyormuş gibi boğazına bastırmıştı.

"Kimdi o, Jonas?" diye fısıldadı.

"Cian." Parmak ucumu kolunun altındaki mürekkepli sarmaşıklardan birine dokundurdum. "Sana bir daha asla eziyet etmeyecek."

"Tanrılar." Skadi ağzını kapattı, sonra göğsümü itti. "Neden! Bunu neden yaptın, seni lanet olası aptal?"

"Neden!" Sesim yükseldi. "Çünkü yine senin için geldi, Skadi. Bizi ayırmaya çalıştı, çünkü o lanet ellerini senin üzerine koydu. İşte bu yüzden. Öldüğü için kızgın mısın? Ona acıyor musun?"

"Kes şunu." Neredeyse bana tıslayacaktı. "Öldüğü için kızgın değilim, onu öldürdüğün için öfkeliyim. Sen . İttifakı bozdun ve seni benden almaya çalışacaklar." Skadi'nin sözleri kırık nefesler halinde geliyordu. Panikliyordu.

Kirliydi, bir adamı katletmekten hâlâ hararetlidi, onu kollarımla sardım. "Beni senden almak için tanrıların ordusu gerekir. O zaman bile sana geri dönmenin bir yolunu bulurum."

Skadi'nin kaşları göğsüme bastırdı, omuzları titredi. "Neden böyle bir kâbus olmak zorundasın?"

"Başka türlü bana sahip olur muydun?"

Başını iki yana salladı. "Nazik, kibar ve kâbus gibi ol. Her parçanı istiyorum." Skadi çenesini kaldırdı. "Ama şimdi benim için gelecekler."

"Asla bilmeyecekler." Başparmağımla dudaklarını okşadım. "Cian ortadan kayboldu. Talihsizlik ama denizlerin sağı solu belli olmaz. Belki de kışını krallığımızdan uzak tutmalıydı."

Skadi neredeyse gülümsüyordu. "Şüphelenecekler-"

"O zaman tüm Natthaven şüphelensin." Onu öptüm, sert ve özensizdi ama gecedan kalan kontrolsüz öfke ve uykusuzluktan kaynaklanan sayıklama beni ele geçmişti. "Benden daha iyi bir adamı hak ediyorsun ama karımı savunduğum için özür dilemeyeceğim. Geçmişte yaptıkları onu en az iki kez öldürmek için yeterliydi. Ama dün gece bu yemini sabote ederek son kozunu oynadı. Keşke senin iyiliğin için diyebilseydim,

Kana susamışlık ehlileştirildi ama Arion da doğru an geldiğinde aynı kaderi paylaşacak."

Skadi beni inceledi, gözleri benimkilerin arasında dans ediyordu. Korkmuştu. Beni tatlı tatlı öptüğünde, kanlı giysilerimden kurtulmama yardım ettiğinde, ben kanı temizlerken onları yok etmek için topladığında bunun tadını alabiliyordum.

Ben uykuya dalana kadar parmaklarını saçlarımda gezdirdiğinde korkusunu hissettim.

Ben uykuya dalarken fısıldadığında korku oradaydı ama aynı zamanda gelinimin o güzel hırçınlığı da oradaydı. "Sen benimsin, Kabus. Beni senden alırlarsa dünyaları yok ederim."

"Niklas tozu inceliyordu," dedi Daj, yüzü çelik gibi sertti. Resmi tahtına çökmüş, parmaklarını koluna vuruyor ve tamamen canı görünüyordu. "Ölümcül değildi ama iki kanlı gün boyunca uyuyabileceğin kadar güçlüydü ve burada yapılmamıştı."

Skadi yanıma oturmuş, parmaklarındaki gümüş yüzüklerden bazılarıyla oynuyordu.

"Elf yapımı mı?" Üstüne bastım.

Maj küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Şüphelendikleri şey bu. Bazı bitkiler Natthaven'daki yeşilliklerden elde edilmiş gibi görünüyor."

Vay anasını.

Skadi bana gölgeli bir bakış attı. Cian'ı katletmemin üzerinden iki gece geçmişti ama korkum hâlâ geçmemişti.

"Geçen gece nereye gittiğinizi bilmek istiyor muyum?" diye sordu babam.

"Bilmesen daha iyi."

Kral kaşlarını kaldırdı ama başını salladı. Biliyordu. Bilmemesine imkân yoktu. Krallıklarında kral ve kraliçenin gözünden kaçan çok az şey vardı.

"Alek, Mira. Şu anda Klockglas'ta bulunmanızın sizin için en iyisi olduğunu düşünüyorum." Babam bana döndü. "Aslında, belki de karını bir süreliğine Güney diyarlarına ya da Gece Halkı topraklarına götürmelisin."

Kötü bir fikir değildi. Skadi'nin elini tuttum. İrkildi, hâlâ bilinmeyenin korkusuna hapsolmuş olması hata değildi. "Biraz daha zaman geçene kadar Mira'nın krallığına gitmek ister misin? Endişelerden uzaklaşmak için?"

"Çok yakında Natthaven'a dönmemiz gerekiyor," diye fısıldadı. "İttifakı korumak için geri dönmemiz gerekiyorsa saklanmanın ne anlamı var?"

Sesimi alçalttım. "Biz herhangi bir ittifaka bağlı değiliz Ateş. Bana kalırsa onlar bozdu."

"Krallığının tadını çıkaracaksın, Skadi." Mira parlak bir şekilde söyledi. "Bana sorarsan çok meraklı fae'lerimiz var. Halk masallarında anlatılan türden, hileleri ve büyüleri olan."

"Geçen sefer olanlardan sonra, Eldirard'dan solmakta olan adayı kıyılarımıza getirmesini talep etmeliyiz," diye tersledi Sander. "Eğer reddederse, o zaman Jonas ve Skadi'yi göndermeyi de reddederiz. Ya da onlar Rave Ordusu'nun yarısıyla birlikte giderler."

"İkisi de korkunç seçenekler," dedim, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak. Skadi neredeyse gülümsedi. "Daha fazla Fae toprağı görmek isterim."

Mira gülümsedi ve onun kolunu tuttu. "Ormanlara ve çeşitli saraylara bayılacaksınız. Kaplıcalar var ve sarayımızın yarısı bir tepeciğin içine inşa edilmiş. Tavan boyunca büyüyen ve ay ışığı gibi parlayan minik çiçekler var. Ash ve Shelba size sarayını gösterebilir, onlar orman halkı. Sonra Alek'in ve ikizlerin kuzeninin karısı ve çocuklarıyla yaşadığı yerde kahinler var."

Mira çeşitli fae sarayları hakkında konuşmaya devam etti.

Babam bana yarım bir sırıtış attı. "Bu sarayda öyle bir korku var ki, karşısında dik durmakta zorlanıyorum. Kendi topraklarımızda bizi korkutmaya hakları yok. Elf kralına haber göndereceğiz ve tüm bu olanlardan sonra adalarına bir sonraki gelişimizin şartlarını görüşeceğiz."

"Maj." Sander kürsüye yaklaştı. "Oldun'a ne yapacaksınız?"

"Onu bir prene saldırmaktan ve bize karşı bir düşmanla komplo kurmaktan yargılayın. Şimdilik, yapılanlardan sonra, elf klanları

müttefikler. Umarım bu sana acı vermez, Skadi."

Skadi içini çekti. "Bunun tek nedeni, aldatıcı olmasalardı bunun önlenebileceğini bilmem."

"Sonunda," diye devam etti annem, "Oldun'un bu saraydan Jonas'ı ya da karısını pek hatırlamadan ayrılacağını umuyorum."

Bölüm 48

Sis Hırsızı

Şafakla birlikte denize açılacak ve Mira'nın akrabalarına doğru yelken açacaktık. Tedirginlik örtüsünün altından karnımda bir heyecan pırıltısı belirdi. Prensesin dünyasını sesinde öyle bir zevkle anlatma yeteneği vardı ki, gerçek bir ülke olamayacak kadar mistik görünüyordu.

Prens Aleks'i iki hafta daha Rave'deki görevine gitmeyecekti ve kuzeniyle birlikte Mira'nın Yıldızlar Sarayı dediği yerde vakit geçirmeyi planlıyordu.

Sander, Von ve Kryv'lerden birkaçı da ona katılacaktı. Bu fikre pek sıcak bakmayan tek kişi Tait'ti.

Mira'nın halkına götürmek üzere Frigg ve halkından birkaç hediye topladıktan sonra, sarayın ön girişinde yeni bir fae savaşı patlak verdiğinde Jonas ve ben odamıza çıkan merdivenlerde durakladık.

Mira, Frigg ile tahtadaki bir tür peri efsanesi hakkında sohbet etti. "On dördüncü dönüşümden hemen önce bir tane gördüğüme hâlâ yemin edebilirim,

Hatırladın mı? Hepimiz senin doğum vahyin için geldik."

Mira homurdandı. "Friggy, ben orada yaşıyorum. Öyle bir şey yok, yoksa şimdiye kadar görürdüm."

"Ya da senin keskin bir gözün yok." Tait köşeden homurdandı. Mira deniz perisine doğru döndü. "Senden çok daha fazlasını görüyorum, Hearttalker."

"Çok şey görüyorum."

"Ve?" Mira onun yanında durdu. "Sana bu kadar iğrenç gelen ne görüyorsun da sürekli kaşlarını çatıyorsun?"

Kolum Jonas'ın belindeydi ama elimde olmadan omzumun üzerinden baktım, deniz fae'sinin nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Tait, iki uzun köpek dişinin uçlarını göstererek yumuşak bir kızgınlık tıslaması çıkardı ve elindeki kâğıt sigaralardan birine uzandı.

cebine koydu.

Mira hayal kırıklığıyla inledi, dumanı parmaklarının arasından aldı ve yere fırlattı.

"Pekâlâ." Jonas bir elini sırtıma bastırarak beni merdivenlerden yukarı doğru itti. "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter. Belki de Fae savaşları yeniden başlamadan önce uyumalıyız."

Jonas kulağımın ucunu ısırarak odanın benim tarafımdaki kapısını açtı. Biz yokken saray görevlileri duvarın yıkılacağını, böylece nihayet bir kanada sahip olabileceğimizi söylediler.

Bir boğaz temizlendi. Dorsan odasından çıktı. "Efendim. Hızlı aşçınızdan aldığım bilgiye göre, yarın yolculuklar başlamadan önce onaylamanızı istediği birkaç seyahat paketi varmış."

"Ah, Ylva. Her zaman bu sınırların ötesinde daha iyi bir şeyler bulacağımızı düşünürüm." Başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Birazdan dönerim."

"Ne isteyeceğimi biliyorsun, Kâbus."

Arkasını döndü, geriye doğru yürüyordu. "Beni ne tür bir aptal olarak görüyorsun? Salamura ringa balığına bayılıyorsun."

İrkildim. "Baharatlı ballı keklerimi hafife alma!"

Uzaklaşırken kahkahası merdiven boşluğunun taşlarında yankılandı. Dorsan'a baktım ve açık kapımı işaret ettim. "Gidelim mi?"

Muhafızım çenesini eğdi. Jonas, pek de ince olmayan sözlerle, gerginlik yatışana kadar yalnız kalmamam konusunda ısrar etmişti. Sorun şu ki, tansiyonun düşüp düşmeyeceğini bilmiyorduk.

Dorsan kapı ile pencere arasındaki yerini alırken ben de elbiselerim ve Jonas'ın tunikleriyle dolu açık bir sandığın yanına yerleştim.

Daha birkaç üst giysiyi katlamaya başlamıştım ki makyaj masasının üzerinde bir altın parıltısı parladı. Aile yadigârı kolyedeki taşlar birbirleriyle şingırdadı ve ateşli ışıklarının bir kısmını odaya yaydı. Klockglas'a döndükten sonra hediyeyi çıkardım.

Cara onu kral için teslim ettiğinde kolyenin değerli olduğunu düşünmüştüm ama Natthaven kıyılarından ayrıldığım anda onu görmek beni perişan etmişti. O zamandan beri takmamıştım.

Ancak mistik taş parçaları çarpıştığında parlak ışık parlamaları yayginken, büyüyen bir ışık spirali değildi.

Altın patlamaları gittikçe daha hızlı dönerek odamı ateşli bir ısı kalkanı doldurana kadar devam etti. Ateşin içinden bir figür çıktı.

Kalbim durdu.

Arion yatak odamda cisimlendi. Kızıl saçları koyu mavi bir kukuletayla örtülmüştü, kemerine iki beyaz demir bıçak takılıydı. Beyaz demir, sıradan bir bıçak gibi kan çekmezdi; yakınlıkları kalpten çürütürdü.

Çok derin, çok fazla kesik ve büyü kana karıştığında ölümcül hale geliyordu.

Bir şekilde sersemlemiş halde çılgılık atmayı ve geri çekilmeyi başardım. Dorsan bir sonraki nefeste kılıcını çekmişti ama Arion daha hızlıydı.

Beyaz demir bıçaklarından biri odanın öbür ucuna uçtu ve ucu Dorsan'ın karnının derinliklerinde kayboldu.

"Dorsan!" Tökezlemesini yakalamaya çalıştım ama muhafızımın boyu ve ağırlığı beni de onunla birlikte yere çekti.

Öksürdü ve nefesi kesildi. Yarasından kan sızmiyordu, sadece demir kalbinden yakınlığını çürüttüğü için derisi kömürleşmişti. Kılıcın kabzasını kavradım, çaresizce çekip kurtarmak istedim ama Arion beni çekip aldı.

"Gitme zamanı, Skadinia."

Tekrar çılgılık attım ve Arion'un kolunu tekmeleyip pençeledim. Avuçlarımdan soğuk kanlar akıyordu ama bir acı mızrağı daha tutunamadan yakınlığımı kovdu. Arion ikinci kılıcını çekmiş ve elimi kesmişti.

Beyaz demir de diğerleri kadar yakınlığımı zayıflatmıştı. Tek bir darbeye kafam bulanıklaştı.

"Seni . . . piç." Arion'un kılıcını kapmak için zayıf bir girişimde bulundum ama prens sadece koluma bir kesik daha attı.

Haykırdım ve demirin bulanıklığına düştüm.

"Bu kadar yeter, Skadinia. Oyunlarını oynadın ama senin yerin benim yanımda."

Bulanık görüşümün içinden, Dorsan'ın zalim bıçağa karşı nefes almak için çırpınışını izledim.

Sadık muhafızımın gözlerindeki ışığın soluşunu izledim.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Bıçağın yakıcılığı kollarımı ele geçirmiş, boğazıma sızmış ve kalbimin her atışıyla kanıma pompalanmıştı.

Beyaz demir hakkında çok şey biliyordum, büyülu kanı ne kadar şiddetli bir şekilde etkisiz hale getirebileceğini biliyordum. İzleri etime işlenmişti.

Arion avucunu kolyemdeki parlayan tılsımın üzerinde salladı. "Zekice, değil mi? Bunca zamandır sana ulaşmam için bir yol bırakmışsın."

Tanrılar aşkına.

Bu bana bilerek hediye edilmişti. İkinci ihanet darbesi ilkinden daha keskindi. Arion güçlü bir Ljosalfar'dı, yakınlığıyla yeterince ışık ve ısı toplayabilen nadir birkaç kişiden biriydi, duvarları, havayı, engelleri aşıyor ve parlama ne kadar küçük olursa olsun içinden geçmesine izin veriyordu. Bir alev haline gelene kadar her zaman daha fazlasını çekebilirdi.

Kapısının anahtarını ben taşımıştım.

Arion yatağın kenarına katlanmış bir mektup bıraktı ve kollarını Dorsan'ın kıpırdamayan bedeninin altından geçirerek onu odanın arka tarafına doğru sürükledi.

"İttifaklar bozuldu, Skadinia. Gitme vakti geldi. Kocan yakında ayrılma nedenlerini okuyacak." Yatağın üzerine bıraktığı mektuba hızlıca bir göz attı.

Demirin gücü boğazımın arkasını sert bir safrayla kaydattı. Bıçakla dokunulmak mide bulandırıcı ve boğucuydu. Gücü odayı döndürüyor, zihni öldürüyordu, bu gibi sık kesiklerde bile.

Arion yeni ateş çemberini genişletti. Çılgılık atmaya çalıştım -belki de attım -Ama prens beyaz demir kılıcını yanağıma doğrulttuğunda başım yana düştü. "Benimle daha fazla dövüşürsen, bir sonraki vuruşta parmağını alırım. Yakınlığının daha fazla çürümesini istemiyorum, Skadinia. Benim için çok değerli."

Arion beni kollarının arasına aldı.

Panik nefesimi ciğerlerime hapsetti. Tepemde ısı ve ışık parladı ve o da ateşten duvarına doğru adım attı.

Bir damla gözyaşı yanağıma düştü.

Seni seviyorum, Kabus.

Bölüm 49

Kabus Prens

YLVA bütün bir tur için ayrıldığımızı düşünmüş olmalı. Malzemelerinin yarısını onayladım ve ona Mira'nın krallığında yetişen bir kile beyaz erik getirmeye yemin etmeden önce yemek odasından çıkmama izin verilmedi.

Sander'ın telaşlı sesi beni çağırdığında kanadıma giden merdivenleri yarılamaştım.

"Jonas! Kanayan biri gidip onu getirsin. Bu lanet kapı neden kilitli? Jonas!"

Skadi. Merdivenlerden yukarı koştum.

Kalbim göğsümün dışındaydı, içgüdülerim dışında kafam bomboştu. Sesler, çığlıklar, yakarışlar kulaklarımda çarpışıyordu.

"Hiçbir şey duymuyorum," diye bağırdı biri.

"Bağırdı! Acele edin. Kır şu lanet kilidi!" Mira hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Köşeyi döndüğümde onu yatak odamın kapısına vururken buldum, yüzünde gözyaşları vardı ve Skadi'nin adını haykırıyordu.

Sander elleri titreyerek çılgınca kazma takımıyla uğraşıyordu. Von, Aleksi ve Tait omuzlarını kullanarak tekmeliyor, lanet kapıyı kırmaya çalışıyorlardı.

"Jonas, tanrılara şükürler olsun." Frigg solgun ve korkmuş bir halde bana doğru uzandı ama ben itince geri çekildi.

"Ne oldu böyle?"

"Bilmiyorum." Mira ellerini sıktı. "Merdivenlerden geçiyorduk ve ... duydum. Çığlığını duydum. Buraya koştuk ama kanayan kapı kilitliydi."

Hayır, hayır, hayır. Karanlık bakışlarımı örttü. Onu görene kadar düşünemiyordum, nefes alamıyordum. Omzumu kilitli kapıya çarptım. "Skadi! Cevap ver bana. Daha hızlı çalış!"

Sander bana bağarmakla vakit kaybetmedi, sadece deliğe daha ince bir kazma ekledi.

"Dur." Bir elini kaldırdı. "Kapıyı sallama."

Von bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni bir, iki, beş nefes geri çekmek zorunda kaldı. Derim yanıyor ve sanki kemiklerimden sıyrılıyormuş gibi karıncalanıyordu.

Kilit tıkladı.

Sert duman kokusuna karşı öksürerek odaya girdim.

Oda neredeyse hiç rahatsız edilmemişti ama

Skadi yoktu. Kılıcımı çektim. "Skadi!"

"Jonas." Frigg gözlerini kocaman açarak katlanmış bir parşömeni kaldırdı. "Senin için."

Parşömeni elinden kaptım. Kısa bir nottu ama her kelimesi göğsümü delip geçti.

Koca,

Kendi halkıma karşı yaptıklarınızdan sonra rol yapmaya devam edemem. Keşke elini çekecek kadar bana saygı duysaydın.

Böylesi daha iyi, kendi halkımızla kalmak. Skadinia.

Bu yanılttı. Bir nefes için göz kırptım, sonra bir nefes daha. Düzenbazlar, entrikacılar, hırsızlar en ufak ayrıntıya bile dikkat etmeyi bilirdi. Bir şeyi gözden kaçırmak başarısızlık, yakalanma ya da ölüm anlamına gelebilirdi.

Odayı inceledim. *Ayrıntılara dikkat edin, neyin yerinde olmadığını bulun.* Parşömeni buruşturarak başımı salladım. "Bu Skadi."

"Nereden biliyorsun?" Frigg usulca sordu.

"Kendisine Skadinia denmesinden nefret eder. Bu isim ona ait değil. Karım nerede!" Bağırışım kirişlerdeki tozları şingırdattı.

"Prens." Tait küçük saatini cebine geri soktu ve başını yatağın ayak ucuna doğru eğdi.

Çömeldim. "Kahretsin. Dorsan."

Muhafız solgundu, yanakları çökmüştü ve şık bir hançer vücudunu delmişti. Kan yoktu, sadece yanmış et yarayı çevreliyordu.

"Bu bir elf kılıcı. Onları savaşta gördük." Oda gölgelerle dolana kadar gözlerim karardı. "Onu aldılar."

Karanlıkta bir hayalet gibi hareket edene kadar içimden uyuşukluk aktı. Düşünce yok, sadece hareket var. Korku, baş döndürücü ve acımasız, tüm mantığı gölgeledi. Skadi kollarıma geri dönene kadar hiçbir şeyin, hiçbir hayatın, hiçbir planın, hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Jonas." Sander kolumu tuttu. Çoktan koridora doğru ilerlediğimi fark etmemiştim. "Dur."

"Bana durmamı söyleme. Onu onlara bırakmayacağım, Sander." "Bunu tek başına yapmayacaksın, yoksa onu asla geri alamazsın."

"Natthaven kaybolur. Onu saklayacaklar. Kaybedecek zamanımız yok."

"Ever'a gideceğim," dedi Tait, sesinde yeni bir karanlık vardı. "Deniz halkı adayı izleyebilir. Kral ve Kraliçe'nin senin yanında olacağını biliyorsun."

Tait beni ite kaka merdivenlere doğru itmeden önce tek yapabildiğim başımı sallayarak teşekkür etmek oldu.

"Hearttalker," diye ağzından kaçırdı Mira. Tait ilk basamakta durakladı.

Mira boğazını temizledi. "Giderken dikkatli ol. Elfler denizlerde devriye geziyor olabilir ve ben yine de eve götürülmeliyim. Ne de olsa bu senin görevindi. O yüzden aptallık edip ölme."

Deniz fae'si bir nefes boyunca onu inceledi, sonra sessiz bir baş hareketiyle odadan çıktı.

Diğerlerine doğru geri döndüm. "O lanet adaya gitmem gerek. Hemen."

Bu krallıktan kurtulmak çok uzun sürüyordu.

İlerlemeyi görmeye çalıştım ama her şey bulanık bir şekilde hareket ediyordu.

Gelgitlerden denizin perileri kıyılarımıza ayak bastı; sesleriyle masum ruhları pençelerine alabilen deniz şarkıcıları, aynı şeyi yapan ama kemiklerini en derin uçuruma gömen sirenler. Rıhtım boyunca karanlık uzun gemiler dizilmişti.

Meraklı halk apartman pencerelerinden, kulübelere ya da hanlardan ve tavernalardan muhafızların ve iki prenslerinin bulabildikleri her bıçağı gemilere fırlatmasını izliyordu.

"Falkyns!" Von omzumu itti.

Sisleri yaran geniş bir ara sokaktan bir insan sürüsü çıktı. Başlarında Niklas ve Junie vardı. İkisi de siyah giymiş, gözlerinin etrafına ve dudaklarına sürme çekmişlerdi. Niklas parmaklarının üzerine, bazılarının tepesinde dikenler olan altın yüzükler takmıştı.

Junius hepimizi çabucak kucakladı.

Niklas bana baktı. "Bir kavga çıkacağını duydum."

Onu omzundan alkışladım ve sadece elf halkı için tasarlanmış bir zehir olduğunu umduğum bir sandığı taşımasına yardım ettim. Niklas büyücülükte yeterince yetenekliydi, muhtemelen erkek elfleri seçerek Skadi'yi tehlikeden uzak tutacak bir toksin yapabiliirdi.

Toynaklar kaldırım taşlarına çarpıyordu. Kara Saray'a, kral ve kraliçeye yönelik haykırıışlar sokaklarda yankılandı.

Gölgelere bürünmüş lanet bir ordu sokakları doldurmuştu. Gecenin karanlığında, topraklarımızda bir gelenek olan ve bir savaşın yaklaştığını ilan etmenin bir yolu olan davul sesleri duyuldu.

Anneme ve babama işaret vermemiştım, tek düşünebildiğim denize ve Skadi'ye ulaşmaktı.

Atı durmadan önce babam bacağını atın yan tarafına attı. Beş uzun adımda önüme geldi. Başlığını geriye attığında gözleri gece gibi zifiriydi.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Skadi'yi aldılar ve nasıl olduğunu bilmiyorum. Ben gidiyorum, Daj. Beni durduramazsın."

Bir elini enseme vurdu. "Seni durdurmak için mi buradayım sanıyorsun evlat? Etrafına bak, onu geri almak için buradayız."

Bu öyle bir sersemletmeydi ki ciğerlerimden nefesimi çekip aldı, önümde duran gerçeğı fark ettim.

Kryv, saray muhafızları, hatta Frigg'in babası bile oradaydı; kılıçlar, hançerler, yaylar ve oklar savaş kapıdaymış gibi dizilmişti.

Birçoğunun yüzü örtülüydü ve çoğu koyu renk tunikler ve pantolonlar giymişti. Sanki parmaklar etlerini tırmalamış gibi yanaklarında kan izleri vardı. Diğerlerinin gözlerinde ise

Falkyns ya da mavi ve beyaz leke. Son at seli de katılınca davullar sustu.
Hepsi Skadi için buradaydı.

Babam karanlıktan yapılmıştı ama beni şekillendiren, seven ve kendi başıma ayakta durmayı öğreten de karanlıktı. Beni hızlı bir kucaklamanın içine çektiğinde, yüzeyin altındaki korku gücünü kaybedene kadar ona sarıldığım için kendimi lanet olası bir pislik gibi hissettim.

"Onsuz dönmüyoruz Jonas," dedi karanlık bir sesle, alçak sesle ve sadece benim için.

Bir söz. Babam, tüm anılarımda, bana hiç yalan söylememişti.
Bu gece de ilk olmayacaktı.

Annem yanımıza geldi, saçları arkadan örülmüştü, bakışlarında korkutucu bir şiddet vardı. Hiçbir şey söylemedi, sadece bir elini önce benim, sonra Sander'ın yanağına bastırdı. Başka bir kavgayı kaçırmayacağına dair sessiz bir güvence.

"Mira." Daj yavaşça Mira'nın kolunu tuttu. Üzerinde kanvas bir palto vardı ve kayıkların yüklenmesine yardım ederken biraz telaşlıydı.

"Ona ulaşmaya çalıştım, Kase Amca." Mira'nın çenesi titriyordu.
"Birini daha kaybedemem."

Göğsümde bir sızı hissettim. Mira, Livia'nın Bloodsinger'ın kendi intikamı için onu kaçırdığı haftalarda kaybolduğunu ima etmişti.

Babam onun yanağını okşadı. "Geri çekilmeni istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Savaşabilirim."

"Biliyorum ama diğer krallıklara uyarı göndermeni istiyorum. Kıyılarımızı savunmak için Rave'e ihtiyacımız olabilir. Kraliyet kanının çağrışı ateşlediğini biliyorsun, o yüzden bunu bizim için yapar mısın?"

Topraktaki iksirler ve doğal büyüyle beslenen uyarı sinyalleri krallıkların dört bir yanına dikildi. Her krallıktaki kulelerin tepesinde, sıkıntılı krallığın bir gölgesinde alevler parlayacaktı. Kuleler Klockglas için kan kırmızısı yanardı.

Bizim kulemiz Limericks dediğimiz bir ormanın içine sıkışmıştı. Solmakta olan adayı avlamak için hâlâ vaktimiz varken ulaşamayacağımız kadar uzaktı.

Mira'nın parlak gözleri bizden nasıl uzaklaşacağını bilemiyormuş gibi etrafına bakıyordu ama babamın söylediği gerçek oradaydı.

Sadece kraliyet aileleri savaş ilan edebilir ya da Rave'in tüm gücünü harekete geçirecek sorunlar çıkarabilirdi.

Aleksi kalabilirdi ama o bir savaşçıydı. Babam bile onu geride tutamazdı.

"Uyarıyı göndereceğim," dedi Mira uzun bir aradan sonra. "Ben yaparım." Annem atını prensese teslim etti. İki Siyah Saray muhafızları ve Frigg, eğer başarılı olamazsak kıyılarımızı elf ordularına karşı hazırlamak için Mira giderken onu korumaya gönüllü oldular.

Midem bulandı. Başarısız olmayı düşünemezdim.

Mira hepimizle gözyaşları içinde vedalaştı ama sözünü tuttu ve küçük maiyetiyle birlikte krallığımızın dış sınırlarına doğru koşmaya başladı.

Deniz fae'leri her uzun geminin direğini aldı. Solmakta olan ada uzak denizlerde, Ever'in yakınlarında olacaktı. Artık tek umabildiğim, bizim çok geride kalmadığımız ve onların da bilinmeyen sularda kaybolmadıklarınıydı.

Bir gemiye adım attım, ileriye bakıyordum, ensemdeki sıcak korku diken diken olmuştu.

Bu gece kâbuslarımla yüzleşecektim.

Skadi için kendimi kaybedemezdim. Ateş oradaydı, kanımda yanıyor, beni kendi mesmerimin acısına sürüklemeye çalışıyordu.

"Senin yanımdayım kardeşim." Sander bıçağını kınına soktu ve küpeştenin üzerine eğildi.

Boğazımdaki yanmaya rağmen yutkundum. "İşte bu yüzden, Sander."

"Neden ne?"

"Neden asla razı olmadım, neden bir başkasının kalbinin her keskin, güzel parçasına aşık olmayı reddettim." Duraksadım, sesimi sabitlemek için mücadele ettim. "Aşkı ve onu kaybetmenin neler yapabileceğini gördüm. Böyle bir şeyi asla riske atmak istemedim, hele ki büyücüm bunun için beni yok edecekken."

"Artık bu senin korkun değil mi?"

"Korkuyorum." Kürekçiler bizi akıntıya bırakmak için bağırdıklarında kılıcımı çektim. "Ama herhangi bir kalbi kaybetmekten korkmuyorum. şu anda korktuğum şey onun kalbini kaybetmek."

Sander doğruldu ve baş bodoslama yüzeye doğru eğilip aşağıya dalmaya hazırlanırken tepedeki bir halata uzandı. "Bu korkular asla gerçeğe dönüşmeyecek."

Yeterince doğru. Bu gece karımı geri alacaktım.

Bölüm 50

Sis Hırsızı

ARION'UN AFFINITY'si uzun mesafeler boyunca ateşin ve ışığın içinden geçmesine izin vermiyordu ve sadece gördüğü yerlere seyahat edebiliyordu. İşin gerçeği, bir süredir odamı izlediği ortaya çıktı. Prens muhtemelen Cian'la birlikte Klockglas'a gelmişti ve muhafızları kimin katlettiğini iyi biliyordu.

Prens ışığı çağırdı ama bizi onun içinden kaçırabilirdi. Neredeyse sislerimin karanlığı gibi, ama ondan korkulmuyordu. Hayır. Arion klanı tarafından saygı görüyordu.

Prens kollarını bana dolayarak beni birahanenin arka odasından geçirdi, bir sokağın yanındaki meşalelere, sonra da deniz kenarındaki fenerlere götürdü.

Kıyıda bizi bir gemi karşıladı. Kanımdaki beyaz demir solmaya başlamıştı, Arion'un bedenine yaslanırsam ayakta durabilirdim.

Ama yapmadım.

Kendimi bıraktım, karanlık kumlu kıyıya tırmanmaya çalıştım, çığlık atmaya çalıştım. Sadece Jonas için hıçkırıklar kaçtı.

Sandaldan üç Ljosalfar savaşçısı beni zorla tekneye bindirdi. Altın zırhlarını giymiş, düzgün saçlarını arkada tutan sık örgüleriyle zihnim onları bu komplonun komplocuları olarak kabul etti ve Arion'la yapmaya çalıştığım gibi onlardan da şiddetle kurtulmaya çalıştı.

Kendimi parmaklıkların üzerinden atmaya çalıştığım da, savaşçılar bileklerimi deri bir kemerle bağladılar ve Arion kemeri kavradı.

Omzumun üzerinden savaşçılardan birine baktım. "Prens onu öldürdü. Dorsan."

Bileklerimdeki deriden bir çekiştirme beni öne doğru itti. Arion yüzümü kavradı. "Düşündüğün gibi umursamayacaklar. Dorsan Dokkalfar'dandı, benim klanımdan değil."

"Sen bize bağılısın." Sesim demir yüzünden ağırlaşmıştı. "Onun ölmesine gerek yoktu. Umarım bu senin ruhunu lekeler."

"Dediğim gibi Skadinia, eğer bu bana tüm elflerin tahtını kazandıracaksa, birkaç leke buna değer."

Zalimlik Arion'un yüz hatlarında yaşıyordu. Kalbi daha şimdiden açgözlülükle çarpmış gibiydi. Beni silahı yapmadığı bir gelecek onunla olamazdı.

Natthaven kıyılarına girdiğimizde soğuk sisler bizi sardı. Karanlık tepeler ve ormanlar, ağaç tepelerindeki insanların fenerleriyle ışıldıyordu ve uzaktaki sarayın parıltısı çok masum, çok misafirperver görünüyordu.

Çok güzel bir hapishaneydi.

Sandal kumların üzerine kaydığında, savaşçılardan biri bir kibrit çöpü yaktı. Arion avuçlarında dans edene kadar aleve uzandı. Ateşi bir çırpıda fırlattı ve karanlıkta şiddetli bir ısı ve rüzgâr kasırgası oluştu.

Arion sert bir çekişle beni kendine çekti. Saçlarım onun sıcak ve ısıracı yakınlığının alevleri arasında savrulurken bileklerim altımda, elf sarayının tanıdık salonunun soğuk taşına düştüm.

Bir rüzgârla ateş çemberi kapandı. Arion hiç düşünmeden yanımdan geçti.

"Söz verdiğim gibi onu geri getirdim. Sayıklıyor, bazı alver iksirlerine kendini kaptırmış. Bunun ziyaret sırasındaki tuhaf davranışlarını açıklayacağından şüphem yok. Şüphelendiğimiz gibi."

"Yalancı." Dirseğime yaslandım ama nefesim kesildi. Eldirard tahtında oturuyordu, eskisinden daha bitkin görünüyordu. Yaşlı görünüyordu. Yanında Gerard bir kral koltuğuna oturmuştu. Sert ve haşın Ljosalfar kralı, bronz kısa kılıcının kabzasını kavıyor ve dudaklarında alaycı bir ifade belirliyordu.

Dizlerimin üzerine kalkmayı başardım. "Arion Dorsan'ı katletti."

Büyükbabamın gözleri keskinleşti ama prens elini kaldırdı. "Ben kılıç kaldırmadım Kral Eldirard. Alversler kaçışımızı yakaladı ve zavallı Dorsan arada kaldı. Onu her iki klanda da onurlandıracağız."

Arion'un sonunu getirecektim. Hiçliğin içine atılacaktı ve oradan kaçmasına asla izin vermeyecektim.

"Büyükbaba, o yalan söylüyor." Ayağa kalkmaya çalıştım ama uzuvlarım ağır taştan yapılmıştı. "Bunu neden yaptın? Seni her zaman sevdim, sana itaat ettim ve sen mutluluğumu elimden aldın."

"Dediğim gibi, sanrılar." Arion kalbi kırılmış gibi başını salladı. "Ne kadar zamandır bilmeden onların büyülerini kabul ettiğini bilemeyiz ama zihnini kendilerine sonsuz sadakat göstermesi için manipüle etmişler."

Kral Gerard ayağa kalktı. "Prensesi geri getirmek için çalışacağız, sonra da nihayet klanlarımıza katılacağız. Hazır olduğumuzda, Fae'lerden hakkımız olan nimetleri alacağız."

"Büyükbaba, buna güvenemezsin! Arion'un halkımıza savaş getirmesine izin veriyorsun. Bir kez daha! Benim için gelecekler. Eriksson Hanesi'nden Jonas beni aramaktan asla vazgeçmeyecek. Onları hafife alıyorsun."

"Belki de kendi halkınızı küçümsüyorsunuz Prenses," dedi Gerard. "Bizi bu ana getirmek için yapılanların yarısını bile bilmiyorsunuz."

"Büyükbaba." Güç topladım; ayağa kalktım. "Bunu kabul etme. Arion'la asla özgür olamayacağım. Beni kullanacaklar, bunu biliyorsun."

Eldirard konuşmadan Gerard araya girdi. "Senin yakınlığın elf klanlarına kader tarafından bahşedildi kızım. Benzersiz ve güçlüdür ve asla Fae halkına hizmet etmek için tasarlanmamıştır. Elflere hizmet etmek için yaratıldı. Kaderini kabul et ve görevini yerine getir."

"Sana asla hizmet etmeyeceğim," diye bağırdım. Taht odasının etrafındaki hizmetkârlardan birkaç soluk geldi. Yumruklarım iki yanımda kıvrıldı. "Asla. Asla kalbimdeki akrabam olmayacaksın. Beni oğlunun önünde bir gelin olarak durmaya zorlayabilirsin, ama ben başka birine yeminliyim ve beni bulup bundan vazgeçireceği güne kadar buzdan başka bir şeyin içinde beklemeyeceğim."

Sonunda büyükbabam ayağa kalktı. "Cara, lütfen prensesi dinlenmeye götür. Oldukça yorgun görünüyor." Muhafızlarına baktı. "Adayı solmaya hazırlayın. Derin denizlere gidiyoruz."

"Kralım." Saray muhafızlarından biri öne çıktı. "Ada. . . şey, solmakta tereddüt ediyor gibi görünüyor."

Bir kahkaha attım. "Çünkü ona ihanet ettin! Sana boyun eğmeyecek."

Büyükbabam tereddüt etti. "Ne kadar ileri gidebileceğimizi göreceğiz. Cara." Köşedeki leydimin hizmetçisine eliyle işaret etti. "Prensesle ilgilen."

"Yakınlığını kullanamamasını sağla," diye ekledi Gerard. "En azından akli başına gelene kadar."

Bileklerime beyaz demirden yapılmış iki kelepçe takıldı. Beni zayıflattılar ama beyaz demirden bir bıçağın darbesiyle aynı şey değildi. Sisler oluşmuyordu ve bu tanıdık bir hapishanenin bir başka tuğlasıydı.

Yalvarmadım. Ne anlamı vardı ki? Dinlemeyeceklerdi. Sislerimi çekecek gücüm yoktu. Henüz yoktu.

Cara bana taht odasından çıkarken rehberlik ettiğinde hiçbir şey söylemedim, yüz hatları samimi bir endişeyle buruşmuştu. Kalbimin yavaşlamasına, kayıtsızlığımın beni ele geçirmesine izin verdim. Söz verdiğim gibi, kâbusum beni bulana kadar bu yerle ilgili hiçbir şey hissetmeyecektim.

Anlar, on yıllar, fark etmeyecekti. O eller kalbimi tekrar eritene kadar acımasız bir beklenti içinde bekleyecektim.

Eski odam benim için hiç keyif vermiyordu. Bana hiç düşünmeden verdiği bahçe pencereyle Jonas'la paylaştığım uzun oda değildi. Tozlu, unutulmuş bir odanın aşk masallarıyla dolu bir kütüphaneye dönüştürüldüğü, masalların hiçbir değeri olmadığından yakınılmayan terk edilmiş bir koridoru yoktu.

Parşömen ve derin orman meşesi kokmuyordu.

"Leydim." Cara kapının yanında durdu. "Neden sizi dinlendirmiyoruz? Sabaha kendinizi daha iyi hissedersiniz."

"Hissetmeyeceğim. Kendin inanmadığın halde inanıyormuşum gibi davranma." Onunla yüzleştim, soğuk ve mesafeliydim. "Ben asla buraya ait olmadım. Hiç kimse beni kocamın gördüğü gibi görmeyecek. Eriksson Evi'nde hiçbir koşul yoktu, Cara. Takılması gereken maskeler yoktu."

"Eviniz hakkında böyle şeylere gerçekten inanıyor musunuz?"

Açıklamaya çalışarak zaman kaybedecektim ve bunun ne faydası olacaktı ki? Kimse buradan ayrılmama izin vermez. "Umarım burada bir

saklanabileceğimiz bir yer."

Yüzümü pencereye döndüm, sözlerime dehşetle bakması ilgimi çekmedi.

Denizin üzerinde bulutlar kıyıya doğru yuvarlanıyordu, bir karanlık ordusu ışığı söndürmek için buradaydı. Odadaki mumlar yavaş yavaş sönene kadar titredi. Rüzgâr kabarcıklı cama çarptı ve deniz gecenin duvarının ardında kayboldu.

Ada her yer değiştirdiğinde midemde ince bir sızı hissediyordum.

Gözlerimi kapattım ve kirpiklerimde dengelenen gözyaşının yanağıma düşmesine izin verdim.

Ancak ışık cama geri döndüğünde ve mumlar yeniden canlandığında kral odama girdi. Yıpranmış ve hırpalanmış olan Eldirard, Cara'yı bir bakışla kovdu ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Skadinia."

Ellerimi arkamda birleştirdim. "Bana ait olmadığı için bu isimden nefret ettiğimi biliyor muydun? Beni buraya getirdiğinizde eklenmişti. Annem bana Skadi adını vermiş."

Eldirard yatağımın köşesine oturdu, kolları dizlerinin üzerinde gevşek, omuzları kıvrıktı. "Şimdiye kadar bu düşüncelerden arınmış olacağımı sanıyordum."

"Bu düşüncelerden asla kurtulamayacağım çünkü Arion yalan söyledi. Sana söylediğim gibi, sen de inanmamayı seçtin. Bana onu bana getiren bir yadigâr verdin!"

Büyükbabam irkildi. "Sana ulaşmak için daha hızlı bir yol istedim çocuğum. Ama sonuçta ittifak bozuldu ve sen riske girdin."

"Şimdiye kadar karşılaştığım tek risk *kendi lanet* olası *halkım* tarafından." Sesim keskin ve tizdi. Duygular boğazımda düğümlendi ve onun gözetimi altında kırılmadan önce beni geri dönmeye zorladı.

"Bu yeminleri asla kabul etmemeliydim." Eldirard ağır bir nefes verdi. "Ljosalfar'la olan ittifaka sadık kalsaydım, tüm bu zahmetlere girmeden mirası yaratabilirdik."

Yere baktım. "İkimize de ihanet etmiş olsan da prensin teklifini kabul ettiğin için sana sonsuza dek minnettarım."

"Ona gerçekten değer veriyor musun? Daha önce de kolaylıkla aşık olmuşsun."

"Cian ve Arion'a aşık olduğumu mu sanıyorsun? Çaresizdim, yalnızdım ve hepinizin korktuğu canavar olmaktan korkuyordum. Elbette onların sözlerine kandım. Ta ki onlar bana işkence edene, bana gülene, bedenimi alana, sonra da ne yapacağımı bilemediğimde benimle alay edip dövene kadar."

Ona tekrar baktığımda, dedemin yüzünde utanç iki büküm olmuştu.

Alnındaki halkayı çekiştirdi ve ince parmaklarını ince saçlarında gezdirdi. "Tek kelime etmedin çocuğum. Neden? Seni koruyabilirdim."

"Arion benim nişanlımdı, bana bu kadar çok şey veren sana gelip bir soy prensi hakkında böyle şeyler söylemeye nasıl cüret edebilirim?" Taş maske acı bir kahkahayla çatladı. "Nasıl giderdi ki? Arion azarlanır, daha iyisini yapması söylenirdi. Cian sarayın diğer tarafına atanırdı ama ben yine de senin mirasın için bir sefil adamla nişanlanırdım."

Eldirard afallamış görünüyordu. Hiç kuşkusuz, sesimi ilk kez gerçekten duyuyordu.

"Bu ihanet, ne olursa olsun beni her zaman Arion'a bir ödül olarak vereceğinin yeterli kanıtıdır."

"Hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi konuşmayı kes."

"Senin için bir önemim yok!" Krala hiç bağırmamıştım, ama bu evcilleşmemiştii ve kalbimde bir yaşam kıvılcımı hissettim. Jonas'ın ateşi. "En azından yakınlığının ötesinde yapabileceklerim için değil. Anlaşmaya neden ihanet ettiğinizi anlamıyorum. Müttefikiniz olarak tüm fae diyarlarına sahipsiniz ama tek bir elf klanı için onları bize karşı çeviriyorsunuz."

Kral başını öne eğdi. "Skaldların nesiller boyu masallarında övdükleri bir kral olmak istedim. Fae'lerle birleşme ya da elf klanlarının birleşmesi umurumda değildi. Arion'un

Cian'ın ölümüyle ilgili şüpheleri duyduktan sonra seni eve getirdim. Gerçekten tehlikede olabileceğini düşündüm."

"Ziyaretimiz sırasında birlikte olduğumuza tanık olduktan sonra böyle düşünebildin mi? Arion'u nasıl reddettiğimi gördün ama Cian'ın neden Alver topraklarında olduğunu sorgulamadın? Sen sadece şöhret için diğer seçeneğini gördün ve beni ve kalbimi hiç düşünmedin."

"Dokkalfar'ın şanlı kraliçesi olarak senin adının da benimki kadar yaşamasını istedim."

Tanrılar, kabusumla yazılmamışsa mirasım umurumda değildi.

"Böyle bir ittifak efsanelere yazıldı çocuğum. Dokkalfar'ın büyük yükselişi ve seni gördüğümde solmakta olan soyum için bir cevap olduğunu anladım." Eldirard ayağa kalktı ve bir parça özlemle pencereden dışarı baktı.

"Beni sevdiğim adamdan bir efsane için mi kopardın?"

"Bu bir efsaneden daha fazlası. Kehanetlere olan inancın Gerard'la uzun süredir devam eden bir anlaşma yapman için yeterliydi, sen daha bebekken kanla yazılmış bir anlaşma. Arion adamıza karşı geldiğinde bilmeden barış ittifakını bozdu."

"Ne kehaneti?"

"Eski bir ölümlü kahin elflerin ittifakından bahsetmişti, kaderlerinde onları bilinmezlikten kurtaracak tüketen bir güç tarafından yönetilmek vardı. Arion, klanında çok az kişinin sahip olduğu ışık gücüne sahip ve tüm varlıkları yutabilen Dokkalfar çocuğunu duyduğumuzda, Gerard ve ben klanlarımızın yükselişini görmenin yolunun bu olduğu konusunda hemfikir olduk. Şimdi, acaba her zaman farklı bir kader için mi yaratılmıştınız diye merak ediyorum."

"Yani bizi eşleştireceğinizi ve savaşı

... ." Kafamın içine bir düşünce girdiğinde kelimelerim kayboldu. "Bekle, ne demek istiyorsun, çocuğu duydun mu? Beni kendi hatamla buldun."

Kral bakışlarımı tuttu. "Seni buldum ama kaçtığından beri seni arıyordum. Annen ve babanla yaptığım birçok görüşmeden senin hakkında çok şey biliyordum."

Ter avuç içlerimi kapladı. "Onları tanıyor muydun?"

"Onları ikna etmek mümkün değildi. Çocukları için ne kadar faydalı olacağını anlamalarını sağlamak için elimden geleni yaptım."

Kraliyet tarafından evlat edinilmiş ve Ljosalfar'ın yanında yer almışlardı. Onlar vahşi yürekliydi, ağaç tepesi elfiydi ve bunu duymak istemiyorlardı."

"Onlardan beni bırakmalarını mı istedin?" Elimin topuğunu alnıma bastırarak gözlerimin arkasında oluşan ağrıyı dindirmeye çalıştım. Krala tekrar baktığımda kalbim tekledi. "Tanrılar aşkına, hayır."

Eldirard çökmüş bir adam olarak göründü. "Kral olarak onlar benim tebaamdı, akrabam sayılırdı. Ama Gerard ... muhafızlarına onlara beyaz demir götürttü, sonra da seni bana teslim etmeyi planladı. Tüm bunlar olurken bir ara uyanmış, muhafızları görmüş ve kaçmış olmalısın. Kimse seni bulamadı. Yine de ağaç tepesi halkı sadık ve son derece şüphecidir."

Kusacaktım.

"Hayır." Babamın beni ormandaki göletlere atarken attığı kahkahaları hâlâ duyabiliyordum. Annemin saçlarımı örerkenki nazik dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum. "Bana onları öldürdüğümü söylemişsiniz."

"Seni gücün konusunda ikna etmemiz gerekiyordu."

"Ruhumdaki *ateşi* söndürmek zorundaydınız!" Göğsümden bir hiçkırık koptu. "Tahakküm planlarını hayata geçirmek için uysal prensesine ihtiyacın vardı. Seni seviyordum. Seni idolüm olarak gördüm."

"Ve ben de seni seviyorum." Kralın sesi kırıldı. "İşte bu yüzden, böyle bir kayıptan sonra, söz konusu yeminleriniz olduğunda her zaman yakınlığınızdan özgür olmanızı istedim."

"Suçluluk duygunu yatıştırmak için." Her kelime pürüzlüydü ve nefretle sıralanmıştı. "Hayır. Düşüncelerinizi dile getirebilmeniz için. Bu yüzden ikinci bir

alvers ile seçim ortaya çıktı, senin almanı istedim."

Bana uzandığında, kendimi geri çektim. "Sen *aşağılıksın*."

"Skadi-"

"Hayır." Omurgam cama çarpana kadar geri adım attım. "Bana tapan bir anne ve babayı öldürdün. Beni, sadece beni seven bir adamdan aldın. Yakınlığım için değil, unvanım için değil, *kendim* için. Bu yüzden sakın bana beni sevdiğini söyleme, çünkü ben gerçek aşkın ne olduğunu çok iyi biliyorum."

Sessizlik çöktü, keskin dişleri etime battı, ta ki aramızdaki boşluğa zorlukla dayanana kadar. Anladığımı sandığım bir hayattan arta kalan bir boşluk. Düşünceler, acılar, korkular, hepsi yalandı.

İki kralın bana yakıştırdığı gibi korkunç bir canavar değildim. Canavar olan onlardı.

Eldirard bronz halkasını yatağımın kenarına koydu. "Haklısın. Dönüşler boyunca yaptıklarımın utancını hissettim ve bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bu yüzden adayı artık tek başıma terk edemiyorum. Onun güvenini kaybettim."

"Bu senin mirasın olacak."

Gözleri kırmızı ve acıyla çevriliydi. "Açgözlülük. Arzu ettiğim miras bu değil. Tüm bunlardan yoruldum, kızım. Bana inanmayabilirsin ama seni şiddetle seviyorum. Kendi hırslarımı daha çok sevdiğim için beni affet. Yapabileceğim tek şekilde telafi etmeye başlamama izin ver."

Kral beni bir an için şaşkın ve kararsız bıraktı ama kısa süre sonra Cara'yla birlikte döndü. Cara'nın rengi solmuştu, hâlâ korkudan yüzünü buruşturuyordu.

"Lütfen otur, Cara. Yapmak üzere olduğum şey için bir tanığa ihtiyacım var."

Bölüm 51

Sis Hırsızı

KRAL, Cara'yı makyaj masasının yanındaki kadife bankın üzerine oturttu, ardından yatağın kenarından kolyesini aldı.

Bronzun keskin uçlarını inceledi. Karmaşık yıldızlar ve Natthaven'ın zirveleri metallere kazınmıştı. "Bu her zaman Dokkalfar klanının gücünü sembolize etmiştir. Bu adanın metallerinden yapılmıştır ve halkına değer veren, topraklarındaki güçler tarafından güvenilen bir liderin tepesinde oturmak üzere tasarlanmıştır.

"Seni her zaman kabul etti, Skadi." Eldirard hüzünlü bir gülümseme sundu. "Çocukken seni güvende tuttuğundan şüpheleniyorum. Bu duvarlar arasında ne kadar yalnız olduğunu, kendi halkının arasında kendini ne kadar yersiz yurtsuz hissettiğini bilmek beni üzüyor. Ama elflerin en zengin gücü bu topraklarda yaşıyor ve sana boyun eğiyor. Tıpkı şimdi benim yaptığım gibi."

Kral bir dizinin üzerine çöküp elindeki yüzüğü havaya kaldırdığında Cara keskin bir nefes aldı.

"Sannhet Hanesi'nden Skadi."

Yutkundum. Naganeen'i değil, doğduğum evi kullanmıştı. Bedenimi kaskatı tuttum, kıpırdamadım, doğrusu ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Eldirard gözlerini kaldırdı. "Seni Natthaven'ın varisi olarak taçlandırıyorum. Kraliyet soyuyla olan ittifakın mirasını güvence altına aldı ve bu topraklar tarafından kabul edildi." Kral tacın en sivri ucuna bir parmağını batırdı ve kanından bir damla tacın ucuna döküldü. "İsteyerek verdim, kanım da bu taht gibi sizindir. Kimse onu senden alamaz. Doğuştan gelen hakkını talep et."

Avuçlarım titredi, ama halkayı onun elinden aldım. Onu başımın üzerine yerleştirdiğimde kral ayağa kalkmadı. Bronz alnıma değdiğinde dişlerimin arasından bir tıslama kaydı.

"Hayır, bırak onu." Ben halkayı alamadan Eldirard ellerini kaldırdı. "Sadece bir an için acıyor. Bu bir damga.

Burada kraliçe olup olmayacağınızı kimse sorgulamasın, marka kendini gösterecek ve hiç şüphe kalmayacak."

O anda, tahta çıkmakla ilgili ne kadar az şey öğrenmeye çalıştığımı fark ettim.

Derslerdeki belli belirsiz anılar kraliyet damgasından bahsediyordu ama ben hiç sormamıştım. İtaatkâr olmaya ve rahatsızlık vermemeye çok fazla odaklandığım için fazla bir şey sormadım.

Eldirard ayağa kalktı, ellerini uzattı. "İzin verir misiniz?"

Benden uzun boyluydu, bu yüzden tacı başımdan almak hiç de zor olmadı. Kral aynayı işaret etti. Yansıمامı görmek için eğildiğimde Cara ellerini ağzının önünde tutuyordu.

Orada, alnımın üzerinde parıldayan, neredeyse zarif bir taç şeklinde bir yıldız takımıyıldızı vardı. Gümüş pırıltı derimin içinde kaybolup yüzeyin altına gizlendiğinde başka tarafa bakamadım. Oraya dokundum ama ne bir tahriş ne de orada olduğuna dair bir işaret vardı.

"Sen benim varisimsin, Skadi." Eldirard söyledi. "Ljosalfar ile ittifaka gerek yok. Seçtiğin adam, seçtiğin hayat, buradaki konumunu güvence altına almak için fazlasıyla yeterli."

Duygularım göğsümde düğümlendi. Tekrar krala baktım. "Jonas'a dönmeme izin verecek misiniz?"

"Evet." Hiç tereddüt etmedi. "Seni defalarca hayal kırıklığına uğrattım ama şimdi uğratmayacağım."

"Seni affetmiyorum, annem ve babam için değil, beni kocamdan aldığın için değil, burada yaşadığımız hayat asla eskisi gibi olmayacak. Ama . . . Şu anda yaptığınız şey için minnettarım."

Eldirard başını salladı. Bir kolunu kapıya doğru açtı. "Gelin. Bileklerindeki o iğrenç şeylerin anahtarını alacağız ve seni halkına geri vereceğiz."

"Gerard ve Arion ne olacak?"

"Onların öfke nöbetleriyle ben ilgileneneğim." Eldirard artık önümde yürümüyordu. Koridorlarda eşitmişiz gibi omuz omuza yürüyordu. "Hoşnutsuz olacaklar ama başka yerlerde kendi ittifaklarını kurmaları gerekecek. Fae toprakları çok geniş, bu yüzden Dokkalfar olmadan onlara karşı durmaya çalışmayacaklar."

Bir umut ışığı kök saldı. Yakında Jonas'ın yanında olacaktım ve taç giymiş varis olarak Arion'u bu lanet adaya bir daha adım atmaktan men edebilirdim.

Ljosalfar muhafızları, kralları ve veliaht prenslerinin ortadaki masaya yerleştirilmiş basit bir yemekte oturduğu taht odasında kaldılar. Herhangi bir Dokkalfar fark etmedim ama Gerard dikkatimizi çekmeden önce rahatsız olmak için çok az zamanım vardı.

"Ah." Gerard selamlamak için bir içki borusunu kaldırdı. "Şimdi daha iyi hissediyor mu?"

"Sanırım telafi edildi ve Skadi yerini biliyor." "Güzel." Arion kendi boynuzunu geriye doğru eğdi. "Hızlı yeminler edeceğiz. I Bu işin daha fazla gecikmeden yapılmasını istiyorum."

"Bu mümkün olmayacak," dedi Eldirard. "Müstakbel kraliçe zaten Eriksson Hanesi'yle yemin etti."

Hem Gerard hem de Arion ışıldayan bakışlarını Dokkalfar kralına kaldırdıklarında hava soğudu. Gerard yavaşça oturduğu yerden kalktı. "Tereddütlerinizden bıktım usandım."

"Tereddüt falan yok." Eldirard çenesini kaldırdı. "Başta kabul ettiğim gibi ittifakın yanında durmayı seçtim. Barış Ljosalfar ve Dokkalfar arasında kalabilir. Eğer kalırsa, o zaman fae halkıyla güçlü müttefiklerin olacak Gerard."

Ljosalfar kralı elini masanın üzerinde gezdirerek boynuzunu yere vurdu. "Ben müttefik istemiyorum, seni yaşlı budala. Halkımızın bir zamanlar olduğu gibi tüm toprakların başında oturmasını istiyorum."

"Olan oldu."

"Geri al," diye ısırdı Arion. "Sen kralsın."

Eldirard prensi küçümsedi. "Ve sen de misafirperverliğini yitirmiş bir misafirsin. Varisimi eş olarak almanıza asla izin verilmeyecek."

Göğsümde bir gurur ateşi filizlendi. Sanki bir korku dalgası yıkanıp gitmiş gibi, kendimi bu duvarların içinde hiç olmadığım kadar özgür hissettim.

Arion ayağa fırladı ve parmağıyla kralı işaret etti. "Bu seçiminden pişman olacaksın."

Bir adım öne çıktım. "Git, Arion. Artık burada sana yer yok."

Prens bir an için dişlerinin kenarını göstererek alay etti. "Sanırım çok yakında yanıldığını anlayacaksın."

Dikkatsizliğimin suçunu Eldirard'ın açıklamasından kaynaklanan pervasız kibir patlamama yükledim. Muhafızların yer değiştirdiği anı görmedim; kaldırdıkları bıçakları fark etmedim.

Ta ki çok geç olana kadar.

Bronz kısa bir kılıç Eldirard'ın omurgasını, ucu göğsünü delip geçene kadar kesti. Çığlığım taht odasında yankılandı. Yaptıklarıyla ihanete uğramış olsam da, bu adam hayatım boyunca benim evlatlık büyükbabam olmuştu.

Ona ulaşmadan iki muhafız beni uzaklaştırdı.

"Ne yaptınız siz!" Elllerinden çekiştirdim. "O senin akrabası. Senin kanından."

Eldirard ve Kral Gerard uzaktan akrabaydı. Bu tüm elf geleneklerine aykırıydı. Ruhu çok şiddetli bir şekilde lekeliyordu.

"Krala ben vurmadım." Gerard kollarını açtı. "Ne de varisime."

Eldirard dizlerinin üzerine çöktüğünde, dudaklarından kanlar dökülürken onun adını haykırdım. Kapıların arkasından bağırışlar yükseldi. Saray muhafızları dışarıda kalmıştı.

Gerard adamlarına onları bastırmaları için emirler yağdırırken, bir yandan da sarayı istilacı Fae halkına karşı savunuyordu.

"Prensesi odama götürün," dedi Arion.

"Kraliçe." Ardından ıslak bir ses geldi. Eldirard öne doğru yuvarlandı ama bana baktı, dudaklarında soluk bir gülümseme vardı. "O ... kraliçe."

Başımı salladım, gözlerinin kararmasını izlerken gözyaşlarım yanaklarımı ısıttı. Çılgılık atmak, gitmemesi için yalvarmak istedim, hazır değildim, gitmeden önce onun rehberliğine ihtiyacım vardı, her şeyi anlamlandırmak için ... daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Eldirard yumuşak bir nefes aldı. Hiç bırakmadı.

Gerard odanın karşısına geçti. Çenemi parmaklarının arasına alıp alnıma baktı. Başımdaki halkanın derimin altına yerleştirilmesiyle aynı acı hissettim.

"Lanet olsun ona." Gerard sert bir itişle yüzümü serbest bıraktı. "Onu kimse görmeyecek. Onu prensin odasına götürün, bana k a l ı r s a zincirleyin ama g ö z e t i m altında tutun." Başka bir muhafızı çağırdı.

"Ormandan kalan muhafızlarımızı çağırın ve biri bu salonu kandan temizlesin."

"Senin için geliyorlar, Gerard." Muhafızların pençesinde mücadele ettim. "Arion, kâbusların prensi tarafından işaretlendin ve o işaretini asla kaybetmez." Güldüm, biraz çılgınca, biraz kırık. "Ben Natthaven'ın kraliçesiyim ve hepiniz işaretlendiniz."

Bağırışlarım üzerine kapı çarpıldı ve Arion'un kaldığı süre boyunca uyuduğu arka merdiven boşluğuna sürüklendim. Dağınık ve düzensizdi, ter ve duman kokuyordu.

Bileklerimin etrafındaki beyaz demir, yakınlığımı engelledi ama Ljosalfar muhafızlarından biri beni yatağa yatırana kadar onları ısırdım ve tekmeledim.

Muhafızlardan biri pencereyi kilitledi ve küçük anahtarı kemerine soktu, ardından arkadaşı beni Arion'un yatağında boğulmaya bırakırken odadan aceleyle çıktı. İlk muhafız geri döndüğünde elinde kalın bir ip vardı.

Direnişim zaman aldı ve kraliyet damgası taşıdığını bildikleri bir kadına vurmakta tereddüt ettiler. Yine de adamlardan biri başıma gelenlerden bıkınca yumruğunu çeneme indirdi.

Başımı döndüren bir bulanıklık içinde görüşümü siyah benekler kapladı ve kollarımı arkadan bağlamaları, ardından beni sağlam yatak direklerinden birine bağlamaları için çok az bir zaman tanıdı.

Gardiyanlar geri çekildiklerinde alınlarında ter, gözlerinde tedirginlik vardı. Dudağımdaki kanın tadını aldım ve kapıya doğru geri çekildiklerinde yalayarak uzaklaştırdım. Ağzım sefil bir sırtışa dönüştü.

"Benim için geldiklerinde hayatta kalamayacaksınız," dedim, sesim alçak ve sertti.

Soğukkanlılıklarını korudular, sert tavırlarını sürdürdüler ve tek kelime etmeden odayı terk edip kapıyı arkalarından kilitlediler.

Yine yalnızdım, kalbimin kırılmasına izin verdim.

52. Bölüm

Kabus Prens

HER İŞARET BELİRLENMİŞTİ.

Tuzlu suyla ağırlaşmış ılık hava yelkenlere çarpıyordu. Denizler uzun gemilerimizi salladı, sanki sular bir sorun olduğunu biliyordu.

"Yüzgeçler bana kısa süre önce geldiğini söylüyor. Karanlık diyarların en derinine gitti." Nightseer filomuzun etrafını saran kalın gölge dalgalarının arasından baktı.

Fırlatma bıçakları ve koyu renk sürmelerle örtülü Raum yanında durmuş ileriye bakıyordu. Tek görebildiğim bulutlar ve karanlıktı. Nightseer ara sıra mırıldanıyor, zifiri karanlığı yarmak için denizden gelen sesini daha da yükseltiyordu. Raum, büyüü imkânsız görüşünü bulanıklaştırdığında gözlerini daha da kısıyordu.

Natthaven.

Onu görüş alanlarına almışlardı.

"Deniz halkı göründüğünü gördü mü?" Sander kaba deniz fae'sinin yanına geldi.

Nightseer başını salladı. "Bıçaklar Leydisi'nden gelen bir yardım çağrısından beri onu izlediklerini söylüyorlar."

Heartwalker ve onun kanayan tutarlı mantığı. Onu tekrar gördüğümde fae'yi öpecektim. Celine Tidecaller, Ever'deki Kılıçların Leydisi'ydi ve deniz sesiyle gelgitler aracılığıyla hızlı raporlar gönderebilirdi. Toprakları, toprak fae ve deniz fae alemleri arasındaki sınıra en yakın bölgeydi.

Tait doğru kararı vermişti. Eğer Celine haberi yayarsa, şüphesiz tüm Ever Krallığı bu gece ne olduğunu çoktan öğrenmiş olacaktı.

"Sence kararı o bilinmeyen denizlerin derinliklerine mi çekecekler?" Raum Nightseer'a baktı.

Deniz fae'si bir omuz attı. "Olabilir. Merfolk nöbet tutacaktır ama çok uzaklaşırlarsa yönlerini kaybederler."

"O zaman bir daha kaybolma şansları olmadığından emin olsak iyi olur." Ses tonum sertti ve yumuşatmak umurumda değildi. Mesmer beni pençesine almıştı ve derimin altında yuvarlanan sıcaklığından kurtulamıyordum.

Korku kanıma işlemişti ve eğer teslim olursam, kaçıp kurtulamayacağımdan emin olmadığım bir kâbusun içine düşecektim.

Von birden fazla kez ateşimi düşürmek için İksirciler'den avucuma birkaç bitki sıkıştırmıştı ve babam muhtemelen beni altına çekmek isteyen tehlikeli korkunun her zerresini tadararak yanımdan ayrılmamıştı.

Skadi benim kâbuslar içinde yuvarlanmama izin veremezdi. Bu mürettebat içinde Natthaven adasını bilen tek kişi bendim.

Diğerleri kıyılarda nöbet tutarken, ben de planımızı işaretlemek için aceleyle eskizler yaptım.

Aklıma geldikçe tepelerin ya da bataklıkların etiketlerini karalıyor, sayfalarda uçuşan sözcükleri takip etmektense bölgeleri ve görüntüleri daha kolay ezberleyen babam için sözcükten sonra bir sembol ya da kroki ekliyordum.

Bu bir zayıflık değildi; kimse haritaları ya da planları Kase Eriksson kadar korkutucu bir doğrulukla öğrenemezdi ve Natthaven'ın ölçeğini ve orada bulunduğum hafta boyunca verdiği sırları rapor ettiğimde, planı şekillendiren kişi babam oldu.

Belki diğer hileler kadar karmaşık değildi ama bu incelik ya da zarafet için tasarlanmamıştı.

Sonraki adımlarımız Skadi'yi bulana kadar yıkım için tasarlanmıştı.

Bir mektubu, kuru kalması için toz haline getirilmiş bir iksirle mühürledim ve sonra uzun geminin kenarına doğru eğildim.

Denizkızı yüzünü suyun yarısından kaldırdığında yuvarlak, şişkin gözler benimkilerle buluştu. Saf yeşim taşı gibi saçları yumuşakça tokalar ve iğnelerle parlıyordu. Derisi pullu değildi ama ışığın parıltısına karşı neredeyse pullu gibi görünüyordu.

"Krala." Parşömeni çevirdim. "Bu önemli."

İnce, sivri dişlerini parlattı. "Bunu ona kendi ellerimle götüreceğim, toprak prensi. Tabii benimle birlikte yüzmek istemiyorsan."

"Bir daha asla güneşi göremem."

"Buna yemin edebilirim."

Merfolk. Her zaman bizi dalgaların altına çekmeye çalışırlar. "Acele et." Hizmetçi karanlık gelgitlere gömüldü ve bir daha asla yüzeye çıkmadı.

"Jonas." Sander kolumu dürttü. "Hazırız."

Planın ilk yarısından nefret ediyordum ama kıyıdaki devriyeleri atlatmanın ve sarayı hemen ele geçirmenin tek yolu buydu.

Annem canlı saçlarını koyu renk bir kukuletanın altına sakladı ve geminin küpeştesinde Raum'un yanında durdu. Her iki bacağına da hançerler bağlanmıştı ve bir tanesini elinde tutuyordu. Maj kılıçları ya da daha ağır silahları umursamazdı; gizlenmek ve ellerini serbest bırakarak büyüsünü kullanmak için daha hafif silahları tercih ederdi.

Babam yanımdan sadece karısı için ayrıldı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendine yaklaştırdı. "İşaretlerinle tanış, Mallie."

"Her zaman." Onu öptü, parmakları tuniğinin etrafındaydı, sonra fısıldadı, "Sonuna kadar savaş."

"Sonuna kadar savaş," diye gürledi uzun gemi, deniz bu gece savaşların kazanılacağına ya da Öteki Dünya'da tanrılarla gülmek ve yemek yemek için buluşacağımıza dair karanlık bir bildiri olana kadar diğerlerinin arasından rüzgârı yakaladı.

Sander annemi kısa bir süre kucakladı. Vedalardan nefret ettiğim için güverteye bakıp durakladım.

Çocukluk savaşları kaybetme korkularımı zayıflama noktasına kadar derinleştirdi, ama o zaman bile son bir vedanın korkusunu sindiremedim.

Öteki Dünya'da bile olsa her zaman başka bir merhaba olacaktır. Hiç kimse gerçekten gitmez. Fae krallarından biri olan Silas'ın sözleri çocukken beni teskin etmişti.

Şimdi de annem bakışlarıyla buluşmamı beklerken onlara sarılıyorum.

Uzun zaman önce annemin boyunu aşmıştım ve kucağımda kendini bu kadar küçük hissetmesi huzursuzluğumu hafifletmiyordu.

"Onu bulacağız," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım, boğazım duygularla doluydu. "Ormanın içinden geçen yolu hatırlıyor musun? Peki ya ağaç tepesinde yaşayanlar sizi durdurursa ne diyeceksiniz? Sonra saray-"

"Jonas." Geri çekildi ve ellerimi sıktı. "İşaretlerimi biliyorum."

Aşağıya baktım. "Dikkatli olun Maj."

Küpeşteye doğru adım attı, Raum ve Ash de onun yanındaydı. Annem bir elini kalbine bastırdı, adamlarına bizi sevdiğini sessiz bir şekilde ilan ediyordu.

"İlk görüşte," diye homurdandı Daj, sesinde bir ağırlık vardı.

Raum yetersiz bir selam verdi.

Annem, Ash ve Raum gelgitlere dalmadan önce başka bir şey konuşulmadı. Nightseer sadece bir ya da iki kez kalan deniz insanlarına onları rahat bırakmaları için tısladı ve karanlık bulutların arasından onları izledi.

On nefes, yirmi nefes, zaman uzadı.

Sonunda, yumuşak bir mırıltıyla, Nightseer babamla yüzleşti. "Karaya çıktılar."

Kral ayağını küpeşteye dayamış, kendi büyüünün gölgeleri arasından bakıyordu. "O zaman onun çağrısını bekleyelim."

İlk hedef belirlenmişti.

Elflere burada olduğumuzu belli etmemek için adaya bağırarak komut veremeyecek kadar yakındık. Sinyaller fenerler ve doğal olmayan mesmer gölgelerinin ardına gizlenmiş el hareketleri aracılığıyla uzun gemiler arasında iletildi.

Haber yayıldıkça, denizin üzerinde çeliğin deriye sürtünme sesi duyuluyordu.

Yüzümü kıyıya döndüm. *Geldik Ateş.*

Zaman en acımasız düşmandı. Sonsuz boşluklarda sadece denizin gemilerimizin gövdesine hafifçe vuruşu duyuluyordu. Parmaklarımın biri siyah çelik kısa kılıcımın kabzasına hiç dinlenmeden yapışmaktan, diğeri de yumruğumu sıkmaktan ağrıyordu.

Sander küpeştenin yanında diz çökmüş, sonsuz karanlığı izliyordu. Babam direğe tutunmuş, kımıldamadan, sessiz, bekliyordu.

Karımın güzel düşünceleri, ona neler olabileceğine dair korkular zihnimi pençelerken aklımı başımda tutuyor ve ayaklarımı yere basıyordu.

Ona kütüphaneyi gösterdikten birkaç gün sonra, bir kitapta bir yeri işaretlemeye cüret ettiğim için beni Hiçbir Şey'e atacağını düşündüm.

sayfanın köşesini bükerek. Beni affetmesi için yüzümü kalçalarının arasına koymam ve tuvalette rahatsız edilmeden bir öğleden sonra geçirmem gerekti.

Bazen Skadi gece boyunca zihnini kapatamıyordu. Uykuya dalana kadar parmaklarımı saçlarında gezdirmeye alışmıştım.

Skadi'yi Ylva'yla kavga ederken yakaladığım sabahı hatırlayınca ağzımda bir gülümseme belirdi. En sevdiğim tuzlu çöreklerin nasıl yapıldığını öğrenmek istiyordu ve Ylva bu isteği krallıktan sürülmüş gibi karşıladı.

Sonunda, Ylva emirlerini havlarken ve ateşim çalışırken brän içerken prensesi nefesinin altında küfürler mırıldanırken buldum.

Bir zamanlar anlaşmalı yeminimin, hiç istemediğimiz bir pozisyona zorlanan kayıtsız yabancılardan başka bir şey olmamasını planladığımı düşünmek gülünçtü.

Skadi benim gündüzüm ve gecemdi. Aradaki her an oydu.

"Arıyor." Babamın alçak, sert sesi melankoliyi bozdu. Döndü, gözleri büyülenmiş gibi kararmıştı ve bana sarsak bir baş selamı verdi. "Onu fark etmişler."

Hoş anılar, içimi kesen sivri bir bıçak gibi kesilip atıldı ve şiddet ve öfkenin buzuna yer açtı. Omuzlarımı gerginlikten ve beklemenin verdiği acıdan kurtararak yuvarladım ve boştaki elime ikinci bir hançer aldım.

Kukuletalı, kan yanan yüzümü kıyıya döndüm.

Babam avuçlarını kaldırdı. Uzun gemiler filosunu çevreleyen gölgeler değişti ve her pruvadaki her kıvrımlı direğin önünde sonsuz bir mürekkepli gece duvarına yayıldı.

Sander omzundaki bir kayışı düzeltti. Aleksi boynunu iki yana kırdı. Von göz kırptı.

Alver halkı tarafından hazırlanmış, basitçe alver yeminleri olarak adlandırılan, tipik yeminlerin ötesine geçen ilginç bağlar vardı. Eşlerin kanlarındaki büyüleri iç içe geçirirlerdi. Aralarındaki bağ sayesinde babam annemin korkularını çağırabiliyordu; bu korkular onu anneme çağırıyordu.

Gölge duvarı, eğer babam onu yeterince açarsa, korkusu olan herkesi içine alabilirdi.

Hiçbir şeyden korkmayan bir ruhla henüz tanışmamıştım.

Skadi bir alver değildi ama bu iş bittiğinde onunla alver yemini etmek istiyordum. Tıpkı Bloodsinger'ın yemin ziyafetimde Livia için söylediği gibi, ateşime bağlanabileceğim herhangi bir yol varsa, bunu diledim.

Karanlığın içinden kayarak kıyı devriyelerinden kaçacak ve annemle Skadi'yi gördüğü yerde buluşacaktık.

Biraz daha.

Babam halkımıza kılıçlarını hazırlamalarını, her şeye hazırlıklı olmalarını haykırdı. Karanlığı karşılamaları için bağırды. Kükremeler, davullar ve çarpık sevinç çığlıkları denizin ötesinden geri döndü.

Sessizliğin artık pek bir önemi yoktu. Ada bizden kaçamazdı, artık kaçamazdı. Elf kralları işaretlenmişti ve onlarla buluşmak üzereydik.

"Jonas. Bu senin tacın ve krallığın. Burayı sen yönet." Babam direğe doğru adım atmamı bekledi. "Seni takip ediyoruz."

Lanet olsun krallığa, batır adayı, bana Skadi'yi getirmedikten sonra pek de umurumda değildi.

Kısa kılıcımı elimde bir kez döndürdüm, sonra sanki sağlam bir zemine basacakmışım gibi uzun geminin küpeştesine adım attım ve karanlığın soğuk karşılamasında kaybolup gittim.

Bölüm 53

Sis Hırsızı

KRAL ÖLMÜŞTÜ. Kalbim nefret ve sevginin şaşırtıcı çarpışması içinde sızladı. Eldirard annemi ve babamı yok etmişti. Yalnız değildi ama neye izin verdiğini bilerek her gün gözlerimin içine bakmıştı.

Ama o olmasaydı, Jonas da olmazdı.

Zavallı bir acıydı. Düşeni sevmek ve ondan nefret etmek.

Eldirard bana tahtını verdi. Burada kraliçeydim ve tüm Dokkalfar adına ayakta durmam gerekiyordu ama saldırmak üzere olan bir canavar gibi bağlanmıştım.

Muhafızların kollarımı arkadan bağlama şekli yüzünden omuzlarım ağrıyordu. Dizlerimde çatlamış nasırlar oluşuyordu ve ellerimi beyaz demirden kurtarmak için sürekli kıvrınmamdan dolayı bileklerimi kan sarmıştı.

"Hiçbir zaman her şeyi iyi düşünmedin, Skadinia."

Başımı kaldırdım. Arion kapı aralığını doldurmuştu, dar çenesi hayal kırıklığıyla titriyordu.

Dişlerimi gösterdim. "Çık dışarı." "Burası benim odam."

"Benim sarayım."

"Hmm. Göreceğiz. Yakında yok olacağız. Dokkalfar muhafızlarından birkaçı adacığı çekmeye yardım etmeyi teklif etti. Zaman kazanmayı ve bunu kendiniz yapmayı kabul ederseniz daha iyi olur."

"Boğazını kessen daha iyi olur. Seni bulduğunda acı çekmezsin. Ya da belki önce ben seni öldürme şerefine nail olurum."

Arion kaşlarını çatı. "Hâlâ Alver Prensi'nin senin için geleceğini mi düşünüyorsun? Aptal olma. Endişelerini gidermek için yeni bir ittifak kuracağız, toprakları böleceğiz, onlara bolca para vereceğiz, hatta belki yatağında senin yerini alacak birkaç elf eş bile bulabiliriz. Onu yatıştıracağız."

"Ağızından çıkan sözlere gerçekten inanıyor musun?"

Arion saçlarını kavradı ve başını geriye doğru çekti. "İnsanların sana olduğundan daha fazla değer verdiğini düşünme eğilimin var. Sana göstermeye çalıştım, asla karanlıktan başka bir şey olarak görülmeyeceğini kanıtlamaya çalıştım ama sen hâlâ birilerinin seni daha fazlası olarak görebileceği umuduna tutunuyorsun."

"Ne olduğumu biliyorum ve Jonas gibi bir adamla aranızdaki fark da bu; o benim kim olduğumu çok iyi biliyor ve benim için geleceğini de bu sayede biliyorum."

"Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi -herkesin seni kendine çekmek için nedenleri var. Bunların hiçbirisi senin birkaç caziben yüzünden değil, Skadinia. Eriksson Hanesi'nden Jonas seni bir ödül olarak gördüğü için gelebilir ama biz bu kaybı nasıl dolduracağımızı çok iyi biliyoruz."

Ağızının bir tarafı kıvrıldı. "Deneyebilirsiniz. Ama bu savaştan bir an önce vazgeçmezsen, bu adadan canlı çıkamayacaksın Arion."

Arion geri adım attı ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Hâlâ çok ahmaksın ve aşk için yanıp tutuşuyorsun. Kral ve kraliçe olarak dönüşümlerimiz sırasında bunu değiştirmeyi umuyorum." Prens gitmek için döndü. "Size yiyecek gönderilecek. Kendine zarar vermeyi bırak; kemiğe kadar kesersen seni yine de zincire vururum."

Kapı arkasından çarpıldı.

Bırakın Arion ve Gerard benim kâbusumla pazarlık yapabileceklerini düşünsünler. Onları parçalara ayırırken attıkları çığlıklardan zevk alırdım.

"Dokunmayı kes, düşecekler."

"Kaşınmaya başladı."

Keskin fısıltılar beni uykumdan uyandırdı. Sessizliğin içinde bir yerlerde yorgunluk beni ele geçirdi. Boynum yatağın direğine dayandığı için zonkluyordu ve dizlerimden ayak bileklerime kadar her yerim uyuşmuştu.

Odaya iki Ljosalfar muhafızı girdi, birinin elinde bir tepsi yemek vardı. Doğrudum, dövüşemiyordum ama bu odadaki diğer tüm yüzlere yaptığım gibi onlara da saldırabilir, ısırabilir ve küfredebilirdim.

Tepsiyi tutan adam uzun boylu ve zayıftı, saçları çoğu hafif elf gibi saten ve solgun değildi ve kulaklarının uçları sanki dik duramayacak kadar ağırmış gibi kıvrılmıştı. Arkadaşı daha genişti, gözleri parlak değildi ve bana öyle bir nefretle bakıyordu ki, bir kılıç çekebileceğini düşündüm.

Tepsi masanın kenarına çarpınca sarsıldım. "Onları öldürüp öldürmeme konusunda daha önce tereddüt ettiysem, şimdi cevabımı aldım. Zavallı lovey, bir tazı gibi zincirlenmiş."

Botundan bir bıçak çıkardı.

"Dur." Yanaklarımı bir utanç ısırtığı doldurdu. Sesim çok çaresiz geliyordu ama en azından onu bir kez daha görmeden ölmek istemiyordum.

Gardiyan durmadı.

Ta ki bıçağı zincirlenmiş bileklerimin etrafındaki ipleri kesene kadar. Konumum aniden değişince çığlık attım ve öne doğru düştüm. İkinci muhafız beni yakaladı ve avuçlarını kollarıma koyarak akan kanın acı veren sızısını sildi.

"Geçecek, Prens. Geçecek."

İpi kesen muhafız kulaklarına dokundu ve tepelerini kopardığında rahat bir nefes aldı.

Dehşet içinde ağzım açık kaldı. Kulaklar yere düştüğünde külden yapılmış gibi dağıldılar.

"Nik'in o küçük yontma numarası üzerinde çalışması gerekiyor. Sanki kulaklarımda pireler geziniyormuş gibi hissediyorum."

Nik mi? Dikkatle beni tutan muhafıza baktım. Onu tanıyamamıştım ama o da kulaklarının uçlarını çıkarmış, geriye yuvarlak, ölümlüye benzer bir şekil bırakmıştı.

Kalbim durdu. Onlar alverdi.

"Merhaba Prens. Ben Ash. Üzerimde yakında etkisi geçecek bazı maskeleyen tozları var."

Her nefes daha hızlı, daha keskin geliyordu, gözyaşlarım - istenmeyen ve beklenmeyen- kirpiklerimden dökülüyordu. "Ash."

Benim için geldiler. Bunun olacağını biliyordum, ama . . . Haftalar, aylar bekledim, yarım gece değil.

Ash omzuna düşen başımın arkasını okşadı.

İkinci gardiyan getirdikleri tepsideki birkaç şeyi karıştırdı. "Ayağa kalkabileceğini hissettiğinde gitsek iyi olacak, tatlım. Yakında kök mahzeninde boynu kırılmış iki gardiyan bulacaklar."

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı kaldırdım. "Raum?"

"Zeki kız." Dilini şaklattı ve parmağıyla beni işaret etti, sonra tekrar tepsiye döndü.

"Buraya nasıl girdin?"

"Ne kadar iyi görebildiğimin farkında olduğunu sanmıyorum." Raum bana b a k m a d ı ve tepsideki ikramları incelemeye devam etti. "Ormanın derinliklerine saklandım ve sarayın arkasından dolaştım. En tuhafı da ağaçların hareket ettiğine yemin edebilirdim. Neredeyse bize yol gösteriyorlardı." Raum diline kavrulmuş bir ceviz attı ve bana döndü. "Aklımı mı kaçırdım, yoksa bu o kadar da imkânsız değil mi?"

"İmkânsız değil." Sesim kısık ve soluk soluğaydı. "Natthaven güvendiğine yardım eder."

Raum omuz silkti ve yemeğine geri döndü. "Hırsızlara güvenmek bu adanın aptallığı."

Ash sıırıttı. "Raum Dokkalfar saray muhafızlarının ahırda kilitli olduğunu fark edince muhafızları devraldık."

"Ahırlar mı? Lanet Gerard." Beyaz demirin etrafındaki ağrıyan deriyi ovuşturdum. "Sarayı ele geçiriyor. Eldirard'ımı öldürdü."

"Elflerin kendi halklarına zarar veremeyeceğini sanırdım."

"Ne isterlerse yapabilirler ama bu onların duygularını lekeliyor, delilik getiriyor. Biz buna ruh lekesi diyoruz. Gerard, yozlaşmadan kaçınacağına inandığı için muhafızlarının onun adına hareket etmesini sağlıyor. Bence o uzun zaman önce bozulmuştu."

"Hmm." Raum tekrar mırıldandı, ağzı doluydu. "Klanınızın muhafızlarını serbest bırakmak isteyeceğiz, tabii sizin yanınızda değillerse? Halkınızdan bazılarının daha karanlık mesmerler - affiniteler- hakkında sızlanmayı sevdiğini biliyorum, hayır, sizde mesmer var; ben bu terimi tercih ediyorum."

"Saray muhafızları Natthaven'ı savunacak. Krallarının ölümünü hoş karşılamayacaklardır."

"Güzel." Raum avuçlarındaki kırıntıları temizledi. "Kan dökülmek üzere ve Mal'ı orada daha fazla yalnız bırakmak istemiyorum."

"Kraliçe burada mı?"

"Elbette. İşaretimiz sadece sizi ilk görenleri yakalamak, sonra da denizdeki diğerlerine haber göndermekti ama muhafızların tutarsızlığını fark edince içeri girmeye çalıştık. Doğrusunu söylemek gerekirse, sanırım Mal çok beklersek sizi ölü bulacağımızdan korkmuş olabilir."

Denize nasıl haber gönderdiklerini anlamamıştım ama sorgulamadım. Zaman yoktu.

"Yürüyüp yürüyemeyeceğini ya da Ash'in seni taşıması gerekip gerekmediğini söylemezsen sinyali gönderemeyiz. İkisini de yapabiliriz."

"Yürüyebilirim." Ash ayağa kalkmama yardım ederken yüzümü buruşturdum.

Kıkırdadı. "Ayakta durmaya çalıştığında bana Shelba'yı hatırlatıyor, bizim ufaklık çok büyüyor."

"Peki." İnledim ve şişmiş dizlerimi ovuşturdum. "Eğer içinde küçük bir şey varken böyle hissediyorsan, umarım her gece ağrılarını dindirirsin."

"Deniyorum." Ash endişeyle gözlerini üzerimde gezdirdi. "Tamam mı? Yardıma ihtiyacın varsa ayıp değil ama bir sonraki hamlemizi yapmadan önce bilmemiz daha iyi olur."

"Ben iyiyim. Jonas nerede? Arion ona bir şey yazmış ve her ne yazdıysa yalan ve-"

Raum gülerek sözümü kesti. "Prenses, prenses, prenses. Birincisi, Jonas sadece birazcık aptal. İkincisi, eğer o elf herif bir plan yapmak istiyorsa, işaretlerini öğrense iyi olur. Anladığım kadarıyla mektupta size yanlış isim vermiş. Aptalca bir hata. Herhangi birimizin buna kanacağını düşünmesi hakarete yakın."

Raum koridora baktı, sonra tekrar içeri çekildi. "Pencereden bakmak en iyisi bence. Mal dışarıdaki devriyelerle başa çıkabilir ama bir sonraki koridorda elf grupları var. Çıkış yolumuzu öldürerek bulmamız gerekecek."

Ash ve Raum botlarından çıkardıkları birkaç gizli keseyi karıştırmaya koyuldular; topuzlu, mor bir mum ve ezilmiş kömüre benzeyen bir toz.

"Seni götürdükten sonra ne oldu Skadi?" Ash meraklı malzemelerle uğraşırken sordu.

Dorsan'ın ölümünden Eldirard'inkine kadar her şeyi gözden geçirdim.

"Artık sana kraliçe desem daha mı iyi olur?" Raum sanki hayal kırıklığına uğramış gibi konuştu.

"Bana ne dersiniz deyin, ben sadece hafif elflerin adadan gitmesini istiyorum."

"Bunu yapabiliriz."

"Hazır mısın?" Ash bir elini kolumun altına koydu.

Bileklerimi kaldırdım. "Koşabilir ve savaşabilirim ama bunlar yakınlığımı engelliyor."

Raum yüzünü buruşturdu. "Mesmer'i engellemek için cehennem gibi yakan iksirler var. Sana zarar veriyor mu?"

"Hayır. Bu haliyle sadece zayıflatıyor."

"Bu kılıkta beni seçme, ama yakında onları çıkaracağız." Raum bana hançerlerinden birini uzattı.

Neredeyse gülecektim. Yüz hatlarını maskeleyen iksir ya da büyü her neyse etkisi azalıyordu ve gerçek gümüşü gözleri sahte parlıtyı yakarken yüzü tuhaf bir şekilde çarpık görünüyordu.

"İşareti yakacağım." Ash kömür iksirini garip mumun fitilinin üzerine serpti ve yeşilin zehirli bir tonu canlandı. Alev büyüdü ve pervazın kenarları canlı zümrüt rengine boyanana kadar odanın camında parladı.

İksirler ve iksirler. Gerard'ın kibrine gülmek istedim. Ljosalfar kralı ışıktan büyü yapma konusunda oğlu kadar bile yetenekli değildi ve Alver klanlarını yenip boyun eğdirebileceğini sanıyordu.

Büyücüleri kötü, güzel ve her türlü beladan faydalananı gibi görünüyordu.

Bir an sonra küçük bir çakıl taşı cama çarptı.

"Gördü. Eğlenceye katılmak istiyorsak gitme zamanı." Ash beni itti ve kılıcının kabzasını cama vurdu, sonra da gürültüyü umursamadan parçaları oydu. Ash

tereddütümü fark etti. "Bize güven, Skadi. Bu bizim bir saraya ilk sızışımız değil."

Nefesimi tuttum ve Ash'in elini tuttum. Aşağıda çalılar ve muhafızların sarayın dış kenarlarında devriye gezmek için kullandığı dar bir patikadan başka bir şey yoktu.

"Bana senin bir tırmanıcı olduğun söylendi." Ash kenara çekildi.

Cevap vermedim, sadece yakındaki bir ağacın dalına uzandım ve boşluğa doğru sallandım. Muhafız yoktu. Kaçış çağrısı yok.

İki alvers beni takip etti, son dal yerden on adım yukarıda bitene kadar ağaçta dikkatlice manevra yaptılar. Bıraktım, ağrıyan bacaklarım toprağa çarptığında acı çığlığımı bastırdım.

Bakışlarımı kaldırdığımda midem ters döndü. Dört Ljosalfar muhafızı bir araya toplanmış, parlak tuniklerine merakla dokunuyorlardı. Bir tanesi sanki hayatında hiç kılıç görmemiş gibi kılıcın kabzasını inceliyordu.

"Nerede olduğumu biliyor musunuz leydim?" Bir muhafız başını eğdi ve yalvarırcasına bana baktı.

"Nerede olduğunuzu bilmiyor. Konuşmayı kes, yoksa söylediğim şeyi hatırlayabilirsin."

Muhafızlar hep birlikte ürperdi ve sanki gölgelerden bir şey fırlayıp onları yutacakmış gibi yeni bir çılgınlıkla etraflarına bakındılar.

Kanayan tanrılar.

Kraliçe Malin ellerini uzatmış, iki yüksek meşe ağacının arasında duruyordu. Başı koyu bir kukuletayla örtülüydü ama bana doğru baktığında gülümsemesi karanlığa inat parlıyordu. "Çok fazla gürültü yaparlarsa, göz yemeyi seven Nyk'lerin onlar için geleceğini söyledim." Kraliçe tekrar boş ağaçlara baktı. "Seni güvende görmek güzel kızım. O kılıcı kullanmaya hazır ol."

Onların anılarını aldı. Kraliçe kılıcını kaldırmaya gerek duymamıştı ama yine de dört eğitilmiş savaşçıyı alt etmişti.

Sarayın kulelerinden birinden, bir çan uyarı için çaldı. İç duvarlardan bağırışlar ve gözetleme kulelerinden emirler geliyordu.

"Kayıp olduğunu fark etmişler," dedi Ash. "Ya da iki ölü muhafızı buldular."

"Fark etmez. Çok geç kaldılar." Malin'in sesi sakin ve kararlıydı.

Karanlık, ahşabın içinden dokunan siyah iplikler gibi gölgelerden toplandı. Ağaçların karanlık taraflarından, kayalardan, çalılıarın altından sıyrıldı ve gecedden bir duvar ördü.

Malin avucunu duvara uzanır gibi çevirdi ve geri çektiğinde başka bir el onunkine kenetlenmişti. Kral.

Karanlık giysili figürler gölgelerin arasından çıktı, ellerinde kılıçlar, yüzleri kanla kaplı, sürmeli, bazıları sırtlarında yaylar taşıyordu ve yer bulmak için ağaçlara tırmandılar. Kıydan akan karanlık bir dalga gibi sarayın avlusuna döküldüler.

Nefesler tutuldu. Birkaç adım ötede, kral ve kraliçenin yakınında bir figür karanlığı yardı.

Sevgilisini kurtarmak için kaleye hücum eden kahramanı görmek kızlara özgü bir rüyaydı.

Hayatımın kitaplarımdaki romantik fae masalları gibi çözülebileceği her rüyada, kahramanımın kana bulanmış ve yüz hatlarında en ufak bir onurlu niyet belirtisi olmayan katil olacağını asla tahmin etmemiştim.

O benim en tatlı kâbusumdu.

Yürüyüşünü biliyordum; hızlı ve kararlı. O kollar beni şiddetle ve şefkatle tuttu. Kukuletası başından düşmüştü ve saçları rüzgârda savrulup dağılmıştı.

Göğsümden bir hıçkırık koptu. Bir elimle eteğimi topladım ve ona doğru koştum. "Jonas!"

Kâbusum etrafında döndü. Gözlerinin güzel yeşili parlak siyahtı. Parlak ya da gölgeli, hepsini sevdim. Hepsini kabul ederdim. Jonas gülüp alay edebilir ya da katledip işkence edebilirdi. Eğer o benimse, başka neyin önemi vardı ki?

Jonas yarım nefes tereddüt etti, sonra yükselen alver ordusunu itti.

Beş adım, iki adım, sonra kollarım boynuna dolandı. Ona sarıldım, bacaklarım beline dolandı, yüzüm teninin sıcaklığına gömüldü.

"Skadi." Beni kendine doğru çekti, ağzını boğazıma dayadı, çenemden, boynumdan, kulağımın arkasından öptü. "Tanrılar, izin verin

görüşürüz."

Saçlarımı gözlerimden çekerek geri çekildi. Onu öpmeden önce yüzümü incelemesi için ona bir kalp atışı verdim. Onu koridorda yürürken izlemeden önce yapmam gerektiği gibi öptüm.

"Geldin," diye fısıldadım dudaklarına.

"Tanrıların ordusu bile beni durduramazdı. Hatırladın mı?"

"Koru!" Bağırış Raum'dan geldi.

Jonas bedeninden düşmeme izin verdi ve bizi kalın bir ağacın arkasına koşturdu. Başımı kalbine yasladı ve aynı anda hava, ağaca saplanan okların sesiyle ısıklık çaldı. Çelik uçlardan biri önümüzdeki gövdeye çarptı.

Jonas sarsıldı ve bedenimi sıkıca kavradı.

Elf oklarının yağmuru durduğunda, gölgelerdeki alverler ateşe karşılık verdi. Okları sadece sarayın duvarlarına isabet etmekle kalmadı, alevler içinde kıvılcımlar saçtı ya da taşları yerinden oynatarak bir gözetleme kulesini yıktı.

"Patlayıcı iksirlere batırılmış," diye açıklamakta gecikmedi

Jonas. "Yakınlığımı kullanamıyorum." Bileklerimi uzattım.

Jonas bir an donmuş gibiydi, başparmağı beyaz demirin etrafındaki kanlı deriye hafifçe dokundu. "Derilerini kemiklerinden sıyracağım."

"Anlaştık, ama izin ver yardım edeyim."

Jonas siyah gözlerinde bir parıltıyla kemerinden hünerli balina kemiğini çıkardı ve bileklerimdeki kelepçeleri tutan kolları birkaç zekice manevrayla açtırdı. Ağzını yaklaştırdı, yüzünde sinsî bir sırıtma vardı. "Canavar ol, Karıcığım."

Bölüm 54

Kabus Prens

SKADI'NİN BİLEKLERİ KANLA KAPLIYDI, yanağında bir çürük oluşuyordu. Ona dokunulmuştu ve ben bunu yapanların parmaklarını parça parça alırdım; önce tırnaklarını keser, sonra derisini soyar, sonra da kemiğini keserdim.

Mantık bana ayrı kaldığımız sürenin kısa olduğunu hatırlattı ama bu verilen zararı azaltmadı. Elfler karıma olan sevgimi fena halde hafife almışlardı. Uzak denizlere dönebileceklerini, zaman içinde alver klanlarının hayal kırıklıklarıyla yüzleşmeye hazırlanabileceklerini düşündükleri yerde, şimdi hatalarını anlayacaklardı.

Tek bir gece içinde, Skadi'nin teninde izlerini bıraktılar. Bunu yaparak ölümlerini mühürlediler ve kapılarına kazanamayacakları yeni bir savaş getirdiler.

Saray duvarlarından çanlar ve uyarılar yükseliyordu. Halkımız ağaçların ve çalıların arkasına saklanmıştı. Natthaven'ın meraklı doğasını zaten bilmiyor olsaydım, kendimi biraz deli sanabilirdim. Elf oklarının bir başka saldırısı başımıza yağdığında, kollar kalınlaştı, gövdeler genişledi, tümsekler toprakta yer değiştirdi.

Ada tarafını seçmişti ve kralların hiç şansları olmadığını anlayacakları anı dört gözle bekliyordum.

Son ok toprağa saplandığında babam sıranın en önüne geçti. Ellerini salladı. "Ben huzurlu bir gece istedim ama onlar gidip lanet olası bir savaş başlatmak zorunda kaldılar."

Korkulukların birinden, yaldızlı miğferli bir savaşçı okunu krala doğrulttu. "Alver klanları, kralımız ittifakımızı barış içinde yeniden müzakere etmeye istekli. Saldırılarınıza devam ederseniz, adamızı büyük kayıplar vermeden terk edemezsiniz."

"Buraya onların adası mı dedi?" Skadi yumruklarını kıvırdı, gözlerindeki parıltı patlayan bir yıldız gibiydi.

Kıkırdadım ve babamın yanına gittim. "Sanırım bu toprakları yanlışlıkla sahiplendiniz. Bu topraklar Ljosalfar'a ait değil."

Savaşçı okunu bana doğrulttu. "Majesteleri, kralla görüşmeniz isteniyor. Yaşadığınız sıkıntılar için tazminat alacaksınız."

"Umarım sorunumun bir parçası olarak karımdan bahsetmiyorsunuzdur." "Elf klanlarının gelecekteki kralı prensesi ama biz barış ittifakını sürdürmek istiyoruz."

Skadi ağaçların arasından çıktı, yakınlığının dalgaları avuçlarının üzerinde yuvarlanıyordu. "Ben Arion'un karısı değilim ve asla da olmayacağım."

Savaşçı, prensese nişan alınması için çılgınca bağırdı. Skadi bir elini kaldırdı. Çok hızlıydı ama yakınlığının avucunun içinde olduğu yerde şimdi karanlık sisler muhafızın yayını ve oku kaplamıştı, ta ki geride nemli havadan başka bir şey kalmayana dek.

"Hepsi ölmekten oldukça korkuyor." Babam Skadi'ye baktı, yüzünde zalim bir alay vardı.

Skadi hiç tereddüt etmedi. "Onlar için çok yazık, Daj."

Gölgeler duvar boyunca elf muhafızların boğazlarına dolanıyordu. Her birinin yüzünde şaşkınlık ve korku okunuyordu. Kaçmaya çalıştılar ama gölgeler yayıldı, ayak bileklerini ve omuzlarını da büyü ağına ekledi.

Babam bir süre yaptığı işi inceledikten sonra başını hızla eğdi. Hareket çok basit görünüyordu, sanki hiçbir şey değildi, ama karanlığın her sarmalı Ljosalfar muhafızlarının boğazlarını hastalıklı çatlaklarla büktü.

Yaklaşık yirmi adam bir darbede yere yığıldığında Skadi ürpertici bir çığlık attı. Hayatta kalmayı başaracak kadar şanslı olanlar, saldırı uyarıları yaparak duvarlardan kaçtı.

"Seni uyarmıştım Ateş. Artık kâbuslar ülkesine aitsin." "Ve hiç bu kadar evimde olmamıştım." Bir nefes üfledi titreyen nefesi, sarayının duvarlarından damlayan kandan duyduğu tedirginlikle omurgasını dikleştirdi ve avuçlarını kaldırdı. Yakınlığının sisleri otlardaki zehir gibi toprağı kapladı. "Bu duvarların içinde masum elfler var. Eğer yapabilirsiniz, yaşamalarına izin verin."

Sisler saray duvarını yanardöner ipler gibi boyuyor, taşları birer birer solduruyordu. Keskin bir nefes aldı, yakınlığı bariyeri kaldırmak için çalışırken çenesi gerildi.

Duvarlar titrediğinde saraydan çığlıklar yükseldi.

Taşların taşlara sürtünme sesi geceyi sarstı. Skadi irkildi. Yanına gittim, bir elimi sırtının küçük kısmına koydum ve sarayın yan tarafında açık, ufalanan bir boşluk kalana kadar onu sabit tuttum.

Artık açıkta kalan koridorlarda çömelmiş elf hizmetkârlar, düşen taşlara ve apliklere karşı başlarını örtüyorlardı. Ljosalfar klanlarının birkaç iç savaşçısı kendi büyülerini kullanarak dış meşalelerin alevlerini çağırmaya çalıştı, klanımızı yakmak için umutsuzca çırpınıyorlardı.

Skadi avucunun bir hareketiyle ateşi yuttu. Elinde bir titreme vardı. Bileklerindeki o lanet bantların kalıcı etkisinin onu yorgun bıraktığına şüphe yok.

Avucuna ikinci bir hançer ittim. "Şimdilik kılıçlar, Ateş." Omuz omuza saraya doğru koştuk.

Klanım zarif savaşçılar değildi. Atılacak her zarif adımı, hangi vuruşun araziye ya da kılıca uygun olacağını çalışmazdık. Hinzırca ve acımasızca dövüşürdük.

Elf halkı, salonları istila edildiğinde çığlık atarak oyuklara ve odalara koşardı. Onlar duruşa ve prestije alışkındı. Alver'ler ve Fae'ler yüzlerinde kan ve dudaklarında kan dökmekten duydukları haz dolu ulumalarla baskın düzenlediler.

Bir koridorda Von, Aleksi'ye yakın durdu. Alek büyüsünü kullanarak bir savaşçının damarlarındaki kanı çağırıp onu yerinde tuttuğunda, Von kendi kanlarında boğulana ya da iç organları dökülene kadar boğazlarına köpüklü tozlar tıkiyordu.

Kryv'ler oyuncaklarını köşeye sıkıştırıp sonra da büyülerıyla işkence etmekte ustaydı.

Bard ve Ash birbirlerine yakın durdular, ikisi de Rifter'dı, uylukları ve incikleri, göğüs kemiklerini kırdılar ve kaburgaları ikiye böldüler. Tova merdivenlerden birine tünemiş, Junius ve Lynx'le birlikte kaosun içine ok atıyordu.

Annem ve babam artık nadiren kılıç kaldırıyorlardı. İki zorlu güç savaşın ortasına dalmış, yan yana katliam yapıyorlardı. Çoğu insan ölümden korkardı. Daj onlara bunu verebilirdi. Annem mütevazı görünürdü ama parmak uçlarının rakibine en ufak bir dokunuşunda, nasıl yürüyeceklerini, kılıcı nasıl kaldıracaklarını bilemeden öne doğru yuvarlanırlardı. Başka bir elden çıkan başka bir bıçak kanlı işi bitirdiğinde yere ulaşmadan ölüyorlardı.

Elf sarayı güzel bir çılgınlığın içinde kaybolmuştu.

Skadi bir Ljosalfar savaşçısına saldırdı, darbelerinden kaçtı. Kadın savuşturdu, adam sapladı.

Yardıma gitmek için attığım ilk adımda kendi savaşım ile karşılaştım. Her kulağından altın bir halka sarkan ve pırıl pırıl tününde kan olan iri yarı bir savaşçı.

"Merhaba." Kılıcımı avucumun içinde yuvarladım.

Savaşçı ortama doğru sağlam bir darbe indirirken haykırdı. Döndüm ve kılıcımın ucunu onunkinin üzerine indirdim. Adamın dizine tekme atarak onu garip bir şekilde büküm. Bana küfretti ve pozisyonunu düzeltmek için geri adım attı.

"Tazminatınızı alıp gitmelisiniz, Alver Prensi." Muhafız geri çekildi ama kendi silahını daha sıkı tuttu. "Prens, kraliçeyi kendi halkına teslim etmeniz sizin yararınıza olacaktır."

Boynuma doğru özensiz bir hamle yaptı.

Kaçtım ve sesim çeliğin çeliğe çarparken çıkardığı çınlamanın üzerine çıkacak kadar yüksek bir sesle bağırdım. "Ateş! Bir sorum var."

"Şimdi mi?" Skadi savaşçısının omzunu yakalamayı başardı. "Her zamanki gibi iyi bir zaman."

Öfkesini duyar gibiydim.

"Nedir" - homurdandı ve muhafızla kılıç kilidinden döndü - "soru?"

"Neden" -ben vurdum, savaşçım kaçtı- "bu herif sana şimdiden kraliçe mi diyor?"

Skadi hançerlerini kesip biçti ve derin bir darbeye savaşçısının yüzünün yan tarafını yırttı. Adamın ayaklarından birine tekme atarak onu yere düşürdü.

Çizmesini göğsüne bastırduğunda duraklayıp bana baktı. "Eldirard bana taç giydirdi."

Bir başka beceriksiz saldırıyı savuşturdum. Rakibim yorgun görünüyordu. Bunu kullanabilirdim. Saldırıları hızlandı. Nefes nefese kalana ve bakışlarında bir korku parıltısı belirene kadar zayıf tarafına vurmaya devam ettim.

"Hilekâr kral nerede?"

Skadi hançerini savaşçısının göğsüne sapladığında haykırdı. Bıçağı çekip çıkardı ve etrafında döndü. "Ölmüş."

Karşımda duran elf tökezlediğinde, yüzünü avuçladım, öleceği en korkunç yolları zihnine zorla soktum -işkence, kopmuş diller, koparılmış kemikler- ta ki çığlık atana ve kâbuslar zihnini çürütmeye başlayana kadar.

Kılıcımı boğazına sapladım.

Elimin tersiyle alnımdaki teri sildim ve başka bir savaşçının benimle birlikte savaşa katılmasını bekledim.

"Ve ..." Kılıcım elfle çarpıştı. İlkinden daha hızlı hareket ediyor, kana daha susamış görünüyordu. "Ölüm hakkında ne hissediyoruz?"

"Kararsız." Skadi karnına sapladığı hançerin ucuyla yeni bir adamı itti.

"Anlaşıldı."

"Anladığına
sevindim."

"Senin mutluluğun her zaman benim
arzumdur." "Olması gerektiği gibi."

"Anlaştık." Küçük bir bıçak fırlattım ve kaçan bir muhafızın sırtına sapladım.

"Jonas?"

"Ateş mi?"

Skadi başka bir darbeden kaçınmak için döndü. Adam çığlık atıyor ve kafasının içinde işkence görüyordu. Sander'ın yakınlarda olduğunun, anıları korkuyla yozlaştırdığının açık bir işaretiydi bu. Sonunda benimle göğüs göğüse geldi. Nefesler aramızda sertleşti, ter ve kan tenimizi boyadı. Daha önce hiç bu kadar çarpıcı bir manzara olmamıştı.

Skadi yakınımaya eğildi. "Sadece bir kez, son sözü bana ver."

Bir elf savaşçısı bir savaş kükremesi çıkardı ve bize doğru koştu. Birbirimizden ayrıldık.

Bir tekme attım ve ayak bileğini yakaladım. Adam öne doğru tökezledi ve yüzüstü yere yığıldı. Bir nefes daha alamadan Skadi hançerini adamın boğazının arkasına sapladı.

Kolunu kavradım ve sırtarak onu kendime doğru döndürdüm. "Asla."

Halkımız elf savaşçılarını itip kaktı. Skadi elimi tuttu ve kralın taht odasını işaret etti. "Gerard ve Arion beni Arion'un odasına kilitlemeden önce orada toplanıyorlardı."

İçimi acımasız bir nefret kapladı. Zalim ve kana susamış bir şey. Onu kendime doğru çektim, sesim kırık bir bıçak gibiydi. "Prangaların ötesinde sana dokundu mu?"

Skadi'nin gözleri parladı.

"Hayır." "Tek duyduğum evetti."

Ağzında küçük, hain bir sırıtış belirdi. "Yanlış söylemiş olmalıyım."

"Ne kadar kusursuz olursan ol, zaman zaman hatalar yapman kaçınılmaz."

Skadi taht odasının kapısına doğru koştu, ben de onu takip ettim. İçeriye ilk giren biz değildik. İksir patlamaları kaçan muhafızları kırdı ve yaktı. Yarıklar dikenleri bükte. Lynx ve sakinleştirici büyücüsü, sakinleştirip uyutmayı başardıklarının cesetlerinden bir yığın oluşturmuştu. Hepsinin boğazı kan içindeydi.

Mesmer, Skadi'nin yakınlığı gibi çok yorucuydu. Şimdiye kadar çoğu elf ve alver kılıçlarına sarılmıştı.

Bir el enseme kavradı. Sander belirdi, başından çenesine kadar kana bulanmıştı. Gülümsediğinde dişleri kırmızıya boyanmıştı. "Prensi, muhafızlarını ve kralı uzaklaştırmak için alevlerini kullanırken gördüm. Kaçmak için sahili hedefliyorlar."

"Hayır!" Skadi bembeyaz kesildi. "Serbest kalamazlar, bir daha olmaz." Onun elini tuttum. "Endişelenme, Ateş."

"Jonas biz-"

"Hedeflerimize ulaştık, karıcığım." Burnumu onun nemli yanağında gezdirdim. "Onları tam olarak istediğimiz yere getirdik. Şimdi, bunu bitirmenin zamanı geldi."

Bölüm 55

Sis Hırsızı

SARAYIN DIŞINDA, savaşçılar taş merdivenlerden akın ediyordu. Bu taraftan denize olan mesafe en kısaydı. Arion alevlerini muhafızları ve Gerard'ı kıyıya taşımak için kullanmıştı.

Raum Jonas'ın omzuna yaklaştı. "Korkak prens o gemilerin yanında. Kaçmaya hazırlanıyorlar."

Panik karnımı sıkıyordu. Bu savaşta tekrar mücadele edemezdim. Arion bir kez savaşı fae'lere getirmiş, sonrasını temizlemem için beni terk etmişti ve şimdi o ve sefil babası yine kaçacaktı. Onlar iyileşip tekrar üzerimize gelene kadar Grynstad'da saklanacaklardı.

Ama Jonas karanlık bir sesle, "Sinyali gönder," diye mırıldandığında panik bir anlığına durdu.

Raum iki parmağını ağzına soktu ve ıslık çaldı, basit bir melodi değildi, perdesi yükseldi, sonra derinleşti, kasıtlı bir melodi.

Ateşli ışık patlamaları gece gökyüzünde patladı. Patlama yeri sarsıyor, gelgitlerin üzerinde dalgalanıyordu.

Raum gibi bir Profetik alver'in vahşi görüşüne sahip değildim ama geri çekilen prensin duraksamasını görebiliyordum.

Jonas elimi tuttu ve bizi patikadan aşağıya doğru hızlandırdı ama her birkaç adımda bir denize bakmaya devam etti.

Ateş patlamaları yıldızlara karşı söndüğünde, Arion ve Gerard gemilere bindiler. Hayır. Adımlarımı hızlandırdım. Jonas'ın elimi tutuşu sıkılaştı ve adımlarını uzattı. Plan neydi? Birkaç dakika önce kâbusum rahattı, şimdi ise çenesi gerilmişti ve omuzlarında bir gerginlik vardı.

Ta ki . . .

Denizin yüzeyi şiddetle çalkalandı. Beyaz gelgitler yüzeye doğru çırpınan binlerce balık gibi kaynadı. Sadece

ileride, ama adanın kuzey ve güney kenarlarında. Sanki kuşatılmış gibi, karanlık deniz paramparça oldu.

Suyun altından gıcırdayan bir yılan figürü fışkırdı. Kıpırmızı yelkenler rüzgârda çatırdadı ve kadim deniz yılanlarının sivri kemikleri gökyüzüne doğru oyuldu.

Ebedi Kral'ın kraliyet gemisi.

Natthaven'ın tüm suları boyunca daha fazla gemi yükseldi. Gavyn Seeker'ın gemisinin kafataslı mavi yelkenleri, dar gövdeleri ve soluk çıtaları. Diğer tarafta siyah yelkenleri kesilmiş hırçın bir gemi. Diğerlerinden daha yeniydi, gövdesindeki cila ay ışığının altında hâlâ parlıyordu.

Kılıçların Leydisi'nin gemisi.

Merfolk iğne dişlerini gösterdi. Deniz şarkıcıları, boğumlu yüzleri ve baştan çıkarıcı sesleriyle Ljosalfar'ı çağırıyordu. Sirenler de bu çağrıya katılarak masum savaşçıları gelgitlere doğru çekiyordu.

"Bloodsinger!" Jonas kılıcını gökyüzüne doğru kaldırdı.

İlk geminin üst güvertesinde, Ebedi Kral dümeni çevirerek pruvayı kaçan prens ve krala doğru eğdi.

Güldüm, önce hafifçe, sonra daha yüksek sesle ve sınır tanımayan bir öfkeyle. Etrafları sarılmıştı. Fae'ler kabusumun çağrısına cevap verdiler, elf olduğumu umursamadan, halkımın çok değil birkaç ay önce onlara saldırmış olmasını umursamadan.

Ever Gemisi'nin yanlarından ateş fırlatıldı. Kral garip mızraklarını ve yanan taşlarını Arion ve adamlarına fırlatırken gümbürtüler geceyi yarıyordu. Ljosalfar'ı kıyıya geri dönmeye zorladı.

Arion kendi boynunu kurtarmak için çaresizce herhangi bir ışığı yakalamaya çalıştı, hata yapmadı.

Sarayın yakınındaki başka bir patikadan, gölge elflerinin mavi ve gümüş renklerine bürünmüş muhafızlar, mızraklarını ve kılıçlarını kaldırarak kıyıya doğru koşmaya başladı. Fiske, Isak ve Ash'in kız kardeşi olduğunu bildiğim kadın da onların arasındaydı, muhtemelen savaşçıları derme çatma hapisanelerinden kurtaranlar da onlardı.

Dokkalfar kılıçları Gerard'ın yorgun savaşçılarına karşı kıyıya fırlatıldı.

Arion yüzünde yeni bir tür çaresizlikle, yakınlığının bir başka spiralini denedi. Hançerden arınmış avucumu açtım ve kıvılcımı karanlık, sürünen sislerle çevreleyerek zavallı büyüsunü Hiç'e dönüştürdüm.

Arion sendeleyerek geri çekildi, ben hançeri ona indirmeden önce kılıcını kaldıracak zamanı ancak bulabilmişti.

"Skadinia!"

"Bu isimden nefret ediyorum." Tekrar kestim. "Bana işkence ettin." Bir darbe daha. "Benimle alay ettin, bana vahşice davrandın."

"Dur." Arion kılıcını bana doğru savurdu. "Seni hiçbir şey yapmamaya zorladım. Kendi bedenine zarar verdin."

"Senin yüzünden özgür olmanın tek yolunun bu olduğuna ikna oldum!" Kulağını ısırdım.

Bir elini kulağına götürüp kanı sildi ve bakışlarını kısarak bana baktı. "Ben olmadan burada asla kabul görmeyeceksin. Bunu görmüyor musun? Kendi klanınız sizi hor görüyor."

Başımı salladım. "Hayır. *Gerçek* klanım benim için geldi. Dokkalfar ve Ljosalfar, sen öldükten sonra alverlere katılabilirler."

Arion alay etti. "Bunun olacağını sanmıyorum."

"Skadi, dikkat et!" diye bağırdı biri bana.

Etrafımda döndüm. Gerard bana doğru koştu, kılıcını kaldırmış, öldürücü darbeyi indirmeye hazırlanıyordu.

Ama benden iki adım ötede kralın bacakları büküldü. Gözlerinin kenarlarından, alnından, dudaklarından siyah, etli damarlar fışkırdı. Kral yürek parçalayan bir dehşet içinde haykırdı.

Sander ve Jonas gözleri kararmış bir halde kıyıya çıktılar ve kralın etrafında sinsice dolaşmaya başladılar.

Jonas birlikte bir kâbus yarattı ve Sander onu manipüle edilmiş bir hafızaya dönüştürdü, öyle ki bir ruh dehşete delilik noktasına kadar inanacaktı. Zoraki korkularıyla bir zihni kırabilirlerdi.

İkizlerin Ljosalfar kralına saldırışlarını, Gerard korkudan nasıl bağırırsa bağırsın asla gevşememelerini izlemek muhteşemdi.

Arion'dan uzaklaştım, bakışlarını tuttum. Prens ilk kez kaçış olmadığını düşünüyor gibiydi.

Avuçlarımdan ağır sis dalları süzülüyordu; soğuk, arkamda buz gibi su damlacıkları bırakacak kadar yoğun. Acımasız olacaktım,

Duygusuzdum, kendi öfkemden kaynaklanan bir acıya neden olmak üzereydim ama kendimi boş hissetmiyordum.

Soğğun içine düşmüyordum.

Her şeyi hissettim; nabzımın atışını, kanımın sıcaklığını. Bütün bir krallığın yokluğunun ilk sözüyle savaşa gitmesinin şaşkınlığını hissettim. Kıyılarına ayak bastığımdan beri paylaştığımız kahkahaları kucakladım. Sevgilerini, şakalarını ve kabullerini hissettim.

Aşk hissettim. Beni barış için eş olarak alan ama kalbimin her köşesini benden çalan adama duyduğum ısıltılı, yakıcı aşkı.

Benim masallarımdaki aşk gibi yazılmıştı ama çok daha büyüktü.

Jonas gerçektir.

O benimdi.

Karanlığım Kral Gerard'ı yuttuğunda, işkence gören zihniyle kumların üzerinde inleyip kıvrandığında her şeyi hissettim. Burnumdan derin bir hava çekerek onu yakınlığının gölgelerine çektim, ruhunun ağırlığı kanımda ağırdı.

Ses azaldı, savaşçıların bağırışları, deniz fae gemilerinden gelen gümbürtüler yoktu.

Tek bir çığlık koptu. Arion dizlerinin üzerine çöktü, çenesi düştü.

"Elflere liderlik etmemiz gerekiyordu. Halkımızı yok ettiniz." Prens bana baktığında gözleri kıpkırmızı ve öfkeliydi, büyümün yanardöner telleri yüzüne ve kollarına dolanmıştı. Arion kaçmaya çalışmadı, sadece beni küçümseyerek tuttu. "Her şeyi yok ediyorsun ve hep edeceksin. Benim gibi o da bu yüzden senden nefret edecek."

Sıcak bir avuç içi sırtımın küçük kısmına yayıldı.

Jonas yanımda durdu, sessiz ve yığitti.

Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı yavaşça avuçlarımdan içine doğru kıvırdım. Karanlık sisler Arion'u boşlukta soldurdu, geriye sadece terk edilmiş kılıcı kaldı.

Göğsümde bir baskı oluştu. Yakınlığımı her zaman bu şekilde kullandığım bir an vardı; yakaladığım her neyse onu serbest bırakıp başka bir yere fırlatmak ya da bu âlemle sisleri barındıran karanlık Hiçlik arasındaki boşluğu kapatmak için.

Yumruklarımı sıktım ve karanlığın geri dönmesini engelledim.

Karanlığın gücü aniden ortadan kalktığında dizlerimin bağı çözüldü. Jonas kollarını belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Bana sarıldı, başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu ve "İşte benim ateşim" diye fısıldadı.

Kollarımı beline doladım ve yanağımı kalp atışlarının sabit tınısına bastırdım.

Her şey bitmişti.

Bölüm 56

Kabus Prens

Elf halkı hakkında yaygın bir bilgi vardı; onlara güvenilmezdi.

Niklas ve Junius, elf sarayının arka avlusundan ellerinde düşmüş beyaz demir kılıçlar, ipek dubleler ve hatta Eldirard'ın yüzüğünün olduğu çantalarla sığışırken bulunmuşlardı.

Onu elinden kaptım. "Bu Skadi için."

Niklas sanki hatalı olan *benmişim* gibi başını salladı. "Sanki seni artık tanımıyor gibiyim."

Falkyn loncasının kaçakçılarından daha kötüsü lanet olası kral ve kraliçeydi.

Elimde geri kazanılmış yüzük, büyük salona doğru ilerledim ama odalardan birinden çıkan darmadağınık annem ve babamla çarpıştım.

"Ne halt ediyorsunuz siz?" Kanlar içindeki babam hala lanet kemerini ayarlayarak arkasını döndüğünde yüzümde sıcaklık kaynadı. "Çarşafı kirletmeden önce bir gece, belki de bir gün bekleyemediniz mi?"

"Jonas, gerçekten. Kavga sırasında duygular tavan yapar. O kadar da skandal değil." Annem saçlarını düzeltirken kızarma nezaketini gösterdi.

Daj yanağımı okşadı. Sertçe. "Hepiniz Güney'e gittiğinizde sessiz bir erteleme bekliyordum. Savaşlar kadar önemsiz bir şeyin beni karımla bu konuda hak iddia etmekten alıkoymasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bir daha asla yüzünüze bakmayacağım. Siz dinsizsiniz. Damarlarınızda kraliyet kanı yok."

"Teşekkür ederim," dedi ikisi de aynı nefeste.

"Umutsuz vaka." Büyük salona doğru ittim. "Kanayan umutsuzluk.

Salon deniz fae'leri, alversler, hırsızlar ve elflerle dolup taşıyordu. Garip bir manzaraydı, ama tekrar tekrar görmeyi planladığım bir manzaraydı. Dokkalfar muhafızları ölen krallarının haberini alınca sarsıldılar. Elixistler

Mediskis elf şifacılarla birlikte yaralılarla ilgilenirken, güçlü büyücüler sinirleri yatıştırmak için içkiler hazırlıyordu.

Ağaç tepelerindeki halk yuvalarından çıkıp sarayın yükselen kireşlerine ve kulelerine aval aval bakıyordu. Ürkek bir gruptu ama Raum birkaç büyüünü brân tatmaya ikna ettiğinde ve Gavyn Seeker genç elfleri deniz fae ballı romuna bahşış vermeye teşvik ettiğinde, salon bir Kara Saray ziyafeti kadar şenlendi.

Skadi, kısa bir süre önce yeminimizde gördüğüm kadın değildi.

Sander ve Von'un yanına oturmuş, Livia ve Celine'le birlikte masanın karşısında gülüşüyorlardı. Bloodsinger, Livia'nın etrafında sahiplenici bir kol tutuyordu ama bir ya da iki kez, Ever King'in dudağını hafif bir gülümseme sardı.

"O hafif piçi öldürdüğün için seni asla affetmeyeceğim," diye homurdandı Erik. "O benim öldürmem gereken biriydi."

Skadi çenesini avucuna dayadı ve Ever King'e sıırttı. "Sanırım bir dahaki sefere buraya biraz daha hızlı gelmelisin."

Bunu kahkahalar izledi ve Erik Bloodsinger karımı sessizce kabul ederek borusunu kaldırdı.

Aleksi, Tait ile içki borularından derin yudumlar alarak konuştu.

Alver kanı sidik gibi kokuyordu ve salon sidik kokuyordu ama kimse aldırımıyordu. Bir an için, dünyaların çarpışması birlikte barışa gömülmekten memnun görünüyordu.

Bir gece için bile olsa.

Skadi vahşi ve ışıltılıydı. Saçları kanlı ve karışıkta ama omuzlarını eskisinden daha dik tutuyordu. Gözlerinin ardında acı vardı -yan yana yüzleşebileceğimiz bir acı- ama rahatlama ve neşe daha parlaktı.

Yanında yerimi aldım. Görüş alanına girdiğim anda ellerini koluma doladı ve kucağıma oturmadan beni olabildiğince yakınına çekti.

Kaç tur boyunca bundan korkarak yaşadım? Beni önemseyen, seven ve isteyen biri. Skadi'yle aramızdaki bu bağı kaybetmekten korktuğum için kaçırdığımı hayal etmek bile mide bulandırıcıydı. Bakışlarını tuttum

uzun bir süre, arkadaşlarımla aşk acısı çektiğim yönündeki alaylarını duymazdan geldim.

Öyleydim. Skadi, ruhundaki yangını tutuşturmaya çalışırsam yanışımla izleyeceğine söz vermişti ve sözünü tuttu.

O ilk anlardan itibaren beni bütünüyle yuttu ve ben asla özgür kalmak istemedim.

Gölge elfler Skadi'nin kraliçeliğe yükselişine karşı çıkmadılar. Arkasında duran alver halkından oluşan kibirli klan mı yoksa halkının görmesi için alnından akan kraliyet damgasının gümüş ışıltısı mı emin değildim ama Dokkalfar diz çökmekte gecikmedi.

Leydisinin hizmetçisini odasında yatağın altına saklanmış bulduk. Paniğe kapılmış ve Alver klanlarının kadının yaşamasına asla izin vermeyeceğine ikna olmuş olan kadın, gözlerini açık tutamayacak kadar rahatlamış bir halde yere yığılmadan önce Lynx'in sert bir dokunuşu ve zihnini sakinleştirmesi gerekti.

"Cara benimle kalmak için ısrar edecek." Kadın korkularını atması için başka bir odaya götürüldüğünde Skadi kapıya doğru başını salladı. "Küçüklüğünden beri yaptığı tek şey kraliyet mensuplarıyla ilgilenmek. Bir kraliçeyle ilgilenmek her zaman onun tutkusu olmuştur."

Skadi'nin omzunun üst kısmına bir öpücük kondurdum. "Edep ve görgü kurallarının alverler arasında kaba sözler ve kişisel sınırları aşmak anlamına geldiğini kabul ederse başımızın üstünde yeri var."

Skadi güldü ve kollarını belime doladı. "Sürekli korku içinde soluk soluğa kalacak. Bence onu aşçı Ylva ile tanıştırmalıyız."

Yatağa sürünerek girdik, vücutlarımız ağrıyordu, Skadi savaşta aldığı sıyrık ve yaralardan akan kokuşmuş kanımdan rahatsız olmuyordu.

Çocukken kullandığı eski odasında saatlerimizi yan yana kıvrılıp öğrendiği gerçekleri konuşarak geçirdik.

Eldirard öldürülmeden önce.

"Sen daha fazlasını hak ediyordun, Ateş." Burnunun ucunu öptüm. "Ama sonunda hatalarını görmesine sevindim."

"Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum." Yanağını göğsüme yasladı. "Ailemin ölümünde oynadığı rol ve beni kendi yakınlığımdan korkuttuğu için ondan nefret ediyorum ama bana birçok yönden iyi davrandı. Bana bir yuva verdi."

"Seni hak ettiğin gibi sevmediği için pişmanlık duyacak, ama sunduğu sevgiye tutunabilir ve geri kalanından nefret edebilirsin."

Skadi bir süre sessiz kaldı, uykuya dalmış olabileceğini düşündüğüm kadar uzun bir süre, ta ki "Dorsan için kalbim kırıldı," diye fısıldayana kadar.

"O halkımız tarafından onurlandırılacak."

Skadi tenimdeki alevi öptü ve başını çenemin altına sıkıştırdı.

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum. "Burada kraliçe sensin. Yatak odanızın ortasına bir duvar örüp beni diğer tarafa mı taşımak istiyorsunuz?"

"Hepimizin evimize yerleşmesini planlıyorum, Kâbus."

Aslında ne demek istediğinden tam olarak emin değildim ama gözleri uykuyla ağırlaşarak kapandığında, onu takip edene kadar yakınımda tuttum.

Şafak Natthaven ağaçlarının arasından süzülmeden önce Skadi, Dokkalfar klanının züppe görünümlü danışmanlar konseyinin önüne yerleştirildi.

Masanın altında parmaklarını benimkilere doladı, gözleri uyku ihtiyacından ağırlaşmıştı. Uykusunu almasını talep etmeye ya da soyunun devamı hakkında daha fazla gevezelik ederlerse bu serserilerden birini daha bıçaklamaya çok yaklaşmıştım.

Sander ve Von sabit ve dikkatli kalmaya çalıştılar ama ikisi de uzun zaman önce can sıkıntısından uyuyakalmışlardı. Von'un başı öne eğikti ama Sander kürk kaplı bir bankta bir tarafa devrilmiş, köşede usulca horluyordu.

"Grynstad'la ne yapmamızı istiyorsun?" Uzun, beyaz saçları beline kadar inen yaşlı bir adam öne doğru eğildi. "Krallarını ve v a r i s l e r i n i savaşa kaybettiler."

"Ama Gerard'ın bir kraliçesi vardı," dedi Skadi. "Gördüğüm kadarıyla Grynstad ve hafif elfler artık Valdis'in sözüne güveniyor."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Evet, kraliçe ama Kral Gerard ona pek söz hakkı vermezdi-"

"Gölge elflere çok benziyor." Skadi'nin ağzı sıkıştı.

Tanrım, bir adamı bakışlarıyla kilitlediğinde söylenecek bir şey vardı. Aynı anda hem korkutucu hem de sarhoş ediciydi ve bu piçler bizi bu sıkışık, havasız odadan çıkardıkları anda duygularımı belli etmeyi planlıyordum.

Danışman boğazını temizledi. "Işık elfleriyle tarafsız bir buluşma ayarlamak ister misiniz?"

"İsterim. Hepimiz elfiz ve öyle değilmişiz gibi davranmaktan acınası bir şekilde yoruldum."

Parmaklarını sıktım.

"Konuşmamız gereken bir konu daha var." Skadi her bir danışmanın bakışlarını karşılamak için zaman ayırdı. "Natthaven'ın uzak denizlerde amaçsızca yüzmesini istemiyorum. Bir daha asla kaybolmasını istemiyorum. Topraklarımızın bilinmesini, fae diyarlarıyla gerçekten uyumlu olmasını istiyorum." Bana gülümsedi. "İttifakın amacı buydu, değil mi?"

"Natthaven'ın Klockglas'ın bir parçası olmasını mı istiyorsun?" diye sordum. "Dokkalfar'a karşı bir sorumluluğumuz var." Skadi ona baktı

Konsey. "Ama Alver klanları benim evim. Halkımızın orada birleşmesini istiyorum."

Hepimizin evimize yerleşmesini istiyorum. Halkını evine getirmek istiyordu.

Bu buluşmanın sona ermesi gerekiyordu. Çok uzun zamandır ağzım karımın teninden uzaktı.

Konsey geçici olarak kabul ettiğinde, bir fae diyarının yanında kalıcı olarak yaşamının nasıl olacağından açıkça emin değillerdi, kapıları açtık ve Skadi'yi koridora sürüklemek için hızlıca çalıştım.

"Lordum, bir dakika." Ben ona doğru bakarken ürkek bir saray görevlisi çenesini eğdi. "Sizi bilgilendirmek isterim, ikinci taht bir sonraki dolunaya kadar hazır olacak, sizi temin ederim."

"Ne için?"

Elf, bana sözsüz bir işaret vermeye çalışıyor olabileceğini düşünene kadar parlak serulean gözlerini kırptırdı. "Sizin için, efendim. Siz

Şimdi. . . kral. İttifakın kararına göre, kraliçemiz kraliyet soyundan gelmediği için bu topraklar size ait."

Lanet olsun. "Peki, kral olarak ilk işim olarak karımı kan bağı olan varis ve bu adanın sesi ilan ediyorum. Onun yanında oturacağım ama sadece aval aval bakmak ve merak uyandırmak için."

Koşarak uzaklaşırken Skadi yanımı çimdikledi, eskisinden daha huzursuzdu. "Sen benim kralımsın, Kâbus. Bunu seninle yapmak istiyorum."

Kıkırdadım ve boynunun kıvrımına bir öpücük kondurdum. "Kralınız olmaktan onur duyacağım ve sesime, düşüncelerime ya da yaslanacak bir omuza ihtiyaç duyarsanız, sizin için bunu yapacağım. Ama burada hiç sesiniz çıkmadı ve bence sesinizi duyurmak için çok geç kaldınız."

Skadi bir avucunu yanağıma bastırdı. "Seninle tekrar tekrar yemin ederdim Jonas Eriksson. Korkarım sana aşık oldum."

"Sana kalplerin ittifakın bir parçası olmadığını söylemiştim ama benimki her zaman senin olacak."

"Görünüşe göre kayıtsız yeminlerimizde başarısız olduk." "Bu konuda çok kötüyüz."

"Ne utanç verici."

"Bir trajedi."

Skadi dudaklarını büzdü ve vücudunu benimkine doğru kavislendirdi. "Sadece bir kez mi?"

Güldüm, yüzünü ellerimle kavradım ve ağzına sahip oldum. Yumuşak bir "Asla" diyerek çekildiğimde Skadi'nin teni kızarmış ve ağır nefesleri benimkilere karışmıştı.

Bölüm 57

Sis Hırsızı

NATTHAVEN son kez olmasını umduğum bir şekilde soldu.

Ormanda benimle birlikte bir düzine gölge elf duruyordu, her birimiz bizi farklı denizlere taşıması için adanın güvenine yalvarıyorduk. Adaya solmakta olan ada deniyordu ama gerçekte ada bu isteğe uymak istemezse gitmezdi.

Eldirard'ın, kıyılarına çıkmaya zorlandığımda karayı nasıl taşıdığını bilmiyordum. Çok yorucu olduğunu tahmin ediyordum ve Natthaven'ın bir daha bulunmasının neredeyse imkânsız olacağı uzak denizlerin derinliklerine sürüklenmemesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordum.

Adayı sislerimle çalarak zorlayabilecek tek kişi bendim. Fae ve elfler savaştığında, Arion sık sık topraklarımı değiştirmemi istedi. Soğuk dayanılmazdı, iradesi elinden alınırken adanın kalbinin kırıldığını hissettiğime inandığım zamanlar oldu.

"Bu kadar kargaşadan sonra güveninizi kazandığım için onur duyuyorum," diye fısıldadım bir ağaca karşı.

Jonas bir taşın üzerine tünemiş, bıçağını bir tahta parçasının üzerinde sürüklüyordu. Neyi yontmaya niyetlendiğini bilmiyordum ama uykusu çalkantılı geçtikten ve yeni bir mesmer ateşi tehdidiyle hararetlendikten sonra, yontarak biraz sakinleştiğini düşündüm.

Başını kaldırdı ve bana küçük bir sırıtış attı.

Halkımız kısa bir süre önce deniz fae'leriyle birlikte ayrılmıştı ve ada çok sessizdi.

"Hazır mısın?" I sordu, değil Hatta ikna olmuş ve ada anlaşılır sözler, daha fazla eylem.

Ağaçlar sallandı. Bir kez daha karanlık denizler iç kısımlara doğru yuvarlandı, kıyıları ve karaları karanlık bir pelerinin içine aldı.

Nemli hiçliğin içinde bir süre kaldıktan sonra, ürkütücü Klockglas rihliminin tanıdık havası yanaklarıma değdiğinde rahatladım.

Gözlerimi açtığımda bir kez daha evimi terk etmediğimi, ona geri döndüğümü hissettim. Jonas arkamdan kollarını belime doladı ve sırtımı göğsüne yasladı.

"Onları görüyor musun Ateş?" Bir kolu ortamda kaldı ama uzakları işaret etti. "Senin için geldiler."

Kıyıdaki rıhtım ve limanlar uçsuz bucaksız uzun gemilerle doluydu. Deniz fae gemileri daha derin gelgitlerde kalıyordu ama kayıklar ve sandallar rıhtımlarda diğerlerinin yanına sıkışmıştı.

Kıyı şeridi boyunca insan yığınları vardı. Ada için bizimle birlikte savaşanlardan çok daha fazlası. Klockglas rıhtımları Rave savaşçıları ve krallıkların dört bir yanından gelen fae halkıyla doluydu. Alver klanlarının sıkıntılarına cevap verdiler ve krallığımızı korumak ve kılıçlarıyla arkamızda durmak için asla tereddüt etmediler.

Gece Halkı fae'leri, Büyü fae'leri, ölümlüler, krallar ve kraliçeler, hepsi geri dönen alver ve deniz fae filosunu selamladı. Diğerleri ise sıcak deniz havuzlarının hemen kenarına yerleşen adaya aval aval baktı.

Rıhtıma ayak bastıktan birkaç dakika sonra etrafımız sarılmıştı.

Mira bize doğru koştu ve bir kolunu boynumuza doladı.

"Endişelenmekten başka bir şey yapmadım. Hiçbir şey yapmadım. Sonra hepsini buraya getirdim, savaş için giyindim ve gelgitlerin daha da artmasını bekledim. Gemilerin geri döndüğünü gördüğümde. . ." Mira boğazımızı daha da sıktı. "Bir daha asla geride kalmayacağıma dair bir karar verdim."

Sonsuz Kraliçe yaklaştı ve elini uzattığımda o da Mira'nın yaptığıнын aynısını yaptı ve beni kollarıyla sardı. "Tacınızı kazandınız Kraliçe."

"Yanımızda durduğunuz için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Livia ellerimi tuttu. "Sen asla bizim düşmanımız olmadın, Skadi. Bunu bil."

Kraliçe Jonas'a, onları endişelendirdiği ve mektubuna hâlâ yanıt vermediği için daha sert sözler söyledi.

Deniz kralının soğuk selamını kabul etmek zorunda kaldım. Kırmızı gözleri koyu kan gibiydi ama yaşayıp yaşamamam konusunda o kadar da kayıtsız görünmüyordu. Daha sakın bir tavır takınmasının nedeni, Livia'nın küçük kardeşinin varışlarının hemen ardından Bloodsinger'ın yanına koşması olabilirdi.

Hiç şüphesiz Ebedi Kral karanlık içgüdüleriyle çocuğu korkutmak istemiyordu.

"Onunla ne yapacaksın, elf?" Erik başını yaklaşan adaya doğru eğdi.

"Bilmiyorum. Buradaki evimizin bir parçası olmasını istedim."

"O zaman onu arazinin bir parçası yap." Mira sanki ne demek istediğini tam olarak anlamam gerekiyormuş gibi ellerini salladı.

"Arazinin bir parçası yapmak mı?"

Mira Livia'yı işaret etti. "Gece Halkı kralıyla tanıştın. Gece Halkı fae'lerinin yeryüzü büyüğü vardır ve kralları toprağı bükabilir. Ya da bilirsiniz, adaya bir çeşit toprak şeridi oluşturabilir."

Livia babasını çağırmadan önce bize itiraz edecek bir an bile vermedi. Gece Halkı kralının arkasında Jonas'ın annesi, babası ve yemin törenimize katılan diğer fae kral ve kraliçeleri vardı.

Jonas bir kolunu omuzlarıma doladı ve hepimiz Livia'nın babasının elini toprağı bastırışını ve ana kayanın büyük bir kabarışla kayışını biraz da huşu içinde izledik.

Deniz tabanı yükseldi, kıyıları yer değiştirdi ve her şey sona erdiğinde, Natthaven'in kenarlarına düzgün bir kara kıvrımı bağlanarak adayı alvers topraklarına sabitledi.

Buğday sarısı saçlı krallardan biri rahatsızlıkla homurdandığında Kase sırtıttı. "Bunun tartışılması gerekirdi. Eriksson Hanesi'nin toprakları için bütün bir adayı alması ve Gece Halkı'nın denizde hak iddia etmesinin nasıl adil olduğunu söyleyin bana. Mütevazı küçük krallığımızı istila etmeniz hiç de uzun sürmeyecek."

Kase biraz kendini beğenmişlikle kıkırdadı. "Yeminleri düzenle ve toprakları al."

"Haklı olabilirsin." İkinci kral topuklarının üzerinde döndü. "Mira kızım, seninle konuşmak istediğim bir şey var. Açık fikirli olmanı tavsiye ederim."

Sesi, adayı keşfetmekle ilgilenen alver halkının ve yeni bir diyarda dükkânların ve liman evlerinin etrafına göz gezdiren gölge elflerin konuşmaları ve yeni heyecanları arasında kayboldu.

"Bazı Dokkalfar Natthaven'dan dışarı adımıını bile atmamış," diye fııldadıım.

Jonas sıırttı. "Çok yakında yozlaşacaklar."

Kara Saray'ın büyük salonundaki sefahat, Jonas'ın beni yatak odamıza geri çağırmasından çok sonra, gece boyunca devam etti. Jonas'ın parmakları çılgınca elbisemin arkasını çözmeden önce kapı zorlukla kapandı.

Ağzı benimkini istiyordu. Dudaklarımı ayırdım, onun tadına muhtaçtım ve beni yatağın üzerine yatırdığında da kopmadım.

Jonas avuçlarını başımın iki yanına dayamış, kemerini çözmemi izliyordu. Pantolonunu çıkaramadan, hâlâ iyileşmekte olan bileklerime nazik öpücükler kondurdu ve onları başımın üzerinde sabitledi.

"Orada dur, Ateş." Göğsümün üzerinden öptü, ona karşı çıplak kalana kadar önlüğümü sıyırdı. Jonas elbiseyi bir kenara fırlattı ve ortama doğru öptü ve yaladı.

Dişleri uyluğumun hassas derisini ısırdığında arzuyla ürperdim. Yumuşak bir iniltiyle kalçalarım onun acımasız, güzel ağzına karşı sallandı. "Daha fazla."

Jonas dilini iki parmağıyla takip ederek beni nefes alamayacak kadar doldurdu.

Kalçalarım Jonas'ın başının etrafında kenetlenene kadar kıvrandım ve iç çektim ve onun adını haykırarak ayrı düştüm.

Jonas kıyafetlerinden kurtulmayı bitirmek için geri çekilip kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde bedenim hâlâ zevkten yanıyordu.

Çözölmüş bir adama dönüştü.

Hareketleri hızlı, dağınık ve derindi. Nefesleri boğazımı ısıtıyordu. Beni ikiye bölebileceğini düşündüm, ve tanrılar, nasıl da

onu istedi.

İnledim ve tırnaklarımı sırtına geçirdim, beni tekrar uçurumun kenarına sürüklerken ona tutunmak için çaresizce çırpındım. Ürperdim, pençeledim ve ona uzandım, başım çılgın bir sisin içinde dönüyordu.

"Skadi," diye fısıldadı adımı, sanki gizli bir yeminmiş gibi. Böyle anlarda, adımı bu şekilde söylediğinde, kalbimin onunkiyle birleştiğini, asla ayrılmadığını hissederdim. "Birlikte." Jonas her hamlesini daha da derinleştirdi. "Benimle gel."

Sözlerinden mi yoksa derin hareketlerinden mi bilmiyorum ama bedenim onunkiye doğru eğildi ve daha önce parçalanmış olan parçalara ayrıldı. Jonas kaskatı kesildi, yumuşak solukları boynuma yaslanırken salıverilmesi içime yayıldı.

Uzun bir süre o şekilde kaldık, sanki birlikte büyümüşüz gibi birbirimize dolanmıştık.

"Hep birini bu şekilde seversem," diye fısıldadı saçlarıma, "onu kaybetme korkusunun sürekli olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım."

"Nasıl yani?"

"Mutluluğun korkuya ağır basacağını asla bilemezdim." Jonas omzunun üzerine yuvarlandı ve bana döndü. "Seni karım yapmak aklıma gelen en iyi fikirdi Ateş. Sana umutsuzca aşığım, umarım biliyorsundur."

"Ben de öyle." Onu nazikçe öptüm. "Sen benim en tatlı kabusumsun."

Sonsöz

SİS HIRSIZI

MİRA'YA Kara Saray'ın bahçelerini dönüştürmesi için özgürlükler ve tüm ısıltılı tantanalar verildi. Akıllı iksirlerden elde edilen tozlar dalları ve yaprakları kaplayarak ağaçların ve çalılarının yıldız ışığı gibi parlamasına neden oldu.

Güneş Kanatlarının bazı tembel kıvılcımları bile Natthaven'dan Klockglas'ın korularına girmeye cesaret etmişti. Şüpheli yaratıklar, sanki bahçelere her şeyden çok meraktan girmişler gibi, birkaç altın parıltısı eklediler.

Bir kez daha, saten bir çadırın içinde durmuş bekliyordum.

Bilinmeyenler, endişe, kızgınlık, hepsi aylar önce midemi bulandırmıştı. Bu gece, tek düğüm güzel bir beklentiydi.

Bir boğaz temizlendi. Jonas'ın babası çadırdan içeri girdi. Birisi kralı daha iyi görünmesi için teşvik etmiş olmalıydı. Her zamanki gibi siyah giymişti ama kara kılıcı belindeki cilalı kınına düzgün bir şekilde yerleştirilmişti. Saçları yanlardan yeni örülmüş ve düzeltilmişti ve sarayının bitmek bilmeyen insan sürüleri tarafından istila edilmesinden dolayı yüz hatlarındaki kızgınlığı umutsuzca gizlemeye çalışıyordu.

Elimin arkasından boğuk bir homurtu çıkardım. "Hayatta kalmak mı, Daj?"

Ağzında küçük bir sırıtış belirdi. "Bir ya da iki dakika daha."

Kralın bu hoşgörüsünün ardında şüphesiz Mira vardı. Kadın bir eğlence düzenlemek için yola çıktığında oldukça korkutucu olabiliyordu.

Gerçekte, Cara Mira'nın sağ kolu oldu ve gerçekten muhteşem bir etkinlik yaratmak için prensese bir tiranın kölesi gibi yardım etti. Mira, elf tarzı bir elbise giymemde ısrar ettiğinde, Cara bunu reddetmek için oradaydı.

gerekli olmadığı yönündeki ilk itirazlarımı dikkate aldı ve bir elbise diktirdi.

Elbise iki gece önce Natthaven sarayına teslim edildiğinde gözlerimi devirmeye hazırlandım ama altın ve mavi dikiş ve dantellerle kaplanmış gümüş sateni gördüğümde, diğerleri gibi hayran olmaktan başka bir şey yapamadım.

Inge Hob, birkaç Dokkalfar'ın parlatıp kendi kullanımı için hazırladığı yeni kalp camları bile eklemişti.

Avuçlarımı, kalbimin yarışıyla zaten altın rengine bürünmüş olan korsajın üzerinde gezdirdim.

"Eğer tereddüt ediyorsan, içeride seni dışarı kaçırmaya gönüllü olacak birden fazla ahlaki açıdan muğlak adam tanıyorum."

Güldüm ve kolumu kralın dirseğine doladım. "Asla ikinci bir düşünce değil, sadece prodüksiyonu atlamak ve adamı yalnız yakalamak istiyorum. Onun sizin oğlunuz olduğunu biliyorum ama açıkçası, gerçek düşüncelerimi söylediğim için kendinizi suçluyorsunuz. Hiçbiriniz nasıl muğlak olunacağını bilmiyorsunuz."

Kayınpederimin ağzındaki gülümseme biraz daha yayıldı. "Gerçek dışı konuşmanın bir amacı olduğunu hiç görmedim."

Hırsızlar, katiller, sahtekârlar, ama yalanda sınırı çizdiler.

"Ona mutluluk verdiniz," dedi kral karanlık, alçak sesiyle. "Bunu yeterince söylemiyorum ama bu ödeyemeyeceğim bir borç. Sen bir elf olduğun kadar bir alversin de kızım."

Gözlerimi kırıştıtararak başımı geriye attım. "Mira beni bir bebek gibi ağlattığın için sana çok kızacak."

"O zaman dur."

"O zaman konuşmayı

kes." "Memnuniyetle."

Dışarıda, Fae diyarlarının ve Natthaven'ın dört bir yanından gelen insanlar bir kez daha altın şeritlere sarılmış sandalyelere ve banklara oturdular. Artık aralarında çok az ayırım vardı. Elf halkı, fae, alver ve ölümlüler arasında oturuyordu.

Dokkalfar alver toplumuna beklenenden daha kolay uyum sağlamıştı. Şifayı tılsımlara ve tılsımlara dönüştürme yetenekleri, alverler arasındaki fae halkının ve şifacıların ilgisini çekmişti.

Bazı cesur Dokkalfar'lar şifacı olarak diğer fae krallıklarına seyahat etme şansı istediler. Nerede yaşamak istedikleri konusunda izin vermeyi pek umursamadık. Elf halkı için Natthaven kıyılarını terk etmek yeterli bir adımdı.

Tüm krallıklar arasında memnuniyet bulmak isterlerse, onları asla reddetmezdik.

Kabusumla yemin ettiğimde amacım barıştı. Hedeflerimiz değişmemişti ama çok daha fazlası değişmişti.

Elflerin niyetlerine dair şüphelerim devam ediyordu ama yakında elf halkının da fae ve alver krallıklarının bir parçası olacağına dair umudum vardı.

Kase beni kalabalığa doğru götürdü. Hayal ettiğimden çok daha önemli olan yüzler her adımımı izliyordu.

Aleksi, Sander ve Von bana nazikçe gülümsedi ama nefeslerinin altından birkaç alçak sesle alay ederek kralın yanlış adım atmasını sağlamaya çalıştılar. Kase parmaklarını yanında şaklattı ve bir sonraki nefeste Von korku dolu bir çığlık attı ve Aleksi, gölgeli dokumacılar ve kıllı bacakları kucaklarına süründüğünde bankın bacağına tökezledi.

Mira ve Livia hemen önlerindeki banklarda kıs kıs gülüyorlardı. Livia kralı ve deniz halkıyla birlikte oturuyordu. Tait sıranın bir ucunda, Mira diğer ucunda, burnunu kasıtlı olarak kralın kuzeninden uzağa kaldırıyordu.

Ljosalfar'daki savaştan döndükten sonra, Bloodsinger kuzenine hala fae prensesi ne zaman denize açılmak istese resmi eskort olduğunu hatırlatmıştı.

O zamandan beri gergin bir kayıtsızlık içindeydiler.

Çiçekli örgüleriyle küçük bir kız ailesinin oturduğu banktan el sallıyordu. Teodor ve Annetta elf zehrinden iyileşmiş ve üç yavrularıyla sadece bir hafta önce yeniden bir araya gelmişlerdi.

Miniklere bir gülümseme attım, uzun evlerinin yakınındaki geceden kalma elf gümüşünü hâlâ takıyor olmalarından keyif alıyordum.

Kraliçe Malin, Kryv ve diğer krallıklardan gelen soylu dostlarının arasında oturuyordu. Her kraliyet hanesinin geniş evleri bahçelerin neredeyse yarısını kaplıyordu.

Malin bir elbise giymiş ve hatta bu vesileyle başına koyu renkli bir halka takmıştı. Bana gülümsedi, sonra da kocasına cesaretlendirici bir gülümseme sundu, sanki kocasının bunu kalabalık olmadan yapmayı tercih ettiğini hissetmiş gibiydi.

Kenarlarda küçük bir kümede oturan altın sarısı saçlı solgun bir kadın vardı: Ljosalfar kraliçesi, Gerard'ın dul eşi.

Valdis, Arion'un annesi değildi, doğumunda tanrılara gitmişti ama ilk tanıştığımızda kadının prene ne kadar sevgi beslediğini bilmiyordum.

Yaşça benden büyüktü, ama çok değil. Valdis genç bir kraliçeydi ve taç giymenin şaşkınlığı içindeydi.

Valdis ancak biz onun tacını istemediğimizi kanla bildiren bir mektup gönderdikten sonra topraklarından çıktı. Ljosalfar elfti. Biz barış istedik. Halkının Gerard'ı kralları olarak gördükleri kadar onu da kraliçeleri olarak görmelerini istedik.

Kocasını ve üvey oğlunu neredeyse hiç tanımadığını ve Grynstad'ın üst tepelerindeki bir malikanede sık sık yalnızlığa terk edildiğini, sesi olmayan zengin bir kadın ve onu ayda sadece bir kez ziyaret eden bir koca olarak yalnız bir hayat yaşadığını öğrenmemiz çok uzun sürmedi.

Natthaven'da savaş yapıldığını bile bilmiyordu.

Güvenilir Dokkalfar savaşçıları önümüzdeki gecelerde kraliçeyle birlikte Grynstad'a gitmek üzere görevlendirildi; bu, herhangi bir soylu hanenin onun sesini bastırmaya çalışmamasını sağlamanın bir yoluydu. Raum, pek çok kişiyi hayrete düşürecek şekilde, kraliçe ayaklarının üzerinde durana kadar Ljosalfar topraklarında nöbet tutmayı teklif etti.

Kryv ve kraliçe daha şimdiden avluda sohbet ederken yakalanmışlardı. Kraliçe Kryv'ın büyüünden etkilenmişti ve Raum'un yanında benden bile daha rahat görünüyordu. Doğrusu, adamın Grynstad'ın zenginliğini araştırmak istediği için mi yoksa kraliçeyi ilginç bulduğu için mi gönüllü olduğunu anlayamadım.

Her iki durumda da, gölge elf ve alverlerin hafif elflerle dost olması güven ve ittifaka doğru bir başka adımdı.

Uzun zamandır yalnız yaşıyordum, şimdi ise etrafım sayısız acımasız, sevgi dolu insanla çevriliydi ve biri bana zarar vermeye kalkışırsa savaşa gireceklerini çoktan kanıtlamışlardı.

Ama hepsinin arasından gözlerimi sarmaşıklarla kaplı bir kemerin altında duran adamdan ayıramıyordum. Bakışlarını kaldırdığında Jonas'ın başının üzerinde kemik ve rünlerden yapılmış totemler asılı duruyordu, yüzünde sinsî bir gülümseme vardı.

Babası gibi o da önünde çapraz bıçakların dikili olduğu ince bir tunik giymişti ve gözlerine krallıktaki savaşçıların ve gücün bir işareti olarak sürme çekmişti. Jonas yerinde kırırdanmaya devam etti. Bir avucu diğer bileğinin etrafında kenetlenmişti ama parmakları sanki uzanıp beni yakalamamak için kendini zor tutuyormuş gibi seğiriyordu.

İki adım uzaklaştığımda, yine de yaptı.

Babası avucumu oğluna verip kraliçenin yanına oturduğunda gözlerini benden ayırmadı.

"Ateş." Kâbusumun gözleri vücudumu taradı. "Bütün bunlar benim için mi?"

Kalp camı elbisemin üzerinde parladı. "Her zaman."

Parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu. Burada töreni yönetecek bir konuşmacı yoktu. Bunun bir çift arasında samimi olması gerekiyordu.

Daha yakına eğildim. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Kimse bilmez. Çoğumuz ilerledikçe uydururuz. Sonunda aynı olan sadece bir bölüm var."

Sırıtişımı gizlemek için dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Alver yeminleri. Natthaven'ın Klockglas'a katılmasından kısa bir süre sonra Jonas'ın benden istediği bir istek.

Orijinal sözleşmemiz lekelenmiş ve bozulmuş gibiydi. Jonas bunu Norn'ların bize yeminleri yeniden yapmamız ama onlara biraz daha eklememiz gerektiğini söylediği şekilde algıladı. Bir Alver dokunuşu.

"Önce benim gitmemi ister misin, Ateş?"

"Son sözü bana verdiğin sürece."

Jonas kırırdadı ve beni kendine yaklaştırdı, çoğu çiftin koruduğu standart mesafeyi değil, bedenimi onunkine bastırdı. "Skadi, günlerimi yanımda seninle geçirmekten başka bir şey istemiyorum. Senin ateşinin alevleri içinde kaldım ve sana yemin ederim ki bu ateşi asla söndürmeyeceğim. Sen benim kalbimin hırsızısın ve yaşadığımız sürece her gün ve Öteki Dünya'nın sonsuzluğu boyunca onu sana vereceğim."

Başparmağım alt dudağını çekiştirdi. Kendimi sabit durmaya ve ağzını yutmamaya zorladım. Henüz değil.

"Sen benim en tatlı kâbusumsun. Bir şeytan, bir hırsız, nazik bir kalp ve ben senin her yönünü sonsuza dek seveceğim. Korkularını almak, umutlarını paylaşmak ve kalbimdeki her şeyi sana vermek için her zaman orada olacağım, her gün."

Yeni bir güç, gelgitlerin kükremesi gibi kanıma hücum etti. Damarlarımdaki yakınlığının buzuyla karışan sıcak bir şey.

"Şimdi alver yemini."

Bir alver olmadığım için farklı bir şey yapıp yapmayacağını bilmiyordum ama bizi birbirimize daha çok bağlayacağından, birbirimize bağlanmamış insanlardan daha derin bir içgörü ve his sunacağından şüpheleniyordum.

Dün gece, büyük salon yeni yeminler için gelen ziyaretçilerle dolup taşarken Jonas, Sander, Aleksi ve Livia'nın ortak kuzenlerinden biri olan Gunnar ile konuştum.

Kendi boğazlarını kesmelerini istese bile, bir başkasının zihnine her isteğini yerine getirmesini emredebilen bir Profetik alverdi. Mira'nın krallığından gelen ve göksel olaylardan görme yeteneğine sahip bir glamour fae olan karısıyla alver yeminleri etmişti.

Gunnar, eşi bir fae olmasına rağmen, çiftin birbirlerinin içindeki duyguları hissedebildiği konusunda ısrar etti. Kızın canı sıkkın olduğunda, Gunnar bunu biliyordu. İki yavrusunun doğumu sırasında acı çektiğinde bile, tek kelime etmeden rahatsızlığını hafifletmeye nasıl yardımcı olacağını biliyordu.

Önsezilerinden birinin ne zaman harekete geçeceğini biliyordu ve istemeden de olsa bir zihni birden fazla kez kendi emirlerini yerine getirmeye zorlamıştı.

"Alver yeminleri kanla mühürlenir, Ateş." Jonas dar bir bıçak çıkardı.

Rünü avucuna kazımasını izledim, sonra aynısını kendi avucuma yapmakta tereddüt etmedim. Jonas boğazını temizledi ve kanlı avucunu benimkinin üzerine koydu.

"Sadece söylediklerimi tekrarla," diye fısıldadı, sonra yavaş bir nefes verdi. "Sahip olduğum güç tüm günlerin boyunca senindir."

Gücün çekimi beni daha da yakınlaştırdı, sanki bedenim aramıza en küçük bir boşluk koymaya bile dayanamıyordu.

Konuşurken sesim yumuşaktı. "Sahip olduğum güç tüm günlerin boyunca senindir."

Jonas parmaklarımızı birbirine geçirdi. Bir ısırik sıcaklık başıma hücum etti. Nemli sisler ve mürekkep gibi gölgeler ellerimizin etrafında dönüyordu, sanki ikimizin de içindeki karanlığın patlaması kontrol altına alınamıyordu. Güç şoku aniden sona erdi ve kalan sis şeritleri etimize emildi.

Bir nefeslik sessizlik oldu, ardından alkış sesleri seyircilerimizin arasında dalgalandı. Mira kollarını Livia'ya dolamış, ayak parmaklarının üzerinde zıplarken zevkle çığlık atıyor, Ever Queen'i deniz kralının sinirli bakışlarına neden olacak kadar sallıyordu.

Malin Kase'nin kolunu tuttu, gözlerinde bir parça cam gibi yaş vardı. İlk kez Alver Kralı'nın sırtışını gördüm.

Sander ve Aleksî tarafından yutulmuştuk ki Jonas bir hüsrân homurtusuyla onları itti. "Bırak da lanet karımı öpeyim."

Güldüm, parmaklarımı tuniğine doladım ve ağzını kendime çektim. Sıcak, davetkâr, hayatımı onunkine adadıktan sonra kocamı ikinci kez öptüm. Başlangıçta savaşlar başlatacak, bir kalbi öldürmeye sürükleyecek aşkın sadece romantik peri masallarına ait bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Kabusların prensi sislerin içindeki canavarı sevmeye cüret ettiğinde benimkinin ortaya çıkacağına asla inanmamıştım.

Kutlamalar (kayınpederimin dehşetine rağmen) tam bir hafta sürdü. Kara Saray sessiz gizemine geri döndüğünde, Jonas ve ben Natthaven sarayına yerleştik. Klockglas'ın entrikalarına hâlâ yeterince yakındık ama kendimize ait olduğunu iddia edebileceğimiz yeni bir sarayımız vardı.

Raum sözünü tuttu ve Valdis'le birlikte Grynstad'a gitti. Alver kral ve kraliçesi, Valdis'i gerçekten ne kadar özleyeceklerini belli etmediler.

Ta ki Kase, Raum'u yazmaması ve donlar sırasında Jul eğlenceleri için geri dönmemesi halinde korkunç bir ölümle tehdit e d e n e kadar.

Aleksi Kuzey zirvelerindeki Rave birliğine geri döndü, ancak Jonas'ın kampların envanterini çıkarmak için hasat görevleriyle birlikte onu önümüzdeki haftalarda görecektik.

Livia ve Bloodsinger krallıklarına döndüklerinde Sander, bir soylu kadının uzak denizlerden gelen birkaç parşömen ve ıvır zıvırın topraklarında kıyıya vurduğunu bildirdiğini öğrendikten sonra onlara katıldı.

Sander ve meraklı zihninin ne kadar süre uzakta kalacağı belli değildi.

Mira, kendi halkıyla bir süre görüştüktan sonra Ever'da Sander'a katılma planlarıyla krallığına döndü. Tait Heartwalker, Ever Kralı'nın kuzeninin prenses dönmeye hevesli olana kadar beklemesi gerektiğinde ısrar etmesi ve ardından onu deniz krallığına götürecek kişinin kendisi olması üzerine kaşlarını daha da çatarak kıyılarımızdan ayrıldı.

Başkaları için adam itici görünebilirdi ama maskelerin altında saklanan gerçekler hakkında çok şey biliyordum ve Prenses Mira'ya karşı duyduğu tek nefretin küçümsemeden kaynaklandığına ikna olmamıştım.

Sarayımız sürekli halkla dolup taşardı. Frigg adadaki ormanı eğlendirici buluyor ve ağaç tepesindeki elflerle sohbet etmekten keyif alıyordu. Von şimdiden sarayın bir kanadını kendine ayırmakta ısrar ediyordu (Brunhild de sık sık ona katılıyordu) ve ben çoğu gün kendi adacığımı zar zor tanıyordum.

Cıvıl cıvıldı ve gün geçtikçe daha da gürültülü bir hal alıyordu. Yakında Klockglas'ın ruhunun sadece bir uzantısı olacaktı. Topraktaki yakınlık memnun görünüyordu. Ağaçlar alver halkı için yayılıyor, ormanda kaybolduklarında güneş kanatları onlara yol gösteriyor ve her Stårnskott, haftalık gösteri için adaya daha fazla seyirci yürüdükçe daha canlı hale geliyordu.

Eldirard'ın ihanetinden dolayı içimde hâlâ bir sızı vardı ama Jonas'ın bana anlattığı gibi, onun verdiği sevgiyi hatırladım.

Geçmişteki gerçeklerin ortaya çıkmasıyla birlikte kocam üç ismin alver hatıra totemine eklenmesini ve Natthaven sarayının kapılarına üç anıt dikilmesini sağladı.

Ailem ve Dorsan için.

Hayat her gün doğumunda ne kadar farklı görünüyordu. Bir kâbus prensinin gelini olarak yeni bir hapishane bulacağımı sanmıştım ama evimi bulmuştum.

"Yatağına dönmelisin." Jonas çenesini avucunun içine dayadı.

Elbisemi bağlamayı bitirdiğimde omzumun üzerinden döndüm. "Sen, Koca, bana nasıl yontulacağını öğreteceğine söz vermiştin. Sözünü tutmanı istiyorum."

Jonas tekrar yatağına düştü. "Sana babamın daha iyi bir öğretmen olacağını da söylemiştim."

Yatağıımızın kenarına diz çöktüm ve onu usulca öptüm. "Ellerinin bana nasıl yapıldığını göstermesini istiyorum."

Jonas kollarını bana dolamaya başladı, şüphesiz beni yorganların altına çekmeye hazırlanıyordu ki kapı telaşla açıldı.

"Cara!" İrkilerek geri döndüm. "Ne yapıyorsun?"

Nefes nefese kaldı ve gözlerini kırıslara doğru çevirdi.

Jonas sırtı, aleti yorganın altında zorlukla örtülmüştü ve kollarını başının arkasına sıkıştırarak çıplak vücudunun büyük kısmını sergiledi.

Ona müstehcen bir adam dediğini itiraf ettikten sonra günlerinin zevki Cara'yı dehşete düşürüyordu.

"Bağışlayın beni." Gözlerini kapadı ve katlanmış bir parşömen uzattı. "Şimdi geldi. Alver kralı ve kraliçesinden acil olarak işaretlenmiş."

Jonas ayağına kalkıp kâğıdı aldı ve Cara aceleyle dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken siyah balmumu mührü parçaladı.

"Kahretsin." Okurken Jonas'ın ağzı gerildi.

Çenemi omzuna yasladım. "Sorun nedir?"

"Annem ve babam Güney diyarlarından haber aldılar. Mira ve Heartwalker günler önce Ever'a doğru yelken açmışlar. Adalardan birinin yakınında bir deniz fırtınası olmuş ama Liv oraya varmadıklarında ısrar ediyor. Skadi." Jonas bakışlarını benimkilere çevirdiğinde gözleri kararmıştı. "Tait ve Mira kayıp."

Gizli bir geçmiři olan huysuz bir korsan, uzak denizlerdeki bilinmeyen dūřmanlardan ateřli, gūneřli bir fae prensesini korumak zorunda kaldıėında neler olduėunu ōėrenin. Tait ve Mira'nın ufukta tutkulu bir macerası var, [BURADAN](#) ōn sipariř verin

Jonas ve Skadi'ye veda etmeye hazır değil misiniz? [BURADAKİ](#) bonus sahnede HEA'larına bir gōz atın

Teşekkür

Teşekkür etmem gereken o kadar çok kişi var ki. Öncelikle, kocam Derek'in desteği olmasaydı bu kitabı yazmaya devam edemezdim. Seksi sahneler ve savaşlar yazabilmem için geceler boyu bana destek oldu. Seni seviyorum.

Ever Seas ve Broken Kingdoms okurlarına teşekkür ederim. Hayatımı nasıl değiştirdiğinizi tarif edemem.

Beta okuyucularım Kaylee, Katie ve Aubrey olmasaydı bunu yapamazdım. İlk aşamalarda bana çok yardımcı oldunuz. Teşekkürler

sen için benim gelişimsel editörler
Jasmine Mckie Faye_reads ve Sara Sorensen'in.

Kaç sahneyi kestiğimi hatırla ve bunda kaymış? Evet, ben de öyle. Dayanabildiğin için teşekkürler.

Diğer editörüm Megan Mitchel'e kitabı alıp tüm yazım hatalarını ve tuhaf cümleleri bulduğu ve bana en güzel yollarla daha iyisini yapmamı söylediği için teşekkür ederim.

Okurlara bir kez daha teşekkür etmek zorundayım. Siz sevgililerimi ve fae müstehcenliğine ve acımasız, kötü adamlara olan sevginizi düşündükçe gözlerim doluyor. Böyle bir evrene dönüşeceğini kim bilebilirdi ki?

Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Hepimiz iyi olalım,
LJ

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

